KİMSE NUH'UN GEMİSİ'NİN KEŞFİNİN BU KADAR DEHŞET VERİCİ OLACAĞINI DÜŞÜNMEMİŞTİ.

"Christopher Golden böylesine farklı konuları sürükleyici ve heyecan verici bir romana dönüştürerek çok büyük bir iş başarmış."
-JOSH MALERMAN, *Kafes*'in yazarı

AĞRI DAĞI

CHRISTOPHER GOLDEN

Christopher Golden

1967 doğumlu Christopher Golden birçok korku, fantazi ve gerilim romanının yazarıdır. Birçok derlemenin de editörlüğünü yapmış olan Golden, daha çok korku romanları ve Mike Mignola ile birlikte yazdığı çizgi romanlarıyla tanınmaktadır. Yazarın romanları on dört dile çevrilmiştir. *Ağrı Dağı* ile 2017 Bram Stoker En İyi Roman ödülüne layık görülmüştür.

Ağrı Dağı
Christopher Golden

Orijinal Adı: *Ararat*

İthaki Yayınları - 1347

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Emre Aygün, Alican Saygı Ortanca*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mart 2018, İstanbul

Sertifika No: 11407

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sokak, 1907 Apt. No:31 Moda - Kadıköy / İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

CHRISTOPHER GOLDEN

AĞRI DAĞI

Çeviren

Cihan Karamancı

Bu, eşim Connie Golden'a adadığım ilk kitap olmadığı gibi sonuncusu da olmayacak.

"İstediğin ne, gökteki ay mı? Söyle yeter."

TEŞEKKÜR

Her zamanki gibi ajansım Howard Morhaim, menajerim Peter Donaldson, harikulade editörüm Michael Homler ve Lauren Jablonski ile St. Martin's Press'teki tüm ekip de dahil çalışmama imkân tanıyan çevrenin yaratılmasına katkıda bulunmuş herkese teşekkürler. Connie'ye ve çocuklarımız demekten gurur duyduğumuz harika gençlere ebediyen minnettarım. Bilgileri, şefkatleri ve uzmanlıkları dolayısıyla Dana Cameron, (Uluslararası Dağ Rehberleri'nden) Eric Simonson ve Leila Vardizeh'ye de içten teşekkürlerimi sunarım.

Sevdiğim herkes hasarlı.
—Over-the-Rhine

BİR

Kasım ayının son sabahında saat sekizi henüz geçmişken dağ sallanmaya başladı.

Nefesi boğazına takılan Feyiz donakaldı ve dengesini korumak amacıyla kollarını açıp sarsıntının geçmesini bekledi. Sarsıntı geçeceği yerde şiddetlendi. Müşterileri ona konuşmadığı Almanca dilinde bağırdılar. Adamlardan biri panikledi ve sanki Şeytan'ın ta kendisi onlara ulaşmak için dağı alttan kazıyormuşçasına ötekilere bağırmaya başladı. Durdukları zirvede parlak mavi gökyüzü ebediyete kadar yayılıp gidiyordu. Hava dondurucu ve tertemizdi. Dünya kendini parçalamaya başlamasa Ağrı Dağı'nda huzurlu bir sabah olacaktı.

"Yatın!" diye bağırdı Feyiz. "Yere yatın!"

Yürüyüş sırıklarını ellerinden düşürdü ve donmuş kar örtüsünde dizleri üstüne çöktü. Belinde asılı olan kazmayı tutup buza sapladı ve bu gruptaki altı adam ile üç kadının gümbürdeyen dağın gırtlaktan gelen kükremeleri arasında onun sesini duyup duymadığını merak etti.

Almanlar onun yaptığını yaptılar.

Dizleri üstünde duran ve kar örtüsünün kaymamasını uman Feyiz saniyeleri saymamaya çalıştı. Almanlar birbirlerine bağırıyorlardı. Bir kadının suratında kocaman bir sırıtış vardı. O anki

dehşetten haz duyuyor, gözleri manyak bir neşeyle parlıyordu.

Bir adam Feyiz'i kolundan tuttu. İnce bir surat, çıkık elmacık kemikleri, gökyüzünü andıran gözler. "Ne kadar sürecek?" diye sordu ağır bir aksanla.

Sanki böyle şeyler sürekli oluyordu da. Sanki bir dağ rehberi, öngörülebilir bir sıklıkla deliler gibi sallanan bir dağda otuz iki yaşına kadar sağ kalabilirdi. Feyiz adama öylece bakmakla yetindi, sonra gözlerini yumdu ve sadece aşağıdaki Hakob köyünde yaşayan karısı ve dört çocukları için değil, İkinci Kamp'ta bekleyen herkes için dua etti. Zirve kardan ve buzdan ibaretti fakat İkinci Kamp'taki arazide devasa volkanik kaya yığınlarından başka bir şey yoktu ve Feyiz bir heyelan başlarsa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Yirmi saniye!" diye İngilizce bağırdı bir kadın, gözünü Feyiz'e dikerek. "Daha ne kadar sürecek?"

Üzerinde bulunduğu dağ silkinir ve kükremesi gökyüzünü doldururken Feyiz nefesini tuttu. Artık gözleri açıktı ve uzaktaki Küçük Ağrı'nın zirvesine bakıyordu. Kalbi kendi depremini yaşarmışçasına göğsünde şiddetle çarpıyordu.

Buzlar çatırdadı ve top atışı gibi bir sesle dev bir yarık açıldı.

Almanlardan biri depremin gürültüsünde sözlerini Tanrı'ya ancak bağırarak duyurabilirmiş gibi yüksek sesle dua etmeye koyuldu.

Deprem başladığı kadar ani bir şekilde bitti. Dağın kükremesi gökyüzünde hâlâ yankılanırken Feyiz etrafındaki müşterilerine göz gezdirdi, sonra da ayağa fırladı. Soluklarının düzene girmesi için kendini zorladı –zirvenin seyrek havasında nefes nefese kalmayı göze alamazdı– ve eğilip yürüyüş sırıklarını yerden aldı.

"Gelin. Hemen aşağı inmeliyiz."

"Hayır!" diye çıkıştı müşterilerden biri; az önce dua eden adamdı. "Ya artçı depremler olursa? Veya… bundan daha şiddetli bir deprem olabilir. Belki biri daha yoldadır!"

Feyiz adamı süzerek nefesinin sabah havasında buhara dönmesini seyretti. Bu adam ve kadınlar dost değil iş arkadaşlarıydı. Hepsi

de Münih'teki aynı teknolojisi firmasında yöneticilerdi. Birbirlerini tanıyorlar ama sevmiyorlardı. Biri hariç hepsi de tecrübesiz dağcılardı. Hava şartlarına uygun giyinmişler ve sakin bir azimle donanmışlardı fakat yaşadıkları hayat onları bu âna hazırlamamıştı.

"İyice dinleyin," dedi Feyiz, konuşurken dudakları bıyığının uçlarında toplanmış ufacık buz parçalarına sürterek. "Karım ve çocuklarım dağın aşağısındalar. Kuzenlerim ve aileleri şimdi bile çantaları taşıyıp atlara yol göstererek dağcıları… turistleri… buraya getiriyorlar. Güvende olup olmadıklarına bakmalıyım. Burada ne kadar beklemeye niyetlisiniz? Artçı depremler olursa bile saatler, hatta günler sonra gelebilirler. Aşağıya hava karardıktan sonra mı inmek istiyorsunuz? Ben hemen şimdi gidiyorum."

Arkasına dönerken botlarındaki çiviler buzu kazıyarak zemine tutundu. Feyiz, tırmanırken kullandıkları yoldan geri gitmeye başladı.

"Dur!" diye bağırdı dua eden adam. "Bize rehberlik etmek için para aldın! Sakın–"

Feyiz ona bakmak için döndü. "Sakın ne? Sağlığınıza aileminkinden daha mı çok önem vereyim? Aşağı inmek için bir rehbere ihtiyacınız varsa peşimden gelin."

Zirveden inerken önündeki uzun saatleri –o ailesi için ne kadar endişeleniyorsa ailesinin de onun için o kadar endişeleneceği saatleri– düşündü. Arkasında yöneticilerin en kıdemlisi olduğunu tahmin ettiği Deirdre'nin duacıya çattığını işitti. O tarafa göz attığında peşinden geldiklerini gördü.

Henüz bir düzine adım atmıştı ki dağın tekrar kükrediğini duydu.

"Size söylemiştim!" diye bağırdı duacı adam.

Fakat Feyiz bu sefer yere yatmadı. Ağrı, bu sefer daha önce silkindiği gibi ayaklarının altında sallanmıyordu. Göğün çıkan gürültüyle çınlamasına ve sarsıntıyı hissetmesine rağmen sesin bir tokluğu ve yönü vardı. Feyiz güneydoğu sırtına doğru döndü ve kulağına çalınan kükremenin yerinden kayan binlerce ton buzdan ve volkanik tabakadan geldiğini anladı.

Çığ.

Yılın bu kadar geç bir zamanında hiç kimse güneydoğu eteklerine tırmanmazdı. Fakat dağın doğu ucunun tabanındaki köyü gündoğumuna dönüktü. Feyiz buzun ve kayanın kulakları çınlatan patırtısını dinlerken müşterilerini unutup hızlandı. Ya ona ayak uyduracaklar ya da kendi yollarını bulacaklardı.

Dağ insanları öldürürdü. Bu hep böyle olagelmişti.

Feyiz dağın *kendi* insanlarını öldürmemesi için dua etti.

İKİ

Londra sokaklarında yağmur çiseliyor ve hiç kimse bunu fark etmişe benzemiyordu. King's Road'dan geçen bazı insanlar şemsiyelerini açmışsa da çoğu kimse azıcık yağmurdan rahatsız olmayıp paltosunun fazladan bir düğmesini daha iliklemekle yetiniyordu. Adam Holzer iri ellerini gri renkli yün paltosunun ceplerine iyice soktu. New York'un Long Island ilçesinde doğup büyümüş olan Adam, hava durumuna daha çok ilgi göstermediği için kendisine sövüp sayarak pek çok bulutlu kasım günü geçirmişti. Anlaşılan Londra'ya taşınmak bu huyunu, yaklaşmakta olan otuzuncu yaş gününün yapmasını beklediğinden daha fazla değiştirmemişti.

Otuz, diye aklından geçirdi. *Kahretsin.*

Dünyanın dört bir yanındaki dağlara tırmanmışlığı vardı; McKinley Dağı'na babasıyla beraber henüz on yaşındayken çıkmıştı. Fakat şimdi sırf nişanlısı yine geç kaldığı ve yanına şemsiye alacak kadar kafası çalışmadığı için müstakbel düğün salonunun önündeki kaldırımda soğuk alacaktı.

Cebinden telefonunu çıkarıp saate baktı: 13.37. Saat birde buluşmayı planlamışlardı. Doğru, Adam nişanlısının son zamanlarda hep yaptığı gibi gecikeceğini tahmin edip Bluebird'ün müdüründen saat bir buçuk için randevu almıştı fakat yakında Meryem olmadan içeri girmek zorunda kalacaktı.

Kadından mesaj da gelmemişti. Adam ona bir mesaj daha yazacak gibi oldu ama önceden yolladığı diğer iki mesaj gözüne takıldı ve fikrini değiştirdi. Meryem ya onları görmüş ama gözardı

etmiş ya da görmemişti. Bir mesaj daha gelişini sihirli bir şekilde hızlandıracak değildi.

Adam, Bluebird'ün ön cephesine göz attı. Beyaz renkli basık bina, etrafındaki tuğla ve taş sıraevlerin yanında hemen göze batıyordu. Diğer yapıların çoğunun zemin katında dükkânlar bulunuyordu; Adam sokağın karşısındaki eczanenin vitrinine baktı. O tür yerler böyle yağmurlu günlerde boktan şemsiyelerin tanesini beş sterline satardı.

Fakat Bluebird'ün müdürü onu bekliyor olmalıydı. Adam kadının ismini hatırlamaya çalıştı. Emily bilmem ne. Onu cüzdanında tuttuğu bir kâğıt parçasına yazmıştı. Bir düğün salonu olarak harika bir şöhrete sahip Bluebird'ün içinde hem nikah hem de tören için bol miktarda yer vardı. İnternetteki resimler gümüşi ve beyaz renkli bir sürü aynalı yüzey, flüt şampanya kadehlerini şerefe kaldıran mutlu insanlar ve eğreti bir geçiş koridoruna çiçekler yağdıran birbirinden şirin küçük kızlar gösteriyordu. Fotoğraflarda yaylı çalgı dörtlüleri gülümsüyor, gelinler ve damatlar son derece mutlu ifadelerle poz veriyordu.

Hoş mu hoş.

Adam'a kalsa şu an gül yaprakları yerine güvercin pislikleri eşliğinde Trafalgar Meydanı'ndaki Amiral Nelson anıtında bile evlenirdi ama Meryem halen bir salonda karar kılamamıştı. Kadın Londra'da evlenmek istiyordu ve Adam bunu anlıyordu. Ne de olsa burası onun memleketiydi. Fakat sadece *Londra* demekten biraz daha seçici olsa çok makbule geçerdi.

Telefonunu tekrar cebine sokan Adam ön cephedeki çit boyunca yürümeye başladı ve Emily'nin kendisini kapıda beklemediğini umarak dökme demir parmaklıkların arasından baktı. Bir yağmur damlası gömleğinden içeri sızıp omuriliği boyunca aktı ve morali iyice allak bulan olan Adam'ı bir ürperti aldı.

"Adam!"

Döndüğünde Meryem'i kendisine doğru koşarken gördü. Kadının parlak kırmızı şemsiyesi, bulutlu göğün kasvetli grisinde

Leydi Godiva* kadar dikkat çekiciydi. Nemli hava, kısa kahverengi saçlarını ele avuca sığmaz bir bukle karmaşasına çevirmişti ve yüzünde Adam'ın çok iyi tanıdığı bir sırıtış vardı. İfadesi dönüşümlü olarak hem dehşet verici hem de sarhoş edici bulduğu haylazca bir neşeye sahipti.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlıyordum," dedi Adam.

Meryem başıyla beraber şemsiyesini de yan yatırdı. "Seni burada dikilirken bırakacak değildim, sevgilim."

"Yani geçen pazartesi Battersea Sanat Merkezi'nde yaptığın gibi mi?"

Kız onun üstüne atlayarak kırmızı şemsiyesinin örtüsünü paylaştı ve sağ kolunu nişanlısının beline dolayıp öpücük vermek için ona asıldı. Adam öpücüğü kabul ederken asabiyetinin bir kısmından sıyrıldı ama kıza gülümsemeyi reddetti.

"Onun için onlarca kez özür diledim," dedi Meryem. "Yazarken nasılımdır biliyorsun. Wilton'da otururken zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varmıyorum."

Yağmurun şiddetlenmesiyle tombul damlalar başlarının üzerindeki şemsiyeye vurmaya başladı. Şemsiyenin koruması altındayken tüm dünya dışarıda kalmışçasına kendilerini mahrem bir ortamda buldular. Yaratılan etki, Adam'ın ciddiyetini korumasını güçleştiriyordu. Zaten kız altı üstü on dakika gecikmişti.

Kırk, diye kendi kendine hatırlattı. *Onun da bildiği kadarıyla kırk dakika gecikti. Ona saat birde buluşacağınızı söylemiştin.*

Adam geçen pazartesiden sonra nişanlısını neredeyse affetmişti; ama sadece neredeyse. Beraber üçüncü kitaplarının üstünde çalışıyorlar ve her zaman yaptıkları gibi onu dönüşümlü olarak yazıyorlardı. Meryem'in kesinlikle kendini işine kaptırmak gibi bir alışkanlığı vardı; o yüzden Adam, kızın kafede oturup çay içişini ve dizüstü bilgisayarını tıkırdatışını kolayca hayalinde canlandırabiliyordu. Lakin o günkü gecikmesi ilk değildi. Meryem'e İskoçya'da, mayısın başlarındayken sırf piknik

---

* Kocasının kiracılarından aldığı fahiş kiraları protesto etmek için kent sokaklarında çırılçıplak ata bindiği söylenen bir İngiliz asilzadesi. *–çn*

yapmak için tırmandıkları Ben Nevis'in zirvesinde evlilik teklif etmişti. Kız ilk başta heyecandan neredeyse kendinden geçmişti fakat nikahı ciddi ciddi planlamaya başladıklarından beri bu durum değişmişti. Kız çiçeklerden davetiyelere ve düğün salonuna kadar her konuda kararsız kalmış, hemen her randevuya gecikmişti.

Şimdiyse erkek arkadaşına sıkıca sarılmaktaydı. Şemsiye aralarında gidip geldi ve bir yağmur perdesi kenardan akarak üzerlerine sıçradı.

"Kes şunu," dedi Meryem.

"Neyi keseyim?"

"*Biliyorsun.*"

Adam onu alnından öptü. Boyları birbirine eşitti –bir yetmiş sekiz– ve kız bazen o harekete aynı şekilde karşılık verirdi. Ama bugün değil.

"Hadi içeri girelim," dedi Adam. "Müdür bizi bekliyordur–"

"Tabii çoktan vazgeçmediyse," diye onun yerine cümleyi tamamladı Meryem.

"Evet." Adam onu süzdü. "Bak, keyfinin bu kadar yerinde olmasına sevindim ama koca gün bir elmadan başka bir şey yemedim ve bu işi bir an önce halletmek istiyorum. Ve sürecin tamamına sabrının olmadığını ikimiz de biliyoruz. O yüzden artık yağmurun altından çıkıp içeri girelim ki burayı da diğer yerler gibi reddedebilesin. Sonra ben başka bir salon ararken sen de benimle evlenmek istemediğini bana nasıl söyleyeceksin onu düşünürsün."

Kızın sırıtışı kayboldu. Gözleri kederle doldu ve nişanlısını kırmızı şemsiyesinin mahrem sığınağından dışarıdaki yağmura itti.

"Bu hiç âdil değil," dedi usulca. Sözcükleri yanlarından geçen bir kamyonun gümbürtüsünde neredeyse duyulmadı. "Doğru da değil."

Adam derin bir nefes verdi, sonra ellerini tekrar ceplerine soktu. "Peki ne düşünmeliyim?"

"Seni sevdiğimi ve hem bu kitabın hem de gelecek yılki maceralarımızı düzenlemenin dikkatimi dağıttığını. Biliyorum şu an ilgi duyduğun tek bir macera olduğunu söyleyeceksin ama birimizin hayatımızı nasıl kazanacağımıza odaklanması lazım ve şimdilik o kişi benim."

Adam zihnen teslim olurken omuzlarının çöktüğünü hissetti. Genç kadının sözlerine karşı çıkamazdı. Meryem düğün planlamasına yeterince ilgi göstermiyor olabilirdi ama kendisi de And Dağları'nın etrafında dolanarak ve Asya dışındaki en yüksek dağ olan Aconcagua'ya tırmanarak Güney Amerika'da geçirecekleri uzun aylara yeterince odaklanmamıştı. Yapacakları keşifler dördüncü kitaplarının temelini oluşturacaktı.

"Yağmurda dikiliyorum," deyip biraz zoraki de olsa nihayet gülümsemek için kendine izin verdi. "Artık içeri girebilir miyiz?"

Meryem'in haylazca sırıtışı geri geldi. "Maalesef giremeyiz, sevgilim. Randevu iptal oldu. Aslına bakarsan yakın gelecekteki tüm randevular iptal oldu."

"Ama daha şimdi dedin ki–"

"Seni seviyorum ve kocam olmanı istiyorum. Ama rica etsem bir dakika çeneni kapatır mısın?"

Adam dudaklarını birbirine bastırarak soruyu sadece kaşlarıyla sordu.

Meryem memnuniyetle kafa salladı. "Harika. Olay şu. Her şeyi iptal et, çünkü yarın Türkiye'ye uçuyoruz. Feyiz'den telefon geldi. Onu hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. Ağrı Dağı'nda geçirdikleri zamanda arkadaş oldukları Feyiz şimdiye kadar beraber çalıştıkları en iyi rehberdi. O ve Meryem'in derhal kurdukları sıcak ilişki aslında Adam'ı kıskandırıyordu ama ortada önemli bir detay vardı.

"*Feyiz'in* düğününe mi davetliyiz?" dedi. "O zaten evli."

Meryem nişanlısını paltosunun yakasından tuttu ve tekrar kendisine, şemsiyenin korumasına çekti. Adam onun sıcak nefesini yanağında hissetti ve gözlerindeki heyecanı gördü.

"Aptal olma. Birkaç gün önceki deprem haberlerini gördün.

Ve de çığ."

"Korkunç bir olay," dedi Adam.

"Evet ama aynı zamanda harika bir olay. Türk yetkililer artçı depremlerden korktukları için kimsenin oraya çıkmasına izin vermiyorlarmış ama Feyiz ve kuzenlerinden biri yine de çıkmış. Rehberlerin oluşan hasarı anlamaları, arazide keşif yapmaları falan gerekiyormuş."

Adam kuşkuyla iç geçirdi. "Ve herhalde Nuh'un gemisini bulmuşlar, öyle mi?"

Meryem yine o ilginç baş yatırma hareketini yaptı. "Güneydoğu yamacında daha önce orada olmayan bir mağara görmüşler. Hem de büyük bir tane. Jeolojik açıdan var olmaması gerekiyormuş."

Adam ellerini ceplerinden çıkardı ve kızın baş hareketini taklit ederek gözlerini inceledi. Feyiz'den başkası olsaydı daha çok bilgi almakta ve hatta iddianın doğrulanmasında ısrarcı olurdu.

"Herhalde önemli bir şey değildir," dedi Adam, kendi kulaklarına bile ikna edici gelmeyen bir ses tonuyla. "Hem yüksekliğin hiçbir sele imkân tanımayacak kadar fazla olduğunu çok iyi biliyorsun."

"*Ama*."

Adam kafasını yavaşça salladı. "Ama ya önemli bir şeyse ve oraya çıkan ilk insanlar biz olabilirsek? Feyiz bizi sever. Özellikle de seni. İhtiyaç duyacağımız tüm teçhizatı tedarik edebilir ve bu iş için ekibe öncülük yapabilir."

"Bunları ondan istedim zaten. Şu anda hazırlıklar yapılıyor."

Adam'ın sırıtışı Meryem'inkiyle eşleşti. "Delilik bu. Türklerin oraya kimseyi çıkarmadığını kendi ağzınla söyledin. Evet, Kürt rehberler keşfe çıkabilirler ama biz yabancıyız. Sıradan bir günde bile tırmanmadan önce lisans almamız gerekir."

Meryem onu tekrar yakınına çekip burunlarını birbirine sürttü. "Biz oraya gidelim yeter. Feyiz kimlere para yedirileceğini bilir. Yasağı kaldırdıklarında dağa ilk çıkan biz olalım istiyorum."

"Artçı depremler..."

"Ya yapma şimdi, Bay Holzer. Seni en budalaca, en tehlikeli şeyleri yaparken gördüm. Bunların çoğu ölümüne sebep olabilirdi. Şimdi kalkmış artçı depremlerden mi endişe ediyorsun? Biz böyle şeyler için yaşıyoruz. Hem ağzından düşürmediğin o televizyon programını ne kadar çok istediğinin farkındayım. O mağaranın içinde ne olduğunu görmek ve oraya herkesten önce girmek istiyorum. Bana aynı şeyi senin de istemediğini söylersen götünden sallıyorsun demektir."

Adam güldü ve tüm bunların çılgınlığı karşısında başını iki yana salladı.

Sonra kızın elini tuttu ve kaldırımda aceleyle ilerlediler. Kırmızı şemsiye tepelerinde yükselip alçalmasına rağmen yağmur artık Adam'ın umurunda değildi. Türkiye'ye aralığın ilk gününde varacaklardı ve serin bir ahmakıslatan, onları Ağrı Dağı'nda bekleyenlerle kıyaslanamazdı.

ÜÇ

Yazları yavru bir maymun bile Ağrı'ya tırmanabilirdi. Veya en azından üç yıl önce ilk tırmanışlarını planladıkları sırada Meryem sevgilisine öyle demişti. Dağ sıcak havada dört yüz sekseninci metreye kadar uzun, zahmetli bir yürüyüşten daha büyük bir zorluk çıkarmazdı. O noktadan sonra bile nispeten zinde biri tırmanışı tamamlamak için güzergâha da bağlı olarak bot kramponlarından ve bir buz kazmasından başka bir şeye ihtiyaç duymazdı.

Diğer yandan, kışları tırmanış karmaşık bir hal alırdı. Kar ve rüzgâr dağın yamaçlarını kamçılar, soğuk hava kalın giysileri aşarak insanın iliklerine işlerdi. Hava karardığında veya fırtına çıktığında sıcaklıklar sıfırın altında otuz dereceye kadar düşebilirdi. Buna rağmen her ikisi de Ağrı'ya yazın tırmanmaya ilgi duymamıştı. Tırmanışın tek amacı *Adem ile Havva Dünyanın Tepesinde* adlı ikinci kitapları için heyecan verici birkaç bölüm yazabilmekti. Kitap serisi bir çift olarak atıldıkları maceraları, çoğu kimsenin eşiyle yapmak bir yana tek başına bile cesaret edemeyeceği işlere birlikte kalkışmalarını konu almaktaydı. Bu nedenden dolayı Ağrı Dağı'na yazın çıkmak okurları sıkıntıdan öldürürdü.

Yine de aptal değillerdi. Tırmanışı şubat ayında değil, ekimin

sonlarında gerçekleştirmişlerdi. Kış aylarında Ağrı'da çığ olayları nadir değildi ve yapmaları gereken tek şey tırmanışı yavru maymun versiyonundan biraz daha zor hale getirmekti.

Tabii en başta o dağı seçmelerinin sebebi Nuh'un gemisiydi.

Aslında Meryem'in gemiye inandığı yoktu. Adam'ın inanıyor olabileceğini düşünmüştü ama sevgilisi ona hiç açık açık böyle bir itirafta bulunmamıştı. Büyük tufanın birbirinden çok farklı eski kültürlerde tamamen uydurma olamayacak kadar çok tarihi emsali vardı ama Kitab-ı Mukaddes'teki öykünün doğru olması mümkün değildi. İnsan ırkını –hele hele Dünya'daki tüm yaşamı– yalnızca tek bir gemiye sığdırabileceğin hayvanlarla yeniden başlatmak… Bu iddianın kabul gördüğünü düşündükçe Meryem'in başını duvarlara vurası gelirdi.

Dolayısıyla *Nuh'un* gemisi fikrini gülünç bulurdu.

Fakat *bir* gemi? Nuh'a benzer bir adı olup kocaman, ilkel bir gemi inşa eden ve onları hem ailesiyle hem de sahip olduğu hayvanlarla –eşek, koyun, vs.– dolduran bir adam… İşte bunu kabullenebilirdi. Pek çok kadim öykünün ya ders vermek maksadıyla uydurulduğunu ya da içlerinde insanların ödünü patlatan bir doğruluk payı bulunduğu için nesilden nesle aktarıldığını bilecek kadar folklor, tarih ve ilahiyat okumuşluğu vardı. Kitab-ı Mukaddes'teki Nuh'un gemisi masalından alınacak basit bir ders, Eski Ahit boyunca yankı bulan bir ikaz vardı: *Uslu dur, yoksa Tanrı gelip ağzına sıçar*.

Mesela Adam. Meryem onun bir parçasının küçükken öğrendiği, bar mitzvah* töreninden önce itile kakıla ezberlediği şeylere hâlâ inandığını gözlerinden okuyabiliyordu. Adam'ın annesi o henüz gençken ölmüştü ve babası çok fazla çalışarak onun yetiştirilmesi görevini babaannesi Evie'ye yıkmış, yaşlı kadının bağnazlığı da Adam'da iz bırakmıştı. Evie *kendi* babasının hayatının sonlarına doğru bir dybbuk** tarafından ele geçirildiğinde

---

* Dini görevleri üstlenebilecek yaşa gelmiş Yahudi çocukları için düzenlenen bir tür yetişkinliğe giriş töreni. *–çn*

** Yahudi kültüründe canlı bir insanın bedenine girip onu kontrol ettiğine inanılan bir tür iblis. *–çn*

ısrar etmişti. Adam ninesine inanmadığını iddia ederdi ama bu öyküyü ilk anlattığında nişanlısının gözlerine düşen gölge hâlâ Meryem'in hafızasındaydı. Adam inanmak istemezdi ama Meryem onun inandığını biliyordu.

Meryem şahsen dybbuklara, ruhlara veya meleklere inanmıyordu ama onun zaten fazla bir şeye inandığı yoktu. Bir Müslüman olarak yetiştirilmişti ve uzun zaman önce dinlerinin arasındaki başlıca farkın önlerine koyulan dini kuralları çiğnemeleri halinde kendilerini cezalandıracağından korktukları tanrının ismi olduğuna karar vermişti. Meryem o temel kurallardan bazılarına refleks ve tedbir gereği halen uymaktaydı ama onları çiğnerse kendisini cezalandıracağından korktuğu kişi Tanrı değildi. Allah sokakta onun üstüne tükürmez, ırzına geçmez, onu hapsetmez veya katletmezdi.

Öyle şeyleri yalnızca insanlar yapardı.

Hakan Ceven gibi insanlar.

"Devletin bize tırmanma izni vermesine daha ne kadar var?" diye adama sordu.

Sırtını tahta sandalyesinin arkalığına dimdik dayamış olan Hakan masanın karşısında oturuyordu. Soluna dönüp cevabını Adam'a verdi.

"Saatler de sürebilir, haftalar da." Sesi taşın taşa sürtmesi gibi hırıltılıydı. Bölgenin yoğun aksanıyla konuşmasına rağmen İngilizcesi Meryem'in beklediğinden iyiydi.

Meryem masalarındaki dördüncü kişi olan Feyiz'e göz attı. Aşiretin çığda uğradığı ölümlerin ardından ailenin yeni reisi haline gelen amcası gibi Feyiz de onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Fakat Meryem rehberin bunu küçümsemeden değil de utançtan yaptığının farkındaydı. Kürtler kadınlara Ortadoğu'daki diğer Müslümanların çoğu kadar hasmane yaklaşmazlardı fakat davranışlarına bakılırsa Hakan buna bir istisnaydı.

"Süreci hızlandırmamızın bir yolu var mı?" diye sordu Meryem.

Oturduğu yerde kasılan ve burun delikleri kapanıp açılan

Hakan çenesini kaldırdı. Gür, kırçıl sakalı bile dudak uçlarının aşağıya kıvrılmasını gizleyemedi. Bakışlarını Adam'dan ayırmayarak tutumunu belli etmek için daha çok çabaladı.

"Kuzenim şu an orada bakanlıktan bir arkadaşıyla konuşuyor. Rüşvetlerin faydası olacaksa rüşvet vereceğiz ve masrafı faturanıza ekleyeceğiz. O zamana kadar–"

"Hakan," diye asabiyetini gizlemeden onun sözünü kesti Adam.

"–yapabileceğimiz tek şey diğerleriyle beraber beklemek," diye cümlesini tamamladı Hakan.

Meryem dişlerini gıcırdatarak büyük, kırsal yemek odasına bakındı. İçeride şimdiden üç tırmanış ekibi daha toplanmıştı ama başkaları da yolda olmalıydı. Feyiz diğer rehberlerle konuşmuş ve hepsinin de takviye bekleyen daha büyük gruplar olduğunu öğrenmişti. Her üç grup da Nuhçular –Nuh'un gemisi öyküsünün Kitab-ı Mukaddes'teki versiyonuna inanan ve hayatlarını onu bulmaya adayan insanlar– tarafından finanse ediliyor veya yönetiliyordu. Gruplardan ikisi yanında küçük belgesel ekipleri getirmişti ve üçüncünün ekibi yoldaydı. Meryem'in ise yanında bir tek nişanlısı vardı.

"Üzgünüm," dedi Adam, yalnızca dördü –masalarındaki küçük güvensizlik grubu– duysun diye sesini alçaltarak. "Ama eğer böyle davranmaya devam edersen–"

Meryem parmaklarını masaya hafifçe vurarak üç erkeğin ilgisini üstünde topladı. Feyiz'in her gözeneğinden tasa fışkırmaktaydı. Adam ağzını hüsranla sımsıkı kapadı. Hakan bakışlarını kaçırmaya devam etti.

"Öncelikle," dedi kız usulca, "benim adıma konuşma, Adam. Sevgilisini korumak için eline kılıç kalkan alan bir şövalye olma. Biz öyle insanlar değiliz ve sen de bunun farkındasın."

Adam daha sonra şartların, müdahale etmesini gerektirdiğini savunabilirdi fakat bu başkalarının önündeyken değil yalnızken girecekleri bir diyalogdu.

"İkincisi... Hakan, beni göremiyormuş, duyduğun ses tah-

minimce benden sadece birazcık daha fazla sevdiğin Yahudi'den geliyormuş gibi davranabilirsin. Herhalde evlenmemizin düşüncesi bile senin kadar cahil ve nefret dolu bir yaratığa iğrenç geliyordur."

Hakan hızla başını çevirip ona kötü kötü baktı. Üst dudağı seğirirken Meryem onunla böyle konuşmaya cesaret ettiği için adamın içinde yanan öfkeyi görebiliyordu. Birkaç titrek nefes alan Hakan yavaşça dönüp bu sefer gözünü Adam'a dikti. Dudakları jilet inceliğindeki bir tebessümle birbirinden ayrıldı.

Meryem masanın karşısına doğru eğildi. "Kararsızsın, biliyorum. Bana çıkışırsan var olduğumu ve burada emirleri benim verdiğimi kabullenmen gerekir."

Hakan yine Adam'a –her zaman Adam'a– yanıt verdi. "Ya vazgeçersem? Nuhçu gruplardan birine yol gösterebilirim. Aileme ve diğer rehberlere size yardım etmelerini yasaklayabilirim."

Gecenin getirdiği soğuk esinti, yükselen sular gibi zemin boyunca akıyordu. Bir Alman tırmanış ekibinin yeni şarap şişeleri açmakta olduğu köşedeki bir masadan kahkahalar yükseldi. Soğuk, kuru hava ziyaretçilerin ağızlarındaki tüm nemi alsa bile susuzluklarını gidermek için şaraptan bol bir şey yoktu. Dağı konu alan öyküler, hava şartlarının yıprattığı çehrelere sahip kara gözlü rehberler, dağın gölgesindeyken çok daha yakın ve yakarışları cevapsız bıraktığı için çok daha duyarsız gözüken bir tanrıya edilen dualar için de aynı şey geçerliydi.

"Evet, dediklerinden herhangi birini yapabilirsin," diye doğruladı Meryem.

Kendini yorgun hissederek gözlerini ovuşturdu ve boynunu kütürdetti. Buraya gelmek, gereken malzemeleri toplayıp otele yerleşmek için acele etmişlerdi. Kayalık bir tepe yamacına –onu inşa etmiş İsviçre otel zincirine göre bir peri bacasına– kurulu olan otellerinin her odası lüks bir mağara gibiydi. Hava karanlıkken ve mağaramsı odaları altın sarısı fener ışıklarıyla aydınlanırken dışarıdan bakıldığında mekân sahiden de biraz sihirli gözüküyordu.

Hakan sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Meryem'in münakaşayı havada asılı bırakmasının ardından ortama giderek ağırlaşan bir gerginlik çökmüş ve Hakan gitmeyi seçmişti. Aile mesleğini beklenmedik bir şekilde devralan kırk yaşındaki rehber ne böyle bir rolü üstlenmek istiyordu ne de bu role doğal olarak eşlik eden tavizlere uygun bir yapıdaydı.

"Hata yapıyorsun," dedi Adam ona.

"Yapıyorsam bile bu akşamki ilk hata olmayacak," karşılığını verdi Hakan.

"Kendi hırsların var," dedi Adam. "Kusura bakma ama sen bir dağ rehberisin, Hakan. Ve ailen –tüm onurlu geleneklerine rağmen– göçebe bir hayattan sadece bir adım uzakta yaşıyor."

Hakan yumruklarını sıktı. "Her zaman olduğu gibi."

"Geleneklerinizle gurur duyuyorsun," dedi Adam. "Duymalısın da. Ama bu işi ölene kadar yapmayı veya oğullarının da aynı mesleğe atılmalarını ya da kızlarının bir sonraki çığda ölecek adamlarla evlenmelerini istediğini sanmam. Zaten atları temin ediyorsun; veya kuzenlerin ediyorlar. Peki, neden otellere de siz sahip olmayasınız? Ve dükkânlara?"

"İstediğin hayat bu değil, amca," dedi Feyiz.

Hakan onunla Kürtçe konuştu. Meryem söylenen tek sözcüğü anladı. *Sus.*

"Size büyük paralar ödüyoruz," diye devam etti Adam, iş yapan birinin ciddi ses tonuyla. Makul bir üslup kullanıyor, Meryem kendisinin öyle bir şey yapamayacağını biliyordu. "Ve çok iyi biliyorsun ki tırmanış yasağı kalktığında o dağa ilk biz çıkacağız. Sadece biz. Yanımda kendi kameram var ve kimseyi beklemiyoruz. Birlikte çalıştığım yapımcı burada belgelerimizi kontrol eden yetkilerle konuşuyor. Eğer oraya ilk biz varırsak ve bir şeyler bulursak –ve tabii bu ülkedeki arkeoloji alanları için koyulmuş kurallara eksiksiz uyarsak– kazının bize verilmesini daha şimdiden kabul etmişler."

Hakan gözlerini yuvarladı. "Bir devlet gözetmeni olmadan mı? Asla."

"Bir şey bulursak birini gönderirler."

Dudağı halen hoşnutsuzca kıvrılı olan rehber gür sakalını sıvazladı. "Bir rehberiniz olmadan size iyi şanslar."

Bu sefer Meryem'e baktı. Sanki ancak şimdi, planlarının tabutuna son çiviyi çakarken onun varlığını kabulleniyordu.

"Bir rehberleri var," dedi Feyiz usulca.

Hakan ona sert bir bakış attı. "Öyle bir şeye cesaret edemezsin."

Artık yok sayılma sırası Hakan'daydı. Feyiz ona bakmayı reddetti.

Adam, Hakan'ın sandalyesini biraz ileri itti; yerine oturması için bir öneri.

"Tırmanacağız," dedi Adam. "Orada hiçbir şey yoksa bir sürü zamanı ve parayı boşa harcamış olacağız. Ama bulmaya değer bir şey varsa kazı da belgesel de bizim olacak. Dağı avucunun içi gibi bilen ve filmin bir parçası olarak kameralara çıkmayı dert etmeyen bir proje ustabaşına ihtiyaç duyacağız. Tüm masraflar sponsorlarımız tarafından karşılanacak. Eğer Nuh'un gemisi oradaysa ilgi o kadar yoğun olacak ki gökten adeta para yağacak."

Sandalyenin sırtına tutunan Hakan'ın omuzlarındaki kaslar gevşese de geçip oturmadı. Alnı artık öfkeyle değil beklentiyle kırışmıştı.

"Bu meselede çok fazla 'eğer' var," dedi.

Meryem derin bir nefes verdi. "Seninle konuştuğumda bana bakmana gerek yok. Dini inançların beni –ve de Adam'la olan ilişkimi– yüreğinde ayıplamanı gerektiriyorsa bu seninle Tanrı arasındaki bir mesele. Ama bu tırmanışı öyle ya da böyle yapacağız ve Ceven ailesinden destek görürsek bu iş hem bizim için çok daha kolay hem de sizin için çok daha bereketli olur."

Hakan kadına baktı, onunla üç saniye göz teması kurdu, sonra tekrar sandalyeye oturdu. Yeğenine doğru dönüp anadillerinde alçak bir sesle konuştu.

"Gemiye inanıyor musun?" diye yeğenine sordu Hakan.

Adam kaşlarını çattı; Kürtçe bilmiyordu. Fakat Meryem ağzını kapalı tutması için başını belli belirsiz iki yana salladı.

"Eğer oradaysa görünce inanırım," yanıtını verdi Feyiz.

"Mağara öyle bir şeyi alamayacak kadar küçük gözüküyordu," dedi Hakan.

Feyiz omuz silkti fakat Meryem o tarafa eğildi ve amcası orada yokmuşçasına genç adamla konuştu. İşlerini kolaylaştıracaksa aynı oyunu o da oynayabilir, Hakan yokmuş gibi davranabilirdi.

Türkçe olarak, "Şu diğerleri," diye söze başlayan kadın başıyla en yakın masadaki Nuhçuları işaret etti, "bir efsane arıyorlar. Şimdiye dek kaleme alınmış tüm ölçümler sembolik. Gemi varsa bile hiç kimse ne kadar büyük olduğunu bilmiyor. Eğer dağdaysa onu kendimiz ölçebiliriz. Efsaneyi *baştan yaratırız*."

Feyiz gülümsedi. Zaten daha en başından aklı bu işe yatmıştı; amcasına karşı gelecek ve ailesinin geri kalanını kızdıracak kadar kendini adamıştı. Çığda üç akrabasını kaybetse de çocuklarının tümü hâlâ hayattaydı. Bunun böyle devam etmesini istiyordu ve gemiyi bulmak hayatını değiştirebilirdi.

"Anlaştık mı anlaşmadık mı?" diye sordu Adam.

"Amca?" dedi Feyiz.

Hakan tereddüt edince Meryem onun razı gelmeyeceğini anladı. Tırmanışın onsuz gerçekleşmesi gerekecekti. Bu da atları temin etmeyi, malzeme ikmali yapmayı ve arkeolojik ilgiyi hak eden bir şey bulurlarsa yukarıda ihtiyaç duyacakları desteği sağlamayı çok daha zorlaştıracaktı.

Alman Nuhçular yine kahkahalara boğuldular. Biri sandalyesinden düşecek gibi oldu ve o esnada şarap kadehini devirdi. Bardak kırılarak koyu kırmızı sıvıyı ahşap zemine saçtı.

Hakan onlardan tarafa baktı. Meryem adamın kaşlarının çatıldığını, gözlerinin kısıldığını fark etti. Öteki tarafa döndüğünde genç bir oğlanın zikzak çizerek yemek odasını kat ettiğini gördü.

"Zeki," diye mırıldandı Feyiz.

Göğsü heyecanla pır pır eden Meryem nişanlısının elini tuttu. Feyiz'in en büyük oğlunu tanımıştı. Yaşı henüz on iki bile olma-

yan ince yapılı ve yakışıklı Zeki ileride çok kalpler kıracaktı. Bu akşamki kaçamak sürati, büyüklerinden çok daha farklı bir geleceği olabileceğini akla getirmekteydi.

Oğlan babasının yanına geldi. Katlanmış bir kâğıt parçası çıkardığında Feyiz onu Hakan'a vermesini işaret etti.

Zeki denileni yaptı. Hakan odayı gözden geçirdi. Meryem diğerlerinin onları seyrettiğini, oğlanın orada bulunma sebebini merak ettiğini biliyordu. Fakat şimdilik bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Eee?" diye dürttü Adam.

Hakan kâğıdı açtı, gözleriyle taradı, sonra da homurdandı.

Başını kaldırdı ve bu sefer dosdoğru Meryem'e baktı. "Gitmeliyiz."

"Şimdi mi?" diye sordu Feyiz. "Hava karardı."

Meryem sırıttı. "Bu da Birinci Kamp'a ulaşmak için önümüzde bütün bir gece olduğu anlamına gelir… Harika bir avantaj."

Masadan kalkarlarken Meryem şarabının son kırmızı mutluluğunu da zaferle içmek için duraksadı. Mağaraya ilk o ve Adam gireceklerdi.

Orada bekleyen neyse onu ilk onlar göreceklerdi.

* * * * *

Feyiz'in sürdüğü ve teçhizatlarının arkada yığılı olduğu minibüsle Doğubeyazıt'ın mahmur sokaklarından geçtiler. Çocukluğundan beri nadiren hissettiği baş döndürücü bir coşkuyla dolup taşan Adam yolun büyük çoğunluğunda sırıttı. Yıldız ışığı altında asfaltı bozuk yollardan Eli adlı ufacık bir köye kadar gittiler. Asfalt orada son buldu ve dağın tabanındaki bir otoparka ulaştılar.

Adam Türkiye'deyken kendini nispeten güvende hissediyor, fakat sadece birkaç kilometre ötedeki İran sınırının varlığı, o taraftaki gökyüzünü tehdidiyle kurşuniye boyuyordu. Bir yandan koskoca bir ulusun onu bütün bütün yutmak için rüzgârın yön değiştirmesini bekleyen bir şer bulutu gibi kendisine kişisel bir

garez beslediğini düşünmek saçma geliyordu. Öte yandan sınırı geçip yakalanırsa derhal tutuklanıp hapse atılırdı. Bunları düşünmek aptalcaydı –İran'a girmek gibi bir niyeti yoktu– ama aklında işte böyle şeyler geçiyordu.

Birinci Kamp'a kadarki yolculuk bir tırmanıştan ziyade bir yürüyüştü. Minibüsten indiler, teçhizatlarını son bir kez kontrol ettiler ve çantalarını sırtlarına geçirdiler. Adam yün bir şapka takıp kulak muhafazalarını aşağıya indirdi ve vücudu soğuk gece havasına alışmaya başlarken ürperdi. *Ahmaklık bu*, diye düşünerek kamçılayan rüzgârda dağa göz attı. Sonra Meryem ona döndü. Nişanlısının gözlerindeki mutluluk ışıltısını ve yüzündeki sırıtışı gören Adam ahmaklığın bu mesleğin sermayesi olduğunu hatırladı. Kitaplarının ve internet videolarının tüm amacı sıradan insanlara risk alma korkularını aşmalarında yardımcı olmaktı.

Kamerasını minibüsün arkasından aldı, Meryem'e odaklandı ve kayda başladı. "Eee, bu seferkine ne diyeceğiz? *Adem ile Havva Gemiyi Buluyorlar* mı?"

"Gel, öyle yaptığımızı iddia etmeden önce gemiyi gerçekten bulalım," dedi Meryem, onun hep kalbini parçalayan bir tebessümle. Bu reddedebileceği bir tebessüm değildi ve bundan daha iyi bir giriş cümlesi istese bulamazdı.

Kadın omuzlarındaki çantayı iyice yerine oturttu ve dağa doğru döndü. Feyiz ile Hakan daha şimdiden patikada ilerlemeye başlamışlardı. İkisi de ne onları beklemiş ne de yardım teklif etmişti. Feyiz yardıma ihtiyaçları olmadığının farkındaydı. Hakan'ınsa umurunda değildi.

Bir kilometre kadar yol tepmelerinin ardından Adam yine kamerayla uğraştı. Arazi yıldız ışığında ruhani bir hale bürünüyordu ve Adam ne köydeki ne de yoldaki ışıkların yaratmak istediği atmosfere etki edemeyeceği kadar otoparktan uzaklaşmak istiyordu. Normalde atları, belki bir-iki tane de katırları olurdu ama şimdi dördü yalnızdı ve amaçları mağaraya herkesten önce ulaşıp oraya sahip çıkmaktı. İkinci Kamp'tan dağın güneydoğu

yamacındaki çığ düşmüş bölgeye giderlerken kimseyi hayvanlarla beraber arkada bırakamazlardı. Yeni mağaraya ulaşmanın güvenli bir yolu yoktu fakat tehlikesi en düşük seçenek açıklığın üzerindeki bir yere kadar kestirmeden gitmek ve aşağıdaki tüm o gevşek kayalara ve toprağa tırmanmaya çalışmak yerine oraya iple inmekti. İkinci bir çığ başlatmak hepsinin ölümüne sebep olabilirdi. Adam ile Meryem hesaplı risklerden kendilerine bir kariyer yapmışlardı ama ikisi de aptallıktan dolayı ölmek istemiyordu.

"Feyiz," dedi Adam, rehbere yetişip kamerayı tekrar çalıştırarak. "Bunu seninle daha önce de yaptık. Ama konuya yabancı izleyiciler için ileride bizi neyin beklediğine dair bazı ayrıntılar verebilir misin?"

Genç rehber biraz gerilen amcasına ihtiyatlı bir bakış attı. Hakan dudaklarını sıkı bir hoşnutsuzluk çizgisiyle birbirine bastırmıştı ama kınamasını sessizce yaparak adımlarını hızlandırdı ve grubun önüne geçti. Gemiyi bulmayı o da diğerleri kadar istemesine rağmen çabalarını kayıt altına almaya hiç ilgi duymuyordu.

"Minibüsü yaklaşık iki bin metrede kurulu Eli köyünde bıraktık," diye başladı Feyiz. "Birinci Kamp'a kadarki yürüyüş dokuz kilometre ve toplamda dört saatten kısa sürmeli. Arazi bedenen zinde tırmanıcılar için zorlu değil–"

Kareye giren Meryem yürümeyi kesmeden arkasındaki kameraya göz attı. "Adam şu an akşam yemeğinden sonra o koca porsiyon künefeyi keşke yemeseydim diye düşünüyor."

Adam inledi. "Çok doğru."

Bu tarz sürüp giden yolculuk boyunca Adam kameramanlık ve röportajcılık yaparken Meryem de yayın sunuculuğu ve anlatımcılık rollerini üstlendi. Feyiz ise uygun yerlerde ayrıntılar ekledi. Saatin geç olmasından dolayı gevezeliğe ara verdikleri sessiz anlarda Adam dağın yukarılarına bakıyor ve sırtından yukarı bir korku fısıltısının yayıldığını hissediyordu. Bu fısıltı her seferinde beynine ulaşmadan evvel dağılıyordu; tıpkı uyanılan ilk anlarda rüyaların sise dönüp kaybolması gibi.

Sırt çantasının ağırlığını bir omzundan diğerine aktardı ve adımlarına dikkat ederek yürümeyi sürdürdü. Dağa tekrar göz gezdirdiğinde çığın yaşandığı yamaçtaki oyuğu görür gibi oldu. Ağrı'nın şekli taze bir yara iziyle değişmişti.

Meryem'in kendisiyle yan yana gelmek için yavaşladığını fark bile etmeden kız yanında belirdi.

Kadın, "İyi misin?" diye usulca sordu dağın karanlık sessizliğinde bir fısıltının dahi duyulabilmesine rağmen. Feyiz ile Hakan onlara aldırış etmeyerek ilerlemeye devam ettiler.

Adam kafa salladı. "Galiba biraz uykum var."

"Önümüzdeki birkaç gün pek uyuyamayacağız."

"Şanslıysak önümüzdeki birkaç ay."

Meryem ışıl ışıl gözlerle gülümsedi. "Tanrı'ya dua edelim de öyle olsun."

"Tanrı'ya mı?" diye bir kaşını kaldırarak sordu Adam.

"Her kim dinliyorsa," diye düzeltti genç kadın.

Adam onun elini tuttu. Sağdakiyle kamerayı, soldakiyle de kızın parmaklarını tutarken hayatındaki dengeyi hissedebiliyordu. Tek ihtiyacı bu iki unsurdu. İlham almış ve daha ayılmış bir vaziyette nişanlısının elini bırakıp kameranın kayıt düğmesine bastı.

"Kendine bu kadar güvenmenin sebebi ne?" diye Meryem'e sordu. Botlarıyla bastığı taş ve buz parçalarından çıtırtılar yükseliyordu. "Doğubeyazıt'ta en az iki tane işini bilen Nuhçu ekip var. Kuyruğumuzdan ayrılmayacaklar."

Meryem bir bukle tutamını gözlerinin önünden çekip ona, daha doğrusu kameraya kaşlarını çattı.

"Yola daha önce çıktık ve yükümüz hafif," dedi ondan çok kameraya. "Yukarıda bekleyen gizemler varsa onları biz çözeceğiz."

Kız sırıttı. Kaydı durduran Adam ona bir tebessümle karşılık vermesine rağmen sanki bir maske takıyordu. Şimdiye dek hiç tecrübe etmediği bir huzursuzluğa kapılmıştı. Bu durum tüylerini diken diken etmişti ve gizli gözler tarafından inceleniyor duygusuna kapılmıştı. Attığı her adımda bilinmeyen düşmanların bakışları önünde yürüyormuş gibi hissediyordu.

“Uyuman gerek,” dedi Meryem, endişeli bir yüzle.

“Birinci Kamp’a ulaştığımızda birkaç saat kestirsem yeter,” diye yanıtladı Adam. “Sonra tırmanmaya devam ederiz.”

İçine kurt düşüren her neyse gündoğumuyla beraber yanıp kül olurdu.

Adam bundan emindi.

DÖRT

Bir düzine çirkin rüyadan kaçan Adam silkinerek uyandı. Omzunun tutulduğunu hissetti ve daha gözlerini bile açmadan sağ elini birinin boğazına kapattı. Uyku mahmurluğunu üstünden atarak yukarısındaki çehreye odaklandığında Feyiz'i boğmakta olduğunu keşfetti.

"Kahretsin," diye tıslayıp rehberi bıraktı. "Kusura bakma, ahbap. Çok üzgünüm. Beni bir kâbusun ortasında yakaladın."

Birinci Kamp'a kısa sürede varmışlardı fakat uykusuz oldukları için tırmanışı sürdürmeden önce en azından birkaç saat kestirmeleri gerektiğinde hep beraber karar kılmışlardı. Şimdi Adam'a kafası pamukla doluymuş gibi geliyor ve yorgunluktan gözleri ağrıyordu. Bazen azıcık uyku hiç uyumamaktan beter olurdu.

Feyiz hırıldayarak boğazını ovuşturdu. "Lanet olsun, Adam..."

"Cidden. Özür dilerim. Sanki uyandıktan sonra bile rüya görüyordum."

Feyiz bir an için sinirlenip Adam'ın şiddetli uyanışını sorun edecekmiş gibi gözüktü. Fakat sonra yüzünde bir değişim yaşandı. Çadıra girip Adam'ı uyandırmasının sebebi her neyse baskın geldi.

"Olivieri'nin ekibi yanımızdan geçiyor," dedi rehber. Genzini temizledi. "Meryem seni uyandırmamı istedi."

Adam uzun, pörsümüş kolların bir sarkaçlı saatin arkasından uzandığı kâbusunun son puslarından da sıyrıldı ve uyku tulumundan çıkarak botlarına uzandı. Dağın soğuk havası, çadırın açılan yerinden içeri vurdu ve Adam ürpererek montuna sarındı. Sert sakallarını ovuştururken Alaska'ya yaptığı ilk yolculuğu düşündü. Burası da soğuktu ama Alaska'daki maceraya kıyasla Ağrı'daki şafak öncesi vakti neredeyse tropikal kalıyordu.

"Kâbuslar," dedi Adam omuz silkerek.

Feyiz başıyla onayladı. "Hepimize olur."

Doğruydu ama kâbusun geride bıraktığı huzursuzluk hâlâ geçmemişti. Adam çadırın kapısını iterek çadırdan dışarı çıktı. Birinci Kamp'ın bulunduğu çim kaplı çayıra iki buçuk santim kar düşmüştü ve yukarıdaki boşlukta birkaç başıboş kar tanesi sallanıyordu. Çayırdan yükselen kaya oluşumları burayı kamp için mükemmel bir yer haline getiriyor, doğal rüzgâr kıranların arkasında çadır kurma imkânı sağlıyordu. Yılın büyük bölümünde burası nispeten konforlu olurdu fakat artık kış kapıyı çalmaya başlamıştı ve en güzel günlerde bile havanın sağı solu belli olmazdı.

Meryem ile Hakan yaklaşık yirmi adım uzakta dikilmiş, termoslardan kahve içiyorlardı. Bunun için seyyar bir ocak kurmuşlar ve kampın yanından akan küçük derenin suyunu kullanmışlardı; daha yükseklerde su için kar eritmeleri gerekecekti. Şu anda seyyar ocak göze alamayacakları bir lüks gibi gözüküyordu, çünkü bir diğer tırmanma grubu durup dinlenmektense kampın yanından geçip gitmekle meşguldü. Adam bir düzine kafa saydı. Bunların yarısı at sırtındayken diğerleri teçhizat yüklü katırları çekmekteydi. Üçüncü binici vaktinden önce kırçıllaşmış bir sakala sahipti ve alnında Adam'ın normal gözlüğüyle aynı numarada olduğunu bildiği bir kar gözlüğü vardı. Armando Olivieri her yere hazırlıklı gelen tipte bir adamdı ve taktığı o gözlük Adam'a hep profesörün azmini hatırlatırdı.

Olivieri onu çadırın yanında dururken gördü ve kafile oradan geçerken el sallamayı ihmal etmedi. Endişelenen ve asabileşen Adam sert adımlarla Meryem'in ve Hakan'ın yanına gitti. İkili

önceki gece Birinci Kamp'a yaptıkları yolculukta birbirini görmezden gelmişti ve şimdi de pek sıkı fıkı bir halleri yoktu. Yine de şimdilik aynı tarafta yer aldıkları açıkça anlaşılıyordu.

"Olivieri ne halt yediğini sanıyor?" diye sordu Adam.

Meryem ona göz attı. "Herhalde İkinci Kamp'a gidiyordur."

Adam hafifçe güldü. Birinci Kamp'a kadarki yolculuğun ardından profesörün ekibinin durup dinlenmesi akıllıca olurdu fakat birbirleriyle rekabet ettikleri düşünüldüğünde Adam o adımı atlamalarını anlıyordu. Bir sonraki adım dört bin metreye veya daha yükseğe –İkinci Kamp'la hemen hemen aynı rakıma– çıkmak ve aklimatizasyon* için tekrar aşağı inerek irtifa hastalığı riskinden kaçınmaktı. Tipik bir tırmanıcı iyi bir gece uykusunun ardından sabahın ilk saatlerinde kalkar ve İkinci Kamp'a kadarki çok daha dik yürüyüşü gerçekleştirir, tırmanışın son ayağına başlamadan önce orada bir gece daha konaklardı. Zirveye çıkıyor olsalardı öyle bir şey altı saat daha sürer ve bunu çok daha hızlı bir iniş takip ederdi. Fakat elbette ki hedefleri zirve değildi.

"Sence dosdoğru İkinci Kamp'a gidip orada kalmayı mı deneyecekler?" diye sordu Adam. "İklime hiç alışmadan?"

Hakan homurdandı. "Başka ne yapabilirler ki?"

Meryem onlara doğru döndü. "Eğer Olivieri mağarada şansını denemek istiyorsa oraya bizden önce ulaşması lazım."

"Kahretsin," diyerek sinirlendi Adam. Feyiz'e bağırmak için dönse de adamın daha şimdiden teçhizatları çadırlardan çıkarmış ve onları kurmaya başlamış olduğunu gördü. En azından o acele etmeleri gerektiğini anlamışa benziyordu.

"Onları geçeceğiz," dedi Meryem. "On beş dakika sonra yola çıkarız. Eşyalarımızı toplarız, tuvaletimizi yaparız ve sen kameranı hazırlarsın. Bir başka gün, bir başka serüven."

"Bize bu kadar çabuk yetişmelerini beklediğini iddia edemezsin. Altı üstü dört saat uyumamıza rağmen işte buradalar–"

---

* Dağcılıkta yüksek irtifalara tırmanırken vücudu değişen şartlara alıştırmak için bir süre tırmandıktan sonra biraz aşağıya inme, sonra tekrar çıkma eylemi. *–çn*

"Ama hiç uyumadılar," diye ekledi Meryem. "Ayrıca Feyiz ve Hakan'ın rehberliğine de sahip değiller. Birçoğu tırmanmaya alışkın olmayan on iki kişi. Buna kalkışırlarsa muhtemelen dağ tutulmasına yakalanırlar. İkimiz de öyle bir şeye yatkın değiliz. Aklimatizasyonu es geçmemiz gerekirse sanırım bize bir şey olmaz ama Olivieri'nin ekibinde iki çıtkırıldım Nuhçu ve altmış yaşında bir hahamlık âlimi var. Aklimatizasyona ihtiyaç duyacaklar. Er ya da geç."

Adam kendi kendine tüm bunların kulağa mantıklı geldiğini söyleyerek kafa sallasa da aklını kurcalayan bir şey vardı. "Peki ya *o* rehberler? Onlar kim?"

Dönüp baktığı Hakan buharı tüten kahvesinden uzum bir yudum içti, sonra kalanı ateşe döküp ayağıyla çalı çırpının üstüne toprak ve yeni yağmış kar küredi.

Meryem ilk defa kendine güvenmiyor gibiydi. Adam kızın özgüvenine âşıktı ama nişanlısı daima her şeyi enine boyuna düşünmezdi. Dönüp baktığında Feyiz bir sırt çantasının fermuarını çekiyordu.

"Buradaki piyasayı ailenin kapattığını sanıyordum."

Feyiz kaşlarını çatarak amcasını inceledi. "Hakan Amca ile kuzeni Barış emirleri kimin vermesi gerektiğinde anlaşabilmiş değiller. Aile bu konuda ikiye ayrılmış durumda. Henüz son karara varılmadı."

Meryem küfrederek hızla Hakan'a doğru döndü. "Bizi işini bilen hiçbir rehberin Nuhçulara yardım etmeyeceğine, hepsinin de sözünü dinlediğine inandırdın!"

Hakan gidip Feyiz'i kenara çekti, yere diz çöktü ve sırt çantasının fermuarını açıp içindekileri yeniden düzenlemeye koyuldu. Böyle yaparak sessizce kontrolü sağlıyor, onlara bu işi en iyi kendisinin bildiğini söylüyordu. Feyiz iyi bir rehber olabilirdi ama ipler onun elindeydi.

"Yine sessiz muamele," dedi Adam. "Aman ne harika." Dağ rüzgârı etraflarını kamçılarken ürperip ellerini montunun ceplerine soktu. "Yani Barış, Olivieri'ye yardım ediyor. Ve mağaraya ilk onlar ulaşırlarsa–"

"Orada zafere kavuşan tek kişi profesör dostun olmayacak," dedi Hakan. "Ailem kuzenimin daha becerikli olduğunu düşünecek ve baş kılavuzluğa o getirilecek. Tartışma başarıya bakılarak çözümlenecek. Barış irtifa hastalığını dert etmez. Aralarından bazıları hasta olursa onları adamlarından biriyle aşağıya yollar."

Meryem kahve termosunu Adam'a aktardı. "Sıcak tek şeyimiz bu. Biraz ekmek ve bal da var. Çabuk ye."

Adam'ın hiçbir şey yiyesi yoktu fakat karnını doyurması gerektiğinin farkındaydı. İkinci çadırı da sökmeye başlayan Feyiz'e doğru döndü.

"Bekle," diyen Hakan montunun iç cebinden plastik bir tüp çıkardı. Tüpün ağzını açtı ve eldiveninin avucuna haplar dökmeye başladı. "Önce bunları için. İki farklı hap var. Her birinden birer tane."

Meryem hiç tereddüt etmeksizin ilaçları Hakan'ın elinden kaptı.

Adam kaşlarını çatarak hapları inceledi. "Bunlardan biri Diamox olsa gerek. Diğeri ne?"

"Procardia," dedi Hakan. "Kan basıncı için. Şeyi önleyecektir. Şeyi…" Feyiz'e doğru dönüp ortak dillerinde bir şeyler söyledi.

"Ödemi," diye çevirdi Feyiz.

"İlaçların garantisi yok," diye devam etti Hakan, "ama onları alıp bol bol su içerseniz ve biraz da şanlıysanız sizi dağdan aşağı taşımak zorunda kalmayız."

Adam rehberin yüzünü inceleyerek haplarını seçti. "Bize bahsetmediğin şu kuzenin var ya. O da kendi grubuna aynı ilaçları verecektir, değil mi?"

Hakan ilaç tüpünü kapattı, tekrar montuna soktu ve ateşin son közlerini de ezerek söndürdü. Meryem nişanlısına yaklaşıp hırpani, sakallı yanağını avuçladı. Adam ona doğru döndüğünde de hapları kuru kuru yutup sırıttı.

"Hadi gidelim, aşkım," dedi kız. "Artık biraz acele etmemiz lazım."

"Olivieri atlara ve katırlara sahip," diye usulca karşılık verdi Adam, kendi haplarını avucunda tutarak.

"Sen de bana sahipsin. Hazırlan ve kayda başla."

"Bir planın mı var?"

Meryem güldü. "Mümkün olan tek plan. Hayvanlarını ellerinden geldiği kadar kullanmak isteyeceklerdir. İkinci Kamp'a, oradan da dosdoğru güneydoğu yamacındaki mağaranın yukarısına gidecekler. Tıpkı bizim de yapmayı planladığımız gibi."

Adam çığ tarafından mağara girişinin aşağısındaki dağ eteğine yayılmış olması gereken parçalanmış kayaları ve toprağı düşündü. Sonra da gece vakti onların üstüne yağan en az iki buçuk santim kalınlığındaki kar tabakasını.

"Öyleyse biz de göçüğün batısında kalacağız. Dümdüz yukarı tırmanacağız ama çığ bölgesine girmeden," dedi. "Tamamen intihar olduğu söylenemez ama yine de çok tehlikeli bir fikir."

Güneşin alevden kenarı doğu ufkunu aşarken kızın gözleri parladı. "Heyecan verici, öyle değil mi?"

* * * * *

Meryem, Olivieri'yi tekrar gördüğünde dokuz saatten fazla zaman geçmişti. Genç kadın kazmasını önündeki buzlu kayaya saplamıştı ve kramponlarının çivileri zeminde delikler açıyordu. Midesi bulanıyor, genzi safrayla yanıyordu ama kafatasının içindeki ağrı devam ederken kendini kusmamaya zorladı. Şiddetli irtifa hastalığına karşı koyulabilirdi. Daha şimdiden başka haplar da içmişti ve hem kendi tanrısına hem de ötekilere dua ettiği kadar sövüp saymıştı. Kendi kendine iyi olacağını söylüyordu ve belki bu doğruydu. Ciğerleri sıvıyla dolmadığı ve beyni şişmediği sürece –ki bunlar akciğer veya beyin ödeminin sonucuydu– diğer belirtiler zamanla hafiflerdi.

Yok eğer ödem çıkarsa ve derhal aşağı inmezse öyküsü bambaşka bir sonla biterdi. Ölürdü.

Seyrek havayı derin derin içine çekerek botunun ayakucunu buza sokup kendini yukarı çekti ve kazmasını takılı olduğu yer-

den çıkardığı gibi tekrar yukarısındaki dağa sapladı. Aklimatizasyonu es geçmek çok ama çok aptalca bir plandı. Dağın sırlarını eşlerinin bedenlerindeki kıvrımlardan daha iyi bilen rehberlerle dahi olsa yalnız başlarına yola çıkmak düpedüz salaklıktı.

Göğün bir ucu ufuk koyu bir çivit mavisine bürünmüştü ve diğerinde güneş saklanma yerine doğru süzülüyordu. Sırtına bir elin dokunmasıyla Meryem sağına göz attı ve Adam'ın kendisine yetiştiğini görüp şaşırdı. Nişanlısının yüzünü kamçılayan rüzgâr ona gözlerini kıstırmıştı.

"Sana seslendiğimi duymadın mı?"

"Rüzgâr," diyen Meryem dağa yaslanarak dinlendi. "Sorun ne?"

"Feyiz haklı. Yarım saat önce geçtiğimiz o çıkıntıda durmalıydık. Bence oraya geri gitmeliyiz."

Meryem kazma sapını daha da sıkı tutarak ona bakakaldı. Bulanan midesiyle ve zonklayan başıyla sözcükleri doğru duyduğundan emin olmak için onları hafızasında tekrarlaması gerekti.

"Hakan devam edebileceğimizi söyledi! Neredeyse vardığımızı söyledi!"

Adam'ın yüz ifadesi hüsranla sertleşti. "O bir saat önceydi. Peki şimdi neredeyiz? Kahrolası mağarayı görüyor musun? Oraya ulaşsak bile içeride gemi falan olmadığını benim kadar iyi biliyorsun. Harika bir çekim yapabiliriz ama bir selin bu yüksekliğe kadar çıkmasının imkânsız–"

"Kim bu konuşan?" dedi Meryem. "Benim Adam'ım olmadığı kesin. Bu ilişkideki ateist benim, unuttun mu? Tanrı işe dahil olunca imkânsız nedir ki?"

Meryem'in ebeveynleri ve abisi onunla konuşmak bir yana, aynı gezegeni paylaştıklarını kabullenmeyi bile reddediyorlardı. Dışlanmak genç kadının hem kalbini kırmış hem de onu düşlerini gerçekleştirmeye teşvik etmişti ama yine de bu öyle yalnız bir yaşamdı ki. Altı yıl evvel Londra'daki sıcak bir temmuz gününde onlarla son kez bir araya geldiğinde annesinin gözlerinde keder ve özlem görmesine rağmen babasının ve abisinin gözlerinde yalnızca nefrete ve tiksintiye rastlamıştı. Annesi kocasının

isteklerine karşı çıkacak cesareti bulursa Meryem bir gün tekrar konuşabilecekleri kanaatindeydi. Fakat öyle bir zamanın geleceğinden kuşkuluydu. Kendini ateist ilan etmesi gidip babasının suratına tükürmesinden beterdi ve o sözcükleri telaffuz etmeden önce bile bunun farkındaydı. Yine de aynen öyle yapmıştı, çünkü gerçek benliğini saklamamaya kararlıydı. Hem de asla.

Şimdiyse o mağarada her ne varsa onu sahiplenmeye can atıyordu. Bir parçası mağarayı boş bulmak, o boşluğu hayatı boyunca karşılaştığı her dinden çokbilmiş piç kurusunun suratına çarpmak istiyordu. Fakat başka bir parçası bir şey, inanacak herhangi bir şey bulmayı öyle çok arzuluyordu ki. İçinde bir inanç kıvılcımı yakacak ve onu eve değilse bile en azından ailesiyle tekrar konuşabileceği bir yere götürecek her şeye razıydı.

"Bu konuyu daha sonra konuşsak olur mu?" dedi Adam. "Bir şey yapmak zorundayız. Günbatımından önce mağaraya varamayız ve yola devam etmek çok tehlikeli–"

Meryem dizlerini ince kar tabakasına dayayıp kazmayı bıraktı. Artık onu yerinde tutan tek şey botlarındaki çivilerdi. "Hadi ama! Dimdik bir yamaçta değiliz ya. Düşersem epey haşat olurum ama geberip gitmem."

Adam ona soğuk bir bakış attı. "Kes şunu."

Meryem iç geçirip kazmasını kavradı. Evet, yanlarında kazıklar ve halat getirmeleri gerekirdi ve eğer getirselerdi onları şimdi burada kullanıyor olurlardı. Ve evet, yanlış noktada kayarsa ve taklalar atarken hızını azaltamazsa bir kayaya çarpma ya da bir yarığa düşme ihtimali hep vardı. Fakat doğudaki arazi çok daha dikti. Sarp yamaç kar altında bile sivriydi. Dümdüz tırmanmaya devam ettikleri müddetçe…

"Hayır," dedi Adam, kızın yüzünü okuyarak. "Göçüğe zaten yakınız. Ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyorsun. Hakan bile bilmiyor. O çıkıntıya geri döneceğiz ve geceleyin orada kamp kuracağız."

Meryem kazmayı tekrar kavrarken cesaretinin kırıldığını hissetti. "Durursak yola ne kadar sonra devam edebileceğimden emin değilim."

Adam da onunla beraber dağa yaslandı. "Daha önce söyleseydin ya."

Hakan aşağıdan onlara seslendi. Tüylerinin diken diken olduğunu hisseden Meryem sabırsız rehberi tersleyecek gibi oldu. Sonra kelimelerinin tonuna dikkat etti ve heceleri bir isimde birleştirdi. *Olivieri.*

Aşağıya göz attığında Hakan'ın yukarıya ve batıya işaret ettiğini gördü, sonra da başını kaldırıp batan güneşin alev alev altın sarısı ışığı karşısında gözlerini kıstı. Dağın daha yükseklerinde, zirvenin hâlâ en az sekiz yüz metre aşağısında bir dizi siyah siluet karla kaplı sırtta ilerliyordu.

"Kahretsin."

"Meryem–" diye başladı Adam.

Kız başını hızla çevirip ona dik dik baktı. Yüzünü sıcak basarken telaşını, mecburiyetini, bu keşfi bizzat yapma takıntısını açıklamaktan acizdi. Pejmürde haliyle haşin ve yakışıklı denebilecek Adam gözlerindeki samimiyet ve zekâyla hep içine işlerdi. Bu özellikleri pek çok yolculukta Meryem'e güç vermişti. Fakat genç kadının ona söyleyemeyeceği şeyler yok değildi. En azından şimdilik.

O an için sevdiği adama söyleyecek tek bir sözü vardı.

"Tırman!"

"Ne–"

"Adam, tırman işte!" diye çıkıştı Meryem. Kazmasını yeniden kaldırıp başının üstündeki kayalara ve buza sapladı, sonra kendini yukarı çekti. Sol botuyla dağa tekme atarak kramponunun dişini bir oyuğa taktı ve yukarıya seğirtti.

Görüş hattından çıkarken Adam'ın küfrettiğini duydu. Nişanlısı nihayet Hakan'ın neye tepki verdiğini idrak etmişti. Meryem tekrar o tarafa göz attığında yarım düzine siluetten oluşan hattın batıya doğru sırt boyunca ilerlediğini gördü. Ekiptekiler batan güneşin altın sarısı ışıltısında kapkara lekelerden, uzun gölgelerin saatinde yol alan birer şekilden ibaretti.

Daha başka söz söylenmedi. Dokuz uzun saatin ardından

çaba homurtuları nişanlısınınkilerle mükemmel, senkronize bir uyum sergileyen Adam tırmandı. Tırmanış boyunca pek çok defa durup dinlenmişler ve geceleyin mola vermeyi görüşmüşlerdi. Fakat Meryem'in yoğun arzusu ve Hakan'ın kuzenini alt etme azmi onları yola devam etmeye itmişti. Meryem birden fazla kez saçmaladıklarını, Olivieri'nin ekibinin ya kamp kurup dinleneceğini ya da hasta olacağını düşünmüştü. Grubun ilk baştaki on iki üyesinden geriye yalnızca altı-yedi kişi kalmıştı ve bu da bazılarının sahiden durduğu veya hasta olup aşağı inmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Fakat Olivieri ile Feyiz'in amcası Barış diğerlerini devam etmeye zorlamıştı.

Meryem tutunacak sağlam bir yer bulmak için sol eliyle karları kazarak tırmanmayı sürdürdü. Kazma, bot, el, bot, dizlerden destek... Güneş içlerini ısıtmıştı ama dünyanın uzak, tırtıklı kenarından aşağıya kayarken sıcaklık ani bir düşüş gösterdi ve onları tokatlayan rüzgâr bir yandan ulurken bir yandan da dağ yamacını kamçıladı. Meryem sarsak, pençeli bir örümcek gibi çıktıkça çıktı. Feyiz ile Hakan birbirlerine çatmaya başladılar ama tırmanmaya ve tercüme etmeye aynı anda yoğunlaşamayan genç kadın onlara aldırış etmedi.

"Meryem," dedi Adam, "konuş benimle. İyi misin?"

Kız nişanlısını duymazdan geldi. Onu tüm kalbiyle sevmesine rağmen cevap vermek için gereken nefesi harcayamazdı. Dağdan yükselip içine işleyen soğuk kemiklerini sızlatmaktaydı. Rüzgârın hızlanmasıyla yüzü ve burnu sızlamaya başlamıştı. Kazma, bot, el, bot... Kalbi göğsünde gümbür gümbür atan, dudakları çatlayacak kadar kuruyan Meryem kazmayı tekrar havaya kaldırdı ama bu sefer bocaladı. Başına keskin bir ağrı saplanmıştı. Görüş alanının kenarları bulanıklaşırken gözlerini kırpıştırdı. Yarım kalp atışı boyunca kendini kaybedip nerede olduğunu unuttu. Sonra mide bulantısının kıskacı onu tekrar kavradı ve genzine sıcak safra yükseldiğini hissetti.

Hayır.

Dudaklarında tükürükler vardı, kusmayı reddetti ve safrayı

yutup midesini yatışmaya zorladı. Kafatasına koca koca yumruklar iniyormuşçasına başı zonkluyordu. Derin ve düzenli nefesler alarak acının dinmesini bekledi. Dünyadaki tüm zalimce şer ansızın kendisine yöneltilmiş gibi bir savunmasızlık hissine kapıldığı için ensesindeki tüyler korkudan diken diken olmuştu. O korku yüzlerce minicik buzdan iğneye dönüşüp sırtından aşağı döküldü, üstünden ve içinden kayıp gittikten sonra ortadan kayboldu.

"O da neydi öyle?" diye kendi kendine fısıldarken konuştuğunun hayal meyal farkındaydı. Gözleri soğuk, tuzlu yaşlarla doldu ve gözkapaklarını kırpıştırarak onlardan kurtuldu.

Dünyanın suspus olduğunu anlamasına fırsat bile kalmadan kulakları sesle doldu. Kısa bir süreliğine kendinden geçmişti; tıpkı şiddetli fırtınalar sırasında dairelerindeki elektriğin göz açıp kapayıncaya dek kesilip tekrar gelmesi gibi. Öyle anlarda ışıklar titreşir ve tüm saatler sıfırlanarak on ikiyi gösterirdi. Kalbi gümbürdeyen, kanı yüzüne hücum eden Meryem titrek bir nefes aldı ve arkaya doğru sarkmaya başladı.

Adam ona seslendi. Bir elini kızın sırtına dayadı ve öyle yapmasıyla birlikte ayağı kaydı. Tekme atarak botlarının ayakuçlarını kayaya ve kara sapladı. Yine de kaymaya başladı ve dağ da onunla beraber kaydı. Yerinden çıkan taşlar aşağı yuvarlanırken Meryem onun ismini haykırdı. Tam nişanlısına uzanmaya başlamıştı ki soldan gelen başka bir el onu tuttu. Feyiz kızı aptalca bir şey yapmaktan alıkoydu.

"Kıpırdama!" diye çıkıştı rehber.

Sağlarından bir kar perdesi düşmeye başladı. Taş, toprak ve kar tabakası aşağı doğru akmaktaydı. Hakan bir dua etse de hiçbiri kılını kıpırdatmadı. Yalnızca dağın hoşnutsuzluğunun fısıltılı homurtusunu dinlediler. Adam konuşmamasına rağmen hareket etmeyi, tutunmayı, kazmasını gevşek taşlara saplamayı sürdürdü. Çığ alanının yanına kadar gelmişlerdi ama kar göçüğü gizlemiş, Adam da tam oraya çıkmıştı.

Ölecek, diye aklından geçirdi Meryem. Bulanan midesi bom-

boş bir buz çukuruna dönüştü. Sanki içinde hiçbir şey yoktu. Kalbi tamamen uyuştu. Nefesini tuttu.

Müzik korosunu andıran bir ses onu susturdu. Heyelan yavaşladı ve sonra tamamen durdu. Kaya tabakasının ucuna tutunmuş olan Adam kazması gevşek kayaların arasına saplı vaziyette kaymanın tekrar başlayıp başlamayacağını kasılmış halde bekliyordu.

Meryem birkaç kısa nefes aldı, kalbi güm güm atıyordu. Nabzının şakaklarında zonkladığını hissetse de kafatasındaki ağrı yatışarak donuk bir sızıya dönmüştü. Dudaklarını ıslattı.

"Kıpırda!" diye seslendi nişanlısına. Sesinin yüksekliğinden irkildi. Ufak bir gürültünün bile kaymayı tekrar başlatabileceğinden korktu. "Dikkatli ol ama artık harekete geç!"

Altındaki dağ hâlâ durgunken Adam inmeye başladı. O nişanlısının yanına çıkana dek göçüğün yaşandığı alandan geçmemişlerdi fakat Meryem çığ bölgesinin bu kadar yakınındayken kayada ve toprakta her türlü yarığın olduğunun farkındaydı. Tedbiri elden bırakmamalıydılar.

Adam sol elini kaldırdı. Bazı taşlar aşağı yuvarlansa da sol ayağını oynattı. Göçüğün beş metrelik bir kısmı azıcık hareket etti. Meryem ağırlığını dağa vererek kendini onun kucağına bıraktı ve dinleme ihtimali olan tüm tanrılara dua etti. Bu hiç adil değildi. Hem de hiç.

Feyiz genç kadınla usul usul konuşarak "her şey yoluna girecek" mahiyetinde teşvik ve cesaret verici sözler sarf etti. Fakat ne olacağını ikisi de bilmiyordu.

Halatlar, diye düşündü Meryem. *Kazıklar. Daha büyük bir ekip, gerekli güvenlik önlemleri.*

Aman tanrım, onu ben öldürdüm.

Adam kazmasını kayaların arasından çıkardığında altındaki her şey kaymaya başladı. Adam ne küfretti ne de Tanrı'ya yalvardı. Öyle yapmaktansa Meryem'in adını seslendi. O anda şimdi başına gelebileceklerden ziyade kızdan ayrı düşmenin acısı içindeydi.

"Yuvarlan!" diye ona kükredi Hakan.

Dağ aşağı doğru aksa da Adam onu duydu ve tutunmak için çabalamak yerine soluna yuvarlandı. Taş ve kar tabakasıyla beraber kaymasına rağmen o tarafa takla atmayı başardı. Topu topu iki metre sonra sağlam, hareketsiz dağ yamacına yığılıp kaldı. O tekrar tutunmayı başarıp kazmasını ve botlarının uçlarındaki krampon pençelerini toprağa saplamakla uğraşırken Hakan ona doğru seğirtti.

"Adam," diye kendi kendine fısıldadı Meryem, farklı türde bir dua ederek.

Feyiz'le beraber tünedikleri yerin on üç metre aşağısında Hakan nihayet Adam'a ulaştı ve onunla usulca konuşarak vücudunda kırık kemik ve başından yaralanması ihtimaline karşı gözbebeklerinde genişleme olup olmadığını kontrol etti. Batıda güneş görüş alanından çıkmaya, üst korona ufuk çizgisi boyunca yayılan parlak renkler saçmaya başlamıştı. Bu altın sarısı ışığın bile kaybolmasına sadece dakikalar vardı. Ondan sonra geriye sadece yıldızların ve yarımayın ışığı kalacaktı. Eğim tırmanmak için zor değildi; heyelanın Adam'ı öldürmesine ramak kalmıştı ama onun dışında yamacın bu kısmı yalnızca dirayet, ihtiyat ve bir miktar beceri gerektiriyordu. Şimdiye kadar tırmanmakta fazla bir zorluk çekmemişlerdi... ama burada uyumaları mümkün değildi.

Meryem azalan ışıkta Adam'ın yüzündeki kanı görebiliyordu. Alnındaki bir kesik veya sıyrıktan yanağına ve oradan da sakalına koyu kırmızı çizgiler uzanıyordu. Nişanlısı hırpalanmasına hırpalanmıştı fakat başını kaldırıp onunla göz göze geldiğinde Meryem iyi olduğunu anladı. Adam hâlâ onunlaydı. Hâlâ bu yolculuktaydı.

"Tırmanmamız gerek," dedi, Feyiz'e doğru dönerek.

Vücudunun onu yüzüstü bırakır gibi olduğu, o feci şer hissinin tüm ağırlığıyla üstüne çöktüğü andan şimdiye kadar hep rehberin oradaki varlığından güç almıştı. Fakat ancak gözlerindeki tasayı görünce Feyiz'in bir rehberden veya müttefikten faz-

ması olduğunu anladı. O bir dosttu. Dostlukların cidden kurulduklari, Pinokyo'nun gerçek bir oğlana dönüşmesi gibi hakiki ve sağlam bir hal aldıkları zaman bile Meryem'in onları tanımama gibi bir huyu vardı. Geçmişte bu kusuru kıza pahalıya patlamıştı ama artık onun farkındaydı.

"Hadi artık, Feyiz," dedi. "Daha fazla–"

Hakan onlara yukarı bakmalarını bağırdı. Kasılan Meryem tepelerinde bir şeyin yerinden çıktığını düşünerek omzunu dağa yasladı ve başını eğdi. Hiçbir şey düşmeyince de gözlerini kırpıştırdı ve zirveye doğru bakabilmek için boynunu uzattı. Fakat tırtıklı bir sırt, manzarayı kapatmıştı. Kızın içini bir huzur kapladı; belki yetmiş metre yukarıda bir çıkıntı vardı. Oraya ulaşmak zaman alacaktı ama...

Tekrar gözlerini kırptı.

Feyiz bir şükran duasına başlamıştı. Meryem göz ucuyla günışığının o son altın sarısı parıltısında adamın gülümsediğini gördü. Ancak o zaman gerçeği anladı ve kendi yüzünde de bir tebessüm belirdi.

Mağara.

Meryem kazmasını dağ yamacından çıkardı ve yukarı sıçrayıp tekrar sapladı. Kazma, bot, el, bot... Yolculuğun başında olduğundan daha çabuktu. Kafasındaki tüm ağrıyı unutmuştu. Olivieri'nin ekibinin kararan dağdaki birer karaltıdan ibaret olan siluetlerine baktı ve mağaraya ondan önce ulaşacağını biliyordu artık.

Feyiz hemen peşindeydi. On üç metre aşağıda yaralı olsun veya olmasın Adam tekrar tırmanmaya başlamıştı ve yanında ona göz kulak olan Hakan vardı.

Bulantısı tamamen geçmiş değilse de Meryem derin derin soluyarak hareket etmeyi sürdürdü. Çıkıntıya ulaştıkları zaman başka ilaçlar da alacaktı. Fakat beyninin sadece ufak bir parçası rahatsızlığının farkındaydı. Düşüncelerinin geri kalanı onları buraya getiren gizeme doğru tırmanmaya adanmıştı. Fantezi kurmamaya, umut beslememeye çalışıyordu fakat dağ yamacın-

da geniş bir gedikten başka bir şey bulmasalar dahi en azından oraya ilk ulaşan kendisi olacaktı.

Sırtındaki kaslar yanıyordu. Tırmanmaya devam ettikçe son birkaç saattir bedenini kandırıyormuş, her nasılsa etini ve kemiğini hakkı olduğundan çok daha fazlasına katlanmaya ikna ediyormuş gibi kollarında hiç derman kalmamıştı. Şimdi aynı şeyleri azıcık daha yapması lazımdı. Bitkinlik tüm ağırlığıyla üstüne çöktü, kılıcını derinlere batırdı. İstirahata çok yakın olduklarını bilmek her tutamağı daha zor bulmasına, kendini dağda sürüklediği her santimde vücudunun biraz daha ağırlaşmasına yol açmaktaydı.

Aşağıda Hakan ile Adam bir şeyler konuşuyorlardı. Sözcükler yukarı kadar ulaşsa da Meryem diyaloglarının Adam'ın yaralarını tahmin mi yoksa tetkik mi etmeye yönelik olduğunu keşfedecek kadar dinlemekle uğraşmadı.

"Meryem," dedi Feyiz, genç kadın yavaşlamaya başladığında onun yanına sokularak. "Biraz yardıma–"

Kız ona hiddetli bir bakış attı. "Bana yardım etme."

Böylesine sert konuşmakla çok ileri gitmişti. Bunu bilse de Feyiz'in yüzüne düşen gölgeleri ve ayışığının gözlerine vuran parıltısını görüp adamın anlayışla karşıladığını anladı. Meryem buralara kadar başkalarından yardım almak için gelmemişti. Bu en başından itibaren onun serüveniydi –onun, Adam'ın bile değil; sadece onun– ve düşmeye başlayana dek kimseden yardım kabul etmeyecekti. Hatta belki o zaman bile etmezdi.

Ayışığı, diye aklından geçirdi. Tırmanırlarken güneşin hemen birkaç dakika önce batmış olduğunu ilk kez o anda fark etti. Parıltısı batı ufkunu henüz terk etmemişse de kendisi dünyanın kıyısında gözden kaybolmuştu.

Genç kadın karanlıkta boş elini tekrar uzattığında havadan başka hiçbir şeye denk gelmedi. Yukarı göz attığında çıkıntının kenarıyla, yeni mağaranın Ağrı yamacında belirmiş en alçak köşesiyle karşılaştı.

Göğsünü bir sıcaklık kaplayan kız kendini sırıtmaktan alı-

koyamadı. Kazmasının ucunu taş çıkıntının kenarına sapladı ve kendini yukarı çekerek mağaraya girdi.

Sırtüstü yatıp yıldızların meydana çıkmasını seyrederken gülmeye başladı.

Sonra da yüzükoyun dönüp kustu.

* * * * *

Adam sırt çantasını mağara zeminine bırakıp yere yığılmak istiyordu. Baldırlarındaki ve omuzlarındaki kaslar cayır cayır yanıyordu ve dizleri, gençliğindeki aşırıya kaçma eğiliminin yol açacağı eklem romatizmasının başlangıcı olabilecek bir tutulmayla kasılıp kalmıştı. Artık tek arzusu su içip iki lokma bir şey yemek ve biraz mola verip hiçbir şey bulmasalar dahi mağaraya Olivieri'nin ekibinden önce ulaştıkları gerçeğinin tadını çıkarmaktı.

Sonra Meryem öğürmeye başladı.

"Meer?" deyip kızın yanına koşarken Feyiz ile Hakan el fenerlerini yatkılar ve mağaranın koyu gölgelerini taramaya giriştiler.

Mağaranın iç kısmının ilk dört metresine vuran hilal şeklindeki ayın ışığı altında Meryem bir elini kaldırıp onu kış kışladı. "Ben iyiyim."

"Hadi oradan." Adam kızın elini tutup nabzını ölçtü ve yeterince nefes alıp alamadığını sordu.

"İyiyim de–"

Sözü bir diğer ince kusmuk akıntısıyla kesildi. Meryem elleri ve dizleri üstünde kalarak soluklanmaya çalıştı. Adam bir elini onun sırtına koyup nişanlısını yatıştırmaya çalıştı.

"İyisin," dedi hissettiğinden daha büyük bir güvenle. "İyi olacaksın. Aşağı inmemiz gerekirse–"

"Hayır."

"–girişi şimdiden emniyete aldık. Artık buradayız. Olivieri'nin ekibi gündoğumunda kapımıza dayanabilir ama devletle yaptığın anlaşmanın ardından kazıyı sahiplenemezler. Tabii yapılacak bir kazı olursa."

"Ben... ben aşağıya inmiyorum."

"Aklimatize olabilirsin," diye devam etti Adam. "Feyiz'i de yanında götürürsün. Birkaç saat dinlenip–"

Meryem onun duyamadığı bir şeyler fısıldadı. Nişanlısı eğilip kızdan sözlerini tekrarlamasını isteyince de başını ondan tarafa çevirip kötü kötü baktı. Ayışığının vurduğu gözleri bir an için gümüşi değil de bakırımsı bir kırmızıyla ışıldadı. Işığın ve gecenin bir oyunu.

Genç kadın derin bir nefes alıp ona elini uzattı. "Kalkmama yardım et."

İçi buz kesen Adam ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "İrtifa hastalığında ne olabileceğini biliyorsun. Hadi ama, bunu hafife alma."

"Ben..." diye başladı Meryem, hemen sonra tekrar kusacakmışçasına vücudu kasıldı. Burnundan nefes alarak ve dişlerini göstererek bulantıyı bastırmayı başardı.

Adam yanında diz çöktü. Kızın kalp çarpıntısı geçirdiğinden endişelenerek yine onun bileğini kavradı.

"Bu irtifa hastalığı değil," diyen Meryem elini hızla geri çekti. "Kes şunu."

"Ne öyleyse?" Adam da kendini iyi hissetmiyordu; cildi yapış yapış, neredeyse hummalı bir ter tabakasıyla kaplanmıştı ve başında bir zonklama vardı. "Hakan ne kadar hap dağıtırsa dağıtsın vücudunu mahvetmeden bugünkü kadar uzun ve yüksek bir tırmanış yapamazsın. Benim de içim kaynıyor."

"Bu irtifa hastalığı değil," dedi Meryem yeniden. İnatla başını eğmeyi ve düzenli nefes almayı sürdürdü.

"Öyleyse ne?"

Meryem başını kaldırıp ona soluk ve kederli gözlerle baktı. "Peki, oldu mu? Belki öyledir. Ama aşağı inmeyeceğim. Bunca yol teptikten sonra en azından–"

Feyiz onlara seslendi. Adam nişanlısının yüzünü süzerek orada kızın sakladığından emin olduğu şeyi aradı. Meryem belli ettiğinden daha kötü hissediyor olabilirdi. Veya belki bu durum

aralarına çektiği duvarla ilgiliydi. Adam bir süredir o gerçekten saklansa da artık onu her zamankinden daha açıkça hissediyordu.

"Meryem..." diye söze girdi.

Feyiz tekrar bağırdı ve bu sefer ikisi de onun sesindeki telaşı duydu.

"Geliyorum!" diye karşılık verdi Adam. Meryem'in sırt çantasının fermuarını açıp kızın el fenerini çıkardı ve onu verdikten sonra kendininkini aldı.

Meryem nişanlısının kolunu tutarak ayağa kalktı. Fenerini yakarken dengesini sağlamakta güçlük çekti. Zemin aşağıya doğru hafif bir eğime sahipti. Ancak beraber dönüp mağaranın daha içlerine –o mehtap halesinin dışına– adım attıkları zaman soldan gelen dua mırıltılarını işittiler. Adam el fenerinin ışığını o tarafa doğrultunda Hakan'ı gördü. Meryem'in ışık huzmesi mağara zemininde yavaşça gezindi, sonra eskiden hayvan olabilecek bir deseni aydınlatınca donakaldı. Kısmen kar kısmen tebeşir tozunu andıran bir toz tabakasının altında kemiğe benzer şekiller yatıyordu. İnce, köselemsi bir deri ya da kumaş parçası esintide dalgalanıyordu.

Meryem uzanıp Adam'ın elini tuttu.

Feyiz onlara seslenmeyi sürdürdü fakat artık ikisi de cevap verebilecek durumda değildi. Adam, Hakan'ın sollarında kalan mağaranın arka kısmına doğru ilerlediğini fark etti ama rehberin varlığının pek bir önemi yoktu. Önemi olan tek şey bir sonraki nefes, bir sonraki adım ve mağaranın en yakın kısımlarında gezinen ona ve Meryem'e ait ışık huzmeleriydi. Mağaranın ağzı –dağ yamacındaki bu koskoca yara– en az otuz metre genişliğinde olmalıydı ve el fenerlerinin ışığı tüm o karanlığı dağıtmaya yetecek kadar güçlü değildi. Fakat Adam ile Meryem el ele daha içerilere yürüdükçe ışıkları karanlıkta onları bekleyen şeyin gitgide daha fazlasını aydınlattı.

Mağara zemininden tozla kaplanmış bir dizi eğri büğrü kalas hafifçe çıkıntı yapmaktaydı. Hayır, mağaranın zemini *onlardı.*

Adam kendini okyanusun dibindeymiş gibi hissetti. Sanki üstünde büyük bir ağırlık vardı ve en derin, en karanlık suları yararak yavaş çekimde ilerliyordu. El fenerinin ışığı eskiden merdiven olabilecek gıcırtılı bir aparatın kısmen çökmüş kalıntılarına vurdu. Meryem'le beraber kirişlerde dolaştırdıkları ışık huzmelerinin içinde denizin altında yüzen planktonlara benzer toz zerreleri uçuşuyordu. Sonra rüzgâr mağaranın ağzında uludu ve kalasların tekrar gıcırdamasıyla okyanus dibi illüzyonu bozuldu. Ağzı ve cildi kupkuru kesilen, başı hâlâ zonklayan Adam karşısındaki sahneye bakakaldı.

Meryem onun elini bıraktı ve bir adım öne çıktı. Eğik mağara zemini ayaklarının altında gıcırdadı. İrkilen genç kadın aşağıya baktı. Adam onun bakışlarını takip ettiğinde kızın botlarının bir diğer kalasa baskı yaptığını gördü.

"Vay canına," diye donmuş vaziyette fısıldadı.

Fenerinin ışığını sağa çevirerek üzerleri zift kaplı kalın, zımparalanmamış tahta sütunları açığa çıkardı. Hayvan ağıllarının duvarları olabilecek alçak duvarlar manzaranın bir kısmını kapatsa bile kuruyup kalmış irili ufaklı daha başka kemik yığınları da vardı. Mumyalaşmış kalıntılardan çoğu hayvanlara aitti fakat fener ışığı bir zamanlar insan olabilecek iki şeklin üstünde de gezindi. Adam ışığı yukarı doğrultusunda ikinci, hatta üçüncü bir katı halen ayakta tutan bir kiriş örgüsüyle karşılaştı.

Kat değil, diye düşündü. *Güverte. Tanrı yardımcım olsun, bunlar birer güverte.* Sadece hayvan kemikleri bile hikâyeyi anlatmaya yetiyordu ama şimdiye dek hiçbiri bunu dile getirmeye yanaşmamıştı. Adam'ın bedeni coşku dolu bir sevinçle titremeye başladı.

Meryem ayak sürüyerek birkaç adım daha attı. Ağırlığını bir taraftan diğerine aktardıkça kuru kalaslar iç geçirdi. "Meğer gerçekmiş."

"Veya gelmiş geçmiş en büyük şakayla karşı karşıyayız," dedi Adam. Fakat hayır, gördükleri fazlasıyla gerçeğe benziyordu. İmkânsız bir mevcudiyeti ve bilinci varmışçasına gemi fazla ses-

siz, fazla kadimdi. Sanki oraya geleceklerini önceden bilmiş ve onları beklemişti. *Kokusu* bile gerçekti ama Adam bunun kendisi için ne anlama geldiğini ifade edemezdi.

"Bu taraftan!" diye seslendi Hakan. Adam, Feyiz'in onları yanına çağırdığını unutmuştu.

Mağaranın daha içerilerindeki karanlığa bakınca Feyiz'in ışık huzmesinin titreşimini gördü. Rehberin ne istediğini henüz öğrenmiş değillerdi ama Hakan çok daha yakın olduğu için –yirmi metre ileride mağaranın batı duvarını inceliyordu– Adam öncelikle ondan tarafa yollandı. Meryem dudaklarının arasından hava üfleyerek bir elini karnına koydu.

"Sen iyi misin?" diye sordu nişanlısı.

"Bir şeyim yok."

El fenerleriyle yollarını aydınlatarak dikkatle Hakan'ın yanına gittiler. Adam ayaklarının altındaki yumuşak, kuru, kadim tahtaları hissederken çökmüş kalasları ve hayvan kemiklerini gördüğü anda kendisini sarmalayan o tuhaf gündüz düşüne tekrar kapıldı. Artık üç fenerin toplu ışığı, karanlığın bir parçasını akıldan çıkmayan altın sarısı bir hayat vermeye yetecek kadar aydınlık üretir gibiydi. Meryem rehbere yedi metreden fazla yaklaşmasa da Adam kızı neyin durdurduğunu anlayana dek birkaç adım daha attı.

Mağara duvarına çok yakın olan Hakan'ın ışık huzmesi geniş bir daireyi ayrıntılı incelemeye uygun hale getirmişti. Upuzun kemikleri andıran kalaslar, geriye iskeletinden başka bir şey kalmamış dev bir balinanın karnına inmişler gibi bir his vermekteydi. Sanki dört bin yıl sonrasının Yunus'larıydılar.* Armuzlar su girmesin diye bitüm** ziftiyle sıvanmıştı.

"Ben bir arkeolog değilim ama–" diye başladı Hakan.

"Biz de değiliz," diye sözünü kesti Adam. "Galiba o bölümü okumamakla hata etmişiz, değil mi?"

---

* Hıristiyanlık'ta Yunus peygamberin bir balina tarafından yutulduğuna ve orada bir süre yaşadığına inanılır. –*çn*

** Petrolün damıtılmasında ortaya çıkan ve oda sıcaklığında katı hale gelen koyu renkli bir karışım. –*çn*

Hakan döndü ve bir an için kendine hakim olamayarak Meryem'i de bakışlarına dahil etti. "Bu bir mağara falan değil. Tüm bu boşluk, geminin ta kendisi. Bunca zamandır buraya gömülüymüş."

Adam söyleyecek söz bulamadı.

"Süper," diyen Meryem'in yüzüne bir sırıtış yayıldı. Sonra Adam'ın omzuna hafif bir yumruk attı. "Ne duruyorsun, aşkım? Koduğumun kamerasını çalıştırsana!"

Adam küfretti. O yorgunluk ve huşuyla kamera aklından uçup gitmişti. Önlerindeki günlere ve haftalara –hatta aylara– hayretle gülerek kamerayı çıkardı ve duvara gömülü o kirişlerden başlayarak kayda girdi.

"Olağanüstü," dedi.

Sağlarındaki karanlıkta, mağaranın daha iç kısımlarında bir şey kıpırdadı. Adam kamerayı hızla o tarafa çevirdiğinde ışık asık suratlı bir Feyiz'i aydınlattı. Adamın beti benzi atmıştı ve hasta bir hali vardı.

"Bu da bir şey mi?" diye başlayan rehber kameraya bakarken eliyle gözlerini gölgeledi. "Gelin ve şuna bir bakın."

Meryem tam ona iyi olup olmadığını soracaktı ki Feyiz gruba arkasını döndü. El fenerinin ışığıyla uzun bir tünelde başı çekti. Yürüdükçe bir dizi büyük ağılın önünden geçtiler. Hepsini kayda alan Adam nişanlısını ve Feyiz'i takip ederken Hakan da geriden geldi. Dışarıda uluyan rüzgâr mağaranın –*geminin*, diye kendi kendine hatırlattı Adam– bu kadar içlerine ulaşmıyor gibiydi. Dışarıda sıcaklık büyük ölçüde düşmüştü ama burada, yani geminin iç kısımlarında hava boğucu, durgun ve sanki tuhaf bir şekilde sıcaktı. Midesi nahoşça guruldamasına rağmen Adam kamerayı sabit tuttu. Bu şekilde eğimli tünelden görünüşe bakılırsa geminin en arka bölümüne, daha doğrusu bir zamanlar oranın dış duvarına kadar gittiler.

"İşte," diyen Meryem dik bir kirişe dayalı mumyalaşmış bir cesedi işaret etti. Cesedin dişleri asla sırıtış amacı taşımayan bir ifadeyle açığa çıkmıştı. Ağzı dudaksızdı ve gözleri etten çok papirüsü andıran bir surattaki tozlu deliklerden fazlası değildi.

"Naamah," dedi Adam usulca. Nuh'un karısı. İsim önce hafızasında, ardından dudaklarında belirmişti. Muhtemelen ne bu gemiyi inşa eden kişinin adı Nuh ne de karısınınki Naamah'tı ama isimlerin pek bir önemi yoktu.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı Meryem, büyülenmişçesine etrafa bakınarak. "Hiçbir tufan bu kadar yükseğe çıkamaz. Zaten tüm bunlar... tüm bunlar gerçek olsa bile... bu kadar iyi korunamaz."

"İçinde duruyorsun ya," diye ona hatırlattı Adam.

Kızın belirttiği hususlara itiraz edemezdi; hepsi de doğruydu. Yine de işte buradaydılar. Bu gemi Kitab-ı Mukaddes'teki hikâyenin hatasız bir kayıt olduğunun delili değilse de bir tufanın gerçekleştiğini ve Nuh –veyahut adı her neyse– diye birinin yaşadığını ispatlıyordu. Hayır, isimlerin önemi yoktu. Nuh işlerini görürdü. O yüzden varsın cesede Naamah desinlerdi.

"Bu ne?" dedi Meryem.

Adam kamerayı cesetten uzaklaştırdı, Meryem'i buldu ve lensi fener ışığının meydana çıkardığı bir parlak siyah taş serpintisine çevirdi.

"Volkanik mi?" diye sordu.

Kadraja giren Hakan diz çöküp taşlardan birini eline alırken kaşlarını çattı. "Evet, Ağrı bir volkan... ama neredeyse iki yüz yıldır hiç patlama olmadı."

Meryem feneriyle arayışını sürdürdü. "Bu şey iki yüz yıldan çok daha uzun zamandır burada."

"Volkanik taş değil," dedi Feyiz ilerideki gölgelerden.

Meryem fenerini kaldırıp ondan tarafa doğrulttu. Kamerasıyla aynı şeyi yapan Adam yerde Feyiz'in el fenerini gördü. Fener ışığı bir toz ve siyah taş yığınını aydınlatıyordu. Feyiz fenerini yere bırakmıştı ama şimdi kameranın ışığı da Meryem'in ve Hakan'ınkilerle birleşerek rehberin üstüne yoğunlaştı. Parlak ışıklar ve garip gölgeler sakallı genç rehberi adeta iki boyutlu göstermekteydi. Sanki insanlıktan çıkmış ve önlerindeki boşluğa çizili bir portreye dönüşmüştü.

"Kurumuş zift," diye devam etti Feyiz.

Önündeki zeminde Adam'a ilk bakışta aynı ışıltılı ziftten yapılmış gibi gelen koskoca bir dikilitaş, belki de bir tür mihrap vardı. Fakat sonra Feyiz ziftten bir parça kopardı ve Adam bir adım yaklaşarak kamerayı bir yakın çekim için zumladı.

"O ne?" diye sordu Hakan. "Bir sandık mı?"

Adam gidip Feyiz'in arkasında durdu. Artık iyice aydınlandığı için dikilitaşın diğer tarafındaki kaplamanın kırılmış ve altta daha farklı bir dokunun açığa çıkmış olduğunu görebiliyordu. Kalın kalaslardan teşkil dikdörtgen şeklinde büyük, kararmış bir tahta kutu. Kutunun kapağı da aynı bitümenle mühürlenmişti ama Feyiz parmaklarını armuzda gezdirmeye başlamıştı ve Adam görüntüyü yakınlaştırdığında mührün kırılmış, kopan kuru zift parçacıklarının yerlere saçılmış olduğunu gördü.

Daha da yakınlaştırıldığı zaman kamera, kutunun hem dışındaki hem de kırık mühürdeki siyah zemine oyulmuş ilginç işaretler yakaladı.

"Bu bir tür lahit," dedi Meryem.

"Mısır kökenli mi?" diye sordu Adam.

Meryem ona sert bir bakış attı. "Ben nereden bileyim?"

"Lahitler Mısır'a özgüdür."

"Aramızda hiç arkeolog bulunmadığını daha önce tespit ettik," dedi Meryem. "Ben yalnızca bir tür tabut olduğunu düşündüğümü söylüyorum."

"Bir kabir," dedi Hakan usulca.

"Yani Mısır'dan değil, öyle mi?" diye takıldı Adam. İçi hâlâ yaptıkları keşfin sevinciyle doluydu. Onlar için her şeyin değiştiğini hissedebiliyordu. Gelecek bu anda başlayacaktı.

Fakat Meryem gülümsemeyi bırakmıştı. Yüzü solmuş, alnında yeni ter damlaları belirmişti. Rengi çirkin bir sarıya çalmaktaydı.

Halen kabrin yanında çömelmekte olan Feyiz kendi dilinde bir şeyler mırıldandı, sonra da yanlamasına devrilip hareketsiz kaldı. Hakan yeğeninin ismini bağırarak Meryem'i itip geçti.

Adam nişanlısının yanına çok geç ulaştı. Meryem bir tarafa döndü, dizleri üstüne düştü ve tekrar öğürdü. Hemen sonra ellerini başının iki yanına bastırdı ve kafatasının çatladığını haykırarak çığlık atmaya başladı.

Kamera hepsini kaydetti.

Geminin ışında soğuk rüzgâr ulumayı sürdürdü. Ayın önünden bir bulut geçti ve Ağrı Dağı'nın tepesinde her şey karanlığa gömüldü.

* * * * *

ÜÇ HAFTA SONRA

* * * * *

BEŞ

Ben Walker montunun yakasını kaldırdı ve fermuarı sonuna kadar çekip ağzı ile burnunu giysinin sıcaklığıyla sarmaladı. Pilotun dağa doğru çevirdiği askeri helikopter sola yattı. Helikopterle yer arasında yüzlerce metrelik kurşuni günışığı vardı ama Walker'ı kaygılandıran yükseklik değil rüzgârdı. Ticari helikopterlerin dağa bu kadar yakın uçmaları bile yasaktı. Tırmanmadan Ağrı'nın zirvesine çıkmanın tek yolu Türk ordusuna otostop çekmekti.

Yukarı yönlü bir hava akımı helikopteri tokatladı ve anlık bir ölü havaya yakalandılar. Hava bu rakımda öylesine seyrekti ki rüzgâr kesildiğinde pervaneler inildiyor ve aşağı düşer gibi oluyorlardı. Pervaneler öyle yüksek bir tonda patırdıyordu ki çıkan ses fiziki bir saldırı gibi geliyordu. Walker dişlerini sıktı ve dağ yamacındaki gölgeli gediğin görüş alanına girerlerken camdan dışarı baktı. Dokuz yaşındaki bir delifişek olan oğlu Charlie hep günün birinde helikoptere binmek istediğinden bahsederdi. Walker oğlanı eninde sonunda yanına almayı düşünse de bunu daha tehlikesiz koşullarda yapmaya kararlıydı.

Aptallık etme, diye aklından geçirdi. *Amanda asla izin vermez.*

Eski karısı Amanda. Charlie'nin annesi. Evli kaldıkları süre boyunca Walker gitgide daha sık evden uzak kalmış ve kendini

hep daha tehlikeli, daha korkutucu durumların içinde bulmuştu. Taşıdığı yara izleri Amanda'yı rahatsız etmişti ama onları nasıl aldığından bahsetmeye yönelik isteksizliği kadar değil. Kadın ona ketumluğunun kendisine güvenmediği anlamına geldiğini söylemişti ve Walker inkâr etse de bunun doğru olduğunun bilincindeydi. Amanda harikulade bir tebessüme ve gözlerini hakiki bir neşeyle ışıldatan tasasız bir gülüşe sahipti. İnsanların hep en iyi taraflarını görmeye çalışır, bu da onu sır kalması gereken şeyleri paylaşmak için en kötü insan tipi haline getirdi. Sır saklamak kadının içini kemirirdi. Dünyada Walker'ın karşılaştığı gibi dehşetler olduğunu bilse bunu asla aklından çıkaramazdı ve Walker öyle bir şeyin sorumluluğunu reddediyordu.

Charlie daha iyi bir anne bulamazdı. Amanda onu dünyaya açık yüreklilik ve iyimserlikle bakacak şekilde yetiştirecekti. Bu yüzden ona somurtkanlığının ve mahremiyetinin evliliklerini zehirlediğini söylediğinde Walker itiraz etmemişti. Amanda'nın gözlerindeki afallamış bakışı –kocasının onun hatırına değişmeyeceğini anladığı acı dolu ânı– Walker hâlâ aklından çıkarabilmiş değildi. Fakat kadın ondan uzakta kendine bir yol çizmiş, etrafını dostlarıyla sararak onsuz bir hayat kurmaya başlamıştı. Walker oğlunu son gördüğünde Charlie ona annesinin George adlı bir ressamla çıkmaya başladığını söylemişti. George oğlana hayaletlerle, sihirbazlarla ve komik hayvanlarla dolu karikatürler çiziyordu. Oğlunun sesindeki düşkünlüğü duymak Walker'a acı vermesine rağmen onu mutlu da ediyordu.

Bir dirsek tarafından dürtüldüğünde Kim Seong'un kendisiyle konuşmakta olduğunu geç de olsa fark edip soluna göz attı. Kalkık yakası ve helikopterin uğultusu yüzünden söylenenleri kaçırmıştı.

"Pardon, ne dedin?" Kadına doğru eğildi.

"Uçarken kendilerini güvende hissettikleri hava buysa onları kar yağarken havalanmaya ikna etmemene çok sevindiğimi söyledim!"

"Al benden de o kadar."

Walker konuşurken gülümsemesine rağmen Bayan Kim hakkında ne düşündüğüne henüz karar vermiş değildi. Koreli kadın bu yolculuğa tuhaf ve bir ihtimal uygunsuz bir eklentiydi. Anlatılanlara göre Meryem Karga ile Adam Holzer Türk devletine üzerinde çalıştıkları belgeselde ve kitapta geniş bir yer ayırmak kadar bu girişimlerin kazancını paylaşmanın da sözünü vermişlerdi. Fakat Walker maceracıların medya kapsamıyla, turizmle ve Türklerin koydukları kurallara uyma isteklilikleriyle ilgili başka sözler de verdikleri kanaatindeydi.

Karga ile Holzer ön ekiplerini kurarlarken çeşitli uluslardan ve disiplinlerden kişileri çağırmışlardı. Türkler ise kazı alanında sadece bir çift devlet görevlisi bulunmasında ısrar etmişlerdi. Fakat ABD kendi Ulusal Bilim Vakfı'ndan bir temsilciyi –yani Walker'ı– göndermek istediğinde Türkler tarafsız bir gözlemciye ihtiyaç duyduklarına karar vermişler ve öyle birinin temini için Birleşmiş Milletler'e başvurmuşlardı. Kim Seong işte o gözlemciydi. Küresel siyaset alanında uzmanlaşmış, uluslararası müzakere eğitimi almış olan Kim bu iş için garip bir seçim gibi gözükmüştü ama İstanbul'da tanıştıkları andan itibaren Walker'a profesyonel, zeki ve en önemlisi de maceracıların Ağrı'da bulduklarına gerçekten ilgi duyan biri gibi gelmişti.

Buna rağmen ne kadar iyi anlaşırlarsa anlaşsınlar Walker'ın bir bebek bakıcısı fikrinden hoşlandığı söylenemezdi.

Walker arkasına göz atabilmek için emniyet kemerini çekiştirdi. Peder Cornelius Hughes'un yüzü dağın karlı zirvesi kadar solmuştu ama genel anlamda iyi olduğunu belirtmek için kısaca kafa salladı. Yaşlı rahip derin kırışıklıklarla bezeli bir yüze ve bambaşka bir çağdan gelmiş gibi gözüken bilgece bir havaya sahipti. Eski uygarlıklar ve lisanlar alanında uzmandı ama akademik geçmişine rağmen Kitab-ı Mukaddes'teki tufan hikâyesine kuşkuyla yaklaştığını öğrenmek Walker için hoş bir sürpriz olmuştu.

Ekipleri pek matah sayılmazdı fakat Walker yanında bir güvenlik subayı getirmeye çalışsaydı bu durum Ulusal Bilim

Vakfı'nın aslında onlarca yıllık bir maskeden, DARPA'nın* olay yerinde bulunduğunun öğrenilmesini istemediğinde ABD Savunma Bakanlığı tarafından kullanılan bir aracıdan fazlası olmadığı anlaşılabilirdi. Rahip bile kimin hesabına çalıştığından habersizdi ve Walker kalkıp da gerçeği Bayan Kim'e söyleyecek değildi. BM, DARPA'nın yetkisizce sağı solu kurcalamasını nadiren onaylardı ve Türklere bilgi verselerdi Walker'ın kazı alanında buluma izni iptal edilirdi.

Öyle bir durumda görevden vazgeçilirdi ve Walker'ın üstleri bundan hiç hoşlanmazlardı. Gelişmiş Savunma Araştırma Projeleri Teşkilatı'nın süslü püslü bir ismi olsa da nispeten basit bir işi vardı: Yeni bilimsel gelişmelere ve açıklanamamış fenomenlere bakmak ve de eğer onlardan bir silah üretilmesi mümkünse bunu en önce Birleşik Devletler'in yapmasını sağlamaktı. Walker eskiden beri DARPA hesabına çalışmaktan hazzetmezdi çünkü bilimin silahlaştırılmasına karşıydı ama hayatı boyunca gerek doğal gerekse doğadışı gizemlere ilgi duymuştu ve açıklamalara yönelik açlığının yatışmaya niyeti yoktu. Ayrıca o şeylerin tehlike potansiyeli taşıdığı anlaşılırsa kendi devletinin eline geçmesini yeğlerdi.

Tabii üstlerine güvendiğinden değil. Bu sadece bir "kötünün iyisi"ni tercih etme olayıydı.

"Bay Walker!" diye seslendi pilot. "Gitme zamanı!"

Walker dönüp baktığı zaman karla kaplı dağın yanında, karanlık mağara ağzınınsa hemen aşağıda olduğunu gördü. Ağzın sol tarafı yaklaşık on üç metre yüksekliğindeydi ama yetmiş beş derecelik tırtıklı bir eğimle alçalarak sağ tarafta topu topu üç-dört metreye kadar inmekteydi. Yardımcı pilot kemerini çıkardı ve hafifçe eğilerek yanlarına geldi. Walker'ın bir koşum takımı olduğunu çabucak anladığı uzun ve kalın bir kabloyu çözmeye başladı.

---

* *Defence Advanced Research Projects Agency* (Gelişmiş Savunma Araştırma Projeleri Teşkilatı): ABD Savunma Bakanlığı'na bağlı olarak çalışan, yüksek gizlilikteki ve riskteki askeri ve sivil araştırma projelerini yürüten kurum. *–çn*

Şimdiye dek halinden hoşnut bir sükunet sergilemiş olan Kim Seong uzanıp Walker'ın kolunu sıkıca kavradı. "Önden ben gitmeyeceğim."

Walker metanetini topladı. "Zaten öyle bir istekte bulunmam. Benim ekibim, benim riskim."

"En ufak bir tehlike olmadığından eminim," diye hemen ekledi Kim.

Walker güvenlik emniyet kemerini çıkardı ve yardımcı pilotun koşumu üstüne bağlamasına yardım etti.

Yardımcı pilot helikopterin sol tarafındaki kapıyı kaydırarak açtı ve ona el etti. Diğer adam Walker'ı dağın yamacına indirecek olan vinci kontrol edecekti ama hiç kimse onun yerine o kapıdan çıkamazdı.

Walker koşuma asılarak kablonun birazını boşta bıraktı, iç mekâna sırtını döndü ve kendini aşağıya atarak serbest düşüşe geçti. Bunu yaparken de sol ayağına güvenmediği için sağdakini kullandı. Aşağıdan gelen ani ve şiddetli bir hava akımı yukarısındaki helikopteri dans ettirdi. Walker baş döndürücü bir yay üzerinde yanlamasına sallanmasının ardından koşum kablosu boşa düşmeye başladı ve Walker kendini yamaca doğru alçalırken buldu.

Aşağısında ve biraz sağında kendisini çağıran mağara ağzını gözleriyle takip ederken kablonun ucunda dönmeye başladı.

Rüzgâr yine şiddetlendi. Esinti o kadar soğuk ve sertti ki kafatasına iğneler batıyormuş gibi hissetti ve çizdiği kavisinin sonunda donakalan bir sarkaç misali birkaç saniye boyunca havada sabit kaldı. Helikopter onunla beraber yan yattı, sonra da iki kalp atışı arasında yedi metre alçaldı. Rüzgârın kesilmesiyle Walker bir küfür etti ve yeniden normal bir şekilde inişe geçti. Soğuk hava giysilerini delerek iliklerine kadar işledi.

Walker gözlerini sımsıkı yumarak dişlerini gösterdi. Sonra sanki farklı türde bir rüzgâr etrafından ve içinden geçti. Hastalanmaya benzer bir his onu soğuğun dışında bir sebepten ürpertti. Adeta pisliğe batırılmıştı ve o pislik her geçen saniye cildinin

biraz daha derinlerine işliyor, vücudunu tiksintiyle karıncalandırıyordu. Gözlerini açtı ve fırıl fırıl döndüğü koşum takımından çaresizce etrafına bakındı. Aşağıda birileri mağaradan çıkmıştı ve onu daha da yaklaştırması için helikopter pilotuna el sallamaktaydı. İki suret mağara girişinin yedi metre kadar aşağısındaki bir noktaya inmişti. Orada dağ yamacına direkler dikilmiş ve bir tür platform kurulmuştu.

Walker'ın içine bir korku düşüp karnına kadar ilerledi ve orada asit ile safra karışımı gibi kaynadı. Bedeninin gevşediğini hissetti. Çok uzun zamandır korkusuz biri olduğuna inanmıştı ama bu korku dağın soğuğu kadar derinlere sızmaktaydı.

Uzun saniyeler boyunca apışıp kaldı. *Burada neler oluyor?*

Sonra bir el ayak bileğini yakaladı. Başını hızla o tarafa çeviren Walker neredeyse çığlık atacaktı. Fakat kendisini tutan adamın yüzünü görünce iş değişti. Aynı çehreyle Washington D.C.'den İstanbul'a uçarken çabucak göz gezdirdiği belgesellerde ve kitapların arka kapaklarında da karşılaşmıştı.

"Holzer," dedi Walker.

Maceracı onu yanına çekti ve Walker'ın ayakları karla kaplı dağa değer değmez koşumu çözmeye girişti.

" 'Adam' demeniz yeterli," diyen maceracı, koşum takımına sertçe asılıp bıraktı. Kablo derhal yükselmeye başladı. Ekibin bir sonraki üyesi de aşağı inebilsin diye vinç onu topluyordu. "Siz Doktor Walker olmalısınız."

" 'Walker' demeniz yeterli." Dağcının ifadesini komiklik olsun diye tekrarlamıştı ama baş dönmesi geçmemişti ve o hastalık hissinin, içini kaplayan şerrin bir kısmı hâlâ yerli yerindeydi. Tanıtımının alaycı gelebileceğinden çekindi. "Tanıştığımıza sevindim."

Holzer –Adam– bir elini uzattı. "Ağrı Dağı'na hoş geldin."

"Nuh'un gemisine demek istemiyor musun?"

Adam'ın yüzü asıldı. "Neden buna kendin karar vermiyorsun?"

"Bak, kötü bir başlangıç yapmak istemiyorum," dedi Walker.

"Beni burada istemediğinizin farkındayım."

"ABD devleti seni burada istedi ve projeyi finanse eden şirket kabul etti," karşılığını verdi Adam. "Bu da işe yaradığın veya en azından ayak bağı olmadığın sürece başımızın üstünde yerin olduğu anlamına geliyor."

"Mesaj alınmıştır," dedi Walker.

Adam onu kolundan tutup gür sakalı ve hırpani kıyafeti dağla bol bol tecrübesi olduğunu akla getiren başka bir adama yönlendirdi.

"Hakan proje ekipbaşımızdır," dedi Adam, helikopter pervanelerinin patırtısı arasında duyulduğunda emin olmak için sesini yükselterek. "Sana mağarada yol gösterecek."

Walker yukarı göz attığında Kim'in şimdiden helikopterin yan tarafındaki açık kapıda durduğunu gördü. Zar zor seçilebilen yardımcı pilot ona talimatlar veriyor, anlaşılan önceki gün bu prosedür hakkında aldıkları kısa eğitimi hatırlatıyordu.

"Endişelenme," dedi Adam. "Ben yere sağ salim ulaşmalarını sağlarım." Tebessümü yine kayboldu. "Bunun bugün karşılaşacağın en korkutucu şey olmadığını söylediğimde bana güven."

Walker ona ne demek istediğini sormaya niyetlendi fakat o zamana kadar Hakan denetimi devralmıştı ve Walker'ın tırmanmaya başlaması gerekti. Yukarıya, mağaranın içinde bir yere halatlar bağlanmıştı ve Hakan onun arkasında durup halatları nasıl kılavuz olarak kullanacağını gösterdi. Botlarında kramponlar ve eğimli zeminde dengesini sağlamasına yardım edecek halatlar olmasaydı Walker düşeceğinden emindi. Bilhassa zorlu bir görevde sırtına ve bacaklarına ciddi yaralar almışlığı vardı ve hem soğuğun hem de tırmanışın etkisiyle eski yaraları sızlamaktaydı.

Yukarıdaki helikoptere tekrar göz attığında Kim Seong'un aşağı indirildiğini gördü. Helikopter üsse döndüğünde el yordamıyla aşağı inmekten başka bu dağdan gitmenin bir yolu kalmayacaktı. Bu düşünce ne gariptir ki onun tüm huzurunu kaçırdı. Yukarıya attığı her adımda geri gitmek için öyle güçlü bir dürtüye kapıldı ki mağaraya ulaştığının farkına bile varmadı. Ken-

dini ansızın uçurumun kenarında, kazı ekibinin birkaç üyesinin önünde diz çökerken buldu.

Tıpkı nişanlısı gibi Meryem Karga'yı da kitaplarından ve belgesellerinden hemen tanıdı. Genç kadının göz çevrelerindeki gerginlik ve omuzlarındaki çöküklük ona adeta yırtıcı bir hava katıyor, onu saldırmaya hazır bir yılana benzetiyordu. Diğerleri de gergin gözüküyorlardı ve Walker Gemi Projesi'nin bir çıkmaza girip girmediğini merak etmekten kendini alamadı.

"Gelin, Doktor Walker," dedi Meryem, rüzgâr karşısında kollarını gövdesine dolayarak. "Grubunuzu beklerken size bir fincan kahve içirelim. Sonra görmek istediğiniz ne varsa bakabilirsiniz."

Walker etrafa göz gezdirerek çalışma ışıklarını, kadim kalasları ve mağaranın dört bir yanında iş yapan insanları inceledi.

"Nuh'un gemisi," dedi ayağa kalkarken.

"Öyle sanıyoruz," karşılığını verdi Meryem. "Ama buraya gemiyi görmek için gelmediniz."

Walker garip bir sükunete kapıldı. Bacağındaki ağrı azaldı.

Hayır, diye düşündü. *Doğru söylüyor*. Baktığı kalasların eskiden ister Nuh'a ister başkasına ait olsun bir geminin inşasında kullanılıp kullanılmadığı zerre kadar umurunda değildi.

O asıl geminin içinde buldukları şeye ilgi duyuyordu.

* * * * *

Gemi –eğer uygun sözcük gerçekten buysa– bir insan vücudunda keşfedilmeyi bekleyen bir tümör misali Ağrı Dağı'na gömülmüştü. Walker insanların yıllar boyunca onu ararken harcadıkları onca zamanın ve paranın ardından Ağrı'da Nuh'un gemisini bulmanın imkânsız olduğunu söylerdi ama işte şimdi onun içindeydi.

Geminin temel yapısı hakkında kısa bir tanıtım turuna katıldılar. Dört bir yana ışıklar asılmıştı ama bunlar sadece küçük birer aydınlık havuzu sunar gibiydi. Üç güvertede dizili ağıl bölmelerinden bazılarında jeneratörlerle çalışan küçük portatif ısıtıcılar mevcuttu ve ışıklar bir miktar sıcaklık sağlıyordu fa-

kat ateş yakmaya izin yoktu. Artık Karga-Holzer Gemi Projesi –KHGP– olarak adlandırılan ekibin üyeleri böylesine eski kalasların arasında çalışırken tüm o şeyi yakıp kül etmemek için çok dikkatli davranmak zorundaydılar. Mağara fazlasıyla soğuk olup ağıl ve geçit labirentinin derinliklerinde bile dağ soğuğu her esintide kendini hissettiriyordu.

Kısa bir görsel inceleme, Walker'ın helikopterden gördüklerini doğruladı. Mağaranın en sol –veya batı– ucu çığ sırasında geminin tüm o tarafının baştan aşağı açığa çıktığını doğruluyordu. Öte yandan sağda binlerce yıldır yerini koruyan kaya ve toprak katmanı gemiyi hâlâ kısmen örtüyor, dış duvar kalaslarından bazılarını sabit tutuyordu. O taraftaki –doğudaki– açıklık aşağıya meyillenerek belki üç metrelik bir aralığa kadar iniyordu. Bu durum geminin iç kısmının o tarafını çok daha karanlık bir hale getirse de Walker aynı tarafın biraz daha sıcak ve esintisiz olacağını biliyordu.

Meryem ve Adam tanıtımların ardından Kim Seong ile Peder Cornelius'u üçüncü kata çıkardılar. Walker ilk başta geride kalıp bir arkeolog ekibinin grileşmiş deri ve giysi kalıntılarıyla sarılı tozlu bir insan kemiği yığını etrafında çalışmasını seyretti; insan derisi ile hayvan postunu birbirinden ayırt etmek mümkün değildi. Cesetlerden birinin boynunda kalın bir deri kayış olduğu dikkatinden kaçmadı. Kordonun ucunda bir tür muskayı andıran keskin kenarlı siyah bir taş parçası vardı. Diğer kadavrayı incelerken Walker'a o da başka bir kolye takıyormuş gibi geldi.

"İki ceset mi var?" diye sordu, çünkü olması gerekenden daha fazla uzuv varmış gibi gözüküyordu.

Arkeologlardan biri başını kaldırıp şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kadın kendini işine öyle çok kaptırmıştı ki çalışmalarının gözlemlendiğini fark etmemişti.

"Üç. İki yetişkin, bir çocuk," dedi İngiliz aksanıyla.

Walker çocuk lafını duyunca yüzünü ekşitti, sonra kendini payladı. Bu kalıntılar binlerce yıllıktı. Eski zamanlarda çocuklar pek çok sebepten hayatlarını kaybederlerdi. Herhangi bir açıdan

Kitab-ı Mukaddes'te tarif edilene benzer bir tufan sahiden yaşanmışsa sayısız çocuk ölmüş olmalıydı. Tek bir çocuğun ölüm haberine tepki vermek ona dünyadan hiç eksik olmayan bu tür trajedilere yabancı bir çaylak gibi hissettirmişti.

Tufan, diye aklından geçirdi. Geriye dönüp baktığında bu kavramı böylesine kolayca kabullendiğine şaşırmadan edemedi. *Tüm bunlar gerçek olabilir mi?*

Canavarlarla, var olduklarını öğrenmenin bile sıradan bir insana çığlık attıracak şeylerle daha önce de karşılaşmıştı. Fakat zamanla tümünün makul, bilimsel bir açıklaması olduğu anlaşılmıştı. Belki doğadışıydılar ama doğaüstü değildiler. Lakin bir dağa gömülü bu geminin varlığı bile dünya dinlerindeki en yaygın efsanelerden birinin özünde doğruluk payı olduğunu ima etmekteydi. Walker'ın ailesini ve yaşamını ilgilendiren konularda bazı zor seçimler yapmışlığı vardı ve öyle yaparken inancını kaybetmişti. Şimdiyse burada inanılabilecek bir şeyle karşı karşıyaydı.

Tanrım, diye aklından geçirdi. *Şu an tek ihtiyacın bir şişe bira ve müzik kutusundan yükselen kederli bir folk şarkısı.* Kendini zorlayarak kadim kalıntıları korumaya almak için uğraşan arkeologlara odaklandı.

Deniz seviyesinin dört bin metre üzerindeydiler. Büyük tufanın orijinal öykülerine ilham vermiş olabilecek gerçek hadiselerle ilgili türlü türlü teori ortaya atılmıştı. O teorilerden bazıları kaçıklardan, diğerleriyse saygıdeğer araştırmacılardan gelmişti. Fakat Walker geminin bu rakımda karaya oturmasını açıklayabilecek tek bir din dışı teori bile duymuş değildi.

Lakin oturmuştu işte.

Gemi dağa doğru eğimli bir açıda duruyordu. Tarihin bir noktasında her nasılsa bir dağ sırtına çıkmıştı ve asırlar boyunca gerçekleşen heyelanlar onun üstünü örtmüş, sırtı doldurmuş, geminin etrafına taş ve toprak yığmıştı. Meryem ekibinin geminin altında bir yarık olabileceğine inandığını, o yüzden dikkatli davranmaları gerektiğini söylemişti.

“Pardon, siz kimsiniz tam olarak?” diye sordu arkeolog.

Walker kendini tanıttığında kadın kaşlarını çattı. Belki de ABD’nin neden Ulusal Bilim Vakfı’na mensup birini –yıllanmış insan kalıntılarını tanımlayamaması itibarıyla bir arkeolog olmadığı apaçık anlaşılan bir adamı– oraya gönderdiğini merak ediyordu. *Veya belki neden hiç kimsenin projeye dışarıdan takviye yapıldığını kendisine söylemediğini merak ediyordur*.

“Sizinle tanışmak bir zevk, Doktor Walker,” dedi kadın. “Adım Helen Marshall. Arkeoloji ekibinin başında sayılırım. Bu iş için beni Oxford’dan alıp getirdiler. Bu da bu proje için yanımda sürüklediğim lisansüstü öğrencileri grubundaki sağ elim Polly Bennett.”

Uzun boylu ve kaslı Polly’nin ensesinde uçuşa geçmiş bir kuş sürüsünün dövmesi vardı. Başının sol tarafını kazıtmış, diğer yandaki omza kadar inen saçlarını parlak yeşile boyatmıştı. Walker kızın bir arkeoloji lisansüstü öğrencisine benzemediğini düşünse de böyle yaptığı için kendi kendine kızdı. Bu iş nasıl göründüğünle ilgili değildi.

Polly ciddi uğraşından başını kaldırmasa bile ufak bir selam vermeyi ihmal etmedi.

Profesör Marshall bir kaşını kaldırdı. “El sıkışırdım ama…”

Tozlu, eldivenli ellerini göstererek hafifçe omuz silkti.

“Anlaşıldı. Ayrıca çalışmanızı böldüğüm için özür dilerim.”

“Rica ederim. İlgi göstermenize sevindim. İnsan her gün imkânsız bir şeyle karşılaşmıyor.”

Walker kafa salladı. “Doğru. Ama nedense içimden bir ses sadece rakımdan bahsetmediğinizi söylüyor.”

Profesör Marshall kollarını iki yana açarak etraflarını gösterdi. “Bu şey en iyi tahminimle en az beş bin yıllık. Yani Mısırlıların kalasları birbirine bağlayarak bir gemi gövdesi yapmayı keşfettikleri tarihle hemen hemen aynı ve hatta belki de daha bile yaşlı. Ama bu gemi–”

“Nuh’un gemisi.”

“Öyle olsun. Nuh’un gemisi o devirde inşa edilmiş diğer her

şeyden çok daha büyük ve karmaşık. Küfü gemisi bundan yaklaşık beş yüz yıl sonra Giza'daki Büyük Piramit'in yanına gömülmüştü ve benzer bir uzunluğa sahipti. Fakat o bir mavnadan fazlası değildi."

Walker kadını süzdü. "Yani böyle bir şeyin var olmaması gerektiğini söylüyorsunuz."

"Beni yanlış anlamayın. Burada bulunmaktan çok mutluyum. Sanki rüya görüyorum; bir parçası olacağımı hayal bile etmediğim türde bir şeyin içindeyim. Ama rüya derken o sözcüğü birden fazla anlamda kullanıyorum. Her şey öyle sürreal geliyor ki. Bu şeyin ne kadar imkânsız olduğu konusunda daha bile çok şaşırmak isterseniz Profesör Olivieri'yle konuşun."

Walker yakında tanışacaklarını tahmin ederek onun kim olduğunu sormadı. Gemi o kadar da büyük değildi.

"Peki," dedi Walker, "sizce Kitab-ı Mukaddes'teki öykü doğru mu? Tanrı bir tufan gönderip–"

Profesör Marshall ona sert bir bakış attı. "Tanrı'yı işe karıştırmayın, Doktor Walker. Biz incelemek ve rapor vermek için buradayız; açıklamak için değil. İşin o kısmını başkalarına bırakacağız."

Profesör işinin başına dönerken Walker ekibin çalıştığı noktanın hemen ötesinde duvara baktı. Kapıya benzer bir şeyin etrafındaki kalaslarda tırnaklarla açılmış uzun yarıklar tespit etmişti.

"Yoksa onlar..."

Marshall başını kaldırdı. "Pardon?"

Walker kapıdaki –dağa doğru yatmış ve orada sıkışarak insanları içeriye hapsetmiş kapıdaki– çizikleri gösterdi. "O şeyler gerçekten göründükleri gibi mi?"

Profesör en kötü ihtimali doğrulayan bir onkolog misali sıkıntılı, düşünceli bir edayla kafa salladı. "Öyle olduğunu düşünüyoruz."

"İyi ama neden? Gemide başka insanlar da vardı. Gıda stoklamış olmaları–"

Profesör Marshall hafif bir tebessüm etti. Çalışma ışıklarının

parıltısı yüzünden rengi bir ölününki kadar solgundu. Sadece gözleri koyuydu ve kenarlarındaki derinin kırışıklıkları belli oluyordu.

"Son yolcu da öldüğü zaman gemideki yiyecekler henüz tükenmemişti; tabii yenilebilecek hayvanlar da cabası," dedi kadın. "Dağdan aşağı el yordamıyla inmek gibi bir riske girmek isteselerdi dışarı çıkabilecekleri başka yollar da bulabilirlerdi. Bu kapının sıkıştığını anlamış olmalıydılar. Yine de onu açmaya uğraşarak can verdiler."

"Peki, teoriniz nedir?" diye sordu Walker.

Kadının tebessümü kayboldu. Diğerleri çalışmaya devam ediyordu. İçlerinden biri fotoğraf çekerken ötekiler kemikleri oradan götürülmeleri için hazırlamakla meşguldü.

"Henüz bir teorimiz yok," dedi profesör ve arkasına döndü.

Kadının hüsranını sezen Walker daha fazla üstelemedi.

"İyi misin?" diye arkasından sordu bir ses.

Walker döndüğünde Adam Holzer'ı yaklaşırken gördü. Maceracı elindeki iki fincan kahveden birini ona uzattı.

"Artık öyleyim." Walker eldivenlerinden birini çıkarıp cebine tıktı. "Herhalde geminin bir Starbucks'ı yoktur."

Adam fincanını şerefe kaldırdı. "Kahve berbat olmasına berbat. Ama sıcak ve kafein dolu."

"Diğer bir deyişle tam da doktorun tavsiye ettiği gibi."

Walker kahvesinden bir yudum alırken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Türk kahvesi sert olabilirdi fakat KHGP takımının içtiği her neyse pas gibi bir tada sahipti.

Adam gülümseyerek arkeologlara göz attı. "Ekibin yerlerine yerleşti. Bayan Kim kahveyi reddetti –belki de en akıllımız olduğu içindir– ama Peder Cornelius'un hoşuna gitmeye başladı galiba. Neden resmi tanıtımları aradan çıkarmıyoruz? Sonra da size gömü sandığını gösteririz."

Walker boktan kahvenin dağıtamadığı bir ürpertiye kapıldı.

* * * * *

Adam'ın peşinden geminin derinliklerine doğru ilerledi, sonra da Gemi Projesi personeli tarafından desteklenerek sağlamlaştırılmış ve bazı kısımları değiştirilmiş bir merdiveni tırmandı. Üçüncü katta üst eşiğinde geniş bir çatlak bulunan bir kapıdan geçerlerken Walker üzerlerindeki tavanın çökerek onları içeriye hapsedebileceğini düşünmemeye çalıştı. Birinci katta gördüğü izleri –kaçmaya çalışan çaresiz insanların tırnaklarıyla açtıkları çizikleri– hayal ettiğinde çatlak üst eşik hiç hoşuna gitmiyordu.

Daha ileriden insan sesleri geliyordu. Walker aralarında Kim Seoung'unkini de tanıyınca biraz rahatladı. Kadının soytarılarla dolu bir odadaki bir kraliçe gibi davranma huyu, insanın sinirlerini bozabilen bir kibri vardı ama her nasılsa yeteri kadar sevimli görünmeyi beceriyordu.

Tünelin sonunda geminin en üst güvertesinin arka tarafındaki açık bir alana ulaştılar. İple çevrili bir köşede kuruyup kalmış ama kemiksiz bir şey duruyordu. Walker onun beş bin yıllık bir şilte olabileceğini düşündü ama saman yığınının şimdiye kadar nasıl tamamen toza dönmediğini bilmiyordu. Odanın arka kısmındaki duvar alt katlarda gördüğü geniş kereste payandaları, yani geminin kaburgalarını diğerleriyle paylaşıyordu. Merdivenin tepesi zemindeki bir delikten çıkıntı yapıyordu. Delik orijinal olmayıp Gemi Projesi tarafından açılmıştı.

Meryem onları Kim'in ve Peder Cornelius'un da dahil olduğu bir insan kümesinin arasında bekliyordu.

"Tekrar merhaba, Bay Walker. Yoksa doktor mu demeliyim?" dedi kız.

"Sadece 'Walker' yeterli."

Meryem orada toplanmış diğerlerini işaret ederek hızlı bir tanıtım yaptı. Karga-Holzer takımına alan ekipbaşı Hakan ve onun yeğeni Feyiz de dahildi. Omzunda bir kamera bulunan bembeyaz, sarışın bir kadının projeyle ilgili bir belgesel çekmek için Adam'ın işbirliği yaptığı film yapımcısı Calliope Shaw olduğu anlaşıldı. Meryem az önce Helen Marshall'ın bahsettiği Profesör Olivieri'yi takdim etti. Ellili yaşlarda bir Kitab-ı Mukaddes âlimi

olan adam gür bir sakala ve iri bir cüsseye sahipti. Uzaktan bakılsa alışveriş merkezlerindeki o Noel Babalardan birine benzerdi ama yakındayken Armando Olivieri'nin biraz şişman ama güçlü kuvvetli biri olduğu hemen anlaşılıyordu.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Meryem.

Olivieri kaşlarını çattı.

"Profesörün bizi gördüğüne pek sevinmiş gibi bir hali yok," diye belirtti Walker.

Olivieri'nin ifadesi daha da sertleşti. "Sizin temin ederim ki, Bay Walker, hoşnutsuzluğumun sizlerle hiçbir ilgisi yok."

"Yine de burada bulunmamamız gerektiğini düşünüyorsunuz."

"Ben hiçbirimizin burada bulunmaması gerektiğini düşünüyorum," diye düzeltti Olivieri. "Nuh'un gemisi benim için hep ilgi çekici bir konu, kariyerim boyunca araştırmalarımın odak noktalarından biri olagelmiştir. Onu bulmak, gerçek olduğunu anlamak belki de hayatımın en güzel ânıydı. Şimdiyse yapabileceğimiz en iyi şeyin dağ yamacına patlayıcılar yerleştirmek ve bu mağarayı birkaç bin yıl daha gömmek olduğu kanaatindeyim."

Peder Cornelius gerildi ve gözlerine sert bir bakış yerleşti. "Eğer bu gemi tıpkı göründüğü gibiyse Kitab-ı Mukaddes tarihiyle aramızdaki gelmiş geçmiş en önemli bağlantı olduğuna hiç şüphe yok. Ve siz onu gömmek, yok etmek istiyorsunuz, öyle mi? Siz ne tür bir Kitab-ı Mukaddes âlimisiniz?"

Olivieri tiksintiyle burnunu çekti. "Bazı şeylerin gömülü bırakılması gerektiğini anlayan türden. Sakın hissetmiyormuşsunuz gibi davranmayın," dedi adam, karşısındaki çehreleri tarayarak. "Burası öyle boğucu ki güçlükle nefes alabiliyoruz ve size söz veririm ki bunun tek sebebi rakım–"

"Armando," dedi Meryem. Sesi öylesine alçaktı ki kalasların arasından esen rüzgârın ıslığında neredeyse kaybolacaktı.

Olivieri kızı boşlarcasına bir elini ondan tarafa salladı. "Biliyorum, bu kadar yeter. Peki. Buyurun işinize bakın. Ama beni

bulaştırmayın. Birinin bu korkunç şeye göz kulak olması gerektiğini düşünmeseydim çoktan çekip giderdim."

Meryem zıvanadan çıkacakmış gibi gözüktü fakat Adam merdivene doğru bir adım atarak o gergin ânı sonlandırdı.

"Öyleyse daha fazla oyalanmanın bir gereği yok, değil mi?" deyip tırabzanı kavradı ve en üst basamak çubuklarına adım attı. "Gel hadi, Walker. Gelişinizin son günlerde burada biriken gerilimi biraz dağıtabileceğini düşünmüştük ama anlaşılan yanılmışız."

"Gerilim dağıtmak gibi bir yeteneğim hiç olmamıştır," dedi Walker, Olivieri'ye göz atarak. "Ama her şey mümkün tabii."

Onların bu laubaliliğinden tiksinen Olivieri geldikleri yöne doğru hışımla çekip gitti. Karga-Holzer Gemi Projesi'nin diğer üyeleri Meryem'e bir şeyler mırıldanıp kendi vazifelerinin başına döndüler. Calliope bile kamerasını Adam'a verdikten sonra oradan ayrıldı.

"Herkes nereye gidiyor?" diye sordu Walker, KHGP personelinden geriye bir tek Meryem kaldığında.

"Alan kısıtlı," dedi Meryem. "Ve aşağıdaki şeyi zaten gördüler. Hiçbiri onu tekrar görmek istemiyor."

Walker istemdışı bir ürpertiye kapıldı. Meryem dramatik bir etki yaratmaya çalışıyor olabilirdi fakat nişanlısı daha şimdi kamerayla beraber merdivenden inmişti ve yeni gelenleri ürkütmeye çalışmak için ortada bir sebep yoktu. Meryem de merdivenden inmeye başlarken Kim ona dik dik baktı. Eğer bir kedi olsaydı tüylerini kabartıp sırtını kamburlaştırırdı.

Walker berbat kahvenin son yudumunu da içti, kâğıt bardağı buruşturup cebine koydu ve Kim ile Peder Cornelius'a doğru döndü.

"Bir şey hissediyor musunuz?"

Kim derin bir nefes vererek gevşedi. "Evet, biraz klostrofobiye kapılmadım değil. Ama *doğadışı* bir şey hissedip hissetmediğimi kastediyorsan cevabım hayır. Psişik güçlerim yok."

"Psişik güçlere inanır mısın?" diye merakla sordu Peder Cornelius.

"Elbette hayır."

"Eh, ben de psişik değilim," dedi Walker. "Ama doğadışı olayları hemen reddetme. Dünyada anlamadığımız bir sürü şey var."

Kim bilgiççe kafa salladı. "Evet, tıpkı başkalarının cehaletinden yararlanarak servet yapmaya can atan insanların da hep olduğu gibi."

Walker kadının haklı olduğunu biliyordu. Yine de merdivene gidip tırabzanı tutarken ve inmeye başlarken Olivieri'nin çatık kaşlı ifadesini aklından çıkaramıyordu. Dünyada milyonlarca bağnaz vardı ama Olivieri bir Kitab-ı Mukaddes âlimiydi. Walker dindarların kibriyle pek çok defalar karşılaşmıştı ama az evvel Olivieri'de gördüğü ne peşin hükümlülük ne de ayıplamaydı.

Gördüğü şey korkuydu.

ALTI

Walker merdivenden inerken burun kıvırmasına sebep olan pasa benzer bayat bir koku aldı. İkinci kattan geçip birinciye girerken artık tanıdık gelen o mide bulantısı tekrar bastırdı ama düzenli nefes alarak kendi kendine telkin gücünün bilinçaltına işlemiş olduğunu söyledi. Eğer gerçekten öyleyse orada derin kökleri var demekti.

Kim'in, "Bu koku da ne?" diye daha aşağıdan sorduğunu işitti.

Meryem bir teori öne sürmekle uğraşmadan bilmediklerini itiraf etti. Bunu izleyen suskun saniyelerde Walker hayrete kapılmadan edemedi. Adam ve Meryem gibi insanlar asla teori sıkıntısı çekmezlerdi. Kendisi ve ekibi orada ne kadar istenmezlerse istenmesinler KHGP'nin onlara ihtiyaç duyduğuna karar verdi. Buradakilere yeni gözler, yeni fikirler lazımdı.

Merdiven ancak geminin arka köşelerinden biri olabilecek bir yerde sona erdi. Buraya plastik bir çadır kurulmuş olup kesif naylon tabakalar bir buçuk metrekarelik bir alanı örtüyora benziyordu. Kalasların arasında ve burada son bulurmuş gibi gözüken birkaç tünel boyunca rüzgâr ıslık çaldıkça lambalar titreşiyor, çadır duvarları dalgalanıyordu. Bir jeneratör uğuldasa da elektrik verdiği ışıkların çoğu plastik örtünün içerisinde yer alıyordu.

"Dağdaki hava şartları hızla bozuluyor," dedi Adam. Konu-

şurken etrafındaki çehrelerde yavaş yavaş kamerasını gezdirdi. "Kış bastırdıkça insanları ve malzemeleri çıkarıp indirmek daha tehlikeli hale gelecek. Böyle zamanlarda sıcaklık öngörülemez değişiklikler gösterir. Bir fırtına yaklaşıyor ama bu yükseklikte rüzgâr onu çok daha şiddetlendirir. Fırtına tüm şiddetiyle çökmeden önce tüm bunları paketleyip korumaya almak istiyoruz."

"Anladık," dedi Walker. "Kafana takma."

Adam dönüp Meryem'e endişeli –ve tereddütlü– bir bakış attı.

Peder Hughes duyulur bir şekilde iç geçirdi. "Sizin için sorun değilse, Bay Holzer, bunca yolu plastiğe bakmak için tepmedik."

Meryem kameraya doğru döndü. "Bilginiz olsun; Adam ve ben Doktor Walker ile Peder Cornelius Hughes'u ismen tanıyoruz ama onlarla daha önce hiç karşılaşmamıştık."

Walker genç kadına gülümsedi. "Ne yani, insanlar hepimizin bir tür komploya dahil olduğundan kuşkulanacaklar diye mi endişeleniyorsunuz?"

"Endişelenmiyorum," dedi Meryem. "Öyle olacağından adım gibi eminim. Hâlâ astronotların ayda yürüdükleri filmin sahte olduğuna inananlar var."

Kim yumuşak bir kahkaha attı. "Ayda değiliz ya."

Meryem plastik perdeyi kenara çekti. "Aslında biraz öyle sayılırız."

Walker açık perdeye yaklaştı. Peder Cornelius'un adını söylediğini duysa bile rahibin sesi kulağındaki bir sinek vızıltısıymışçasına başını iki yana salladı. Sanki o alçak vızıltı kafatasının içinde artıyor, kemiklerini titretmeye başlıyordu. Neredeyse diğerlerine de aynı şeyi hissedip hissetmediklerini –Meryem ile Adam'a bir deprem habercisi olarak dağın baştan aşağı sarsılıp sarsılmadığını– soracaktı ama sonra cildinin küçücük ter damlalarıyla bezendiğini ve üstünde yüzlerce böcek geziniyormuşçasına korkunç bir karıncalanma hissetti.

"Bu da ne yahu?" diye homurdandı, plastik örtünün hemen dışında duraklayarak.

"Evet," diye doğruladı Meryem. "Biliyoruz."

Genç kadının rengi solmuş, teni sarımsı bir renge bürünmüştü.

Peder Cornelius, Walker'ı dirseğinden tuttu. Rahibin de alnı bir ter tabakasıyla kaplıydı ama tutuşu güçlüydü.

"Tereddüt etmemeliyiz," dedi Cornelius.

Walker aynı fikirdeydi. Karga-Holzer takımının gizlemek için ellerinden geleni yaptığı keşfi görmek maksadıyla uzun bir yol katetmişlerdi. KHGP bir Türk, Amerikan ve İngiliz ortak teşebbüsü olup müzelerden ve belgesele kaynak sağlayan finansçılardan destek görüyordu. Fakat şimdiye kadar raporu ve KHGP'nin "lahit" hakkında yolladığı kısa videoyu görmüş olan çeşitli devletlerde görevli bir avuç kişinin üzerinde anlaştığı tek bir husus vardı: hiç kimse bu keşfi ağzına almayacaktı. En azından bazı cevaplar bulunana dek.

Bunlar batıl saçmalıklar, diye düşündü Walker. Ama sonuçta batıl inançlı bir dünyada yaşıyorlardı.

"Walker," dedi Kim, "belki biraz..."

Walker'ın bir eli plastik örtüdeydi. Cildindeki karıncalanma azalmaya başlamışsa da mide bulantısına ilaveten kafatasındaki vızıltı henüz geçmemişti. Kim'e göz attı.

"Geliyor musun?" diye sordu, onun bu kadar geride durmasını tuhaf bularak. BM tarafından gözlem amacıyla oraya gönderilmesine rağmen kadın neredeyse hâlâ merdivenin son basamağındaydı.

Kim kafa salladı.

"Hadi öyleyse," diyen Walker plastikteki yarıktan geçti. Artık yardıma ihtiyaç duymamasına karşın Peder Cornelius onu takip etti. Meryem peşlerinden geldi ve hemen arkasında yanan Adam'ın kamera ışığı çalışma lambalarının antiseptik, endüstriyel parıltısını daha da artırdı. Titreşimi dişlerinde hissetmeye devam eden Walker kaynağın ne olması gerektiğini anladı: jeneratörler.

Sadece jeneratörlerin sarsıntısı. İşte bu daha iyi hissetmesini sağladı. İçi rahatladı.

Tuttuğu nefesi vererek önündeki duvarın yakınında duran kadim tahta kutuyu inceledi. Kutunun etrafına siyah cam kırıklarını andıran kırık bitümen parçaları saçılmıştı ve onlara bakarken Profesör Marshall'ın üzerinde çalıştığı kadavraların boyunlarındaki deri kayışlara bağlı parlak muskaları hatırladı. Demek onlar da bitümen kırıklarıydı. Walker tabutun etrafındaki sertleşmiş zift kabuğa uzun uzun baktı, sonra da görülebilir tahta kısımlara oyulmuş sembolleri ve yetersiz sarı ışıkta nasıl akıp gidermiş gibi gözüktüklerini inceledi. Cildinde, çoğunlukla da ensesinde tekrar böcekler gezindi ve eliyle ağzını sildi.

Kendini ilerlemeye zorlayıp kutunun içine baktı.

Ceset acınası bir şeye, düşük bütçeli bir korku filmi için yaratılmış bir mankene benziyordu. Walker'ın zihni onu o şekilde yorumlamak, yaratıktaki yanlışlığı canavarsı yerine absürt olarak algılamak istiyordu. Fakat zihni görüntüye alıştıkça kalıntıların hiç de sahte olmadığını anladı. Daha önce de canavarlarla karşılaşmıştı. İnsanlık dışı imkânsız demek ya da kötülük demek değildi. Walker'ın bunu kendine hatırlatması gerekti.

Aşırı derecede uzun parmaklar o kutuda ölü geçirdiği binlerce yılda kıvrılarak birer kanca halini almıştı. Göğse sıkıca gerili deri morumsu-gri bir tondaydı. Yaratık pörsümüştü ve kuruyan etlerin içe göçtüğü noktalar mevcuttu. Kafatasının çeşitli yerlerinden kemikler çıkıntı yapıyordu ve yanaklardan biri ufalanıp toz olmuştu. Gözler kafanın içinde küçülerek kuru üzüme benzemişti.

Boynuzlar tıpkı yılların soldurduğu fildişleri gibi solgun, koyu bir beyazdı. On beş-on altı santim uzunluğunda olup gözlerin hemen üzerindeki oyuklardan dışarı çıkıyorlardı. Çatlak bir taş gibi kırılmış olan birinin ucu çentikliydi ve ikisi de dışa doğru hafifçe kıvrımlıydı. Kadavranın kafatası çarpıktı; tepesi şişken çenesi fazla sivriydi. Yaşarken çok garip, hatta çirkin görünümlü bir insan olmalıydı.

Tabii gerçekten insansa.

Çadırın daha gerisindeki Kim boğazından hafif bir ses çıkar-

dı. Bir tür panik nöbetine kapılacakmış gibi kısa kısa nefes almaya başlamıştı.

"Kim, dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu Walker, hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Ondan daha profesyonelce davranmasını beklerdi.

Kadın Korece bir şey dedi, sonra hiçbirinin kendi dilini konuşmadığını hatırlamış gözüktü. "Sesi siz de duyuyor musunuz?" diye İngilizce sordu.

Walker sinirlerini yatıştırdı ve kendini tenindeki karıncalanmayı yok saymaya zorladı. Kutudaki cesedin önce boynuzlarına, sonra da zamanla sararmış ama yer yer koyu kahverengi lekelerle kaplı uzun, ince, tırtıklı dişlerine tekrar baktı. Bu şey her neyse dağdan indirene kadar onu tamamen tanımlayamayacaklardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Adam.

Walker iç geçirdi. Plastik örtü gemi harabesi boyunca esen bir rüzgârla dalgalandı. Esintiye rağmen hava yoğun ve boğucu geliyordu. "Bunu kontrol altına alınmış bir ortam dışında asla açmamalıydınız diye düşünüyorum."

Meryem kasıldı. "Bildiğimiz kadarıyla burası *zaten* kontrol altında bir ortamdı. Gemideki diğer kalıntılar gelişimizden günler önce açığa çıkmıştı ve şimdi oldukları durumdaydı. Başka türlü düşünmek için bir sebebimiz–"

Peder Cornelius sert adımlarla Walker'ı iterek geçti ve tabutun önüne geldi. O kadavraya ilk kez doğru düzgün bakarken bitümen parçacıkları rahibin botları altında çıtırdadı. Rahip bir an için nefesini tutarmış gibi gözüktü, sonra da bocaladı. Bir elini ceket cebine soktu. Çıkardığında parmaklarına bir tespih sarılıydı. Onu öptü ve kendisine nefes almak kadar doğal gelen bir dua fısıldadı.

Walker iç geçirdi. "Peder, hadi ama. Seni bu geziye davet ettim çünkü bundan daha iyisini yapmanı umuyordum. Sen bir âlimsin; tarih öncesi bir şaman filan değilsin."

Rahip onu susturmak için bir parmağını kaldırıp Hail Mary duasının son birkaç satırını mırıldandı. Ardından Walker'ı sert

bakışlarla süzdü. "Emin olmak pişman olmaktan iyidir. Zaten o yüzden kutuyu burada açtıklarına seviniyorum."

"Bu şeyin dirilip katliam yapacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Walker. Boynuzlara ve kadavranın alnından çıktıkları yerlerdeki kuru, köselemsi deriye tekrar göz attı. "Yoksa bunun bir..."

Sözünün devamını getirmedi. Cildinde kuruyan ter kaşıntı yapmaya başlıyordu. Ağzına almaktan kaçındığı sözcüğün ne olduğunu ikisi de biliyordu.

"Sence öyle bir şey mümkün değil mi?" dedi Peder Cornelius. "Bence pekâlâ mümkün. Ama bunların yalnızca birer deformasyon olduğunu farz etsek bile ortada daha başka sorunlar var. Vücut diğer kalıntılardan daha iyi korunmuş. Belki tedavisini bilmediğimiz hastalıklarla kaynıyordur. Evet, bu bir tabut ama aynı zamanda bir Pandora'nın kutusu da olabilir." Adam'a göz attı. "Beni yanlış anlamayın; siz ve belgeselinizin yapımcıları ne kadar heyecanlı olsanız da kutuyu burada açmakla tam bir ahmaklık yapmışsınız. Ama hatayı burada yapmak daha medeniyetin içinde bir yerde yapmaktan iyidir."

Meryem tekrar konuştuğunda sözleri kamerayaydı. Walker davranışlarını savunması gerekiyorsa bunu oradakilere değil seyircilerine yapacağını biliyordu.

"Başlangıçta kabri açmadan önce Ulusal Bilim Vakfı'ndan gelen Doktor Walker'ın ekibini beklemeyi planlamıştık. Dışa kazınmış tüm sembolleri fotoğrafladık, bitümen kaplamayı mümkün olduğu kadar iri parçalar halinde korumaya aldık. Öyle yaparken kapağı tabuta mühürleyen ziftin bir kısmı koptu ve..."

Genç kadın utangaç bir tebessüm ederek kameraya işve yaptı. Onlara istediklerini verdiği için seyircilerin kendi tarafını tutacaklarının farkındaydı.

"Merakımız ağır bastı," diye itirafta bulundu, nihayet o utangaç tebessümü Walker ile Peder Cornelius'a yönelterek. "Bölgeyi kapattık ve personelimizin sadece bazı üyeleri çadıra girdiler. Evet, kapağı çıkarıp tahtadan numuneler aldık ama hiç kimse cesede el sürmedi. Alabileceğimiz tüm önlemleri aldık. Yerimiz-

de olsanız tabutu açmayacağınızı dürüstçe söyleyebilir misiniz, Doktor Walker? Mührün bir kısmı kırılmışken?"

Walker kameraya ne diyebilirdi ki? Elbette açardı ama sahada yıllarca tecrübesi vardı. Bunu dile getirirse kibirli, küçümseyici bir lavuk gibi görünürdü. Belgeselin ileriki seyircilerini kendinden soğutmak umurunda değildi ama aynı şeyi Meryem ile Adam'a yapamazdı. Tabii onların işbirliğini istiyorsa.

"Bazen hepimiz kendimizi kaptırırız," dedi kameraya. "Konu Nuh'un gemisi gibi bir şey değilken bile."

Grubun tamamı adeta nefesini tuttu.

"Yani bunun Nuh'un gemisi olduğuna inandığını mı söylüyorsun?" diye kameranın arkasından sordu Adam.

Kahretsin. "Hiç de bile. Nuh'un gemisi güzel bir fabl ve bazı eğlenceli çocuk oyuncaklarına ilham kaynağı olabilir. Ama bu gemiyi her kim inşa ettiyse adı Nuh değildi."

Peder Cornelius dönüp Adam'a baktı. "Artık kameranı kapat da işe koyulalım, evlat."

"Bu benim işim," diye soğukkanlılıkla karşılık veren Adam, rahibin yüzüne odaklanarak bir cevap bekledi.

"Walker," dedi Kim, hafif hırıltılı bir sesle.

Walker kadına doğru döndü ama Kim ona bakmıyordu. Bakışları tabuta, daha doğrusu kadavranın beş metre uzaktan görebildiği kadarlık kısmına sabitlenmişti. Vücudu baştan aşağı titrese de Walker'ı asıl endişelendiren kadının yüzündeki iç parçalayıcı çaresizlikti. Orada korku veya panik değil keder vardı. Üzüntüsü öylesine derindi ki ona bakmak bile acı vericiydi.

"Ne var?" diye sordu Walker, kadına doğru bir adım atarak.

"Hayır!" diye çıkışan Kim hâlâ ondan tarafa bakmaksızın ellerini havaya kaldırdı.

Peder Cornelius kadınla alçak sesle konuşmaya başladı. Yaptığı şey acı çekenlere sunmak için yetişkinlik hayatı boyunca eğitimini aldığı türden bir iç tesellisiydi. Kim ise durduğu yerde kıvranarak sanki istenmeyen bir kucaklamadan kaçmaya çalışıyordu; hem de kimse ona elini sürmemesine rağmen.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı Meryem.

Adam hiçbir şey demeden yaşananları kameraya kaydetti. Walker'ın bir tokat vurarak kamerayı onun ellerinden düşüresi geldi.

"Hadi," dedi kadına doğru yürüyerek. "Gel seni buradan çıkaralım. Tüm bunların ağır gelebileceğini anlıyorum. Söz veriyorum ki olay göründüğü gibi değil. Burada bulunmak zorunda değil–"

Kadının koluna doğru uzanırken BM'nin nasıl olup da böyle kendini kaybedecek bir temsilci seçmiş olduğunu merak ediyordu. Başını iki yana sallamaya başlayan Kim mırıldanarak itiraz edip geri çekildi ve arkasındaki plastik örtüye yüklendi.

"Walker, bekle," dedi Peder Cornelius.

Az önce duyduğu vızıltı, kafatasının içindeki o titreşim tekrar ortaya çıktı. Midesi ağzına gelen Walker ansızın bu maskaralıktan bıkıp usandı. Uzanıp Kim'i bileklerinden kavradı ve kadını plastik örtüden ayırmaya uğraştı.

Boğazından bir çığlık kopan kadın asılarak kendini ondan kurtardı. Gözlerinde sonsuz bir ümitsizlikle geri geri sendeledi, sonra da yerinden fırladığı gibi oradan kaçtı. Böyle yaparken plastiğe asılarak eğreti çadırın bir köşesini çökertti. Diğerleri bağırmaya başlarken Walker plastik örtüyü kendisinden uzaklaştırmak için ellerini kaldırıp onu itekledi. Tam silkinerek boğucu tabakayı üstünden atmıştı ki Kim'in koşarak karanlıkta kaybolduğunu gördü.

"Deli kaltak," diye homurdandı Meryem, çadırın çökmüş köşesini doğrultmakla uğraşırken.

Küfreden Walker karanlığa doğru koşarken kemerindeki el fenerini alıp yaktı. Bir köşeyi dönerken geminin diğer kısımlarında gördüğü türden bir ambarla veya hayvan ağılıyla karşılaştı. Kim ansızın fenerin ışık huzmesinden ok gibi geçti, bir duvara çarptı, sonra da muhtemelen KHGP takımının astığı kalın bir battaniyeden içeri daldı.

Walker battaniyeyi itip geçtiğinde kendini batı duvarı boyun-

ca yükselerek devam eden uzun bir koridorda buldu. Koridorda koşarak ilerlerken karşıdan esen dondurucu bir rüzgârla boğuşması gerekti. İleriden insan sesleri geliyordu. Walker öne eğilip geminin kırık güvertesinin yokuşunu tırmandı ve kısa zaman önce yerleştirilmiş destek kirişlerinin etrafından dolaştı.

"Kim!" diye bağırdı, bunun yararsız olduğunu bilerek ve kendini aptal gibi hissederek. Kadını kaçmaya her ne itmişse sesinin onu yatıştıracak hali yoktu.

Walker el fenerini söndürdü. İleride bol miktarda çalışma ışığı vardı. Kim'in peşinden koşmak onu kısa bir süre önce Helen Marshall ile diğer birkaç kişinin üç gemi yolcusunun kalıntılarını açığa çıkarmak ve muhafaza etmek için çalıştıkları yere geri getirmişti. İngiliz arkeolog ölülerin kemiklerini korumak istercesine yere diz çökmüştü ama diğerleri geri giderek oradan uzaklaşmışlardı.

Hepsi de Kim'i seyrediyordu.

Koreli kadın kapıya –dağa yaslanarak sıkışan ve arkasında bir çıkış olmayanına– gitmişti ve onu tırmalamakla meşguldü. Tıpkı bu ölü insanların binlerce yıl evvel yaptıkları gibi tırnaklarını kadim tahta sürtüyor, bir yandan da kendi kendine fısıldayarak aynı sözcükleri tekrarlayıp duruyordu. Walker Korece bilmemesine rağmen "lütfen" anlamındaki kelimeyi tanıdı. Bu da söylediklerinden biriydi.

Diğer kelimeleri tahmin edebiliyordu ama ancak Kim'e yaklaşıp elini dikkatle omzuna koyduğunda, ancak kadının yanına diz çöküp ona hafifçe sarıldığında, ancak kadın sol eliyle tahtayı kazımaya devam ederken nihayet sözlerini ona İngilizce tekrarladığında kesinkes emin olabildi.

"Lütfen," diye fısıldadı Kim, Walker'a o dipsiz kederle bakarak. "Lütfen beni buradan çıkarın."

YEDİ

Meryem geminin üçüncü katına çıkan güçlendirilmiş basamakları tırmandı. Bu keşiften önce kendini bilgili bir kadın olarak görmesine rağmen Adam'la beraber dağa çıktıkları üç hafta öncesinden beri epey bir şey öğrenmişti ve hâlâ da öğrenmekteydi. Kalaslar meşeden çama ve ardıca kadar farklı farklı tahtaların bir karışımıydı ve eğer gemi bu bölgede inşa edildiyse dışarıdan getirtilmiş olmaları gerekirdi.

Meryem'i geminin inşası konusunda en çok büyüleyen şey kalasların el örgüsü halatlarla birbirine tutturulmuş ya da bağlanmış, armuzların sazlarla ve otlarla tıkanmış, sonra da üzerlerinin sertleşen reçineyle sıvanıp bitümenle yamanmış olmasıydı. Helen Marshall'ı Oxford'daki derslerinden ayırmışlardı ve Meryem her bir-iki günde bir kadından alabildiği kadar bilgi almıştı. Aynı şeyi Helen'ın esasen yardımcısı olan ve onunla beraber üç farklı ülkenin lisansüstü öğrencilerinden teşkil karma ekibi yöneten Amerikalı Wynyfred Douglas'la da yapmıştı.

Üçlü –Meryem, Helen ve Wyn– bir araya toplanıp yeni bulguları kamera önünde konuştuklarında Meryem önceden hazırlanması sayesinde olduğundan hep daha bilgili görünmeyi becermişti. Kendini bir TV sunucusu olarak görmüşlüğü hiç yoktu ama bazı açılardan aynen öyle olup çıkmıştı.

Hissettiği yorgunluğa rağmen keşiflerinin heyecanı geçmemişti. Haber şimdiden dışarıya yayılmıştı ve dünyanın bu projedeki önemi anladığına hiç kuşku yoktu. İnsanlar etraflarındaki mağarayı yaratmış kadim geminin gerçeğiyle ilgili olarak dünya genelinde müzakere ediyorlar, tartışıyorlar, hatta bazı durumlarda yumruklaşıyorlardı.

İmkânsız kelimesi epey popüler gözüküyordu. İnsan tüm bu bölgenin bir zamanlar yüzlerce, hatta binlerce kilometreye yayılacak kadar uzun ve kapsamlı bir tufana maruz kaldığını kabul etse dahi ancak en dindarların inanmaya hazırmış gibi gözüktükleri bir husus vardı. Biri koskoca bir okyanusu yerinden alıp geçici bir süreliğine yerini değiştirmedikçe hiçbir tufan gemiyi dağın dört bin metre yukarısına kaldıracak kadar su taşıyamazdı.

Tabii onu oraya Tanrı koymadıysa. Fakat Meryem hiçbir tanrıya inanmazdı.

Sen kendi kendine böyle söylemeye devam et.

Başka teoriler de ortaya atılmıştı. Kadim bir kabilenin gemiyi dağın tepesine kadar çektiği veya onu orada inşa ettiğiyle ilgili teoriler. Tarih, savaş amacıyla karada yürütülmüş gemi hikâyelerini içerirdi ama bu boyutta bir gemiyi Ağrı Dağı'nın yamaçlarına kadar götürmek imkânsız değilse bile anlamsızdı. Fakat Meryem her şeyin bir düzmece olduğunu iddia edenler de dahil gemi hakkında teoriler yürütenler karşısında bir avantaja sahipti: üç haftadır onun içinde yaşayıp çalışıyordu. Geminin dağa nasıl çıktığı bir yana, eğimli zemininde yürürken ve yıllanmış kalaslarının kokusunu solurken onun varlığı reddedilemezdi.

Bu projenin tek amacı nasıl ve neden sorularını yanıtlamaktı. Hatta belki bir noktada kim sorusu bile ele alınabilirdi. Fakat ne sorusu… işte ona hiç şüphe yoktu. Bir gemi. Hem de bir dağın dört bin metre yukarısına gömülü bir gemi.

Güçlendirilmiş basamakları çıkarken yorgunluğuna, hatta o sabahın getirdiği korkuya ve kararsızlığa rağmen Meryem'in beyninde dört dönen sorular dudaklarına bir tebessüm getirdi.

KHGP personelinin çoğu birinci katta, kurdukları bir tür kampta konaklıyordu. Ağılları yatakhaneye çevirmekle kalmayıp plastik örtülerle, kalın battaniyelerle ve alelacele dikilen yeni duvarlarla ilave barınaklar yaratmışlardı. Meryem'in içinden bir ses ilk gerçek kış fırtınası çıkageldiğinde –ki buna fazla kalmamıştı– birinci kat kampçılarının ikinci veya üçüncü kata taşınacaklarını söylüyordu. Fakat şimdilik dağın yine sallanması ihtimaline karşı bir çıkışa yakın kalmayı yeğliyorlardı.

İkinci katta ilave personel odaları, depo, revir ve atölye vardı. (Antikalar, kalıntılar ve numuneler listelenirken atölyeye girmek yasaktı.) Bundan dolayı Ben Walker ile ekibine üçüncü kattaki ağıllar kalmıştı. Meryem duvarlara tutunup adımlarını dikkatle atarak eğimli zeminde ilerledi ve sonunda yeni gelenlerin çadırlarını kurdukları iki ağıla ulaştı.

Kim Seong'un konutu olacak ağılın önünden geçti ve bir sonrakine başını soktu. Büyük çadır Walker'ın Peder Cornelius'la paylaşacağı alanın yaklaşık yarısını kaplıyordu.

Meryem duvarı tıklattı. "Tak tak."

Bir hışırtının ardından Walker çadırdan başını çıkardı. Meryem adamın kendisini gördüğüne sevinip sevinmediğini kestiremedi. Nişanlısıyla beraber ABD devletinin onu gönderme talebine daha en başından karşı çıktıkları düşünülürse bunu neden umursuyordu ki? Belki de sebep Hem Walker'ın hem de Peder Cornelius'un kendinden emin ve becerikli bir havasının olmasıydı. Wyn Douglas'ın da diyeceği gibi ikili "bir sürü bok görüp geçirmişe" benziyordu.

Diğer bir deyişle korkmadıkları için onlardan hoşlanıyorsun.

Meryem bunun daha isabetli bir açıklama olduğunu düşündü. Kutu açıldığından ve kadavranın ilk fısıltıları personelin arasında yayılmaya başladığından beri korku arttıkça artmıştı. İnsanlar ya kendilerini iyi hissetmiyorlar ya da kâbuslar görüyorlardı ve pek çoğu bu şeyleri kadim tabutun içindeki deforme yaratıkla bağdaştırma eğilimine yenik düşmüştü. Yaklaşık son bir haftadır Meryem'in deyimiyle epey türbülans yaşanmıştı ve

durum daha da kötüye gidiyordu. Üstelik din, işleri iyice içinden çıkılmaz hale getiriyordu. İnanç, daha doğrusu farklı inançlara mensup kişiler ve de inançsızlar arasında sürtüşmeler yaşanıyordu.

Meryem'in düşüncelerine konu olan adam ağıllardan birinin önünde duruyordu. O yanlarına yaklaşırken iki Amerikalı muhabbetlerini sonlandırdı ve biraz daha dik durdu.

"Kim nasıl?" diye sordu Walker.

Meryem kısa bir süreliğine duvara yaslandı. "Doktor Dwyer onun bir panik nöbeti olduğunu söylüyor."

Walker'ın hoş bir yüzü vardı ama o anki ifadesi hoşnuttan çok uzaktı.

"Sen de oradaydın. Sanrılar ve halüsinasyonlar da dahil topyekûn bir sinir kriziydi. Şimdiye kadar karşılaştıklarım arasında aşağıda yaşananlara benzer tek şey lisedeki matematik dersindeki bir çocuğun geçirdiği psikoz kriziydi ama o da tam bir şizofreni hastasıydı zaten."

Meryem'in tepesi attı. "Bu haberin hoşunuza gideceğini sanırdım. Doktor klostrofobinin ve genel kaygının bir panik nöbetine yol açtığı görüşünde. Şahsen ben bir tür irtifa hastalığından şüpheleniyorum ama ekibiniz zaten aklimatizasyon sürecinden geçti."

İkna olmayan Walker şüpheye kapıldı. "Yani Kim'in durumu iyi mi?"

"Sonuçta her şey göreceli, öyle değil mi? Evinde olsaydı durumuna iyi derdik. Ama burada panik nöbetlerine yatkın birinden sorumlu tutulamayız. Kim kendine, hayvansal kalıntılara, hatta bir başkasına zarar verebilir."

"Böyle düşünmek için hiçbir sebep–" diye başladı Walker.

"Türk gözetmenlere onun tahliye edilmesini ve BM'nin yeni birini göndermesini önereceğim."

"Bunu yapamazsın."

Meryem daha bir dik durdu. "Bu benim projem, Doktor Walker. Siz burada sadece konuksunuz."

"Tek ricam sabaha kadar herhangi bir karar vermemeniz," dedi Walker. "Eğer Kim başka bir nöbet geçirmezse ve yeteri kadar sağlıklı görünürse bırakın kalsın. Buraya başka bir BM gözlemcisi getirtmenin zorluklarıyla uğraşmayı hiç istemiyorum."

Meryem bir kaşını kaldırdı. "Onu yollamak istememe sırf bu yüzden mi karşısınız?"

"Bunun bir sadakat meselesi olduğunu mu sandınız?" karşılığını verdi Walker. "Ben bir iş yapmak için buradayım. Kim yeterince becerikli gözüküyor ama onu çok az tanıyorum. O tabuttaki kadavra ilgi çekici ve epeyce huzur bozucu. BM bir yedek bulana kadar boş oturmak istemiyorum. Hem havanın kötüye gittiğini kendi ağzınızla söylediniz ve bir fırtına bastırmadan önce kadavrayı nakil için hazırlasak iyi olur."

Çınlayan bir bağırış geminin içinde yankılandı. Donakalan Meryem yay gibi gerildi; ta ki bir cevap bağırışı ve onu izleyen bir kahkaha duyana dek. Tuttuğu nefesi verirken Walker'ın da aynısını yaptığını gördü. Adam topu topu birkaç saattir gemideydi ve mekândaki gerilimi daha şimdiden hissedebiliyordu. Sorun yalnızca dağın kendisi veya hava şartları değişirken kalasların gıcırdaması değildi.

"İyi misiniz?" diye sordu Walker. "Biraz yerinizden hopladınız."

Meryem gülümsedi. "Şu son haftalarda pek fazla kahkaha duyulmadı. Biraz şaşırdım, o kadar. Bu çalışmanın Adam'la beraber diğer projelerde karşılaşmadığımız bir ağırlığı var."

Walker'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Öyle demek hafif kalır. Burada ne keşfederseniz keşfedin, nasıl sonuçlar çıkarırsanız çıkarın pek çok kişiyi öfkelendireceksiniz."

"Buraya hiç gelmemişiz gibi davransak, Profesör Olivieri'nin istediğini yapıp gemiyi havaya uçursak daha mı iyi?"

"Ben olsam o kadar ileri gitmem."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Meryem. "Çünkü açıkçası BM'nin ne dediğinin veya yaptığının pek bir önemi yok. Onayları sizin burada bulunmanızın bir şartı; projemizin devam et-

mesinin değil. O nedenle çalışmalara katılmanızın bir sakıncası yoksa bile ceset nakliyeye hazırlanmadan önce Patil'in komple bir inceleme yapıp numuneler alabilmesi için kadavrayı bu öğleden sonra kutusundan çıkarmaya niyetliyim."

"Yani önümüzde saatler var. Mesele sadece fırtınayla ilgili değil. Bu acele neden?"

Meryem duvara yaslanıp ellerini ceplerine soktu. İçinde hissettiği ürperti ve midesindeki nahoş bulantı yeni değildi. Daha en başından beri oradaydılar ve gitgide kötüleşiyorlardı.

"Onu siz de gördünüz, Doktor Walker–"

"Sadece"

"*Doktor* Walker. Onu siz de gördünüz. Ekibinizi devletinize nezaketen bekledim. Şimdi tek isteğim o şeyi bir an önce buradan çıkarmak."

Walker onunla tartışacakmış gibi gözüktü fakat belki de kendisinin ve ekibinin orada birer misafir olduğunu hatırladığı için fikrini değiştirdi. Bu Karga-Holzer Gemi Projesi'ydi; onun Ulusal Bilim Vakfı'nın tertiplediği bir şey değil.

"Şu Patil denen kadın da kim? Onunla tanıştım mı?" diye sordu.

"Erkek," diye düzeltti Meryem. "Dev Patil paleopataloğumuzdur.* Profesör Marshall onu Cambridge Üniversitesi'nden aldı ve–"

"Kalkıp bir de ekibinizin diplomalarını göstermeyeceksiniz, değil mi? Benim de birkaç tane var."

Meryem başını iki yana salladı. "Erkekliğinizi ölçmek veya vasıflarınızı kontrol etmek gibi bir niyetim yok. İkincisini zaten yaptım, yoksa burada bulunmanıza bile ayak diretirdim."

Walker yavaşça kafa salladı. "Bu sizin gösteriniz. Yine de bir ricam olacak. Peder Cornelius kaplamaya oyulmuş yazıları inceleyene kadar kadavrayı hareket ettirmeyin. Sizin kırdıklarınıza ve hâlâ orada olanlara ilaven kapaktakileri de. Zaten yeteri kada-

* Fosillerden yararlanarak eski çağlardaki hastalıkları inceleyen bilim insanı. –*çn*

rı bozulmuş. Fotoğraflarınız olduğunu biliyorum ama Cornelius kalanlara yerli yerinde bakmayı yeğleyecektir."

Meryem'in içine gülünç denebilecek bir kuşku düştü... ama hiç gülesi gelmedi.

"Sakın bana Kim'in krizinin kutuya yakınlık sonucu olduğundan endişelendiğinizi söylemeyin," dedi. "Ekibim Türklerden, Kürtlerden ve Amerikalılardan oluşuyor. Siz onlara kadim lanetlere inandığınız fikrini vermeden de yeteri kadar batıl inançlılar."

Walker burnunu çekti. "Ben kadim lanetlerden çok kadim hastalıklardan endişeliyim."

Meryem adamın yüzüne bakarak gözlerini inceledi.

Ona inandığından emin değildi.

* * * * *

Adam mağaranın kenarında Calliope'yle beraber durmuş, sıradağı seyrediyordu. Güzellik ve sessizlik nefes kesiciydi. Sanki dünyanın geri kalanı kaybolmuş ve uygarlıktan geriye yalnızca gemi harabelerinde toplanan insanlar kalmıştı. Örgü beresini kulaklarına kadar çekmiş ve montunun kapüşonu onun üstüne sıkıca kapatmıştı. Boynunu yalayıp sırtından aşağı inen rüzgâr daima içeri girmenin bir yolunu buluyor, etten içeri sızarak iliklere kadar işliyordu.

"Tanrım, ne dudak uçuklatıcı bir manzara," dedi Calliope, elinde kamerayla.

O dikkatini kameradaki görüntüye vermişken Adam kadını gözlemlemekte kendini özgür hissetti. Ben Walker'la beraber gelen ekip de dahil kazının tüm üyeleri arasında bir tek Calliope rahat gözüküyordu. Soğuk bile ona pek fazla sıkıntı veriyor gibi durmuyordu. Yüzünün iki yanına düşen saçları tıpkı kameranın kışa yakalanmış gri ufku çerçevelemesi gibi onun yüzünü çerçeveliyordu. Adam hem işi gereği hem de Londra'daki genç bir Amerikalı erkek olarak pek çok çekici kadınla tanışmıştı fakat ne kadar hoş olursa olsun Calliope'yi güzel kılan asıl şey rahat tavırlarıydı.

Adam, Meryem'e âşıktı. Onunla evlenmeye niyetliydi. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Fakat Calliope'nin yakınında bulunmak içini rahatlatıyordu ve şu an ihtiyacı olan tam da buydu.

"Bakıyorum da pek suskunsun," dedi kadın, gözünü kameradan ayırmaksızın.

"Manzaranın tadını çıkarıyorum, hepsi bu." *Kahretsin*. Masumane bir niyetle öyle konuşmuştu ve genç kadının yanlış anlamadığını umdu.

"Yine de biraz korkutucu."

"Neymiş o?"

Calliope nihayet çekimi bıraktı ve kamerayı indirip ona göz attı. "Burada olmak. Fırtına yolda. Bir sorun çıkarsa başımızın çaresine bakmamız gerekecek."

"Korkar gibi bir halin yok."

Calliope sırıttı. "Göründüğümden daha derin biriyim de ondan."

Çekime kaldığı yerden devam ederek uzaktaki çalkantılı bulutlara odaklandı. Asıl fırtına bir süre daha bastırmayacaktı ama tabiatın umursamaz gücüne hamile olan gökyüzü daha şimdiden yeterince kasvetliydi.

"Ona bir şey olmaz, biliyorsun," dedi kadın.

"Efendim?"

Calliope belki de artık çok manalı bir edayla çekimi sürdürdü. "Meryem. Üstünde büyük bir baskı var. Projenin ikinize birden ait olduğunun farkındayım. Kitapların ve filmimizin falan da. Ama iplerin onun elinde olduğunu hepimiz biliyoruz. Bir terslik çıkarsa bu en çok ona koyacak. Hep kendini suçlayacak."

Adam'ın nefesi kesilir gibi oldu. Ya Calliope keskin sezgilere sahipti ya da kendisi ile Meryem gelmiş geçmiş en şeffaf insanlardı.

"Doğru," diye onayladı. "Peki ona bir şey olmayacağını nereden çıkardın?"

Calliope gülümseyerek kamerayı tekrar indirdi ve kadınların tek bir bakışla karşılarındaki erkeğe ahmaklığının neredeyse –

ama sadece neredeyse– sevimli olduğunu belli edebildiği şekilde Adam'a baktı.

"Sen iyi birisin, Adam. Eğer Meryem dağılırsa onu tekrar toparlarsın." Calliope derin bir nefes aldı. Rüzgâr yanaklarını kıpkırmızı yapmıştı. "Ona bir şey olmaz, çünkü bir aksilik çıkarsa sen onu koruyup kollarsın."

Umarım haklısındır, demek üzere ağzını açtı. Daha ilk sözcüğü telaffuz ederken arkasındaki kayada ayakların hışırtısını ve adının seslenildiğini duydu. Dönüp baktığında Feyiz'in iki Türk devlet gözetmeninden genç olanla –Bay Zeybekçi– beraber yaklaştığını gördü.

"Gene ne var?" diye kendi kendine fısıldayan Adam sesinin kameraya yakalandığından emin olsa da umursamadı.

Zeybekçi sınıfın karşısında sunum yapmaya hazırlanan bir lise öğrencisi gibi kendisini daha bile genç gösteren bir tarzda paltosunu düzeltti. Belindeki kılıfta duran tabanca bir oyuncağı andırsa bile Adam fazlasıyla gerçek olduğunun farkındaydı. O ve Meryem ilk başta Zeybekçi ile meslektaşının silah taşımalarından ürkmüşlerdi ama devlet ısrar etmişti. Zeybekçi ile Avcı'nın sıradan devlet memurları oldukları gibi bir yanılgıya düşselerdi bile silahlar –ve onları taşımalarında hiçbir tuhaflık yokmuş gibi davranmaları– o yanılgıyı giderirdi. Evet, gözetmen olabilirlerdi ama hükümete hesap vermelerine rağmen hiç şüphesiz Türk ordusunda görevli subaylardı da.

Hiç kimse bu konudan bahsetmiyordu. Çoğunlukla silahlar görmezden geliniyordu ve Adam bunun sebebini anlıyordu. Tüm ekip burada Türklerin izniyle bulunduklarının ve devletin öne sürdüğü şartlara itiraz edecek bir konumda olmadıklarının farkındaydı.

"Bay Holzer," diye başladı gözetmen, "proje katılımcıları arasında dikkatinizi çekme ihtiyacı hissettiğim bazı kaygılar var."

Zeybekçi, İstanbul'da yer alan ve İngiliz öğretmenlere sahip bir tür özel okula gitmişti. İngilizcesinin diksiyonu ve aksanı bunu belli ediyordu. Fakat yaşça büyük meslektaşı Bay Avcı'nın

aksine küçümseyici bir izlenim vermiyor, işini layıkıyla yapmaya çalışırmış gibi gözüküyordu.

"Dinliyorum," dedi Adam, burada ne aradığını merak ettiği Feyiz'i süzerek. Rehberlerin hepsi de Kürt'tü ve Kürtler geleneksel olarak Türk devlet görevlileriyle kankalık etmezlerdi.

"Muayyen kutunun içeriğiyle ilgili söylentiler yayıldıkça işçiler arasında bazı homurdanmaların yaşandığını biliyor–"

"Bunlar amma da tumturaklı sözler," dedi Adam. "İsterseniz ona tabut diyebilirsiniz. İçinde bir ceset olduğundan herkes haberdar."

Zeybekçi yutkundu. "Mağarada pek çok ceset var, Bay Holzer. Pek çok kemik. Bunun farklı olduğunu ve varlığının personelinizi tedirgin ettiğini siz de biliyorsunuz. Bir süredir tedirginliklerini batıl inanç diye geçiştiriyorsunuz ama projeyi terk ederlerse aynı şeyi yapmakta zorlanırsınız."

"Terk etmek mi? Beş bin yıllık bir kadavra yüzünden işi mi bırakacaklar?"

"Bırakabilirler," diye doğruladı Feyiz.

Adam, Zeybekçi'yle göz göze geldi. Zihninde çocukluk anılarından doğan bir görüntü canlandı: çocukluğu boyunca babaannesinin evindeki oturma odasında duran o upuzun sarkaçlı saat. O zamanki korkusunu hatırlamak bile içini titretmeye yetti.

Bir eşyayla özdeşleştirilebilen batıl inancı ve onun korkutma gücünü anlıyordu. Yirmi dokuz yaşında bile babaannesi kendi babasını ele geçiren dybbukun ve yaşlı adam son nefesini verdiğinde annesinin kötü ruhu yakalayıp o saate hapsetmek için düzenlediği küçük ayinin öyküsünü anlattığında nefesini nasıl tuttuğunu hâlâ hatırlıyordu.

Dybbukun babamın ruhuyla kaçıp gitmesine göz yumsaydık, demişti babaannesi, *ruhu asla huzura kavuşmazdı.*

Adam babaannesinin gözlerinde buna tüm kalbiyle inandığını, inancının onu tamamen etkisi altına aldığını görmüştü ve küçük bir çocukken kendisini ikna eden şey de bu –kadının inancı ve korkusu– olmuştu. O kış sadece yedi yaşındaydı.

Babaannesi ona saati nasıl kuracağını öğretmişti. Anahtarı nerede bulacağını, bunun ne sıklıkla yapılması gerektiğini. Ona eğer saat duracak olursa dybbukun serbest kalacağını da söylemişti.

Ve Adam yaşlı kadına gerçekten inanmıştı.

Öyle bir zırvayı yutmuş olması hâlâ asabını bozardı. Babaannesinin korkusu ona da bulaşmıştı ve Gemi Projesi'ndeki kaç kişi saçma sapan şeylere inanırsa inansın aynı şeyin tekrarlanmasını reddediyordu. Adam Tanrı'ya inanır, bir ahirete inanmak isterdi fakat kutudaki yaratığın insan olmadığı fikrini kabullense dahi sonuçta o şey ölüydü. Hem de bir varlık ne kadar ölü olabilirse o kadar ölüydü. Yaratık Adam'ı huzursuz ediyor muydu? Hem de nasıl. Ama insan veya değil ölü bir şeyden korkacak hali yoktu.

"Endişelerini anlıyorum," dedi, "ama izin verin de–" *Şeytanın avukatını oynayayım* deyimini kullanmadan önce diline gem vurdu. Bu kötü bir fikirmiş gibi gözüküyordu. "Kadavra öylesine yaşlı ki onu gerektiği gibi inceleyene kadar deformasyonlarına neyin yol açtığını anlamamızın mümkünatı yok. Ben onun bir tür canavar yahut iblis olduğuna bir an bile inanmıyorum; ama aksini iddia eden dini veya manevi inançlara sahip kişiler bile yaratığın *ölü* olduğunu anlamıyorlar mı? Kim bilir ne zamandır bu dağın yamacına gömülü olup–"

"Bay Holzer, beni dinlemiyorsunuz," dedi Zeybekçi. Normalde kızdırılması imkânsız olan adam hüsranını göstermeye başlıyordu.

"Adam," diye başladı Feyiz.

"Sakın bu boka *senin de* inandığını söyleme."

Feyiz sakalını çekiştirdi. "Herkesi sakin tutmak için elimden geleni yapıyorum. O şeyin bir iblis olduğuna inanası geldiği için amcamın yardımı dokunmuyor. Unutma, Hakan onu gerçekten gördü. Kazıdakilerin çoğuysa görmüş değil. Hem burada bir tek Türklerden veya Kürtlerden bahsetmiyoruz. Kendi gölgesinden ürken bir avuç kara cahil vahşi olduğumuzu düşünmek gibi bir hataya–"

"Tanrım, Feyiz, o tür varsayımlarda bulunan biri olduğum fikrini sana ne zaman verdim?" diye sordu Adam.

"Öyle biri olmadığının farkındayım. Ama bunun az da olsa hepinizin içine işlediğini bilecek kadar Batı kültürünü tanıyorum. Amerikalılardan ve İngilizlerden bazıları da bizim kadar tedirgin. Anlatmaya çalıştığım... durumu büyük ölçüde kontrol altında tutuyorum ama şimdi tüm kazı BM'nin gönderdiği kadının kadavrayı görür görmez aklını kaçırdığından bahsediyor."

"Kadının durumu şu an iyi," diye kameranın arkasından ekledi Calliope.

Adam şaşkınlıkla genç kadına göz attı. Calliope çekim yaparken hiç konuşmazdı. Lafa karışması, bunun ne kadar ciddi bir durum olduğunu anlamasını sağladı.

"*Artık*," diye tekrarladı Zeybekçi. "Ama bir tür sinir krizi geçirdiğini bir sürü insan gördü ve bunun duydukları korkulara ne gibi bir tesiri olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Feyiz ellerini ceplerine soktu. "Sen ve Meryem onlarla konuşmalısınız. Daha da iyisi o şeyi bir an önce buradan çıkarmalısınız."

"Zaten niyetimiz de o," dedi Adam.

Görüş alanının kıyısında bir kıpırtı seçti ve kar yağışının başladığını fark etti. Seyrek olmalarına ve ağır ağır dönerek düşmelerine rağmen gördükleri yine de kar taneleriydi. Tabii aynı zamanda yaklaşan fırtınanın habercileriydi.

Zeybekçi omuzlarını oynatarak paltosuna daha sıkı sarındı ve geminin nispi korunağına dönme arzusuyla mağaraya özlemli bir bakış attı. Orada duvarlar vardı. Battaniyeler ve portatif ısıtıcılar da.

"Devletim süreci hızlandırmak için gereken tüm işbirliğini yapacak," dedi. "Aptal gibi gözükmekten kaçınmayı tercih ederiz."

Adam duyduklarına inanamadı. "Yani o korkuları paylaşıyorsunuz, öyle mi?"

"Tabii ki paylaşmıyoruz. Fakat Karga-Holzer Gemi Projesi

bir utanç kaynağı haline gelirse müdahil tüm tarafları olumsuz etkiler."

"Bakın, Meryem'le konuşup–"

Calliope'nin kamerayı başka tarafa çevirdiğini fark etti ve dönüp baktığında nişanlısının yaklaştığını gördü.

"Benimle ne konuşacaksın?"

Kahretsin. Bu başkalarının önünde girmek istediği bir diyalog değildi; özellikle de Meryem bugünkü kadar diken üstündeyken. Yorgun gözüken genç kadının göz altlarına koyu şişlikler oturmuştu. Kar sessiz bir güzellikle etrafına yağıyordu ve Adam projeyi yarım bırakıp eve uçmaları için yalvarmaktan kendini güçlükle alıkoydu.

"Buradaki dostlarımız," dedi, "kadavranın hemen gemiden çıkarılmasını talep etmeye gelmişler."

"Hemen değil," diye düzeltti Feyiz. "Bugün çok geç–"

"Üzerinde çalışıyoruz," diye onun sözünü kesti Meryem. "Bana inanın; o şeyin buradan gitmesini ben de istiyorum."

"Biz–"

"En az sizin isteyebileceğiniz kadar," diye ekledi genç kadın. "Fakat beni rahatsız eden bir şey var. Adam'la ortağız ama proje yöneticisi benim. Benimle yüzleşmekten kaçınmak için ona geldiğiniz fikrine kapılıyorum."

Asabı bozulan Adam gözlerini kıstı. Bundan rahatsızlık duymaması gerekirdi –kendisi de aynı sonuca varmıştı– ama Meryem nişanlısının bir tür yamak olduğu yönündeki izlenimlerini paylaşırmış gibi konuşuyordu. Adam hiç kimsenin yamağı değildi. Derin bir nefes aldı. *Meryem bunun farkında*, dedi kendi kendine. *Öyle demek istemedi.* Yine de diş gıcırdatmaktan kendini alamadı.

"Özür dilerim," dedi Feyiz. "Saygısızlık etmek istemedik. Sadece öyle yorgun bir halin vardı ki konuya açıklık getirene kadar seni rahatsız–"

"Tabii ki yorgunum!" diye çıkıştı Meryem. Adam kızın ağzının biraz titrediğini görür gibi oldu. Yoksa aynı şey sesi için de mi geçerliydi? "Hepimiz yorgunuz!"

Genç kadın başını iki yana salladı ve günışığı kısılırken boşluğun üzerinde taklalar atan kar tanelerine baktı.

"O kahrolası şeyin gitmesini istemiyor muyum sanıyorsunuz? Kadavranın öyle yapmak güvenli olduğu anda dağdan indirileceğine söz veririm. Ama bu maalesef işin fırtınadan sonraya kalacağı anlamına geliyor. Endişelerinizi bizimle paylaştığınız için teşekkürler."

Zeybekçi itiraz edecek gibi oldu fakat Feyiz adamın koluna dokundu ve az sonra beraber gemiye doğru uzaklaşıyorlardı. Meryem kameraya göz attı ve anlaşılan sözlerinin Calliope tarafından kayda alınıp alınmayacağını umursamadığına karar verdi.

"Akşam yemeğinde diğer herkesle konuşup korkularına hitap edeceğim," dedi. "Eğer buna rağmen fırtına bastırmadan önce dağdan kendi çabasıyla inmek isteyen birileri olursa bırakın gitsinler. Kahrolası umacının kendilerini almaya geleceğini zannaden bir grup çocukla uğraşmaktansa personelin yarısını kaybederim daha iyi."

SEKİZ

Walker ile Peder Cornelius zımparalanmamış bir ağılda, Kim ise hemen yanlarındakinde kalıyordu. Battaniyeleri ve kalın uyku tulumları olmasına rağmen ağılların kapısı yoktu. Gündüz hava ne kadar soğuk olsa da geceleyin çok daha soğuk olacaktı fakat diğer yatakhanelerden bazılarını gördükten sonra Walker kendini biraz daha sıcak hissediyordu. KHGP ekibinin kimi üyeleri tavana plastik örtüler asıp alt uçlarını zemin kalaslarına çivileyerek sahte duvarlar yaratmışlardı. Plastik her esintide şişip geriliyor, hava duruldüğunda da hafifçe hışırdıyordu ama soğuğu dışarıda tutacak hiçbir şey yapmıyordu.

Sağlam denebilecek tek yer revirdi. Orası Ben'in, mağaraya helikopterle taşındığını ve daha sonra birleştirildiğini tahmin ettiği prefabrik, yalıtımlı duvarlara sahipti. Küçük seyyar muayenehanede bir zeminin ve tavanın yanı sıra bol miktarda havalandırma da unutulmamıştı. Mekân bir çocuk oyuncağının bir tür büyüme ışınına tutulmuş haline benzese de Walker kendini imrenmekten alamıyordu. Odada birkaç karyola mevcuttu ve Doktor Dwyer'ın onlardan birinde uyuduğundan emindi.

"Bu ne konfor," dedi içeri girerken.

Doktor Dwyer başını dizüstü bilgisayarından kaldırdı ve yeni konuklarını inceledi. İçeri ilk Walker girmişti ama Peder Corne-

lius hemen arkasındaydı. "Durumu nasıl?"

"Eh, bir defin ayinine ihtiyaç olduğunu sanmam," dedi doktor, rahibin varlığına gülümseyerek.

Peder Cornelius hafifçe güldü. "Burada fazla kalırsam ona benim ihtiyacım olabilir."

Kim girişten en uzaktaki karyolada yan yatıyordu. Kadının yüzü onlara dönüktü ve gözleri gelişlerini takip etse de konukların farkında olduğuna dair başka bir belirti yoktu.

"Biraz düzeldi mi?" diye sordu rahip.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp ayağa kalkan Doktor Dwyer doktorların ve öğretmenlerin ezelden beri yaptıkları bir edayla ellerini arkasında kavuşturdu. "Seong uyanık, bilinci yerinde ve kesinlikle kendi adına konuşabilecek durumda."

Walker doktorun hastasına saygı göstermesini anlıyordu fakat Kim'i anlaşılmaz sözlerle haykırıp mırıldanarak gemide oradan oraya koşturduğu haliyle görmemişti. Biraz ihtiyatlı davranmalarında şaşılacak bir şey yoktu.

Gidip yüzü Kim'e dönük olarak orta karyolaya oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun," diyen kadın, yüzüne düşmüş bir tutam saçı kulak arkasına sıkıştırdı. "Mahcup."

Peder Cornelius doktorun yanında kalarak mesafesini korudu.

"Bizi epey korkuttun," dedi Walker.

Kim'in yüzü asıldı. Sertleşti. Nedense bu onu güzelleştirdi. Walker gözlemini daha aklına gelir gelmez yok saymaya çalıştı; bilhassa daha önce de böyle kadınlar tanıdığı için. O sert kabuğun altında korku ile acı vardı ve Walker bunlara hiç yabancı değildi. Eski karısı Amanda'yı, bir acıyı esirgemeye çalışırken onu bir diğerine maruz bırakmasını düşündü.

"Artık iyiyim," dedi Kim. "Size söyleyebileceklerim bu kadar. Geçmişte de panik –ya da endişe– nöbetleri geçirmiştim ama böylesi hiç olmamıştı."

Walker kadının monoton bir sesle konuşmasına bakarak Doktor Dwyer'ın ona bir tür ilaç verip vermediğini merak etti.

Kim'in gözlerini inceleyerek aşırı derecede genişlemiş gözbebeklerini gördü ve teorisinin doğru olduğunu anladı. Kadının iyi hissettiğine şüphe yoktu.

"Yakında akşam yemeği çıkaracaklar," dedi. "Yiyebilecek durumda mısın?"

Kim'in üst dudağı seğirdi. Walker bunu onda daha önce de görmüştü; bir asabiyet belirtisiydi ama kadın bu davranışının farkında mıydı bilmiyordu.

"İyiyim dedim. Ve açlıktan ölüyorum."

Walker önce Peder Cornelius'a, ardından doktora göz attı. "Doktor?"

Dwyer kafa salladı. "Bayan Kim gitmekte serbest."

"Güzel." Walker kadına doğru eğilip altındaki karyolanın kenarlarını kavradı. Kim'in gözlerini tekrar inceledi. "Burası kontrolünü kaybetmek için iyi bir yer değil. Yine bir krizin başladığını hissedersen –kalp atışların azıcık bile hızlanırsa– hemen bana söyle."

Kim kısa bir süreliğine orada öylece yatarak adamı süzdü. Sonra doğrulup oturdu, ısınmak için ellerine hohladı ve ayağa kalktı. Ufak tefek olmasına rağmen Walker'a diklendi.

"Ben bir çocuk değilim, Walker. Ve sana hesap vermediğimi hatırlatırım."

Walker da ayağa kalkarak karyolalar arasındaki boşluğu sadece ikisinin sığabileceği kadar küçülttü. Kadının gözünün içine bakarak onu analiz etti, değerlendirdi, bu andan doğabilecek en kötü senaryoları bulmak için geleceğe dönük ipuçlarını görmeye çalıştı. Birbirlerine öyle yakındılar ki araları neredeyse karanlıktı. Kim sıcak bir nefes verdi ve Walker onu içine çekti. Bu istenmeyen samimiyet gözlerini kırpıştırıp başını çevirmesine yol açtı. Ansızın Kim'in varlığının ve kuvvetinin fazlasıyla farkına varmıştı. Kadın onun sinirlerini germişti ama Walker bunun sebebine fazla odaklanmamaya çalıştı.

"Çocuk olmadığının farkındayım," dedi yürüyüp giderken. "Ama yine kendini kaybedersen ve sayıklayarak sağa sola koştu-

rursan bir uçuruma düşebilirsin." Duraksayıp döndü ve kadınla göz teması kurdu. "BM'ye neden dağdan aşağı yuvarlandığını açıklamakla uğraşmak istemiyorum."

Kim'in dudaklarında bir tebessümün kıpırtısını görür gibi oldu. Sonra kadın kafa salladı.

"Anlaşıldı."

Peder Cornelius hafifçe gülümsedi. "Öyleyse artık akşam yemeğine inelim mi?"

Titrek bir adım atan Kim bir yere tutunarak dengesini sağladı. Doktor Dwyer ona her ne vermişse işe yaramıştı.

"Hadi," diyen Walker kadının düşmediğinden emin olmak için onu gözlemledi. "Belki şanslıyızdır ve yemekte tako* vardır."

Kim bu sefer kesinlikle gülümsedi. O sert kabuğun altında bir espri anlayışı vardı. Tabii asıl sebep ilaçlar da olabilirdi.

Walker revirden çıktığında durup kapı çerçevesine tutunmasını gerektiren ani bir mide bulantısına kapıldı. Cildi karıncalanırken ve boncuk boncuk terle kaplanırken derin bir nefes aldı. *Hayır, hayır. Gene mi?* Rahatsızlığının rakımdan veya helikopter yolculuğundan kaynaklanabileceğini düşünmüştü ama şimdi bir tür virüse yakalanıp yakalanmadığını merak ediyordu. Hastalanacak zamanı yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Peder Cornelius.

Walker bir diğer derin nefesin ardından elini indirdi ve zoraki bir tebessüm etti. "Sanırım uzun bir gün geçirdim."

Soğuk rüzgâr kadim kalasların arasından kıvrılarak geçti ve insanların onu dışarıda tutma çabalarının etrafından sinsice dolaştı. Walker'ın solunda çivilerinden kopmuş bir plastik örtü esintide dalgalandı.

Göz ucunda bir şey hareket etti fakat dönüp baktığında gölgelerden başka bir şey görmedi.

---

* Dürüme benzeyen ve Amerika'da sıklıkla tüketilen fast food tarzında bir Meksika yemeği. *–çn*

* * * * *

"Herkes beni bir dinler mi lütfen?"

Sohbet uğultuları birkaç saniye daha devam etti. Tabaklar ve çatal-kaşıklar şıngırdamayı sürdürdü. Meryem bu sefer daha yüksek sesle tekrar konuşması gerekebileceğini düşündü. Fakat sonra çatallar ve bardaklar aşağı inmeye başladı. Çalışanlar birer-ikişer ona doğru döndüler.

İçeride ancak yemek zamanlarında çıkarılan yarım düzine istiflenebilir hafif plastik masa vardı. Sandalyeler de bir o kadar hafif ve istiflenebilirdi ama yeterli sayıda değillerdi. O yüzden ekip sırayla ayakta duruyordu. Meryem'in bakış açısına göre masalarının ve sandalyelerinin olması bile onları mutlu etmeliydi. Fakat parmaklarıyla konserve tenekelerinden soğuk fasulye yerken hiç de mutlu bir halleri yoktu.

Nazik ol, dedi kendi kendine. Fakat sevecen bir havada değildi. Kafatasının gerisinde bir yerde bir türlü sıyrılamadığı küçük bir baş ağrısına benzer kızgın bir kıpırtı hissediyordu.

"Anladığım kadarıyla Gemi Projesi'nde çalışmak bazılarınızı tedirgin ediyormuş," diye söze girdi. Karşısındaki boşluğu taradı; arkeologlar ve öğrenciler, işçiler, rehberler, doktor, Türk gözetmenler, paleopatalog, Olivieri ve de Adam. Walker'ın üçlüsü ona en uzak noktada, hiç kimse yanlışlıkla girmesin diye şerit çekilmiş çalışma alanını gözünün önünden ayırmak isteyen Helen Marshall'ın yakınında oturuyordu.

"Bazılarınız inançlı insanlarsınız. Bazılarınızın dininizden veya çocukluğunuzdan gelen batıl inançları var," diye devam etti. Çehrelerden birçoğunda öfkeli ifadeler belirdi. Sağındaki Hakan daha önce de gördüğü küçümseyici bir bakışla kavuşmuş kollarını açtı. "Maneviyatınızı sorgulamıyor veya inancınızın herhangi bir şekilde gayrimeşru olduğunu ima etmiyorum. Aramızda Yahudilere ek olarak Hıristiyanlar, Müslümanlar ve ateistler bulunuyor. Size neye inanacağınızı söylemek için burada değilim. Söylediğim sadece şu: Korkacak hiçbir şey yok."

Bir Amerikalı –Errick Noonan adında bir NYU öğrencisi– sandalyesinde daha dik oturdu. "Nasıl böyle bir iddiada bulunabilirsin ki?"

Meryem gevşedi. Bu tam da umduğu soruydu. Bir meydan okumaya vereceği cevabı sıradan bir beyandan çok daha dikkatle dinlerlerdi.

"Hepiniz de zeki insanlarsınız. Çoğunuz alanlarınızda uzmansınız veya öyle olma yolundasınız. Diğerleriyse bu dağ, bu bölge hakkında engin bilgilere sahip. Kadim bir geminin –belki de Nuh'un gemisinin– içinde yaşıyoruz. Bilmediğimiz çok şey var. Onu kim inşa etti? Buraya nasıl geldi? *Neden* inşa edildi? Sorular bunlar ve hepiniz de cevapları bulmakla yükümlüsünüz."

"Bu akşam kafamı kurcalayan sorular onlar değil," dedi Errick.

"Bu saçmalıkla uğraşmak zorunda mıyız?" diye seslendi master adayı olan Kemal adlı büyükçe bir Türk öğrenci. "Bazılarımız devamlı gevezelik yapılmasından bıktık usandık. İllâ korkacak bir şey mi istiyorsunuz? Yaklaşan fırtınadan veya aptallığınız yüzünden hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir projeden atılacağınızdan endişelenin."

Errick ayağa fırlarken plastik sandalyesini arkaya devirdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu, işaret parmağını Kemal'e doğrultarak. "Bundan huzursuz olmadığını söyleyemezsin. Hiçbiriniz söyleyemezsiniz."

"Otur yerine, Errick," dedi Wyn Douglas. "Meryem sadece–"

"Meryem'in ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama Doktor Patil'i üstüne titrediğiniz o kadavra hakkında konuşurken duydum." Hızla etrafında dönerek çoğu kendisi gibi Wyn'in ekibine mensup Amerikalılar olan diğer bazı öğrencileri işaret etti. "O şeyin boynuzları var. İnsan değil. Doktor Patil bir iblise benzediğini kendi ağzıyla–"

Dev Patil bir elini kaldırdı. "Biraz dur bakalım. O yaratığın bir iblis olduğunu asla söylemedim. Tek söylediğim bir iblis gibi boynuzları olduğuydu."

Errick bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Hadi buyurun!" Tekrar Meryem'e doğru dönerken etrafında kimi onu destekleyen, kimiyse oturmasını söyleyen sesler yükseldi. "Doktor Patil bu konuda hepimizden daha çok bilgi sahibi ve tabuttaki şeyi tarif ederken onun için 'insan' kelimesini bile kullanmıyor. Peki neden? O şey insan değil de ondan."

"Yok daha neler!" diye bağırdı biri.

Helen Marshall, Errick'ten oturup dinlemesini istedi.

Kemal sandalyesinden kalktı. "Buradaki yegâne iblisler korkacak bir şey olduğuna inananların kafasının içinde oradan oraya koşturan ufak dehşetler! İblis falan yok! Kötülük diye bir şey de! Sadece–"

"Ben de olduğunu hiç sanmazdım," dedi Errick. "Ama şimdi durduğun yerin yaklaşık seksen metre uzağında kahrolası bir iblis yatıyor, moruk."

"Yok öyle bir–"

"Yok mu?" diye tekrarladı Errick. "Hâlâ 'yok' mu diyorsun?"

Çevresine bakınarak birini aradı ve Kim Seong'u gördüğünde hışımla ona doğru yürüdü.

Walker ansızın ayağa kalktı. "Bas git, çocuk."

Errick tereddüt etti ve sesler bir kez daha yükselerek o duraksamayı tartışmalarla doldurdu.

"Hey!" diye bağırdı Meryem. "Bu kadar yeter!"

Son birkaç sözcük genç kadının boğazını ağrıttı. Sesini titreten öfke hem onu hem de personelini o kadar şaşırttı ki tüm gözler yeniden ona çevrildi.

"Errick," dedi Meryem. Artık sesi alçaktı ama ani sessizlikte rahatça duyulabiliyordu. "Otur yerine. Beni tekrar söyletme."

Meryem beklerken kendini sakinleştirdi. Öğrenci, masasına geri gitti, sandalyesini düzeltti ve kendini onun üstüne attı. Walker, Kemal ve ayağa fırlamış diğerleri de yerlerine döndüler. Zaten ayakta duranlar sırf Meryem'in sesi kısılana kadar bağırmasından kaçınmak için oturacak bir yerleri olmasını ister gibiydiler.

“Sizinle açık konuşacağım,” dedi genç kadın ve herkesin gerildiğini gördü. İnsanlar açık konuşacaklarını vadettiklerinde çoğu zaman yalan söylerlerdi. Fakat söylediği kelimeler nabzını hızlandırmaları ve yanaklarını kızartmaları itibarıyla onu dahi şaşırttı.

Kendi ağzından çıktığında bile hakikat acı vericiydi.

“İblislere veya meleklere inanmam,” dedi. “Belki evrende yüce, bilge bir varlık yaşıyordur; hatta muhtemelen yaşadığını düşünüyorum, ama çoğunlukla evrende bizden daha akıllısının bulunmadığını düşünmemiz küstahlık olur diye. Fakat iblisler ve hayaletler, Tanrı’nın sesi, cennet ve cehennem? Aklımda tüm bunların zırva olduğundan en ufak bir kuşkum yok. Ama size bir itirafta bulunacağım ve bunu iyi anlamanız lazım. Doğru olmasını istiyorum. Eğer Nuh’un gemisi gerçekse, eğer Tanrı kahrolası dünyayı sel basacak diye Nuh adlı bir herife bu külüstür tekneyi yapmasını söylemişse cennet diye bir yer var demektir. Bu da ölümün bir son olmadığı, sonrasında varlığımızı sürdürdüğümüz ve belki günün birinde ninemi tekrar göreceğim anlamına gelir. Ninem Tanrı’yı pek kafasına takmazdı ama bana diğer herkesten daha sevecen davranırdı.”

Bazıları Meryem’le evlenmek istediği için bu beyanı nasıl karşılayacağını merak ederek Adam’a baktı. Fakat o anda nişanlısının ne hissettiği Meryem’in umurunda değildi.

“İşte *bildiklerim* bunlar. Bulduğumuz ceset deforme olmuş. Henüz cinsiyetini belirlemiş değiliz; o yüzden ‘mahluk’ son derece uygun bir zamir. Fırtına diner dinmez onu İstanbul’a nakledeceğiz. O zamana kadar sizi tedirgin ediyorsa veya batıl inançlarınız gerçekten korkmanıza yol açacak kadar güçlüyse işinize odaklanmanızı ve birinci katın arka kısmındaki çadırlı alandan uzak durmanızı öneririm. Şimdi hepsi bu kadarsa…”

Hakan ellerini bir defa sertçe birbirine vurdu. Ses içeride yankılandı.

Tüm başlar ona çevrildi. Meryem’in içinden onu öldürmek geldi. Hakan araya girmek, dikkat çekmek için ellerini birbiri-

ne vurmuştu ama sahibinin ilgisini çekmeye çalışan bir köpek gibi yapmıştı bunu ve bu adam projenin ekipbaşıydı. Daha en başından itibaren Meryem'e karşı kaba ve umursamaz davranmış, onun cinsiyetini küçümsemişti ama hiç bu kadar açık bir şekilde değil.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, Hakan?"

Rehber dudak büktü. "İnsanların 'köpek boku' dedikleri gibi 'batıl inanç' diyorsun."

"Düşünmüştüm ki–"

"Ne düşündüğünün önemi yok," diye devam etti Hakan.

Feyiz söverek Meryem'le amcasının arasına girmek istercesine mağarada ilerledi. Hakan genç rehberin geldiğini gördü ve kaşlarını çatarak onu görmezden geldi. Feyiz amcasının gözünde bir etken değildi.

"Belki haklısındır," dedi Hakan. "Belki korkacak bir şey yoktur. Ama eğer varsa bize kalmamız veya gitmemiz seçeneklerini sunmayarak her birimizi tehlikeye atıyorsun."

Konuşmalar, kaygılar, kuşkular tekrar başladı.

Orospu çocuğu, diye aklından geçirdi Meryem. Hakan'ın bir kadına hesap vermekten duyduğu öfke haftalardır fokurduyordu ve nihayet yüzeye çıkmıştı.

"Gitmek mi istiyorsun?" dedi Meryem, Hakan'a dik dik bakarak. "Öyleyse siktir git!"

Feyiz o anda amcasına ulaştı ve kollarını tutmaya, onu oradan götürmeye çalıştı. Hakan yeğenini itti. Dengesini kaybeden Feyiz kollarını döndürerek geri geri sendeledi ve plastik masalardan birinin üstüne düşüp onu iki parçaya ayırdı.

Odaya yine sessizlik çöktü. Meryem söyleyeceğini söylemişti.

Adam'ın neden araya girmediğini merak ederek etrafına bakındı. Erkeğinin ona arka çıkmasına, onun adına konuşmasına ihtiyacı yoktu ama biraz desteğe hayır demezdi.

Sonra onu ileride solda, mağaranın dışına yakın bir noktada tespit etti. Adam elinde kamerasıyla her şeyi kayda alıyordu. Sağda ve daha geride, Hakan'ın hemen ötesinde Calliope de tüm

bu çirkin olayları kameraya çekmekle meşguldü. Sadakatsizlik ve şiddet, cinsiyetinin ve liderliğinin küçümsenmesi, cehalet ve korku… Bunu belgeselde kullanırlarsa hırçın ve liderlik vasıflarından yoksun bir budala gibi gözükmesi işten bile değildi.

Sen ne yaptığını sanıyorsun? diye düşünerek Adam'a dik dik baktı.

Nişanlısı bu bakışlara kamerasıyla karşılık verdi.

* * * * *

Havanın kararmasından sonraki saatlerde Kim geminin en üst katının buz gibi boşluğunda sessizce ilerliyordu. Montu ve kalın giysileri umduğu miktarda sıcaklık sağlasa bile halen mümkün olabileceğini hayal dahi etmediği kadar üşüyordu. Uyumayan bir tek kendisiymiş ve gemiye yerleşen başkalarını rahatsız etmek istemezmiş gibi adımlarını usulca atıyordu. Yine de geç vakitlere kadar çalıştıkları, nöbet tuttukları veya kendisi gibi uykuya dalamadıkları için uyumayan başkalarının da olduğunun pekâlâ farkındaydı. Hem de o günün olaylarından sonraki bitkinliğe rağmen.

Deliliğe rağmen.

Dişleri takırdayan Kim mutfakta kendisine verilen plastik bardaktan çay yudumladı. Kazı alanı yöneticisi Hakan'la akraba olduğunu tahmin ettiği Kürt aşçı ona acımış, vaktin kahve için çok geç olduğunu ama çay için su ısıtabileceğini çat pat bir İngilizceyle söylemeyi becermişti. Kim adama minnettar kalmıştı. Çayın topraksı bir tadı ve zengin bitkisel aromaları vardı ama Kim'in içini azıcık ısıtmaktaydı. Yine de bu gece *azıcık* bile yeterliydi.

Yatakhane dedikleri yere dönerken ışıklandırmaya ve jeneratörlere rağmen zifiri karanlığa gömülü uzun kısımlardan geçmesi gerekti. Oralardaki gölgelerden, yaklaştıkça daha da koyulaşır ve geçip gittiğinde arkasından kapanır gibi gözükmelerinden hiç hoşlanmıyordu. Gölgeler ona en alt kattaki çadırlı bölümü, oradaki siyah lahti ve içinde yatan pörsümüş cesedi hatırlatıyordu. Kim ne kadavrayı ne de onu gördüğü zaman aklının adeta elin-

den kayıp gitmesini ve kalbinin göğsünde kıyameti koparmasını düşünmek istiyordu. Aşağıdayken gözlerinin –zihninin– kenarlarına akışkan bir karaltı hücum etmiş ve sonra kendini gölgelerin içinde boğulur gibi hissetmişti. O gölgeler ona doğru uzanan kıvıl kıvıl şeylerle doluydu ve eğer ona dokunmayı becerirlerse…

İşte o zaman çığlıklar başlamıştı. Ve Kim oradan kaçmıştı.

Burada ne işim var? diye merakla sordu kendine. Ve bunu ilk kez sormuyordu.

Zeminde kayan rüzgâr tembel bir tur atarak kum tanelerini kaldırıp götürdü. Kim az sonra Walker ilk Peder Cornelius'un paylaştıkları ağılın önünden geçti ve Walker'ı çadırın hemen önünde durmuş, plastik bir şişeden içtiği suyla bir çift hap yutarken gördü. Walker kadını fark ettiğinde hoş karşılanmayacağından korktuğu bir şey yaparken yakalanmışçasına ona mahcup bir bakış attı.

"Baş ağrısı?" diye sordu Kim.

"Uzun bir gün," karşılığını verdi Walker, ki bu tam bir cevap değildi. Yüz ifadesi, kadının bir bahane sunmasından dolayı belirli bir minnet içermekteydi. Kim için o ifade az önceki hapların baş ağrısıyla hiçbir ilgisinin bulunmadığının itirafıydı.

Kim elbette ki meraklanmıştı fakat üstelemekten çekindi. Eğer Walker reçeteye tabi o veya bu ilaca bağımlılıktan dolayı kendini görevine tamamen veremiyorsa gerçeği öğrenmek Kim'i de bu işe bulaştırırdı. Böyle bir şey tekrarlanmadığı sürece konuyu bir daha açmayacaktı.

Lakin Walker'ın şu an biraz diken üstünde, hatta ürkek bir hali vardı ve bu gördüğü şeyden sonra ona karşı ufak bir kuşku duymamak Kim'in elinde değildi. Kim sadece gözlemlemekle görevlendirilmişti; Walker'ın araştırma maksadıyla yaptıkları onu ilgilendirmezdi. Buna rağmen meraklanmıştı.

Tabii kendisi için de.

Meraklanmalıydı da.

"Sen iyi misin?" diye sordu adam, aralarındaki sessizlik mahcup edici bir hal aldığında.

"Uyuyamadım," dedi Kim, seyahat bardağını kaldırarak. "Aşçı bana özel bir Kürt çayı hazırladı."

Başını biraz yan yatıran Walker vakit çok geç olduğu ve gece çok soğuduğu için arlarındaki gerginliği unutmuşçasına istemeden gülümsedi.

"Çayda kafein olduğunu biliyorsun, değil mi? Uyku zorluğu çekiyorsan–"

"Beni yatıştırıyor," dedi Kim. "Hem sıcak bir şeyler içmek istedim."

"İşte orasını kesinlikle anlıyorum."

Kendilerini yine mahcup hissedene dek orada birkaç saniye daha durdular, sonra kadın gülümseyip iyi geceler diledi.

"İyi uykular," dedi Walker fakat çadırına dönmeye yönelik herhangi bir ilgi göstermedi.

Kim kendisininkine girdi ve sırt çantasının üstüne oturup bir yandan çayını yudumlarken bir yandan da kadim yapının içinde esen rüzgârı dinledi. Sanki gemi uykuya dalmıştı ve devasa ciğerleriyle fısıldarcasına nefes alıp veriyordu. Al. Ver. Al. Ver.

Al. Ver.

Kim çayından içti.

Zihninde tekrar kadavranın yüzünü gördü, kendi çılgınca haykırışlarının yankısını duydu ve bu gece gözüne uyku girmeyeceğini anladı.

Kendini evinden hiç bu kadar uzak hissettiği olmamıştı.

* * * * *

Kurada gecenin ikinci nöbetini çeken Arjen sabahın ikisinden şafak dağın sırtında yüzünü gösterene dek nöbet tutacaktı. Yirmi yaşındaki delikanlı uyumayı hâlâ çok seviyordu ve o yüzden ne zaman nöbet sırası kendisine gelse o karanlık, dondurucu saatleri amcası Hakan'a hınç duyarak geçiriyordu. Heyelandan beri dağdaki yaşam çok değişmişti ve Arjen'in en büyük arzusu onun eski haline dönmesiydi. Fakat mağaranın rüzgârlı kenarının yalnızca birkaç adım uzağında dikilirken, karla kaplı kalleş

heyelan biraz aşağıda yayılmışken ve dünya fırtınalı gecenin battaniyesiyle örtülüyken geçmişin geçmişte kalacağının farkındaydı. O hayatı yaşadığı günlerde –şafaktan önce kalk, yabancıların Ağrı'nın zirvesine çıkmalarına yardım et, kamp kur ve boz, çoğuna temel tırmanma becerisi sayılabilecek şeyler öğret– Arjen farklı bir yaşam dilerdi.

Şimdiyse o dileğe sövüp sayıyordu.

Heyelanın ardından cenazeler kalkmıştı. Çoğu kuzenleriydi. Afet sonrasında Hakan Amca ve *onun* kuzeni Barış işin kontrolünü ele geçirmek için yarışmışlardı. Sülaleleri nesillerdir dağda turistlere rehberlik etmekteydi ve artık yeni bir neslin dizginleri eline alması lazımdı. Gemiyi keşfeden ekibin bir parçası olmak –ve aile üyelerinden pek çoğunu projede işçi olarak işe almak– Hakan'ın sülaledeki ve meslekteki önderlik konumunu güçlendirmişti. Arjen onun gözünden düşmemeliydi ama her geçen gün dargınlığı artıyordu. Bunun kısmen doğal tembelliğinden kaynaklandığını bilecek kadar kendini tanıyordu fakat üşengeçliği Hakan Amca hakkında bir kanaat edinmesine engel teşkil etmiyordu. Hakan hep kibirli ve zalim, hatta kimi zaman gaddar biri olagelmişti ve ailedeki yükselişi o vasıfları daha da pekiştirmişti. Neyse ki Feyiz vardı. Anneleri kardeşti ve Arjen küçükken yaşça büyük kuzenine hep hayranlık beslemişti. Feyiz onu şımartırdı. Tembelliğine katlanırdı. Arjen biraz çaba harcadığı sürece onu Hakan'a karşı savunurdu.

Şimdiyse bir değişiklik olmuştu. Arjen'in Karga-Holzer Gemi Projesi'nde işe alındığı ilk günden itibaren Hakan ile Feyiz gerek Hakan'ın işçilere muamelesinden, gerekse Meryem ile Adam hakkında ileri geri konuşmasından dolayı hiç geçinememişlerdi. Hakan'ın hor görüsü diğer bazı kimselere de geçmişti. Arjen aynı davranışları onlarda gördüğü zaman hiç şaşırmamıştı. Amcası, emrinde çalışan diğer aile mensuplarının tutumuna yön vermişti. Gemiye malzeme götürüp getirmek de dahil projenin gerektirdiği her türlü işçiliği yapacaklardı ama işverenlerine saygı duymaları mümkün değildi. En azından Hakan öyle istediği müddetçe.

Sadece Feyiz ile Arjen farklı düşünüyorlardı. Fakat Arjen bile bu gecenin ardından Meryem ile Adam'a farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. Sinirleri iyice yıpranmış olan Meryem dağılmanın eşiğinde gibiydi ve işçiler, öğrenciler ve de profesörler arasındaki gerginlik elle tutulacak cinstendi. Buna kutu sebep olmuştu. O boynuzlu, ölü şey. Fısıltıların, tüm projeye bulaşması kaçınılmaz korkunun yol açacağı hasarı nasıl olmuştu da öngörememişlerdi? Arjen fazla bir eğitim almamış ve evinden hiç otuz kilometreden fazla uzaklaşmamıştı ama o bile bu kadarının farkındaydı. Meryem'in olacakları tahmin edebilmesi gerekirdi.

Genç kadın nihayet bu gece herkesi ikna etmeye çalışmıştı ve Arjen bazılarının ona kulak verdiğini biliyordu. Fakat korku henüz geçmemişti ve Hakan Amca'nın yardımı dokunmamıştı. O anda Feyiz'in gözlerinde beliren bakış kaygılıydı. Arjen'in tek isteği bu işe karışmamaktı. Bu gece amcası ona ikinci nöbeti tutacağını söylediğinde ilk kez hiç dert etmemişti. Konuya kafa yordukça Hakan'dan izin alarak her gece ikinci nöbeti tutmayı iş edinip edinmeyeceğini düşündü. Böylece günün büyük bölümünü uyuyarak geçirebilir, onun uyanık kaldığı saatlerin çoğunda da ekibin geri kalanı uyuyor olurdu.

Ne kadar huzurlu, diye düşünerek uzaktaki ışıklara, havada uçuşan kar tanelerine ve gecenin çivit rengi derinliklerine baktı. Sabahın bu ilk saatlerinde şafak hiç gelmeyecekmiş gibi gözükürdü. Bu fikir, yani diğerlerinin ebediyen uyuyacakları düşüncesi neredeyse hoşuna gidecekti. Boynundaki ve omuzlarındaki gerginlik nihayet geçmişti. Dağdan bir dahaki inişinde annesinin pişireceği yemeği ve uzaktan kuzeni Nevbahar'ın hiç kimse bakmazken ona nasıl gülümsediğini hayal etti. *Müzik gibi*, demişti bir keresinde, asla paylaşmayacağı sözcükleri dağ rüzgârına fısıldayarak. Böyle eften püften şiirsel düşünceler sebebiyle kendini paylamıştı ama kızın tebessümü sahiden de aklına müziği getirirdi. Veya müzik dinlerken kapıldığı hisleri.

Arjen iç geçirdi ve uçurum kenarına arkasını döndü. Nöbetçilerin mağaranın dış kenarında dolaşmaları lazımdı. Bunun

sebebi Hakan'ın bir gazetecinin, kökten dincinin veya teröristin gece vakti sinsice dağa çıkabileceğini düşünmesi değildi; terör tehdidi gerçekten olsa bile. Hayır, nöbetçilerin asıl görevi herkes uyurken antikalara, numunelere ve tozlu kemiklere hiçbir şey olmayacağına dair Meryem'in, Adam'ın ve arkeologların içini rahatlatmaktı. Arjen ekipten birinin dini inançlar, korku ya da dışarıdan para ödenmesi sebebiyle sabotaj girişiminde bulunmasının veyahut izinsiz fotoğraflar ve videolar çekip satışa çıkarmasının mümkün olabileceğini tahmin ediyordu. Fakat ikinci nöbeti tuttuğu on gece boyunca kâbus gören insanların homurdanmalarından ve çığlıklarından, birbirlerinin kollarında teselli arayanların hırıltılarından ve iniltilerinden başka hiçbir şey duymamıştı. Hiç kimse hasta olmadıkça veya kötü rüyalardan sıyrılmaya çalışmadıkça gecenin bir yarısı kalkıp ortalıkta gezinmezdi. Bazen Meryem'in kurallarını çiğneyerek sigara tüttürürlerdi ama Arjen küllerin eski kalasları tutuşturmayacağı mağara kenarlarında bu davranışın bir sakıncasını görmüş değildi. Sigaralar bittikten sonra izmaritler aşağıdaki karlara atılırdı.

Rüzgâr hızlandı ve etrafında ulumaya başladı; o kadar şiddetliydi ki onu bir adım geriye itti. Kalbi hemen hızlanan Arjen şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve uçurumdan birkaç adım daha uzaklaştı. Rüzgâr böylesine güçlüyken sadece bir ahmak riske girerdi. Ürpererek yüzünün alt yarısına sardığı atkıyı düzeltmek için elini kaldırdı. Yıllar onu kış rüzgârlarının Ağrı'ya getirdiği amansız soğuğa alıştırmıştı ve ona nasıl katlanılacağını, ne gibi önlemler alınacağını iyi bilirdi. Fakat bu kadar uzun bir süre dışarıda kalması gerektiğinde hiçbir şey buz gibi havanın iliklerine kadar işlemesini engelleyemezdi.

Kahvenin yardımı dokunurdu. Onunla ellerini –ve de içini– ısıtabileceği sıcak bir şey de olurdu. Evet, bir fincan kahve. Veya Nevbahar. Biraz suçluluk duysa da kızı düşünmek delikanlıyı gülümsetti.

Bir sigara o halde. Doktor Dwyer ile Bay Avcı'yı burada sigara tüttürürken yakaladığı geceleri düşünürken ciğerlerini sıcak bir

dumanla doldurmanın hasretine kapıldı. Herhalde dondurucu bir gecede birkaç nefes çekmenin kansere yol açacak hali yoktu.

Bir diğer şiddetli esintide kaşlarını çattı, sonra da atkısının altında gülümsedi. Burnuna sigara kokusu çalınmıştı. Yoksa özlemi hayal gördürecek kadar güçlü müydü? Meryem'in kesin uyarılarına rağmen ikinci katta sigara içen biri olup olmadığını merak ederek yukarıya göz attı.

Sonra solundaki karanlıktan küçük bir çığlık geldi. Rüzgâr delikanlıyı kovalamak istercesine üstüne hücum etti ama Arjen kaskatı dikilerek bir yandan kulak kabartırken bir yandan da mağaranın dış kenarına göz gezdirdi. Bir diğer insan sesi, bir tür homurtu mu duyuyordu? Ve de yeni yağmış üç parmak kalınlığındaki karlarda bir hışırtı ve alttaki taş tabakadan çıkan bir patırtı?

Arjen boğazının kuruduğunu hissetti. Bağırmak istedi ama vazgeçti. Nöbet tutmanın amacı da buydu. Biri dışarıda sigara içerken tökezlemişti, o kadar. Arjen de duman kokusunu almış ve canı bir sigara çekmişti.

Delikanlı kendisini geriye itmeye çalışan rüzgâra karşı koyarak o yönde ilerlemeye başladı. Dondurucu soğuğun sillesine rağmen yılmayı reddederek dik durdu. İçinden sık sık yakınmak gelse de yüreği sağlamdı. Ailesi, kültürel mirası ona kuvvet vermişti. Eğer Ağrı Dağı'nın eteklerini kasıp kavuran rüzgâra da direnemeyecekse hiç doğmamış olmayı yeğlerdi.

Kar yağışı artarak görüş mesafesini kısaltınca daha net görebilmek için kar gözlüğünü yüzüne indirdi.

İşte.

Çıkıntının on metre ilerisindeki karlı uçurum kenarına bir suret yığılmıştı. Arjen'in bir yanında herkes uyurken çoğunlukla gölgelerin hakim olduğu mağara yükseliyor, ilerisindeyse hem gece hem de fırtına karanlık soluyordu. Burnuna yine duman kokusu çalınan delikanlı sigaranın karlara düşüp düşmediğini merak etti.

Yerdeki yığın inlemeye başladı.

Arjen küfretti. Rüzgâra ve uçuruma dikkat ederek diz çöktü

ve yığını kendine doğru çekerek tehlikeli kenardan uzaklaştırdı. Yere saçılmış kanın siyah lekesi o karanlıkta bile açıkça göze çarpıyordu. Arjen yığını ters çevirdi ve adamın başını mağaranın içinden gelen az miktarda ışığa çevirerek altındaki çehreyi görmeye çalıştı. Gemi Projesi'nde çalışan öğrencileri tanımakla uğraşmamıştı. Akşam yemeğindeki tartışma olmasaydı şimdi Kemal'i asla hatırlayamazdı.

"Hey," dedi usulca. "İyi misin?"

Ne aptalca bir soru. Cevabı biliyor ama burada neler olduğunu anlamıyordu. Kemal takılıp düşmüş ve kafasını mı çarpmıştı, yoksa bir tür kriz mi geçirmişti? Hasta mıydı? Başı yana düşen arkeoloji öğrencisi acı ve şaşkınlıkla inledi. Dudakları oynasa da herhangi bir sözcüğe şekil vermedi. Savrulan karlara ve karanlığa çevrili gözleri boş bakıyordu ama o gözler, Arjen'i hiçbir fırtınanın yapamayacağı kadar ürperten ilkel bir dehşetle doluydu.

Arjen karlardaki kanın siyahlığına bakarken nefes almayı unuttu. Ya Kemal kendi hatasıyla düşmemişse?

Arjen dizleriyle karları hışırdatarak ondan uzaklaştı. Arkasına göz atarken rüzgârda bir duraksama yaşandı ve delikanlı daha üstüne gelen gölgeyi görmeden önce onun kesik kesik soluklarını işitti. Mağaranın ışığı bir buz kazmasının kıvrımından yansıdı. Alet havada ıslık çalarak rüzgârı yardı ve Arjen'in kalbinin hemen yukarısına saplandı. Darbe o kadar sertti ki kıyafetinin her katmanını deldi, eti ve kasları yırttı, kaburgaların arasını deşti.

Arjen göğsüne saplı alete aval aval bakarken çığlık atmayı denedi. Fakat onun yerine dondurucu havayı içine çekti. Vücudu acıyla dolarken dudaklarından tiz bir feryat koptu ve rüzgârın ulumasına karışarak gece göğünde kayboldu.

Dizlerinin bağı çözülmeye başlasa da gölge onu sıkıca kavradı. Arjen bir tür hata yapılmış ve kendisini ilgilendirmeyen bir kavgaya karışmış olabileceğini, Nevbahar'ı tekrar göreceğini ve akrabalıklarından suçluluk duymayı bırakıp ona olan aşkını itiraf edebileceğini umdu. Ah kızın o tebessümü yok muydu. Hep kalbinde yaşıyordu.

Gölgenin elleri onu uçurumun kenarına kadar itti ve Arjen düştüğünü hissetti. Bir süre rüzgârı yarmasının ardından karlara ve gevşek göçük tabakasına çarpıp sekti ve tekrar düştü. Kederi onu bütün bütün yuttu ve düşmeyi sürdürürken başını bir kaya çıkıntısına vurdu. Nevbahar'a olan aşkını asla duyuramayacaktı.

Hemen sonra Kemal de uçurumdan aşağı yuvarlandı. Mağaradan daha uzağa fırlatıldı, daha hızlı düştü, daha sert çarptı ve taklalar attıkça kemikleri kırılıp uzuvları iğrenç bir şekilde yamuldu.

Sonunda her iki adam da mağaranın bin metre aşağısında takılıp kaldı.

Kar hafif ama düzenli bir tempoda yağmaya devam etti; sabaha kadar Arjen ile Kemal'in tüm izlerini silecekti.

Üstelik gerçek fırtına henüz gelmemişti bile.

DOKUZ

Adam babaannesinin evindeki misafir odasında bir kâbustan uyanır. Süpürgeliğe takılı ısıtma mazgallarından bir tıkırtı ve döşeme tahtalarının gelişigüzel çatırtılarını duyabiliyordur. Kâbusu hatırlamıyordur ama kalbi hâlâ şiddetle çarptığı için bir süre uyanık yatarak ısıyı ve babaannesinin evini dinler, evdeki lavanta tozu keselerinin hoş kokusunu içine çeker. İki haftada bir Evie Nine'de kalır ve burada bulunmaya bayılır ama geceleri uyanık olmaktan hoşlanmaz. En azından Evie Nine uyurken. Hele ev böylesine sessizken yataktan çıkmayı hiç sevmez. Ama şimdi işemesi lazımdır ve dikkatini vermemesi halinde işeme ihtiyacının çekip gidebileceğini düşünerek unutmaya çalışsa da artık çok geçtir. Hemen kalkmazsa yatağı ıslatacaktır.

İç geçirerek örtüyü kaldırır ve bacaklarını aşağıya sarkıtır. Ayak parmaklarını el örgüsü kilime dokundurmaya çekinse de kendini kalkmaya zorlar ve o zaman –bir kez işe koyulmasının ardından– hızla hareket ederek önce odayı, sonra da kısa holü çabuk çabuk kat eder. Evie Nine'nin odasının önünden de geçer. Kadının orada horluyor olması gerekir. Adam babaannesinin her zamanki gibi yan yattığını görebiliyordur ama alışıldık horlaması olmadan sanki...

Hayır. Bunu düşünmeyecektir.

O banyonun kapısına varırken evdeki tüm sesler kesilmiş gibi-

dir. Elini içeri sokarak parmaklarıyla ışık düğmesini arar. Kalbinin tıkırtılarını duyabiliyordur.

Hayır. Tıkırtılar kalbinden gelmiyordur.

Adam soluna göz atar. Küçük holün sonunda, oturma odasının hemen kenarında sarkaçlı saat duruyordur. Adam gözlerini kırpıştırır, çünkü bir terslik vardır.

Hem de büyük bir terslik.

Saat ona dönüktür. Öyle ki Adam kadranını holden görebiliyordur. Normalde oturma odasına dönük olması gerekir ve bu hiç mantıklı değildir. Evie Nine onu asla durduk yerde çevirmez. Hatta torunundan yardım almaksızın bunu istese de yapamaz. Babaannesi onu koca, güçlü kuvvetli evladı diye çağırır ve Adam bu nedenle kadının saati kendi başına çevirmediğini anlar.

Yine de saat ona dönüktür.

Sarkaç tik tak diye sallanır durur. Ama yavaşça. Tik. Tak. Tik. Tak. *Evie Nine'nin izlemesi için ona izin verdiği o polisiye dizilerdeki bir hipnozcunun cep saati gibi.*

Kalbi gümbür gümbür atmasına rağmen hipnozcu işini başarıyla tamamlamışçasına tuhaf bir sükûnet içerisindeki Adam ellerini indirir ve oturma odasına, kendisine dönük olmaması gereken saate doğru holde ilerlemeye başlar. Evie Nine geceleri bir ışığı, üç kademeli bir ampulü en düşük seviyesinde açık bırakmaktadır. Antika lambanın üstündeki cam kubbe elle çizilmiş güllerle kaplıdır. Güller ışığı kızılımsı bir renge çevirdiğinden oturma odası cehennemsi bir tondadır.

Süpürgeliklerden gelen ısının çıtırtıları kesilmiştir. Döşeme tahtaları artık ayak altında gıcırdamıyordur. Adam'ın tek duyabildiği sarkaçlı saatin sarkacıdır. Tik. Tak. Tik. Tak. *Kalbi de o yavaş ritme uyum sağlamak için yavaşlamıştır.*

Evie Nine'nin kendi elleriyle örüp hole serdiği uzun kilime basan ayakları soğuktur.

Tik tak. Sarkaç çocuğu kendine çeker.

Onu ritmiyle çeker. Nasıl odaya değil de hole dönük olduğunun gizemiyle çeker. Evie Nine'nin sıklıkla anlattığı öykünün anısıyla

çeker. Saatin içindeki dybbukun, Evie'nin babasını ele geçirdikten sonra dışarı atılıp saate hapsedilmiş o kötü ruhun öyküsüyle. Saat duracak olursa dybbukun kaçacağı ve içine gireceği bir sonraki kişinin ruhunu zehirleyeceği ikazıyla.

Adam'ın babası bunun korkunç bir öykü olduğunu söylemiştir. Küçük çocukları korkutmak amacıyla uydurulmuş bir kocakarı masalı olduğunu. Hatta annesinin onu Adam'a anlattığını duyduğunda küplere binmiştir. Evie Nine de öyküyü bir daha anlatmadığı gibi onun tamamen doğru olduğunu asla itiraf etmemiştir.

Adam'ın ayakları zemin boyunca kayarak ilerliyordur. Artık yatağı onu çağırıyordur. Sessizliğe bürünmüş olan, onun içinde boğulan çocuk saate doğru bir adım daha atar. Ve bir tane daha. Kendi kendine kaçmasını, örtülerin altına saklanmasını söyler. Aynı anda babasının sesi zihninde yankılanır. Bir kocakarı masalı, işte o kadar.

Güllerle bezeli fenerin kızılımsı parıltısı sallanmakta olan sarkaçtan yansıyordur. Tik. Tak. Tik. Tak. Tik.

Bir sonraki tak asla gelmez.

Sarkaç durmuştur.

Adam'ın kalbi de onunla birlikte durur. Nefesi ciğerlerinde donar. İçinden bir çığlık yükselir ama dudaklarına kadar ulaşmaz. Oğlan tir tir titremesine yol açan bir dehşetle hareketsiz sarkacın arkasındaki karanlığa gözünü dikip bekler. Bir, iki veya beş saniye boyunca. Saat durduğundan beri saniyelerin hiçbir anlamı yoktur.

Orada, sarkacın arkasında bir kıpırtı olur.

Eller belirir. Uzun, ince parmaklar. İncecik bir deriyle kaplı kemiklerinden ibaret olan pörsümüş şeyler. Saat kasasının ardındaki karanlıkta gözler ışıldar. Bunlar Adam'ın rüyasında yağmurda dikilen karaltının gözleridir ve Adam onun ne olduğunu biliyordur. Oraya kendisi için geldiğini de. O iskeletimsi parmaklar sarkacın arkasından uzanır, kasanın iki yanını kavrar ve karanlıktan çıkan bir surat sarkacı kenara iter.

Suratın boynuzları vardır.

Adam onu daha önce de görmüştür. Öyle bir şey imkânsız olsa da gördüğünü bilir. Bu kötülüğü tanıyordur. Hem de çok iyi.

Çığlık atar...

Adam uyandı. Kâbusundaki çığlığın sessiz olduğu anlaşıldı. Doğrulup oturdu, uyku tulumunun kalın kanadını üstünden attı ve çadırın içinde sağa sola dönerek sarkaçlı saati aradı. Onu orada –ağılda, gemide, çadırda– donakalmış sarkacıyla beraber kendisine dönük vaziyette görse hiç şaşırmazdı.

Kısa bir süreliğine tek duyabildiği göğsünde gümbürdeyen kalbiydi. Babaannesinin evindeki lavanta kokusu burnundan gitmese de dondurucu hava onu kendine getirdi ve rüyayı alıp götürdü. Hafif bir horultu, Evie Nine'yi yanında bulacağı düşüncesiyle hızla dönmesine sebep oldu ama karşılaştığı sadece Meryem oldu. Yan yatan ve ağzının kenarından azıcık salya akan genç kadın usulca horluyordu. Çatık kaşlarına bakılırsa uykusu sıkıntılıydı. O da kendi kötü rüyalarını görüyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Adam.

Soğuk hava gemiye girip çıktıkça kalaslar gıcırdıyordu. Kâbuslardan sonra geride kalan o dehşetengiz paranoya kırıntısı Adam'ı kalkmaya, çadırın dışını kolaçan etmeye, ona karşı kötü niyet besleyebilecek hiçbir şeyin orada beklemediğinden emin olsun diye dışarıdaki koridora bakmaya ikna etmeyi denedi. Fakat Adam'ın bunlardan herhangi birini yapmaya niyeti yoktu.

Lakin tekrar uykuya dalmak gibi bir girişimde de bulunmayacaktı. Sabaha fazla kalmış olamazdı ve bir gece için yeterince rüya görmüştü. Hatta bir ömür için.

* * * * *

Sabah nihayet çıkagelmişti ama ancak ucu ucuna. Hava kapalı ve karanlıktı. Bulutlar dağı sarmalıyor, kar taneleri uçurum kenarında gezinerek mağaranın içinde toplanıyor ve geminin kalaslarını örtüyordu. Bu, bekledikleri fırtına değil, sadece gelecek olanın tadımlık bir örneğiydi. Ekip ilk ışıkta –tabii artık ona ne kadar ışık denebilirse– karın içeri savrularak arkeoloji takımının çalışma yaptığı alanları kaplamasını önlemek için yeni plastik duvarlar germeyi başarmıştı.

Kar Feyiz'in umurunda değildi. Kenardan üç adım uzakta duran rehberin gözü Meryem'deydi. Genç kadının üstüne bir sükûnet çökmüştü ve yüzünün amansız rüzgârdan kızarması gerekse de rengi solgundu.

"O böyle bir şey yapmaz," dedi Feyiz. "Arjen durduk yerde çekip gitmez."

Meryem dinlenmediklerinden emin olmak istercesine etrafına bakındı. Feyiz kadının kameraları aradığını düşünse de Adam ile Calliope mağaranın arka tarafından Peder Cornelius ve Walker'la beraberdiler. Burada kamera falan yoktu.

"Sana söylüyorum–" diye devam etti rehber.

"Duydum," diye kestirip attı Meryem. Feyiz irkildi. Meryem'in nasıl bir stres altında olduğunu anlıyordu ama genç kadın şu son birkaç haftadır etrafındakilere çok sert davranıyordu. Feyiz onu rahatlatabilmek isterdi.

"Meryem–"

"Kemal de durduk yerde çekip gitmez," dedi genç kadın, rehberle göz teması kurarak. Feyiz onun korkusunu ve savunmasızlığını ilk kez o zaman gördü. "O güvenilir biridir. Bir düşünürdür. Gitmeye asla yanaşmayacağını söylemiyorum ama bir fırtına başlangıcında…"

Feyiz gözlerine düşen karı sildi. "Arjen onu sağ salim aşağı indirmiş olabilir."

"Bir veda bile etmeden mi?" diye sordu Meryem.

Sorusu aralarında asılı kaldı. Geminin içinde bağırışanlar vardı. Plastik örtülerden biri yırtılmıştı ve ekip kazıya devam etmek için canla başla uğraşmaktaydı. Feyiz kendisi ile Meryem'in de onlara yardım etmeleri gerektiğinin bilincindeydi ama bu sabah karşılaştıkları gizem ikisini de oldukları yere mıhlamıştı. Feyiz öğrenciyi arada bir selamlaşmaları dışında tanımamasına rağmen Arjen kadar onun için de kaygılıydı.

"Kahretsin," dedi Meryem, başını iki yana sallayarak. Feyiz onun edecek doğru düzgün laflar bulamadığının farkındaydı, çünkü kendisi de aynı durumdaydı.

Meryem onun arkasına göz attı ve Feyiz kadının dikkatini neyin çektiğini görmek için döndü. Hakan şiddetli, karlı rüzgârın arasında onlara doğru yürüyordu. Birkaç işçi de peşinden geliyordu ama onlar Feyiz ile Meryem'in yedi metre uzağında durdular. Genç Türk gözetmen Zeybekçi yanlarına geldi ve arkeoloji takımının bazı üyeleriyle beraber Hakan'ın yaklaşmasını seyretti.

Hakan ilk konuştuğunda rüzgâr sesini ondan çaldı.

"Ne dedin?" diye seslendi Meryem.

Hakan onlara –uçurum kenarına– yaklaştı. Feyiz'in içinden geri çekilmek geldi ama kenara fazla yaklaşırsa kendisini bekleyen düşüşün o tüyler ürpertici, manyetik çekimini de hissetti. Tehlikeyle yüz yüze geldiği her seferde bu hisse kapıldığını keşfetmişti. Zihni onu uzak durmaya itse de yüreği ona aksini söylerdi.

"Kendi istekleriyle gitmişler!" dedi Hakan.

Feyiz biraz uzakta, mağara duvarlarının korunağında toplanmış insanlara göz attı. Rüzgâra rağmen konuşulanları ta oradan duyabilirler miydi? Sanmıyordu.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu Meryem. "Giderken onları gören kimse olmuş mu?"

Hakan başını iki yana salladı. "Tanık yok. Ama yatakhanelerini kendim kontrol ettim. Eşyalarını toplamışlar. Özel neleri varsa gitmiş." Feyiz'e doğru döndü. "Arjen'le yakın olduğunu biliyorum. Senin gibi o da benim akrabam ama hep tembel ve korkak biri olmuştur. Karşıma çıkmaktansa karanlıkta sıvışıp gitmesine inanmakta hiç–"

"Öyle bir şey yapmaz," dedi Feyiz.

"–zorlanmam," diye cümlesini tamamladı Hakan.

Feyiz tereddüt etti. Burun delikleri kapanıp açıldı, nefes alırken soğuk hava onları içeriden dondurdu. Arjen'in Hakan'la erkek erkeğe konuşarak gideceğini söylemektense oradan sinsice ayrıldığına inanmak sahiden bu kadar zor muydu?

Belki de değildi.

Yine de inanmıyordu.

Meryem ile Hakan konuşmayı sürdürüyorlardı –dün geceki yüzleşmenin ardından ikisi de hâlâ gergin ve ihtiyatlıydı– ama Feyiz onlara kulak vermeyi bırakmıştı. Sırtında, kollarında ve ensesinde kaygı örümcekleri geziniyordu. Uçurum kenarından aşağıdaki boşluğa bakarken ürpermemek elinde değildi. Kemal ile Arjen'in aşağıya sağ salim varıp varmadıklarını öğrenmek biraz zaman alırdı; muhtemelen yaklaşan fırtınanın geçip gitmesi ve cep telefonu sinyallerini alma şansının artması gerekirdi. O zamana kadar gecenin bir vakti projeyi terk ettiklerini, mağaradan gizlice çıktıklarını ve karanlıkta –karlı ve rüzgârlı bir havada– Ağrı'dan aşağı inmeye başladıklarını kabullenecekti.

Feyiz şimdilik buna inanmak için kendine izin verecekti. Hatta kendini inanmaya zorlayacaktı. Tek alternatif –bilinmeyen bir şiddet eyleminin, gizli bir kötülüğün kurbanı olmaları– uzun süre kafa yorulamayacak kadar huzur bozucuydu. Fakat tekrar Meryem ile amcasına doğru dönerken artık onları daha iyi gözlemleyeceğini biliyordu. Onları ve mağaradaki diğer herkesi.

Onların güvenliği için. Ve kendi güvenliği için de.

* * * * *

Peder Cornelius kadavranın ve tabutunun etrafındaki çadırlı alandan sadece birkaç metre uzağa kurulmuş plastik bir masanın başındaki plastik sandalyede oturuyordu. Bir portatif ısıtıcı içerinin soğuğunu kırsa da rahibin kemikleri ağrımaya devam ediyordu. Onun yaşında romatizma devamlı bir eşlikçi haline gelirdi. Bazen onunla öylesine samimi olurdun ki gitmek bilmezdi. Dondurucu rüzgâr etrafta estikçe ağrı her zamankinden daha derine işler gibiydi. Fakat Cornelius'un yapacak işleri vardı; o yüzden ağrılarını Tanrı'ya havale etti ve tabutun bitümen kaplamasından kopmuş parçaları incelemeyi sürdürdü.

Masanın etrafına parlak fenerler kurulmuştu. Tabutun –KHGP ekibinin deyimiyle "kutunun"– kapağı eğimli duvara dayalı bırakılmıştı. Peder Cornelius gözlüğünü çıkardı, gözlerini ovuşturdu, sonra da onu tekrar takıp iri bitümen kırıklarına odaklandı. Pro-

fesör Marshall –Helen– bir yapbozun parçalarını birleştirircesine onları dizmesine yardım etmişti. Profesör elinde kaplamanın kırılmadan önceki halinin fotoğrafları olduğunu söylemişti ama Cornelius bitümenin aslını görmek; parmaklarını düzgün, siyah, camsı yüzeyde gezdirmek; oraya kazınmış kadim lisanın çizgilerini ve kıvrımlarını hissetmek istemişti.

"Ne buldun?" dedi bir ses.

Peder Cornelius bir rüyadan uyanırcasına gözlerini kırpıştırdı. Başını kaldırdığında Walker'ın yoktan var olmuş gibi masanın ucunda dikildiğini gördü. Fakat yüzündeki beklentili ifadeye bakılırsa Walker bir süredir orada duruyordu.

"İyi misin, Peder?"

Rahip kafa sallasa da kendini iyi hissetmiyordu. İliklerine işlemiş soğuğa rağmen yüzünde ve ensesinde karıncalanmaya benzer bir sıcaklık mevcuttu. Cildi yapış yapış, neredeyse ateşlenmiş gibiydi ve Cornelius bir tür virüse yakalanıp yakalanmadığını merak etti.

Walker masanın etrafından dolaşıp onun yanına çömeldi. "Peder?"

"Kusura bakma. Biraz fazla geldi, o kadar. Anlarsın ya." Gözlüğünü çıkardı ve onunla duvara dayalı tahta kapağı işaret etti. "Oradaki yazıları görüyor musun?"

"Görüyorum," diye yanıtladı Walker ama yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Huzursuz, endişeli bir ifade.

"Naşit, yani Hitit dilini andıran unsurlar var. Ama sembollerden bazıları Akad dilinin varyasyonları. Ama aşina olmadığım üçüncü bir unsur daha görüyorum. Bana kalırsa bunu kendi dördüncü ve orijinal dili haline getiren morfolojik, sentaktik ve fonolojik köprüleri çözmenin anahtarı da orada yatıyor. Bunun –kapağa yazılmış ve bitümen kaplamanın parçalarına kazınmış şeylerin– bir varyasyon değil de zamanla diğer üçünü doğuran anadil olması bile mümkün."

Peder Cornelius ince birer eldivenle kaplı ellerini ısıtmak için birbirine sürterken romatizmalı parmaklarına yine ağrı girdi.

Masadaki iri parçalardan birini kaydırarak komşusuyla daha iyi örtüştürmeye çalıştı.

"Belki ara vermesinin zamanı gelmiştir," dedi başka bir ses. "Biraz dinlenmesinin?"

Asabileşen Peder Cornelius o tarafa doğru döndü. Etrafında toplanan onca insanı görünce şaşırarak irkildi. Wyn Douglas ile Türk öğrencilerden birine ilaveten Helen da oradaydı. Calliope birkaç adım uzakta kamerasıyla bu diyalogu çekiyordu. Acaba genç kadın geleli ne kadar olmuştu? Ya diğerleri?

"Burada değilmişim gibi hakkımda konuşmayın," dedi rahip, az önceki sesin kimden geldiğinden emin olamadan.

"Peder," diye başladı Helen. Gözlerindeki bakış öyle nazikti ki.

"Ben öğle uykusuna gönderebileceğiniz bir çocuk değilim," dedi Cornelius. Yanakları kızarıyor, ısı göğsünden ve kollarından aşağı yayılıyordu. "Ben, genç bayan, bu yazıları deşifre etme umudunuzum. Ve size şu kadarını söyleyebilirim..." Dönüp Calliope'nin kamerasına baktı. "Şimdiye kadar tercüme edebildiğim az miktardaki kısma dayanarak bunun Kitab-ı Mukaddes'teki gemi olduğundan ve ismi 'Nuh' diye çevrilebilecek biri tarafından inşa edildiğinden en ufak bir şüphem yok."

Kaşlarının üstünde bir ter tabakası hissederek yeniyle alnını sildi. Boğazı kurumuş gibiydi fakat bakışları Helen ile Walker arasında gidip gelirken üstüne çevrili kameranın fazlasıyla farkındaydı.

"Peder," diyen Walker bir elini onun koluna koydu. Alnı iyice kırışmıştı. "Harfi harfiyen bir tercüme yapacağını düşünm–"

"Yapmadım da!" dedi Peder Cornelius, kolunu çekip alarak. Gırtlağına kadar yükselen az miktarda safrayı yuttu ve alnını tekrar sildi. "Beni bu gezi için sen seçtin, Doktor Walker. Referanslarımı biliyorsun. Tufan öyküsünü aynen kabul etmeliyiz demiyorum ama–"

"Peder," diye sözünü kesen Wyn rahibin diğer tarafına çömeldi. Artık sandalyesinin bir tarafında o, diğer tarafındaysa Walker

vardı. "Gidip uzanman gerek. Rakımın beynini etkilediğinden endişeliyim. İyi görünmüyorsun."

Cornelius dudak bükerek sandalyeyi geriye itti. "Saçmalama. Daha önce dünyadaki hiç kimsenin belgelemediği bir lisanın tercüme sürecine başladım. Eğer yatıp uyursam bunu… bunu…"

Peder Cornelius iyi olduğunu diğerlerine olduğu kadar kendisine de ispatlamak için titreyerek ayağa kalktı. Mide bulantısının yılanı karnında kıvrılarak bir kez daha boğazından yukarı sürünse de onu güç bela geri püskürttü. Pekâlâ, kendini iyi hissetmiyordu. Fakat bu durum herkesin ona sanki o aklını kaçırmışçasına bön bön bakması için bir sebep değildi. Yazılarda geminin inşasından, Tanrı'dan gelen bir tufan uyarısından, hayvanların toplanmasından bahsediliyordu. Orada burada tufanı getiren fırtınaya atıfta bulunabileceğini düşündüğü korkunç bir karanlığa dair ifadeler mevcuttu. Zamanla kabataslak bir tercüme yapabileceğinden emindi.

"Cornelius," dedi Walker yumuşak bir dille, çömeldiği yerde doğrularak. "Şimdi bize söylediklerin var ya… aynı şeyleri üçüncü kez açıklıyorsun."

Cornelius önce burun kıvırdı, hatta kaşlarını çattı. Sonra Walker'ın gözlerindeki endişeyi gördü ve dönüp baktığı zaman Wyn'in yüz ifadesinde temkinli bir merakla karşılaştı.

"Yok daha neler."

Ama aynı şeyi, fazlasıyla tanıdık gelen kelimelerin déjà vu yankısını kendisi de sezmiyor muydu? Başını iki yana sallayarak masanın etrafından dolaştı ve duvara dayalı tabut kapağına gözünü dikti. Ellerini oradaki sembollerde, diğerlerine çok benzemesine rağmen kadim bir dünyadan gelmiş mahrem bir şifreli mesaj gibi eşsiz özelliklere sahip lisanda gezdirdi.

Kafasında feci bir şüphe belirmeye başladı. Hayır, bir şüphe değil. Bir kesinlik; gerçi bunu diğerlerine ifade edemezdi. En azından henüz. Geçmiş araştırmaların anıları zihninde birbirini kovalarken kapaktan geri geri uzaklaştı, arkasına döndü ve hem kutunun hem de içinde yatan korkunç kalıntıların etrafındaki çadıra uzun uzadıya baktı.

Ceketinin fermuarını açarken sağ eli titriyordu. Eldivenli parmaklarını gömleğinin içine soktu ve boynundaki zincirde asılı olan haçı çıkardı. Gözlerini uzunca bir süre yumdu, ardından çadıra doğru yürüdü. Calliope ondan tarafa bir adım attı. Kamerası rahibin her hareketini takip ederken açıkta kalan gözü kısıldı.

"Peder?" dedi Helen.

Aralarındaki Türk öğrenci –sakalı yeni yeni çıkan genç bir arkeolog– kendi dilinde bir şeyler geveledikten sonra bozuk bir İngilizceye geçti. "Ne yapıyor?"

Peder Cornelius göz ucuyla Walker'ın ve Wyn'in tereddüde kapıldıklarını gördü. Fakat perdeyi açarken onlar da yerlerinden ayrıldılar. İçeri giren Cornelius çadırın plastik kanadını elinden bırakırken yalnızca saniyesi olduğunun farkındaydı. Artık boynuzlu kadavrayla, birinin tahta bir kutuya yatırmaya ve üstünü sertleşmiş bitümenle kaplamaya vakit ayırdığı o eğri büğrü şeyle yalnızdı. Tüm yazılanları tercüme etmesi zaman alırdı ama şimdiye kadar çevirdiği meşum şeylerden saklanamazdı.

Haçı öptü ve kutudaki boynuzlu şeye doğru tuttu. Siyah gölgeler kadavranın boş göz yuvalarından ona baktı.

Diğerleri içeri girerken arkasındaki plastik perde dalgalandı.

"Rab benim ışığım, kurtuluşumdur. Kimseden korkmam," diye dua etti. "Kötülükten korkmam çünkü sen benimlesin, Tanrım. Benim ulu kurtarıcım, gücüm kuvvetim, Huzurun Efendisi, her çağın Babası."

Türk öğrenci bir şey bağırdı. Peder Cornelius hayal meyal duyduğu sözcükleri tercüme etmeye çalışmadı. Helen ona karşı çıkacak gibi oldu ama genç adam, profesörü itip geçti ve rahibin üstüne hücum etti. Peder Cornelius tam haçı kaldırıp tekrar öperken öğrenci onun ellerini tokatladı. Cornelius içinde kabaran tuhaf bir sükûnete sığınarak öfkeli öğrenciye doğru döndü ve delikanlının gözlerinde hiddetten çok korku gördü.

Walker öğrenciyi tuttu, kollarını arkasına kıvırdı ve onu çadırdan dışarı çıkardı.

"Hay lanet olsun, bıraksana adamı!" diye bağırdı Helen, peş-

lerinden giderek. "Takdise kızdı, hepsi bu. Kalıntılar üstünde herhangi bir dini iddiada bulunmamamız gerekiyordu."

Plastik örtünün ardında beş bulanık suret bir o yana bir diğerine gidip geldi. Garip bir uyuşukluğun etkisindeki Peder Cornelius öğrencinin Bay Avcı'yla, yani Türk devletinin gönderdiği iki gözetmenden kıdemlisiyle konuşmayı talep ettiğini işitti.

"İyi, git!" dedi Helen. "Avcı'ya sizin görüşmeniz biter bitmez onu görmek istediğimi söyle."

Öğrenci oradan hışımla ayrıldı.

"Yahu herkes mi delirdi?" diye sordu Walker. "İnsanlar burada tek tek akıllarını kaçırıyorlar."

"Senin ekibin de dahil," diye homurdandı Helen. "Üstelik henüz sadece yirmi dört saattir buradasınız."

Peder Cornelius plastik perdeyi araladı. "Buna ben yol açtıysam özür dilerim. Ama dualar etrafımızdaki boşluğu arıtmanın bir yoludur ve bunun illâ ki yapılması gerekiyordu. O ölü şeye ne derseniz deyin şimdiye kadar öğrendiklerime dayanarak gerçekten habis bir şey olduğunu söyleyebilirim. Doğal ve doğaüstü olmasının cidden bir önemi yok."

"Benim için var," dedi Calliope kameranın arkasından.

"Her ne yaparsanız yapın, Profesör Marshall –Doktor Walker– sakın tercüme bitmeden Meryem'in cesedi nakletmesine izin vermeyin."

Walker, Wyn ve Helen ona bakakaldılar.

Sonunda Helen iç geçirdi. "Gidip Avcı'yla konuşun, Doktor Walker. O söz dinlemezse belki Zeybekçi yardım edebilir. İhtiyacımız olan son şey bu projede daha fazla hengâme çıkması."

Peder Cornelius haçını sıkı sıkıya kavradı. "Benim de gelmemi ister misin?"

Walker göz attığında Wyn başını iki yana salladı.

"Bence bu kötü bir fikir," dedi kadın.

Walker döndü ve öğrencinin gittiği istikamette tez adımlarla uzaklaştı.

"Pekâlâ, Peder," dedi Wyn. "Gel seni çadırına götürelim. Bel-

ki sadece yorgun düşmüşsündür ama yine de Doktor Dwyer'ın sana bir bakmasını istiyorum."

Peder Cornelius itiraz etmedi. Plastik perdeyi elinden bıraktı ve etrafındaki üç kadının şefkatli, kaygılı bakışlarına katlanarak Wyn'in peşine takıldı. Fakat işini arkasında bırakırken bile boynuzlu şeyin Peder'in uzaklaşmasını seyrettiğini, onun ilgisinden doğan baskıyı, gözlerinin boş yuvalarında kıpırdanan koyu gölgelerin şerrini hissedebiliyordu. Maddi, somut iblislere asla inanmamıştı. Fakat bu durum değişmişti, her ne kadar bunun sesli olarak dile getirmekten çekinse de.

Kadavra hem havayı ve hem de onu soluyan insanları zehirleyen habis bir aurayla çevriliydi. Peder Cornelius gerçeği biliyor, ellerindeki titremede ve alnındaki terde hissediyordu.

Tanrı'ya şükür ki ölü, diye aklından geçirdi. *Geriye kötülüğün anısından başka hiçbir şey kalmamış.*

Tanrı'ya şükür.

ON

Walker bir elini saçlarından geçirdi ve başparmağıyla şakağını ovuşturdu. Uyandığından beri biraz baş ağrısı vardı ve bu sabah yaşananlardan hiçbiri onu dindirecek bir etki göstermemişti. Mağaradaki neredeyse her etkileşimin altından geçen husumet akımı çok sayıda kökene dayandırılabilirdi. Bu insanların çoğu haftalarca geminin içine tıkılıp kalmış, derin ve dinlendirici bir uyku çekebilecek kadar sıcaklık yahut konfor bulamamıştı. Herhalde kendi grupları dahilinde bir tür kırılma olduğundan Kürt rehberler ve işçiler bile birbirlerine güvensiz gözlerle bakıyorlardı. Proje ustabaşı Hakan'ın prensip gereği hemen hemen herkesten nefret eder gibi bir hali vardı. Üstelik tüm bu garez atmosferi, işin içine dinin girmesinden bile öncesine dayanmaktaydı.

"Böyle bir şey olmamalıydı," dedi Bay Avcı, Walker'ı 1950'lerden kalma bir özel okul müdürü gibi azarlayarak. Adam küçük dikdörtgen camlı bir gözlüğe ve gri bir tırtılı andıran gür bir bıyığa sahipti. Belindeki tabanca böyle birinin üstünde gülünç durmalıydı ama tam tersine gardırobundan –hatta kendisinden– bir parça gibi görünüyordu.

Walker böyle adamları iyi bilirdi. Aslında kendisi de öyle bir adamdı. Kazağının ve montunun gizlediği kendi tabancası pantolonunun arka tarafında, tam beline denk gelen bir kılıfta

güvenli bir şekilde duruyordu. Ağrı'ya geldiğinden beri onsuz gezdiği neredeyse hiç olmamıştı ama onu ortaya çıkarmaya niyeti yoktu. Bunun başlıca sebebi bu hareketin sorular ve itirazlar doğuracak, ayrıca gemideki varlığını tehlikeye atacak olmasıydı. Ötekilerin bildiği kadarıyla Ulusal Bilim Vakfı adına oradaydı. Eğer Türkler DARPA hesabına çalıştığını bilselerdi onu derhal eve postalarlardı.

"Yoksa manevi eğilimlerinden dolayı değil de bir dilbilimci ve tarihçi olarak ekibinizde yer aldığını rahibe bildirmeyi unuttunuz mu?" diye sözlerini sürdürdü Avcı. "Yatakhanelerin dışında hiçbir ibadetin veya ayinin düzenlenmeyeceğine, hiçbir din doktrininin diğerlerinden üstün tutulmayacağına yönelik kesin talimatlarımızı iletmeyi ihmal mi ettiniz?"

Walker kollarını göğsünde kavuşturmuş, Peder Cornelius'un kırık bitümen parçalarını incelerken kullandığı sandalyede arkasına yaslanmış oturuyordu. Halen duvara dayalı bekleyen tabut kapağına göz attı. Meryem hepsini buraya, yani geminin arka kısmındaki soğuk bölüme getirmişti, çünkü ötekiler oraya uğrayacak değildi. Mekânın sessizliğinde birbirlerine gönül rahatlığıyla bağırıp çağırabilirlerdi.

"Bir şey onu korkuttu, tek söyleyebileceğim budur." Walker kollarını çözüp ellerini bıkkınlıkla havaya kaldırdı. "Ona o şartları aktarıp o ikazlarda bulundum mu? Bulunduğumu biliyorsun. Ama gözünü aç, Avcı... şu an insanlar dünyanın dört bir tarafında bunun gerçekten Nuh'un gemisi olabileceği fikri üzerinde kavga ediyorlar. Personel de aynısını yapmadan projeyi tamamlayabileceğini mi zannettin?"

Avcı çenesini kaldırıp onu küçümseyici bakışlarla süzdü. "Türk arkeoloji öğrencilerinden bazıları şikayette bulundu. Peder Cornelius'un buradaki varlığından rahatsızlık duyuyorlar. Çalışmalarının tamamen arkeolojik bir amaca değil de Hıristiyanlık'a hizmet ettiğinden şüpheleniyorlar. Rahibin gönderilmesini istediler."

Meryem sert bir kahkaha attı ama ağzını hemen kapattı.

"Yok artık," dedi. "Hangi cehenneme gidebilir ki?"

Lağım kokusu almışçasına gözetmenin burun delikleri kapanıp açıldı. "Herhalde iki kayıp işçiniz dün gece nereye kayboldularsa oraya gidebilir. Yine de dağdan inebilecek bir vaziyette olmadığını tahmin ediyorum." Avcı tekrar Walker'a doğru döndü. "Peder Cornelius'a devletimin hoşgörüsü sonucu burada bulunduğunu hatırlatın. Kendini din dışı faaliyetlerle sınırlandıramazsa fırtınanın ardından hem o hem de siz buradan gidersiniz."

Avcı gerisingeri döndü ve sert adımlarla orayı terk etti. Yürürken duvara asılı çalışma lambalarının arasında biriken gölgeleri dağıtmak için bir el feneri yaktı.

"Ne kadar kızgın bir adam," dedi Walker, gözetmen gözden kaybolduğunda.

Zeybekçi ağzından bir kahkaha kaçırdı, sonra kendini çabucak toparlayıp Walker'a kınayıcı bir bakış attı. "Buna güldüğümü başkalarına söylerseniz reddederim."

"Anlaşıldı."

Meryem gülümsedi. "Yine de seni azıcık sevmemizi sağladı."

Zeybekçi gözlerini yuvarladı, sonra da dönüp tabutun etrafındaki plastik çadıra kadar yürüdü. Uzandı ama parmakları tereddüt etti ve perdeyi ayırmadan elini indirdi.

"Hangi tanrıya inanırsak inanalım sanırım hepimiz içerideki o şeyin göründüğü gibi olmadığına inanmak istiyoruz."

Üçü beraber plastik örtüye ve çadırdaki koyu gölgelere bakarken saniyeler birbirini kovaladı.

"Katılmıyorum," dedi Walker en sonunda, kollarını tekrar göğsünde kavuşturup arkasına yaslanarak.

Zeybekçi'nin kaşları çatıldı. "Pardon?"

Meryem başını yana eğdi. "O şeyin hakiki bir iblis olmasını mı istiyorsun?"

Walker gülümsedi. "Tıpkı senin gibi. Kendi ağzınla söyledin. Hayatımın büyük bölümünü agnostik olarak yaşadım. Fakat Tanrı'nın varlığını doğrulayabilecek bir şeyle karşılaşmak istemediğimi söylesem yalan olur."

Üçlü tekrar sustu. Walker'ın baş ağrısı biraz dinmişti ama daha temiz bir hava, fırtınadan bir parça solumak istiyordu. Sonrasında eline hangi içkiyi geçirebilirse ondan bir-iki tek atmaya niyetliydi ama soğuk hava ile içki olmadan bile kendini biraz daha iyi hissettiğini inkâr edemezdi.

Olan biten bunca şeyin arasında insanın dikkatinin dağılması kolaydı. DARPA tabuttaki yaratığın ne olduğunu, insandan başka bir şey olup olamayacağını bilmek istiyordu. Kan ve doku numunelerine ilaveten kutudaki yazıların bir tercümesini istiyorlardı. Eğer yaratık herhangi bir açıdan insanlık dışıysa –canavarsı veya bir şekilde değişim geçirmiş ise– Walker'dan o canavarlılık silaha dönüştürülerek onlara karşı –yahut *onlar tarafından* ABD'nin düşmanlarına karşı– kullanılıp kullanılamayacağını saptamasını istiyorlardı.

Walker şimdilik gemi ve kutudaki boynuzlu şey hakkında nasıl bir rapor yazacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Peder Cornelius'un her şeyi tercüme edene kadar aklına mukayyet olabilmesini umuyordu.

Yürüyüp uzaklaşmaya başladı.

Meryem arkasından seslendi. "Eğer fırtına tahmin edildiği kadar şiddetlenirse burada neler yaşanacağını bilmek mümkün değil. Örtüler ve çadırlar bir yana, destek kirişleri bile çökebilir. İçeriye bol miktarda kar girebilir. Havanın yarın ikindi vaktinde iyice kötüleşmesi bekleniyor. O zamana kadar dostumuzun dikkatle sarılmasını istiyorum ki fırtına dindiğinde güvenle nakledilebilmesi için yeterince korunabilsin."

Walker kafa salladı. "Bu da siz onu kutudan çıkarmadan önce… yarın öğleye kadar vaktimiz olduğunu anlamına geliyor, değil mi?"

"Sabah on biri bir dakika bile geçiremezsiniz. Ayrıca Profesör Olivieri'yi rahiple beraber çalışması için görevlendireceğim. Olivieri başında beklemedikçe Peder Cornelius tek bir satır bile yazmayacak."

Walker bir asker selamı çaktı. "Emredersin."

İsteklerine razı mı gelindiğinden yoksa onlarla dalga mı geçildiğinden emin olamayan Meryem onu biraz süzdü. Sonunda hoşnut kalmış olacak ki kafa salladı. "Öyleyse git onları getir."

*****

Walker yere diz çöktü, çalışma lambalarının parıltısında gözlerini kısarak tabut kapağındaki oymaları inceledi. Tahtada bir dizi düz leke, kapağın yüzeyine boyanmış bir desen mevcuttu. Onları ilk gördüğünde de dikkatini çekmişlerdi ama şimdi daha yakından bakacak zamana sahipti.

"Neden böyle bir sonuca vardığını bilmiyorum," dedi Olivieri arkasından.

Walker dönmedi. Olivieri onunla konuşmamıştı. Profesör son iki saattir Peder Cornelius'un yanında oturarak –ya da başında dikilerek– kuşkularını homurdanıyor ve devamlı, sinir bozucu bir sözcük akımıyla rahibe dırdır ediyordu. Fakat Peder Cornelius sözünü tutuyordu. Önceki akıl tutulmasının ve kadavra başındaki korku dolu duasının çıkardığı şamatanın fazlasıyla farkında olan din adamı, işine müdahale edilmediği sürece Olivieri'yle işbirliği yapmaya ant içmişti. Walker sadece iyi geçindiklerinden emin olmak için oradaydı.

Bu da şimdiye dek birbirlerini gırtlaklamadıkları anlamına geliyordu.

Fakat Walker'a söz verirken Peder Cornelius'un gözlerinde nazik bir sabırdan fazlası vardı. Sol gözkapağının üst kısmında bir tik gelişmişti ve her an hasmane bir şeyin çıkageleceğinden kaygılanırcasına tedirgin bakışlarla sağına soluna göz gezdirip duruyordu. Walker ona bu durumu sormuştu. *Kafamın dağılmasına engel ol yeter*, demişti Cornelius. *Yine sözlerimi tekrarlamaya başlarsam veya tuhaf bir şeyler yaparsam derhal beni uyar*.

Walker öyle yapacağına söz vermişti. Ve şimdi çalışırken bir yandan da kulak kabartıyor, rahibin davranışlarındaki herhangi bir değişikliğe karşı tetikte bekliyordu. Söz verirken zorlanmamıştı ama içinde gerçek bir korku kıvılcımı çakmamış da değildi, zira

Peder Cornelius'un kendi zihnine güvenmediği apaçık belliydi. Eğer kendilerine de güvenemeyeceklerse neye güvenebilirlerdi?

"Bu da ne ki?" diye ilgisizce sordu Olivieri. "Daha önce hiç karşılaşmadığın bir dilin sözdizimini kafandan uyduramazsın. Bu kümenin muhtemelen 'yağmurlu günler' ve şunun 'karanlık' anlamına geldiğinde hemfikirim ama mantıken bu sembol 'sonsuzluk' ya da 'sınırsızlık' gibi bir karşılığa–"

"Hitit dili gereken sözdizimini sağlıyor," dedi Peder Cornelius sabırla, "ve ikisi birbiriyle kuzen. Herhalde o kadarını görebiliyorsundur. Cümlenin tercümesi 'pek çok sonsuz yağmurlu gün' değil. Neden 'sonsuz' veya 'sınırsız' ifadesini nitelemek için başına 'pek çok' getiresin ki? Yazar bize gökten pek çok gün yağmur yağdığını ve o yağmurların ebedi bir karanlığı alıp götürmek için çağrıldığını söylüyor."

Olivieri yüksek sesle sövdü ve sandalyesini geriye itti. "Tekrar ediyorum, sözdizimini kafandan uyduramazsın! Yorumun bir tahminden fazlası değil! Burada bulmak istediğin mesajı okuyorsun!"

"Hiçbir şey uydurduğum yok, Profesör Olivieri," dedi rahip usulca, neredeyse kederle. Sesi titriyordu. "Benimki bir sezgi. Bizim meslekte bazen elimizdeki tek şey budur. Sen kendi tercümelerini karala, ben de benimkileri. Zamanla başka gözler her ikisini de inceler ve hangimizin haklı olduğuna karar verir."

Olivieri of çekti. "Ben bu projeye uzmanlığımdan dolayı dahil edildim. Sense yalnızca nezaket icabı. Notlarım Gemi projesinin resmi fikriyatını oluşturacak."

"Ne kadar naziksin," dedi rahip, üst dudağı seğirerek. "Artık lütfen işimize devam edebilir miyiz? Atışarak vakit harcıyoruz."

Öfkeden içi içini yiyen Olivieri belli ki büyük ölçüde tek taraflı gerçekleşen bu tartışmayı sürdürmek için meşru bir bahane arıyordu. En azından şimdilik bir tane akıl edemeyince başını iki yana salladı ve bir ortaokul matematik testinde sınav kâğıdından kopya çekilebilirmiş gibi Peder Cornelius'tan uzağa dönüp bir not defterine hışımla yazı yazdı.

Walker kafatasındaki ağrıya rağmen hafifçe gülümsedi. Cor-

nelius artık tümüyle kendinde gibiydi. Evet, kaygılıydı ama herhangi bir zihinsel krizin ortasında değildi.

Dikkatini tekrar işine verdiğinde tebessümü silindi. Soğuk hava altındaki eğimli zeminden sızıyor, kışın buzdan kalbi dağın ta kendisiymişçesine kalaslardan yükseliyordu.

İnce eldivenlerinin içindeki parmaklarını esneten Walker kullanmakta olduğu küçük neşteri aldı ve çantasından ufak bir plastik numune kabı çıkardı. Tabut kapağındaki oymalara zarar vermemeye dikkat ederek o düz lekelerden en koyu gözükeninin üzerini kazıdı. Aynı noktadan iki farklı kıymık yontarken lekenin tahtaya ne kadar işlemiş olduğuna şaşırdı.

Neşteri elinden bıraktı, kabın ağzını kapattı ve onu havada tutarak o iki kıymığa baktı. Tabut kapağının içinden değil dışından alınmışlardı; o yüzden taşıdıkları lekeler kadavranın vücut sıvıları değildi.

Walker onların kan lekesi olduğundan şüphelenmekteydi ama eğer bu doğru çıkarsa kapağa sıçramış kan onun kapatılmasına yahut kalın bir bitümen macunla sıvanmasına yardım eden birinden akmış demekti. Böyle bir gizemi asla çözemeyeceğini biliyordu ama bu neredeyse Kim'in dün kafayı oynatması veya Peder Cornelius'un bu sabah bir tür akıl tutulmasına yakalanması kadar huzurunu kaçırıyordu. Lekeler boynuzlu şeyin o kutuya kapatıldığı andan itibaren etrafında şiddet olaylarının patlak verdiğini ileri sürüyordu.

DARPA'dakiler buna bayılırlardı. Fakat işin neden ve nasıl boyutunu da bilmek isterlerdi.

"*Şimdi* ne halt yiyorsun?" Olivieri arkasında iç geçirdi. "Dört farklı lisanı bir tercümenin temeli olarak kullanamazsın."

Walker tam zamanında dönerek Peder Cornelius'un gözlerindeki sert bakışı ve konuşmadan hemen önce dudaklarındaki titreyişi yakaladı.

"Hayır, profesör. *Sen* kullanamazsın. Ve buradaki asıl sorun da bu, değil mi? Evet, çözdüklerimi bölük pörçük anladığın kesin ama ikimiz de bu işin boyunu aştığını itiraf edebilir miyiz?"

Walker irkildi.

Olivieri ayağa kalkarken sandalyesini devirdi. "Seni gidi küstah piç kurusu. Kadim dilleri en ufak ayrıntısına kadar öğretmeye yıllarımı verdim. Kitab-ı Mukaddes tarihi alanındaki çalışmalarım yirmiden fazla ülkedeki yüzlerce üniversitenin derslerinin temelini teşkil ediyor. Sen nasıl–"

Peder Cornelius kalemini açık duran defterinin üstüne bıraktı ve kalkmaya zahmet etmeden gözünü Olivieri'ye dikti. "Senin en büyük becerin, başkalarının sunduğu bilgileri bir araya getirerek senden daha az bilgili ve yetenekli kişilere sunmak, o kadar."

Olivieri'nin çileden çıkmasını bekleyen Walker başını öne eğdi. Yalnızca sessizlik hüküm sürdüğünde bir gözünü açtı ve profesörün afallamış bir vaziyette başını iki yana sallayarak bir adım geri çekildiğini gördü.

Olivieri arkasına döndü ve sert adımlarla oradan o kadar süratle ayrıldı ki sanki peşi sıra bir rüzgâr esti. Walker onun uzaklaşmasını seyretti, sonra da Peder Cornelius'a doğru döndü.

Rahip onu başından savarcasına elini savurdu. "Ne diyeceğini biliyorum."

"Hesapta iyi geçinecektin."

Peder Cornelius'un yüzü asıldı. Kaşları öyle bir çatıldı ki yırtıcı bir kuşa benzedi. "Bana iyi geçinme konusunda akıl vermek sana düşmez. Kim de tıpkı senin gibi işini yapmak için burada ama tanıştığımızdan beri ona bir istilacı gibi muamele ediyorsun."

"Başımda bir bebek bakıcısının beklemesinden hoşlanmıyorsam kabahat benim mi?"

Rahibin yüzü daha da asıldı. Adeta avına odaklanmış bir şahindi. "Kim, ancak sen bir bebek gibi davranmakta ısrar ettiğin sürece bebek bakıcısı olabilir. O dünyanın geri kalanı adına gözlem yapmak için burada bulunan bir profesyonel. Bundan dolayı ona kin gütme. Kendi tabirinle iyi geçin. Harabeye dönen evliliğinden sağ çıktın diye başkalarına nasıl muamele edileceğini öğrenirsin sanıyordum."

Walker'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Amanda'dan bahsediyorum."

"Tanrı aşkına, eski karımın adını ben de biliyorum," dedi Walker, başını iki yana sallayarak. Sert bir darbe yemiş gibi hissediyordu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Peder Cornelius yine yerinden kalkmadı. "Meslektaşın ve tahminimce yedi bin kilometrelik bir alan dahilinde dosta en yakın şeyin olduğumu. Kendi derdine o kadar düşmüşsün ki etrafındakilerin ihtiyaçlarını hiç görmüyorsun. Kim'e yaklaşımını değiştir ve eve döndüğünde eski karınla aranı düzelt. Oğluna örnek ol."

Walker'ın aldığı titrek nefes hafif bir hayret kahkahasına döndü. Duydukları onu incitse de oğlu Charlie'nin ismi bir bıçak gibi derinlere saplanıp yarasını deşmişti. Peder Cornelius'un bugün kendinde olmadığının, bir şeylerin oradaki herkesi huzursuz ettiğinin farkındaydı. Yine de kafatasındaki donuk ağrı ansızın kızışarak parlak, boğucu bir acı halini aldı ve Walker içindeki öfkenin yuvasını koruyan bir engerek misali dizginlenemez bir biçimde gerildiğini hissetti.

"Hey, Peder?" dedi çenesini kasıp yumruğunu sıkarak.

"Dinle, Ben–"

"Siktir git."

Titreyerek arkasına dönen Walker tutulmayan sözler veyahut rahibin kadavraya, kutuya ve kaplamaya denetimsiz erişime kavuşması hakkında Meryem'in ne diyeceğini umursamadan Cornelius'un yanından ayrıldı. Zaten yaşlı adamdan ne zarar gelirdi? Bu gece işiyle baş başa bırakılması, vaktini bir cesetle geçirmesi daha iyiydi.

Canlılarla aynı ortamda bulunmaya uygun olmadığı kesindi.

ON BİR

Walker müzik dinlemeyi özlemişti. Ağıldaki çadırının önünde dururken aynı anda nasıl hem çıplak hem de klostrofobik hissedebildiğini merak ediyordu. Kulaklıklar ona mahremiyet sağlar, daima içini yatıştıran 80'lerin alt rock şarkılarını dinlemesine imkân tanırdı ama diğer sesleri bastırmak gibi bir arzusu yoktu. O anda tek ses sahile vuran bir dalga gibi geminin üst koridorlarında esen rüzgâra aitti ama Walker sessizliğe güvenmiyordu. Geceye de. Hele ki insanlar bu kadar diken üstündeyken, dün gece iki kişi ortadan kaybolmuşken. Evet, o ikisi büyük ihtimalle projeyi terk etmişti ama ya etmemişlerse?

Üzerindeki dağ canavarsı bir ağız misali mağarayı kapatarak herkesi tek lokmada yutmaktan başka bir şey istemiyormuşçasına ağırlık yapıyordu. Walker klostrofobinin o kadarlık kısmından bir türlü sıyrılamıyordu, çünkü kapıldığı his fazlasıyla makuldü. Ağrı elbette akıllı bir taş canavar değildi ama daha bir-iki ay önce burada küçük bir deprem ve bir heyelan yaşanmıştı. Bir diğeri onları buraya hapsedebilir, hepsini birden öldürebilirdi.

Walker kendine hafifçe güldü. *Bugün de amma neşelisin.*

Elini cebine soktu ve beyaz renkli küçük bir ilaç tüpü çıkardı. Boğazı kuru, kafası bulanık geliyordu. Sol şakağındaki bir nokta yıllardır peşini bırakmayan garip bir nöropatiyle zonkluyordu.

Omuriliğindeki ve karnındaki ağrı ona esneme hareketleri yapmaya vakit ayırması gerektiğini söylüyordu. Walker diliyle dudaklarını ıslattı, ilaç tüpünü açtı ve bir çift mat gri tableti avucuna döküp kapağı tekrar kapattı.

Hapları ağzına atıp kuru kuruya yutarken göz ucuyla bir hareket tespit etti. O tarafa doğru döndüğünde Kim donup kaldı. Kadın tam kendi ağılından çıkarken ona mı rastlamıştı, yoksa bir süredir onu seyrediyordu da ilaçlarını aldığı sırada çekilmeye mi karar vermişti?

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu Walker.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

Dağ Walker'ın üstüne üstüne gelmeye başladı. Vücudunu ateş bastı ve o sıcak an mağaranın soğuğunu geri çekilmeye zorladı. Kim'in hâlâ yorgun ve solgun bir hali vardı ama pür dikkat bakan gözleriyle dün kısa bir süreliğine kendini kaybeden o kadına hiç benzemiyordu. Daha düne kadar her an çığlıklar atarak ve bir şeyler saçmalayarak kaçıp gidebilecekken şimdi nasıl bu kadar kendinden emin görünebiliyordu?

"Sormak istediğin soru gerçekten o mu?"

Kadının dudakları incelerek kasvetli bir tebessüm etti. "Kendimi çok iyi hissetmiyorum, Walker. Diplomasim şu an için arızalı. Bir BM gözlemcisinin varlığını kabul ettin çünkü başka seçeneğin yoktu. Ben de görevi kabul ettim çünkü birinin bu işi yapması gerekiyordu ve üstlerimi etkilemek için iyi bir fırsata benziyordu. Dün bana anlamadığım bir şeyler oldu ve kibar davranma yeteneğim kayboldu."

"Yani dünden önce kibar mıydın?"

Kim'in yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Fakat sonra maske düştü ve yorgun bir kahkaha attı. "Pekâlâ. Belki müsamaha ile kibarlığı birbiriyle karıştırıyorumdur."

Walker gülmedi. Elinde sıkıca tuttuğu ilaç tüpünü kadına attı. Kim onu tek eliyle yakaladı. "Hadi bakalım, Kim. İşini yap. Sormak istediğin soruyu sor."

Kadın etiketi inceledi. "Zohydro?"

"Ağrı kesici. ABD'nin bazı bölgelerinde yasaklıdır ama benim aldığım yerde değil. Aşırı derecede güçlüdür. Aşırı derecede bağımlılık yaratır. Oxycontin yanında nane şekeri gibi kalır."

Kim tüpü sallayarak kalan otuz kadar hapın şıkırtısını dinledi. "Demek aşırı derecede bağımlılık yaratır. Yani bağımlı mısın?"

Walker tüpü geri almak için elini uzattı. "Kesinlikle. O yüzden onlar bana lazım olacak."

Bu dobralık karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştıran kadın hapları geri verdi. Sonra şaşırtma sırası ona geldi.

"Onları Guatemala'dayken aldığın yaralardan dolayı mı içiyorsun, yoksa eşini düşünmemek için mi?"

Rüzgâr bile sustu. Derin bir nefes alırken Walker'ın burnuna kalasların yaşlı kokusu çalındı. Önceden kapıldığı o boğulma hissi onu daha da sıkı sardı.

Amanda Nemeth'le bir Ulusal Bilim Vakfı konferansında tanışmıştı. Kadın o gün mağara ekosistemlerinden keşfedilmiş bilinmeyen bir canlı türü hakkında sunum yapıyordu. Walker sunumun ardından kadının yanına gitmiş, Columbia'da bir profesör olduğunu öğrenmiş ve kahve içmelerini teklif ederek kendini şaşırtmıştı. Böyle sıradan, gelişigüzel şeyler onun tipik davranışları arasında yer almazdı. Üniversiteden beri hep iyi niyetli arkadaşlarının çöpçatanlığından yararlanmıştı. Fakat Amanda hem nükteli bir espri anlayışına sahipti hem de işine tutkuyla bağlıydı. Walker birbirlerini gerçekten anladıklarını zannetmişti ama evli kaldıkları üç yılın ardından karısı onu karşısına alıp sözlerini dikkatle dinlemeye zorlamıştı ve ilişkilerine öncelik vermeyi reddeden bir kocaya katlanamayacağını söylediği tüm o zamanlarda ciddi olduğunu açıklamıştı. Walker nasıl bir işte çalıştığını, seyahatleri sırasında yolunun nerelere düştüğünü, kendini ne gibi tehlikelere attığını paylaşmadığı sürece bu iş yürümeyecekti.

Veyahut taşıdığı izleri, neredeyse ölümüne yol açan yaraları nasıl aldığını.

Amanda oğlunun, babasının sırlarının ve annesinin korkularının gölgesinde büyümesini istemiyordu.

Tüm bu tartışmanın ortasında telefon çalmış ve Walker'dan eriyen Kutup buzulları sonucu oraya ait olmayan antikalarla ve insan kalıntılarıyla dolu bir yer altı dehliz sisteminin açığa çıktığı kuzey Kanada'ya gitmesi istenmişti. O ve eşi ilişkilerinin sona erdiğini bilerek haftalarca lafı dolandırmışlardı fakat Amanda kocasının yine çekip gitmeye niyeti olduğunu ve gittiği yeri söyleyemeyeceğini öğrenir öğrenmez Walker'ı elinden tuttuğu gibi salona götürmüş ve karşısına oturtmuştu.

"Eğer gidersen," demişti sözlerini vurgulamak için öne eğilip gözlerinin içine bakarak, "kendime yanlış bir hayat arkadaşı seçtiğimi anlayacağım."

Walker Kuzey Kutbu'ndan döndüğünde evi boş bulmuştu. Karısı bir üniversite profesörü için şaşılacak derece kısa ve öz bir not bırakmıştı: *Charlie'nin hatırına başka bir babası olsun isterdim*.

Şimdi George'la birlikteydi, o ressam sevgilisiyle. Walker oğlunun hayatının bir parçası olmak isterdi ama eğer George iyi bir baba olacaksa –Charlie'nin yanında olacaksa– oğlundan o kadarcık bir mutluluğu esirgemezdi.

Etraflarındaki dağ yeniden nefes almaya başladı. Rüzgâr ağılın içinde eserek çadır kanatlarını dalgalandırdı. Walker hap tüpüne uzun uzun baktı, sonra onu kavrayıp bakışlarını tekrar Kim'e çevirdi. Üstündeki kalın kıyafet katmanlarının hiçbir anlamı yokmuşçasına soğuk hava içine işlemekteydi.

"Guatemala'da peşimize düşen şeyleri görseydin bedeninin katlanabileceği kadar çok ilaç içmek isterdin," dedi usulca. Hap tüpünü tekrar salladı ve mont cebine kaldırdı. "Sırtımda birbirine kaynamış birkaç omur var. Ne zaman hareket etsem karnımın yarıldığı yerdeki dikişler gerilip açılıyor ve cerrahların içimde tekrar bir araya getirdiği şeylere ağrı giriyor. Ve hava böyle soğuk olduğunda sağ bacağımdaki çiviler bıçak gibi batıyor. İyi bir günde bile acılar içinde yaşıyorum. Ama şimdi burada… eh, bunun iyi bir gün olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Kim'in rengi daha da solmuştu. Walker kadının gözlerindeki

önyargının ve soğukluğun eridiğini gördü. "Üzgünüm. Bu kadar kötü olduğunu bilm–"

"Aslında," diye onun sözünü kesti Walker, "ilaçlara rağmen acılar içindeyim ama bağımlılığımın yarısı muhtemelen eski karımdan kaynaklanıyordur. Bu bazı günler daha bile ağır geliyor, çünkü en azından omuriliğime ve diğer yaralara canavarlar sebep oldu. Berbat ettiğim evliliğimin acısıysa tamamen kendi eserim."

Bu sefer Kim gülümsediğinde Walker da aynı şekilde karşılık verdi. Mutlu insanlar değillerdi ama artık birbirlerini anlıyorlardı. Veya en azından anlamaya başlamışlardı.

"Ya sen?" diye sordu Walker. "İyi misin? Yine kafayı yeme belirtileri gösteriyor musun?"

Kim bu sözlere güldü. "Anksiyetem geçmiş değil," derken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ve kadavrayla ilgili bazı korkunç kâbuslar gördüm–"

"Boynuzlar epey huzur kaçırıcı."

"–ama iyiyim."

Walker kadının sesindeki çekinceyi duyunca yumuşadığını hissetti. Bu mağarada hepsi de baskı altındaydı; hem yanlarında getirdikleri hayaletlerin hem de geldiklerinde karşılarına çıkan korkuların. Ayrıca kâbus lafının geçmesinden rahatsız olmuştu, zira kendisi de bazı berbat rüyalar görüp duruyordu.

"Boynuzlu dostumuz ölü," dedi. "Onun insan olduğunda ısrarlıyım. Eskiden bedensel kusurlarla doğan kimseler günahkâr veya kirli sayılır, onlara ucube gözüyle bakılırdı."

Ürperen Kim soğuğa karşı kollarını gövdesine doladı. "Sahiden de öyle bir şey bulduğumuza mı inanıyorsun? Ucube bir insan?"

"Buna inanmak istiyorum," dedi Walker. Ansızın aralarındaki boşluk kayboldu ve geride bir anlığına nefesini kesen huzurlu bir samimiyet kaldı.

"Ama?" diye sordu kadın.

"İnsanların –ikimizinki de dahil– davranış biçimleri böyle

hassas bir duruma göre bile anormal. Güya hepimiz profesyoneliz. Bu iş için seçilen öğrencilerin dahi biraz tecrübeli olmaları lazım. Üstüne üstlük Kürt işçiler hayatları boyunca bu dağda yaşamış insanlar."

"Din faktörünü hafife alma," dedi Kim, duyulacağından korkarcasına arkasına göz atarak. "Herkes diken üstündeyken böyle şeylerin olması çok mu tuhaf?"

Kadının yüzünü, yanağının kıvrımını, gözlerindeki parıltıyı inceleyen Walker müttefik haline geldiklerinin farkına vardı. Artık bu işte beraberdiler.

"Ondan fazlası varmış gibi geliyor," dedi. "Bazen karşılaştığın birinin senin için iyi duygular beslemediğini *bilirsin*. Bunu kalbinde hissedersin. Bazen de gecenin bir vakti tuvalete gitmek veya su içmek için kalkarsın. Evin içi karanlıktır ve o hisse, yanında sessiz bir *varlık* olduğu duygusuna kapılırsın. Hayatım boyunca hiç hayalet görmedim ama gecenin bir yarısı yalnızken aynı hisse, bir şeyin bir balonu şişiren hava gibi odadaki karanlığı doldurduğu hissine kapıldığım oldu. Yarın başkalarının yanında bu konuyu açarsan her şeyi reddederim ama buraya geldiğimden beri o hissi üstümden atamıyorum. Hatta iki farklı hissi. Belki klostrofobiden ibaret olan, belki de olmayan tuhaf bir bunalma ve de–"

"Şer," dedi Kim.

Yavaşça kafa sallayan Walker bu konuda yalnız olmadığı yönündeki şaşırtıcı bilginin tadını çıkartarak kadını süzdü.

"Evet, aynen öyle. *Şer*."

* * * * *

Adam mahmur gözlerini ovuştururken aynı iki dakikalık çekimi beş kez izlediğini fark etti. OYNAT tuşuna basıyor, akşam yemeğindeki tartışmayı oynamaya bırakıyor, sonra da dalıp gidiyordu. Kendi kendine kızarak usulca sövdü ve DURAKLAT tuşuna basıp dizüstü bilgisayarındaki donmuş görüntüye gözünü dikti. Meryem'in Hakan'ı öfkeyle tersledigi an. Adam onu herkesten iyi

tanırdı ama donmuş karedeki kadının hiç de Meryem'e benzer bir tarafı yoktu. Meryem doğal bir alaycılığa sahipti ve kimi zaman sinirlerine hakim olamazdı fakat o böyle biri değildi. Dahası hiç de iyi gözükmüyordu. Yüz hatları süzülmüş, gözlerinin altı çukura kaçmıştı. Normalde açık kahverengi olan rengi neredeyse sapsarıydı.

Yeter, diye düşünen Adam dizüstünü kapattı. Çadırdan dışarı adımını atar atmaz eldivenlerini ve beresini takmadığına pişman oldu. Geri döneceğine yakasını kaldırıp montunun fermuarını çekti ve ellerini ovuşturarak kampın ikinci seviyesini teşkil eden duvarların, çadırların ve de plastik örtülerin arasından geçti. Yatakhanelerin çoğu buradaydı ama ekiptekiler uyumadıkları sürece burada takılmamayı âdet edinmişlerdi; o yüzden Adam nişanlısının başka bir yerde olması gerektiğini biliyordu. Genç kadın çoğunlukla birinci kattaki ağılların birinde, Helen'ın takımının projedeki ilk çalışmasını yaptığı yerin yakınında bulunabilirdi. Ağıldan Helen'ın kuş kafesi olduğuna inandığı mazgalımsı kalıntılar çıkmıştı ama hepsi bu kadardı. O kalıntılar da diğer antikalarla beraber paketlenip daha önce kazı alanından götürülmüştü ve Meryem ağılı bir tür karargâha, çalışma ofisine dönüştürüp proje yöneticisi olarak orayı sahiplenmişti. Meryem KHGP'ye öyle bir şevkle sarılmıştı ki Adam kendini bir gözlemci, kendi projesinin dışında bırakılan bir yabancı gibi hissetmişti. Meryem bu süreçte canı çıkasıya çalışır olmuştu ve Adam onunla ne zaman konuşmak istese hemen konuyu değiştiriyordu.

Her geçen gün kendini biraz daha dışlanmış hisseden Adam sonunda bunun hiç de kendi projesi olmadığı gibi bir fikriyata kapılmıştı. Resmi adı Karga-Holzer Gemi Projesi olsa da insanlar KHGP kısaltmasını telaffuz ederlerken Holzer'ın hiçbir katkısı yokmuş gibi H'yi yuvarlıyorlardı.

Merdivenden inerken soğuk içine işledi. Donmuş tahtaya dokunmak bile teninin yanması için yeterliydi.

Dibe ulaştığında ellerine hohlayarak onları birbirine sürttü. Meryem'in proje yöneticiliği görevi bir süredir kötüye gidiyordu.

Birinin bunu ona söylemesi lazımdı ve o kişi Adam olmalıydı. Fakat Adam genç kadını tanırdı. Meryem her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığını kabul etmeye asla yanaşmayacaktı. İşini nişanlısından daha çok sevdiğinin ikisi de farkındaydı ve Adam'ın eleştirilerinin kırgınlığa dayandığını farz edecekti.

Nişanlanmalarını izleyen mutlu günler artık çok uzak, neşe dolu bir düğün günüyse neredeyse imkânsız gözüküyordu.

Adam bir adım daha attı ve o düşünce kök salarken olduğu yerde kalakaldı. Neredeyse imkânsız. Sahiden bu fikirde miydi?

Otuz metre solunda mağara ağzı karanlığa açılmaktaydı. İçeri savrulan karlar birkaç santim kalınlığa ulaşmıştı. Rüzgâr bazı insan seslerini kulağına kadar taşıdı ve Adam dönüp baktığında mağaranın kenarında, uçuruma çok yakın bulduğu bir noktada birkaç suret gördü. Hepsi de sigara içiyor, sigaralarının uçları karanlıkta turuncu bir ışıkla parlıyordu. Yine de karlara istinaden Adam onları Meryem'e ispiyonlamayacaktı. Böyle bir soğuğun ortasında yangın falan çıkmazdı. Yanan o üç sigara ucu dünyadaki son yaşam belirtileriymiş ve insanlığa dair onlardan başka hiçbir şey kalmamış gibi Adam'ın grubun ötesinde görebildiği tek şey karanlıktı. Bu kadar yüksekte, fırtınanın içindeyken sanki başka bir gezegendeydiler.

Adam donmuş, parmakları uyuşmuş vaziyette kamburunu çıkardı ve geminin sol duvarı boyunca uzanan koridora doğru hızlandı. Daha şimdiden koridorun ucunda bir ışık seçebiliyor ve doğru bir seçim yaptığını, Meryem'in gerçekten de "ofisinde" olduğunu biliyordu. Başını tekrar öne eğdi ve kendini soğuktan korumaya çalışarak attığı adımlara baktı. Kafasını kaldırdığında ağılın açık cephesiyle arasında yaklaşık yirmi adım kaldığını gördü.

Adam adımlarının sesini kesen rüzgârda ansızın hareketsiz kaldı. Karanlıkta dikilerek ofis ağılının içindeki parlak ışıkta yıkanan iki kişiye baktı. Meryem ile Feyiz. Bir arada olmalarında herhangi bir tuhaflık yoktu. Birbirlerinden birkaç adım mesafede, belki biraz fazla yakın –biraz fazla samimi– duruyorlardı ama

iki sevgili gibi sarılmış da değillerdi. Onlar meslektaştı. Hatta arkadaş. Meryem genç rehbere güvenirdi ve aynı duyguları paylaşan Adam bundan asla kıskançlık duymamıştı.

Lakin söylenen sözleri değil de yalnızca seslerindeki aceleci tonu duymasına rağmen Feyiz'in yüzündeki açık, hüzünlü bakışa ve Meryem'in yaralı, savunmasız ifadesine —genç kadının kendinden bir parçaya, sert bir maskenin arkasında geçen haftaların ardından gerçek Meryem'in bir yansımasına— bakarken meraka kapılmak elinde değildi. Soluğunu tutarak, suratı rüzgârdan kızararak onları seyrederken aralarında gelişen mesafenin Feyiz'den mi kaynaklandığını kendi kendine sormadan edemedi.

Adam yumruklarını sıkıp arkasına döndü ve kardaki ayak izlerini takip ederek koridorda geri gitti. Tam mağaranın ön tarafındaki merdiveni çıkacakken arkasında adeta yoktan var olan sureti fark etmedi. Siluet bir karanlık katmanının üstündeki bir başka katmandan ibaretti.

Gölgenin üstüne gelmesiyle irkildi. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

"Tanrım," diye tısladı. "Böyle yapma!"

Merdivenin tepesinden vuran çalışma ışığının yumuşak parıltısında Calliope'nin gülümsediğini gördü.

"Pardon. Seni korkutmak istemedim."

"Karanlıkta birine sinsice yaklaşırsan olacağı budur."

Calliope bir elini merdivene koydu. "Özellikle de burada. Hem bu saatte neden uyanıksın? Her şey yolunda mı?"

Adam yalan söylemeyi düşündü. Yakınında duran genç kadının giysilerindeki sigara kokusunu alabiliyor, uçurum kenarında kuralları çiğneyen üç kişiden birinin o olduğunu biliyordu. O anda bu durum Calliope'den daha da hoşlanmasını sağlıyordu. Bazı kuralların çiğnenmesi gerekirdi.

"Tek bir şey bile yolunda değil," dedi. "Boka battıkça batıyoruz, değil mi?"

Kadının suratı şefkatle kırıştı. Sonra orada yeni bir tebessüm

belirir gibi oldu. Karşısındaki bir dostun yüzüydü. Calliope uzanıp onun elini tuttu. Adam'ın parmakları o kadar uyuşmuştu ki dokunuşu belli belirsiz hissetti.

"Böyle gitmesi gerekmez," dedi kadın.

Adam ona neredeyse inanacaktı.

* * * * *

Helen silkinerek uyandı ve uyurken nefes almayı unutmuşçasına ani bir nefes aldı. Gözleri bir anlığına kocaman açıldı, sonra kırpışarak tekrar kapandı. Rüya ile uyanıklık arasındaki o alacakaranlık diyarda sürüklenirken uyku tulumunun kalın astarlı sıcaklığında yatmaktan hoşnuttu. Soluması yavaşladı ve kaslarının gevşediğini, bedeninin eridiğini hissetti. Rüzgârın ıslığı huzur verici bir beyaz gürültü yaratıyordu. Başı yana düştü.

Tekrar yüzeye çıktı. Kaşları çatıldı ve kendisini rahatsız eden şeye kulak kabarttı. Çevresindeki eğreti kampta bir düzineyi aşkın insan uyuyordu. Bazıları çadırların içindeyken diğerleri her hava koşuluna uygun uyku tulumlarına gömülüydü. Birkaç küçük soba ısı veriyordu ama insanlar ağıllara dağılmışken fark yaratacak kadar değil. Ağılların içinde bulunduğu büyük odanın amacını henüz saptayamamışlardı. Helen bir tür ambar olduğundan emin gibiydi ama bunu hiç şüphe duymadan ileri süremezdi. En azından şimdilik.

Uzunca iç geçirerek uyku tulumuna daha sıkı sarındı ve sadece dinledi. Gecenin ortasında bazen insanların sevişerek veya usulca sohbet ederek birbirlerinden bulabildikleri kadar teselli bulduklarını duyuyordu. Bu teselliye gıpta etmiyor ve hatta herhangi bir cinsel yahut romantik yakınlaşmanın dikkat dağıtıcı bir etki yaratacağını düşünüyordu. Yine de paleopatalog, Dev Patil, vücudunun o kısmının canlanıp oturmasına, kulaklarını dikmesine ve memnuniyetle mırıldamasına yol açmıştı.*

---

* İngilizce'de "pussy" sözcüğü kadınlık organının bir diğer adıdır. Sözcük ayrıca "kedi" anlamına gelir. Burada bir kelime oyunuyla Helen'ın Dev Patil'den tahrik olduğu anlatılmak isteniyor. –*çn*

Kafası müstehcen düşüncelerle dolan Helen'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi. O tanıdık baskı –kız kardeşi Kristen'ın deyimiyle "temel kaşıntı"– biraz kıvranmasına yol açtı ve bu durum canını sıktı. Elindeki seçenekler işyerinde samimiyet kurmakla ilgili kişisel kurallarını çiğnemekten yahut karanlık bir köşe bulup hiç kimsenin çıkagelmeyeceğini umarak kendini tatmin etmekten ibaretken azmanın bir anlamı yoktu.

Kalbi normalden biraz daha hızlı atmaya başladı. Orada yatıp insanların solumalarını dinlerken içlerinde uyanık biri olup olmadığını merak etti. Hemen buracıkta öyle bir şeye kalkışırsa onu duyarlar mıydı? *Yanlış soru, Helen*, diye aklından geçirdi. *Asıl sorman gereken ne kadar sessiz olabileceğin.* Herhalde yeteri kadar değil.

Keyifle iç geçirip yan döndü, bir süre temel kaşıntının keyfini çıkardı, sonra tekrar uyumaya çalıştı. Yetişkinlik hayatının çoğunluğunu o veya bu arkeolojik kazıda geçirmişti. O kazılardan bazıları bu tür toplu yaşantının kaçınılmaz olduğu izbe çevrelerdeydi. Genelde bunu dert etmez, hatta bir nebze huzur bulurdu.

Fakat bir türlü uyuyamıyordu.

Kalbi pır pır eder gibi oldu. Heyecandan veya o eski kaşıntıdan değil. Hissettiği yabancı ve huzursuz edici bir şeydi. Sanki sırtında bir tür basınç vardı. Bu fiziki bir ağırlık değil gözetlenmenin, hemen arkandaki birinin sana bakmasının ağırlığıydı. Nabzı hızlanan Helen sertçe yutkundu. Çok yakınında bekleyen, hatta tepesinde dikilen biri olduğuna yönelik kesin bir izlenime kapılmıştı.

İşte. Duyduğu ses giysi hışırtısı mıydı, yoksa birinin uykusunda kıpırdanması mı? Ve o soluma… daha mı yaklaşmıştı? Derinleşmiş miydi?

Helen öylece yatıp dinlerken saniyeler birbirini kovaladı. Açıktaki suratı hariç vücudunu bir anda ateş bastı. Yalnız olmadığı hissi hiç azalmadı fakat zaman geçtikçe korkusunun saçmalığını anlamaya başladı. Topu topu bir buçuk metre uzağında başkaları vardı. Tabii onların ilerisinde de. Sapığın teki onu

uyurken seyretmek istiyorsa tek yapması gereken öteki tarafına dönmek ve adamla yüzleşmekti. Sonuçta o kişinin erkek olması neredeyse kesindi. Bazı erkeklerin belirli bir ayarı, kadınlarda ender rastlanan bir şalteri olurdu.

Pekâlâ. Bu kadar yeter.

Çocuksu korkusuna dudak bükerek dönmeye başladı.

İlk darbe burnuna indi. Yüzüne yayılan yoğun acı dalgası nefesini kesmeye yetti. Sonra başında dikilen suret onu saçlarından kavradı, sertçe asıldı ve tekrar vurdu. İkinci darbe sızlanmasına sebep oldu ve Helen'ın ciğerlerini havayla doldurdu. Sersemlemişti ama öfkesini veya korkusunu bastıracak kadar değil. Çığlık atmak için ağzını açtığında şakağına inen üçüncü darbe gözlerini karartacak kadar sertti. Dördüncü ve beşinci de.

Altıncı bir darbe indiyse bile Helen hissetmedi.

Karanlık. Haykırmanın gülmeye benzediği gibi uykunun beşiğine benzeyen zonklamalı, ağrılı bir karanlık. Bilinci bölük pörçük geri geldikçe çekildiğinin, uyku tulumuyla beraber karlı kalaslar boyunca sürüklendiğinin farkına vardı. Kaçırılmasından doğan tek ses alçak bir hışırtıydı ve Helen bir düzine saniye boyunca gözlerini kırpıştırarak o yumuşak, harikulade sesi –gaddarlığın, esir alınmanın fısıltısını– dinlemekten başka bir şey yapamadı.

Tekrar gözlerini kırparak saldırganının onu nereye götürmeyi umduğunu merak etti. Gidecek hiçbir yer yoktu.

Kar yüzünü kamçıladı. Kanlı, şiş cildine buzdan iğneler battı. Acı parlak bir ışık şeklinde patladı ve Helen yanağının, belki de sağ göz çukurunun kırılmış olabileceğini düşündü. Rüzgâr uyku tulumunu sarstıkça bulanık zihni açılmaya ve hızlanmaya başladı. Tulumun içinde dönmeye, kollarını dışarı çıkarmaya çalıştı. Saldırganı hızını artırdı.

"Dur," diye hırıldadı Helen, yediği dayaktan zayıf çıkan ve rüzgâr tarafından çalınan bir sesle. Kırık suratı yine acıyla dağlandı, beyninde rengârenk havai fişekleri andıran ızdırap patlamaları oldu. "Birileri..."

Fırtınanın tuhaf mavi-beyaz karanlığında göz ucuyla yerde bir beden gördü. Darvill, öğrencilerinden biri. Delikanlının uzun-ince bacakları ve kesilmemiş sakalı hataya yer bırakmadığı için Helen onu hemen tanıdı. Bu gece nöbet sırası ondaydı.

Aldığı ezici darbelerle serseme dönmeseydi neler olduğunu daha çabuk çözebilirdi. Fakat artık *biliyordu*.

Hızı iyice arttı ve karlara sürterek yanlamasına savruldu. Sonunda yerle tüm teması kesildi. Anlık bir ağırlıksızlık hissine kapılan Helen ağız dolusu havayı içine çekti.

Mağaranın kenarından aşağı düşerken nihayet haykırabildi.

Artık çok geçti.

ON İKİ

Elinde bir AR-15 tüfeğiyle göl kenarında duran Walker suyun sisli yüzeyini tarıyordur. Su hafif bir esintiyle dalgalanır ve Walker nefesini tutarak ufacık dalgaları tek tek seyreder. Hava soğuk olsa da su hep sıcaktır. Guatemala'daki volkanik bir dağın zirvesinde, deniz seviyesinin üç bin metre üzerindedirler ve lagün bir volkanik kraterin içinde doğmuş huzurlu bir su ve orman cennetidir. Suyun üzerindeki sis buhar bile olabilir. Walker henüz jeoloğuyla konuşarak meseleye açıklık getirmiş değildir. O daha ziyade geceleri etrafta sürünen ve yerlileri gölün içine çeken şeyler hakkında biyologla konuşmaya vakit ayırmıştır.

Görgü tanıkları o yaratıkları birer kâbus olan tanımlarlar. Yılankavi bedenler, uzun kollar, kancamsı pençeler ve dişler. Onları gören herkes dişlerden bahseder.

Yaratıkların alıp götürdükleri insanlar sonunda bembeyaz, şişkin ve kansız bir halde gölün kıyısına vururlar. "Vampir" sözcüğü pek çok kez dile getirilmiştir ama Walker'ın dediği dediktir. Kelimeyi tekrar kullanan herkes timinden temelli surette atılacaktır. Bundan dolayı artık kimse o lafı etmemektedir ama Walker'ın onu diğerlerinin zihninden atması da mümkün değildir. Bunu ancak o götverenlerden birini yakalayarak veya öldürerek yapabilir. Yakalamak daha iyi olur. Daha önce bilinmeyen bir canlı türünün

böylesine sapa bir yerde ortaya çıkması büyüleyici bir anomalidir ve türün kökenini belirlemek maksadıyla uzun bir araştırma yapılacaktır. Walker yaratıkların doğrudan doğruya volkanın içinden geldiklerini, suyun göl dibindeki bir tür çatlaktan geçerek herkesin bildiğinden daha derine indiğini tahmin ediyordur. Fakat şu anda, timinin üç üyesi çoktan ölmüşken bunlardan hiçbirinin önemi yoktur.

Gün neredeyse doğmuştur. Walker bu uzun geceye beraber başladıkları ama saatlerdir görmediği üç tim üyesinin isimlerini fısıldar. Bildiği kadarıyla yalnızdır. Bu nedenle gece esintisinin soğuğu ve gölden yükselen sis ona çocukken yatağında korkarak yattığı, babasının sadece bebeklerin annelerine ihtiyaç duyduklarında ısrar ettiği o yalnız geceleri hatırlatır. Babasına göre rüyalar yalnızca birer rüyadır işte ve Walker'ın büyümesi lazımdır.

Kariyeri boyunca yedi kez ölümün eşiğinden dönmüştür. Walker korkmuyordur. Soğuğa, sise ve timinin ortadan kaybolması sonucu yalnız kaldığı gerçeğine rağmen korkmuyordur. Fakat minik Ben –annesinin deyimiyle Benny– dehşet içindedir. Aldığı her nefesin sanki kendi pençeleri vardır ve bu pençeler göğsünün içine sürterek onu korkuyla yırtmaktadır.

"Kimse yok mu?" diye sorar şafak öncesi sisine ve sesinin acınası çıkmasından nefret eder.

Göldeki bir şapırtı donakalmasına yol açar. Sisin ötesini görebilmek amacıyla gözlerini kısarak suyun içine bir adım atar. Sadece bilek derinliğindeki su, yaratıkların saklanamayacakları kadar sığdır ama yine de nabzı hızlanır. Karanlık bir tek şafak öncesi saatlerde rastlanan o ışıltılı maviye dönmüştür.

Sis girdap gibi döner ve Walker'ın göl yüzeyindeki bir nesneyi seçmesine ancak yetecek kadar seyrelir.

Walker yine gözlerini kısar ve nesnenin şeklini çıkarınca ürperir.

Gördüğü şey bir nesne değil, suyun üzerine ucu ucuna çıkmış bir baştır.

Gözleri siste parıldayan bir surat.

İnsan.

Sis perdesi açılır ve Walker o mavi karanlıkta gözlerini o surattan ayıramaz.

"Hayır," diye fısıldar ve artık tehlikeye aldırış etmeden suyun içinde bir adım daha atar.

Dikkat çekmek istemediğinden o âna kadar kendine hakim olmuştur. Fakat şimdi silahına takılı feneri yakar ve dar, güçlü ışık huzmesi o suratı bulur. Gözler kırpışır ama içlerine yerleşmiş, o surata kazınmış korku... İşte o korkunun görüntüsü Walker'ı neredeyse bitirir.

"Babacığım?" diye ona seslenir Minik Charlie. Sesi su yüzeyinde kayarcasına ilerler.

Minik Charlie. Tıpkı Minik Benny gibi. Korku dolu iki küçük çocuk.

"Beni yakaladı, babacığım," der Charlie, kesik kesik çıkan bir sızlanışla. "Onu altında hissedebiliyorum. Beni tutuyor. Bacaklarım kesik. Sanırım... sanırım bana dişlerini geçirdi."

Walker oğlunun ismini haykırmak ister ama sesi bir türlü çıkmaz. Sanki taşa dönmüştür. Yine de kendini bir adım daha atmaya zorlar. Silahındaki fenerin ışık huzmesi hâlâ Charlie'nin yüzüne çevrilidir... silahı Charlie'nin yüzüne bakıyordur.

Oğlan tekrar sızlanır, sonra bir şey ona aşağıdan asılmışçasına suyun içinde çırpınarak küçük bir dalga yaratır. Yine babasının adını seslenir. Walker artık yanaklarındaki gözyaşlarını görebiliyordur. Yaşlardan daha beteri, korkudan daha beteri oğlunun gözlerindeki umut ışığının sönmesidir. Daha sadece dokuz yaşındaki minik oğlu artık öleceğinin farkındadır.

Hatta tam o anda ölmekte olduğunun.

"Seni seviyorum, babacığım," diye fısıldar Charlie. Sözcükleri su yüzeyinde kayıp gider.

Fakat Walker "seni seviyorum" lafını duymaz. "Hoşça kal" lafını duyar.

Ve yüreği parçalanır.

"Charlie, hayır!" diye atılarak suyun içinde ileri atılır.

Derinlere girer. Başına gelebilecekler veya timinin yahut köylü-

lerin başlarına gelenler umurunda değildir. Charlie onun oğludur. Yaptığı tek güzel şey, dünyaya verdiği armağandır. Ölümünden çok sonra bile o var olmaya devam edecektir.

Haykırmaya başlar.

Sudan ıslak bir el yükselir ve uzun parmaklar Charlie'nin suratını kavrar. Walker çığlık atan oğlunun artık sadece bir gözünü görebiliyordur. El onu öyle yavaşça aşağıya çeker ki oğlanın son bir kez babasına seslenecek zamanı olur, sonra da sular sonuna kadar açılmış ağzına dolar. Artık onları yutuyor, boğuluyordur. Sadece başının tepesi, tek gözü ve suratını tutan o korkunç el görülebiliyordur.

Yaratık oğlanı boğmaya ara vermeksizin gölden yükselir. Gözleri soğuyan közler gibi turuncu bir renkle parlıyordur. Bu şey sudaki canavarlardan biri değildir. Bu başka bir şeydir... daha beter bir şey...

Walker sisin içinde boynuzlar görür...

Soğuğa rağmen kan ter içinde uyandı. Çığlığı, çadırın diğer tarafında yatan Peder Cornelius'u irkiltti. Küfürler savurdu, ardından yan dönüp bacaklarını gövdesine çekti.

Walker oğlunun ismini bir defa, iki defa, sonra tekrar fısıldadı. Charlie'nin kendisiyle beraber burada, rüyalarına giren o boynuzlu şeyin bulunduğu bu gemide değil de güvenli evinde olmasından dolayı bilumum tanrıya şükretti.

Yaratık her nasılsa zihnine sızmıştı ve Walker uyurken bile onu orada hissedebiliyordu. Artık Walker'ı tanıyordu; tıpkı Walker'ın da onun en azından ufak bir parçasını tanıdığı gibi. Boynuzlu şeyin kötülüğünü sezmişti ve bundan sonra neler olursa olsun onun dağdan indirilmesine izin veremezdi. Kötülük açığa çıkmıştı ama tekrardan zapt edilebilirdi.

Walker o kâbus sonrası paniğin etkisinde bir müddet yatarak saçma, hatta gülünç gelene kadar bu düşüncelere kafa yordu. Nihayet gündoğumundan önceki son saatte tekrar içi geçerken korkularının kendisini aptal yerine koymalarına müsaade etmeyeceğine ikna olmuştu. Azmi sendelese de iblisin bir şekilde uyanık ve bilinçli olduğundan, buradaki varlıklarını algıladığından emindi.

Burada bulunmalarını istediğinden de.

* * * * *

Sabah kurşuni bir günışığıyla mağaraya girdi. Geceleyin kar yağışı dinmişti... en azından kısa bir süreliğine. Ortadan kaybolan ekip üyelerinin haberi çabucak yayılmıştı. Helen Marshall'ın takımındakiler son günlerde numune topladıkları ve kalıntıları korumaya aldıkları birinci kattaki bölümün hemen yanında özel bir toplantı düzenlediler. Seslerinin başkaları tarafından duyulmamasına özen göstererek kendi aralarında konuştular ve Meryem yanlarından geçerken susmalarına, bazılarının suçlu bir edayla bakışlarını kaçırmasına dayanarak KHGP'yi topyekûn terk etmeyi değerlendirdiklerini anladı.

Genç kadın şimdi ikinci katın arka kısmında, boynuzlu kadavranın yattığı köşeye inen merdivenin yakınındaydı. Çadırında bekleyen şey binlerce yıldır ölü olmasına rağmen etrafındaki herkesin sinirlerini, düşünceleri ve davranışlarını hâlâ etkiliyordu.

"İçimden kahrolası şeyi ateşe verip bu konuyu kapatmak geliyor," dedi Meryem.

Adam bir elini kaldırdı. "Dur bir da–"

"İçimden geliyor dedim, aşkım. Öyle bir şey yapacak değilim." Meryem gözlerini yuvarladı, başını iki yana salladı ve etrafındakilere tek tek baktı. Sevdiği erkek Adam. Hoş karşıladığı ama artık buraya hiç ayak basmamış olmasını dilediği Walker. Kendisinden nefret eden Hakan.

"Onun hiç konu edilmemesini isterdim, hepsi bu," dedi. "Daha önce burada boynuzlara sahip ölü birini bulacağımızı söyleselerdi bir parti verirdim. Tabutu ilk açtığımızda neredeyse bayram edecektim. Yaptığımız çekimler belgesel için altın değerinde ama artık ters giden her şey aramızda kahrolası bir iblis olmasına bağlanıyor."

Adam duvardaki kuru kalaslara yaslandı. "O şey kahrolası bir iblis–"

"Bir iblis olmadığını biliyorum!" diye çıkıştı Meryem. "Ama gel de aynı şeyi tüm bu batıl inançlı salaklara anlat..."

Ansızın donakaldı. Hakan'ın ötesinde, onları bu köşeye getirmiş tünelin hemen ucunda biri gizlice onları dinliyordu. Meryem başının tam üzerindeki parlak çalışma ışığının düşürdüğü gölgeyi görmüştü.

"Seni gidi piç kurusu," diye tıslayarak Hakan'ın yanından hışımla geçti.

Gölge bir fare gibi cıyaklayarak hareket etti. Fakat artık kaçması için çok geçti ve o nedenle saklandığı yerden çıktı. Kulak misafirleri, soğuktan ve suçluluk duygusundan yanakları kızarmış Olivieri'ydi.

"Siktir git," dedi Meryem, sözünü esirgemeden.

"Ben–"

"Şaka yapmıyorum, Armando," dedi genç kadın. "Derhal buradan siktir git. Bu görüşmeye davet edilmedin. Kendi aramızda konuşmak için buraya kadar geldiğimizi biliyorsun, yoksa bizi gizlice dinlemezdin."

"Sizi dinlemiyor–"

Meryem bir elini adamın göğsüne koydu. Onu nazik ama kararlı bir tavırla iterek oradan ayrılsın diye geri geri yürüttü. Olivieri kazandığı ivmeyi kullanarak arkasına döndü ve geldiği yoldan gerisingeri uzaklaştı.

"Bu toplantıya dahil edilmem gerekirdi," dedi. "Tüm üst düzey personelin de. Doktor Walker'ın neden burada olup da–"

"Doktor Walker boktan şeylerle başa çıkmakta tecrübe sahibi ve onu burada istiyorum," dedi Meryem. "Ama seni *istemiyorum*."

Daha fazlasını söylemesine gerek kalmadı. Olivieri gidiyordu.

Meryem döndü, ağır adımlarla merdivene kadar yürüdü ve birinci kata –kutuya ve içindeki boynuzlu şeye– inen gölgeli açıklığa bir müddet baktı.

"Tecrübelerim hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Walker.

Meryem adamın yüzünü inceledi. Alnının sol tarafından ince bir yara izi geçiyordu ve boynunun sağ yanı daha küçükleriyle bezeliydi. Fakat ne kadar çok karanlık ve dert görüp geçirdiğinin asıl kanıtı gözleriydi.

Genç kadın burnunu çekti. "Adam burada, çünkü onunla ortağız. Hakan burada, çünkü o ekipbaşı. Bu küçük konferansta siyasi sebeplerden birini isteseydim Kim'i ve Bay Avcı'yı çağırırdım. Sana buraya geliş izni verilirken hakkında biraz bilgi topladım. Bazı zor durumlarda bulunmuşsun ve gerçekte kim olduğunu ya da Ulusal Bilim Vakfı hesabına ne iş yaptığını anlamasam bile öğrendiklerime göre işler sarpa sardığında başının çaresine bakmayı iyi biliyormuşsun."

"Yani görüşlerimi duymak istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Walker.

Olivieri gözden kaybolurken bile Meryem'in öfkesi geçmemişti. Soğuk hava tekrar içine işliyordu ve parlak çalışma ışığı ona kendini daha zinde hissettirmiyordu. Sabah olmasına rağmen ona hâlâ vakit gece yarısıymış, sanki aylardır uyumuyormuş ve gölgeler etrafını kuşatıyormuş gibi geliyordu.

"Evet, Doktor Walker. Öyle söylüyorum." Genç kadının başı ağrıyordu.

Walker gözlerinin altındaki koyu torbaları ovuşturdu. Belli ki o da doğru düzgün uyumamıştı.

"Evvelsi gece adamlarınızdan ikisi ortadan kayboldu," dedi Walker, imalı bir bakışla Hakan'ı süzerek. "Biri kar yağarken bile dağdan inebilecek kadar hünerli bir rehberdi. Öngörülen tipi henüz buraya ulaşmadı; o yüzden bu teoriyi kabullenmeye razıydım. Bir derecede kadar mantıklıydı. Sonuçta şu an yanınızda çalışan bir sürü bezgin insan var. Ama şimdi iki kişi daha? Orta yaşlı bir arkeolog ve onun öğrencilerinden biri, ki ikisinin de pek tırmanış tecrübesi olduğu söylenemez?"

Merdiven tekrar dikkatini çekince Meryem kendini başını çevirmeye zorladı.

Hakan'a baktı. "Dağdan inebilirler miydi?"

Eski alışkanlıklarına dönen Hakan onunla göz göze gelmekten kaçındı. Cevap vermek için izin verilmesini beklercesine Adam'a odaklandı. Bu da neydi böyle?

"Mümkündür," dedi Hakan, yavaşça kafa sallayarak. Fakat

sonra bakışlarını genç kadına doğru çevirdi. Kısık gözleri kasvetli bir bilgiçlikle doluydu. "Ama inmediklerinin farkındasın."

Meryem irkildi. "Ne diyorsun?"

Hakan'ın burun delikleri kapanıp açıldı. Meryem'i o tanıdık hoşnutsuzlukla süzdü. "Aksini ispatlamak için ne kadar uğraşsan da aptal bir kadın değilsin. Profesör Marshall senin liderliğine karşı herhangi bir husumet göstermediği gibi ölü şeylerden korkmazdı."

"Aynı fikirdeyim," dedi Adam usulca. Meryem kameranın yokluğunu ilk kez o anda fark etti. "O insanlar çekip gitmediler. Burada iblis falan yok ama bu bir canavarla karşı karşıya olmadığımız anlamına gelmez. Hatta belki birden fazlasıyla."

Walker merdivene kadar gitti, bir elini ona koydu ve aşağıdaki karanlığa göz gezdirdi. Hepsi de onu seyretmekteydi. Meryem adamın içinde biriken gerginliği görüyor ve aynı şeyi –kaçma, çığlık çığlığa bağırma veya kalıp savaşma dürtüsünü– kendi içinde de hissediyordu.

"Cinayet," dedi. "Bahsettiğimiz bu."

"Evet," dedi Hakan. "Başka bir şey olamaz."

"Evet, cinayet," diye onayladı Ben, kulak kabartan bir başkasının olmadığını garantilemek için etrafa bakınarak. "Ve de sabotaj."

Meryem ellerinin titrediğini hissetti. Yüzünü ateş bastı.

"Hakan, Patil'e ihtiyacı olan aletleri toplamasını, sonra da Helen'ın öğrencilerinden birkaçını –hâlâ çalışabilecek durumdakileri– toplayıp benimle kutunun yanında buluşmasını söyle."

"Dur bakalım," diye başladı Walker.

Meryem ona aldırış etmedi. "Adam, Zeybekçi ile Avcı'yı durumdan haberdar et. Hazır gitmişken Olivieri'ye de söyleyiver. Ayrıca sen ve Calliope kahrolası kameralarınızı getirin. Yeterince zaman harcadık."

Walker bir elini kaldırdı. "Meryem–"

"Burada hiçbir yetkin yok, Doktor Walker. Biz bu işimizi görürken sen ve rahip yanımızda bulunmak istiyorsanız yolumuza

çıkmadığınız sürece bunu dert etmem. Ama eğer o lanet olasıca iblisi bir an önce mağaradan çıkarıp bu insanlardan uzaklaştırmazsam proje büsbütün mahvolur."

Hakan ile Adam kafa salladılar.

"Tamamdır," dedi Adam.

Oradan ayrılmaya davrandılar.

"Millet," dedi Walker, "bir şey daha var. Arkanızı iyi kollayın. Artık hiç kimse burada yalnız başına gezinmemeli. Kadavradan kurtulduktan sonra bile başa çıkmamız gereken gerçek bir canavar olacak."

Meryem merdivene tutunup aşağı inmeye başladı.

"Her şey sırayla."

* * * * *

Tabutun etrafındaki plastik çadır sökülmüştü. Boynuzlu şey parlak ışıklarla aydınlanıyor, çıplak sarı ışık hem yaratığın pörsümüş kalıntılarına hem de duvara ve kutunun üstünde durduğu zemine gri tonda kem gölgeler düşürüyordu. Birine engel olursa Meryem tarafından haklı bir şekilde oradan gönderileceğini bilen Walker elinden geldiği kadar ayak altında durmamaya çalışıyordu.

Kameralarıyla işçilerin arasında mekik dokuyan Adam ile Calliope her nasılsa ayak bağı olmamayı beceriyorlardı. Hakan'ın projeye aldığı işçiler bu operasyonun dışında bırakılmışlardı. Kalıntılar onların yerine Wyn Douglas ile arkeoloji öğrencileri tarafından Dev Patil ile Zeybekçi'nin denetiminde oradan çıkarılacaktı. Başlarında dikilen Olivieri cesedi dikkatle incelemekteydi. Meryem ona iki kere çatmış, hatta bir defa Patil fark edilir ölçüde sinirlenince onu paleopataloğun yolundan kendi eliyle çekmişti.

"Bu normal mi?" diye sordu Olivieri, hoşnutsuz bir tavırla Walker'a sokularak. "Böyle bir süreci daha önce hiç gözlemlemedim ama kadavrayı dışarı çıkarmanın daha sistemli bir yolunun olmadığını hiç zannetmiyorum; özellikle de koruma amacı taşınıldığı düşünülürse."

Öğrenciler Patil'in talimatları doğrultusunda o kalın plastik örtüden yeni bir paket açmışlardı. Hiç kimse kesif brandanın steril olduğunu düşünecek değildi ama en azından temizdi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Walker usulca, sözlerinin kaydedilmesini istemediğinden Calliope ile kamerasına göz atarak. "Meryem'in bu noktada öyle şeyleri pek umursadığını sanmam."

Öğrenciler sert plastik brandayı kadavranın başının altından geçirdiler. Boynuzlu kafatası kıpırdadığında herkes sonbahar yapraklarının ayak altında ezilmesi gibi kuru bir çıtırtı işitti. Hayır. Arkeoloji dünyasında bunun standart bir prosedür olması mümkün değildi. Bu bir *siktir-et-bir-an-önce-olsun-bitsin* prosedürüydü.

Walker cesedin tahtaya yapışıp yapışmadığını –kuruyan etlerin binlerce yıl içerisinde tabutun dibine kaynayıp kaynamadığını– merak etti. Fakat arkeoloji ekibindekiler brandayı nazikçe cesedin altına sokarlarken fazla bir dirençle karşılaşmadılar. Ceset hafifçe sallandı. Kemiklerde kalmış deri parçacıkları Walker'a örümcek ağlarını hatırlatmıştı fakat ceset kıpırdarken hepsi de toza döndü ve geminin arka tarafı bayat bir kokuyla doldu. Dirseğinin iç kısmına hapşıran Dev Patil kısa bir süreliğine geri çekilirken öğrenciler brandayı cesedin altına sokmayı bitirdiler.

"Tamam mıyız?" diye sordu Meryem.

Patil yüzüne bir ameliyat maskesi taktı ve kadavranın üzerine eğildi. Eldivenli ellerle başın yanlarını kontrol etti. Göz kenarlarındaki kırışmayla hoşnutsuzluğunu belli ederek iç geçirdi.

"Daha şimdiden yeterince hasar verdik," dedi. "O yüzden tekrar söylüyorum: brandanın her bir ucunu tutarak kadavrayı nazikçe duvardan tarafa yuvarlayacağız. Sırt tahtası kalıntıların altına sokulacak ve sonra –yine nazikçe– kadavrayı eski konumuna getireceğiz. Bu muhtemelen hatırı sayılır bir zarara yol açacak fakat amacımız o zararı asgariye indirmek."

Patil sözlerinin ardından Meryem'e sert bir bakış attı. Walker fenerlerden birinin arkasındaki konumundan bile paleopatalogun kınayıcı bakışlarını hissedebiliyordu.

Sağından, koridorun diğer ucundan bazı mırıltılar geldi ve Walker dönüp baktığında Peder Cornelius'un Bay Zeybekçi'yle usulca tartıştığını gördü.

"Olmaz," dedi Zeybekçi kesin bir dille.

"Üstümde bir yetkin yok," dedi rahip, tırtılımsı kaşlarını çatarak. "Şimdi bırak geçeyim."

Walker bıyık altından küfretti.

"Doktor Walker–" diye başladı Meryem.

Walker bir elini kaldırarak kadının sitemini daha başlamadan bitirdi ve Olivieri ile arkeoloji öğrencilerinden birini itip geçti. Zeybekçi ile rahibe yaklaşırken Adam'ın kamerası bir an olsun üstünden ayrılmadı.

"Peder, burada bulunmamalısın," diye söze girdi Walker.

"Senin yetkini de tanımıyorum," dedi Peder Cornelius.

"Eğer Tanrı'nın yetkisinden bahsedersen seni kendi ellerimle dağdan aşağı atarım," dedi Walker. Ancak orada toplanmış ekip üyelerinin irkildiklerini hissedince ağzından çıkanı kulağı duydu. Bu insanların çoğu kayıp personelin cinayete kurban gittiklerinden endişeleniyordu. Eğer bu doğruysa uçurumdan düşmüş olmaları kuvvetle muhtemeldi.

Peder Cornelius ona aldırış etmeyip Meryem'e doğru döndü. "Buradaki hiç kimse sizden başkasına kulak asacak değil, Bayan Karga. O yüzden size başvurmak zorundayım. Bitümen kaplama ile tabut kapağı üzerindeki incelemelerimin tercümelerini ve notlarını gözden geçiriyordum. Orada yazanların bir uyarı olduğundan en ufak şüphem yok. Hem de birkaç kez ısrarla tekrarlanan bir uyarı."

Olivieri oflayarak gözlerini yuvarladı.

Calliope kamerayı Meryem'in yüzüne çevirdi.

"Peder, cidden," dedi Meryem. "İnancınıza saygı duyuyorum ama–"

"Bunun inancımla bir ilgisi yok. O yazıların kökeni Hıristiyanlığa dayanmıyor. Dayandığı tek şey tarih. Katolik, Yahudi, Müslüman veya başka bir şey olmak hiç fark etmez."

"Ama eder," dedi Meryem. "Burada bir tür manevi kötülüğün faaliyet gösterdiğini öne sürüyorsunuz. Bu şeyin" –boynuzlu kadavrayı gösterdi– "gerçek bir iblis olduğunu. Tercümelerinize karşı çıkmıyorum–"

"Ben çıkıyorum," diye söylendi Olivieri.

"–ama o uyarıları yazanların bunun gereğine inanıp inanmamalarının bir önemi olmadığını söylüyorum. Sonuçta *biz* onlara inanmıyoruz." Meryem etrafındakileri işaret etmek için elini savurduğu zaman o parlak endüstriyel ışıkta uzun gölgeler düşürdü. "Daha doğrusu siz hariç hiçbirimiz. Ve rahip olun ya da olmayın sizin akademik geçmişinize sahip birinin böyle fikirlere kapılabilmesi beni şaşırtıyor."

Peder Cornelius tabuta doğru yürüdü. Öğrencilerden biri onu durdurmaya davrandı ama Meryem genç kadını kış kışlayarak rahibin kutunun yanında durmasına ve "iblisin" boynuzlu çehresine tepeden bakmasına izin verdi. Walker gölgelerin tabuta düşme biçimine bakarak yaratığın dehşet verici göründüğünü itiraf etmeliydi.

"Ofisimde kitaplarla çevriliyken ben de inanmazdım," dedi Peder Cornelius. "Ama onu hissettim. Ve sizin de hissettiğinizi–"

"Tamam, bu kadar yeter," diye adamın sözünü kesti Olivieri. "Topu topu birkaç parça çeviri yaptın ve ben o kısıtlı tercümelere bile ulaşmakta kullandığın yöntemleri sorguluyorum. Kusura bakma ama sen meslektaşlarından çok fazla kötülük masalı dinlemiş korku dolu bir ihtiyarsın."

"Artık tercümenin önemi yok," dedi Walker, Peder Cornelius'a bakarken az önceki sözlerin içeriğindeki insafsızlığı yumuşatmaya çalışarak. "Bu çirkin pezevenk gerçek bir iblis olsaydı bile ona bir bak. İsa'nın doğumundan çok önce geberip gitmiş. Artık yaşamıyor."

Zeybekçi rahibin önüne geçti. "Lütfen geri çekilin."

Peder Cornelius solgun bir yüz ve gergin bir bedenle birkaç adım geriledi.

"Yapın şu işi," dedi Meryem.

Öğrenciler tabutun başındaki ve ayakucundaki yerlerine geçerlerken Patil de ince, sert plastikten yapılma sırt tahtasını yerden kaldırıp tabutun kenarına dayadı. Üçe kadar sayıp kafa salladı ve öğrencilerden ikisi plastik brandayı yavaşça gererek cesedi bir tarafa salladı. Patil tahtayı tabuta indirdi ve ölü şeyi küremeye çalışırcasına kadavranın altına soktu. Eğilerek tahtayı yerine kaydırdığı sırada cesetten çalı çırpının tutuşmasına benzer kuru bir çıtırtı geldi. Boynuzlu şeyin göğsünde bir çatlak belirdi, çatlaktan toz püskürdü ve bunu sidik sarısı bir gaz bulutu izledi. Bulut Patil'in başını anlık bir sisle sarmaladı.

"Geri çekilin!" diye seslendi Walker.

Adam tuttuğu kamerayı unutup yerinden fırladı ve boştaki eliyle Patil'e asıldı. Paleopatalog dönüp dizleri üstüne düştü. Walker bir an için adamın gözaklarının çürük bir turuncuya büründüğünü zannetti. Sonra Patil başını öteye çevirdi ve öğürmeye başladı. İlk öğürtüde hiçbir şey çıkmadı fakat bir sonrakinde ağzından fışkıran kusmuklar mağaranın eğik köşesine saçıldı ve gemi kalaslarının çağlar geçtikçe ayrıldıkları yarıklara sızdı.

"Şu şeyi sarın ve buradan götürün!" dedi Meryem arkeoloji ekibine.

Her iki uçtaki öğrenciler plastik brandayı kadavranın üstüne kapattılar. Wyn Douglas onu çabucak bantladıktan sonra da bir kaza mahallindeki sağlık görevlileri gibi sırt tahtasını havaya kaldırdılar. Saniyeler gibi gelen bir süre zarfında kadavrayı yakındaki merdivenin dibine taşıdılar ve orada daha kapsamlı bir şekilde sarmaya başladılar.

Meryem gidip Patil'in yanına diz çöktü ve bir elini adamın omzuna koydu. "Dev, sen–"

Walker bir öğrenciyi itip geçti. "Meryem, ondan uzak dur. Hepiniz geri çekilin."

Anlık şoku atlatan Adam şöyle bir silkindi. "Walker haklı. Hadi, aşkım. O şey her neyse bulaşıcı olabilir." Başka bir öğrenciye doğru döndü. "Doktoru hemen buraya getir. Diğerleriniz geri durun."

Başka hiç kimsenin uyarılması gerekmedi. Calliope çekimi sürdürürken Adam nişanlısının kalkmasına yardım etti ve birlikte Patil'den uzaklaştılar. Lakin herkes aynı şeyi yapmadı. Calliope'yi itip geçen Peder Cornelius içi boşalmış tabuta ve Patil'e yaklaştı.

"Peder–" diye uyardı Walker.

Fakat rahibin gözleri az öncesine kadar boynuzlu şeyin yattığı kutunun ışıl ışıl aydınlanan iç kısmına kilitlenmişti ve baktığı zaman Walker da oradaki işaretleri fark etti. Kadavranın sıvıları eski bir devirde tahtayı lekelemişti ama bunlar yalnızca o lekelerin kalıntıları değildi. Orada sözcükler de vardı. Tahtaya binlerce yıl evvel kapaktakilere ve bitümen kaplamadakilere benzer semboller kazınmış veya yakılmıştı. Tercüme edilecek daha başka eski mesajlar bulmuşlardı.

"Şimdi zamanı değil," diye başladı Walker. "Cidden. Büyük bir risk–"

Zeybekçi, rahibe Türkçe bir şeyler bağırdı. İlk başta kısa ve öfkeli olan sözleri çabucak genizden gelen uzun bir sözcük dizisine dönüştü ve gözetmenin yüzü hiddetle çarpıldı.

"Sakin ol," dedi Meryem, Adam'la beraber ona doğru dönerken. Fakat geç kalmıştı. Adam harekete geçmişti bile.

Zeybekçi ellerini ileri uzatarak, parmaklarını kanca gibi kıvırarak ileri atıldı ve Peder Cornelius'u giysilerinden tutup yere yapıştırdı. İnsanlar bağırmaya başladılar. Kamerasıyla yer kapma derdindeki Calliope her şeyi kayda alırken diğerleri Zeybekçi'yi tutup uzaklaştırmaya çalıştılar. Zeybekçi genizden gelen çağırışlarına ara vermeden yaşlı rahibe vurmaya, onun başını ve boğazını yumruklamaya koyuldu.

Sonra silahını çekti.

Adam gözetmenin kolunu kapıp arkaya kıvırdı ve onu çabucak silahsızlandırdı. Fakat Zeybekçi diğer kolunu savurdu ve kafasına yandan bir yumruk indirerek onu sırtüstü devirdi.

"Bize yardım edin!" diye öğrencilere seslendi Meryem.

Fakat Walker o zamana kadar dengesini sağlamıştı. Meryem'in

de desteğiyle Zeybekçi'yi rahibin üstünden kaldırdı ve boğuşarak onu yere yatırdı. Sonunda öğrenciler de yetişerek adamın ellerini yere bastırdılar. Zeybekçi çırpınarak onlara karşı koydu. Öfkesi ona öyle bir kuvvet veriyordu ki Walker göğsüne diz çökmek ve durması, aklını başına alması için ona bağırmak zorunda kaldı.

Zeybekçi ona dik dik baktı. Endüstriyel ışıklar gözlerini parıldatmasına rağmen orada gölgeler de vardı ve Walker yarım saniyeliğine gaz bulutu Patil'in başını yuttuğu zaman paleopatalogunkilerde de rastladığı o turuncu tonu görür gibi oldu.

Zeybekçi ansızın durdu. Gözlerini yumdu ve iç geçirdi. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

"Bana neler oldu?" diye sakince sordu.

Walker ona güvenmiyordu. Daha değil. O ve öğrenciler ağırdan alarak adamın gerçekten sakinleştiğinden emin oldular. Tuttuğu nefesi verebildiğinde ve sırtındaki kaslar gevşediğinde tekrar tabuttan yana göz attı. Patil doğrulup oturmuş ve sırtını ona dayamıştı. Tiksintili bir bakışla ağzını silen paleopatalog solgun ama bunun haricinde iyi görünüyordu.

"Bu da neydi öyle?" dedi Adam. O kafatasını ovuştururken Meryem kargaşa sonrası durgunlukta etrafı gözden geçirdi.

Walker maceracının elindeki tabancaya baktı. Zeybekçi de aynını yaptı.

"Artık onu alabilirim," diyen gözetmen elini silaha doğru uzattı.

"Hiç sanmıyorum," dedi Walker, aralarına girerek. "En azından şimdilik."

Silahı vermesi için Adam'a elini uzattı. Adam tereddüt edip Meryem'e göz attı ama Walker'ın ortada ateşli bir silah varken onay bekleyecek hali yoktu. Dikkatli ama kati bir tavırla silahı Adam'ın elinden aldı.

"Bay Avcı iyi gözüktüğü vakit silahı *ona* vereceğim," dedi. Bu açıklama şimdilik herkesi tatmin etmiş gibiydi.

Peder Cornelius genzini temizledi. Hep beraber ona doğru döndüklerinde rahibin titrekçe ayağa kalkmakta olduğunu

gördüler. Din adamının burnu kanıyordu. Ağzı daha şimdiden şişmeye başlamış, üst dudağı yarılmıştı. Sol yanağında kemiğe kadar dayanan ve mutlaka dikiş gerektiren bir kesik vardı.

"İtirazlarınız sona erdiyse," dedi rahip, "artık tabutun içinde yazanları deşifre etmeye çalışayım. O zehirli küçük bulut belki vücut gazlarından fazlası değildir. Ama tüm bunların tamamen doğal şeyler olduğu yönündeki ısrarınız yanlış çıkabilir diye neyle uğraştığımızı bilmek isterim."

Konuşurken yaralı yüzünden ufacık kan damlaları düşerek tahta zemine sıçradı.

Bu sefer hiç kimse ona karşı çıkmadı.

* * * * *

Fırtına bir süre dindi. İkindi ortalarında rüzgâr bir saat kadar neredeyse tamamen kesildi ve dağın etrafındaki dünya tümüyle duruldu. Hava durumundaki düzelmeye rağmen geminin içindeki çalışmalara ara verildi. Gökyüzünün durgunluğu gibi mağaradaki faaliyetsizlik de geçici gözüküyor, her ikisi de çok yakında yepyeni bir şevkle yenilenmeyi vaat ediyordu. En azından fırtına bakımından bu vaat havanın kararmasından bir saat önce yerine geldi.

Adam yere sağlam basarak mağara ağzını döven esintilere karşı koymaktaydı. Gece henüz çökmemişse de karanlık erkenden bastırmıştı. Son bir-iki günkü karlar şimdi çıkagelen kızgın, çalkantılı beyazlığa kıyasla hafif bir serpinti sayılırdı. Adam sırtını rüzgâra vererek kamerasını sımsıkı tuttu ve görsellerin sandığı kadar çarpıcı olduklarını umarak haykıran kasırgayı kayda aldı. İnsanlar bir tipinin görünümüne aşina olabilirlerdi ama altlarında binlerce metrelik bir hiçlik varken değil.

Aklı o kayıp dört kişiye giden Adam uçurum kenarından düşüp düşmediklerini merak etti. Belki de cesetleri şimdi aşağıda, kalınlaştıkça kalınlaşan kar tabakasının altında gömülüydü ve en azından bahardaki ilk erimeye kadar sevdiklerinden ayrı kalacaktı. Adam düşüncelerini ve korkularını gitgide daha çok

kendine saklar olmuştu. Meryem'in onları dinlemek ister gibi bir hali yoktu ve bu durum biraz kalbini kırsa da Adam nişanlısının üstündeki baskıyı unutmuş değildi.

O baskının altına kendisi girdi, diye aklından geçirdi. Yükü seve seve paylaşırdı ama Meryem'in öyle bir arzusu yoktu. *Dertlerini paylaşmak istemediğine göre belki mutluluklarını da paylaşmak istemiyordur. Gerçekten böyle bir kadınla evlenmeyi mi planlıyorsun?*

İçini bir suçluluk duygusu kapladı. Meryem'i seviyor ve bu sevgiden pişmanlık duymuyordu. Fakat Meryem kimi zaman işleri kolaylaştırmıyordu. Adam onu mükemmel bir hayat arkadaşı olarak görmüştü. Genç kadın kendi hayallerinin peşinden koşarken Adam da kendininkilerin peşinden koşabilir, bu yolda birbirlerine destek olabilirlerdi.

Şu an kafası çalışan herkes ne bulursa ona sığınıyor, sobaları yakıp birbirine sokulmuş oturuyordu. Fakat Adam'ın yalnız kalması, kafasını boşaltması lazımdı. Toplantılar düzenlendiğinin farkındaydı. Verilecek bir sürü karar vardı. Doktor Dwyer, Peder Cornelius'a pansuman yapmıştı ve rahip Hakan'ın gözetiminde tabutun içindeki yazıları deşifre etmeye çalışıyordu. Walker ile Kim ona yardım ediyorlar, Calliope de süreci kayda alıyordu. Dev Patil ile Zeybekçi halen Doktor Dwyer'ın bakımı altındaydı ama her ikisi de iyi oldukları konusunda ısrarcıydı.

Adam kamerasını montunun derin iç cebine soktu ve içeri dönse iyi olacağını düşünerek fermuarını çekti. O tarafa göz attığında bir suretin aceleci bir sendelemeyle gemiden çıktığını gördü. Başı önüne eğik, elleri iki yanına inik suret ayak sürüyerek tipide ilerledi. Dosdoğru uçurum kenarına ve orada kendisini bekleyen upuzun düşüşe gitmekteydi.

"Bu da kim–" diye başlayan Adam daha sözünü bitirmeden koşmaya başladı.

Koşarken karda ayağı kaydı ve uçak taklidi yapan bir çocuk gibi kollarını açtı. Yanlış bir adımın uçurumdan düşmesine sebep olacağı korkusuyla kalbi gümbür gümbür attı. Tipinin içinde

nefes alan o semavi mavi ışıkta siluet hızlandı ama Adam ondan geri kalmadı. Ayakları karda bir ritim tutturmuştu ve zamanında yetişecek, o kişinin hayatını kurtaracaktı.

Sonra sol ayağı karın altındaki bir buz kütlesine çarpıp yerden kesildi. Havada döne döne sol tarafının üstüne düşen Adam'ın ağzından bir hırıltı kaçtı ve kaburgaları şiddetle sızladı. İvmesi onu bir-iki adım kadar ileri taşırken uçurum kenarının yakınlığını hissetti. En ufak bir kıpırtının bile düşmek anlamına gelebileceğinden emindi.

Hayır, diye düşünerek boynunu çevirdi. Artık asla yetişemeyeceğinin farkındaydı. Yüzükoyun yuvarlandı ve başarısızlığın gerginliğiyle yerden kalkmaya davrandı.

İlkinin peşinden ikinci bir suret geldi. Fırtınadan bir öcü gibi fırlayan yabancı ani esintilerin arasında belirdi. Adeta bir kar perdesi yarılmış, arkasında yatanı meydana çıkarmıştı. Adam paniğe kapıldı. Sanki bu ikisi toplu bir göçün, ekip üyeleri kendilerini dağdan aşağı atmaya hazırlanırlarken yaşanacak bir dizi intiharın sadece başlangıcıydı.

Sonra ikinci suretin Hakan olduğunu görüp nefesini tuttu. İlk adamın peşinden atılan Hakan bağırarak onu montunun arkasından yakaladı ve karlara çaldı. Birbirlerine dolanarak taklalar attılar ve gelip tam kenarda durduklarında Adam bir dua fısıldadı. İlk adam debelenmeyi sürdürürken Hakan'ın bacağı kenardan aşağı sarktı. Gözleri ilkel bir korkuyla kocaman açılan, kendi canının derdine düşen Hakan diğerinin suratına iki kez vurdu.

Adam o sırada yanlarına ulaştı. Hakan'a elini uzatıp kenardan uzaklaşması için ona destek oldu. Birlikte ilk adamı mağaraya doğru sürüklediler. Hakan adama yine bir yumruk attı, sonra da yüzündeki atkıyı çekip aldı.

"İkimizi birden öldürebilirdin!" diye bağırdı rehber, ağzından tükürükler saçarak.

Armando Olivieri korku veya utanç duymaksızın onlara baktı. Yüzünde sadece hüsran vardı. Adam'ın göğsü öfkeyle kaynadı. Olivieri'yi montundan tutup daha güvenli bir yere sürükledi.

Profesör haykırarak onun kollarına vurdu, serbest bırakılmayı talep etti.

Adam onu karlara çarptı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Böyle bir halt yiyorsun, sonra da sana el sürdüğüm için yakınıyorsun, öyle mi? Az önce o siktiğim hayatını kurtardım!"

Olivieri kaskatı kesildi ve gözleri doldu. Karlar üçlüyü kamçılarken dondurucu soğuk profesörün gözyaşlarını yavaşlattı. Adam yaşların oracıkta donup donmayacağını merak etti.

"Anlamıyorsun," dedi Olivieri. Rüzgâr öylesine güçlüydü ki Adam rehberin söylenenleri duyabildiğinden şüpheliydi. "Onu damarlarımdaki bir zehir gibi içimde hissettim ve Tanrı'nın onu durduramayacağını anladım. Görmüyor musun? Tanrı artık burada değil. Bize yardım edemez."

Sözleri tüm yetişkinlik yaşamı boyunca Kitab-ı Mukaddes'i araştırmış bir adamdan geldiği için çirkindi fakat Olivieri'nin ses tonu Adam'ı tipinin asla yapamayacağı bir şekilde ürpertti. Hele gözleri… Adam daha önce hiç böyle bir ümitsizlik görmemişti. Dertlenerek dizleri üstünde doğruldu ve başını kaldırıp Hakan'a baktı.

"Onu Doktor Dwyer'a götür. Gerekirse elini kolunu bağla," dedi. "İşler kontrolden çıktı. Gidip Meryem'le konuşmalıyım."

Hakan adamı omuzlarından tuttu ve tekrar uçurum kenarına koşmayacağından emin oldu.

"Acele etmesen iyi olur," dedi rehber. Öyle bir aşağılamayla konuşmuştu ki sözcükleri tükürmüş kadar olmuştu. "Yoksa gördüklerin hoşuna gitmeyebilir."

Onlar uzaklaşırlarken Adam rehberin sırtına bakakaldı. Göğsündeki sımsıkı bir sessizlik yumağı şişerek daha büyük bir şeye dönüştü. İkilinin peşinden gitmeye başlarken ilk adımına ve sonrasında ikincisine ne gariptir ki sakinleştirici bir etki yaratan bir korku eşlik etti.

Nöbet vazifesini unutarak, hatta Olivieri'nin intihar girişimini bile hayal meyal anımsayarak rüzgârdan çıktı ve personelin çoğunluğuna yatakhane işlevi gören birinci kattaki koridor boyunca ilerledi. Bazıları hava şartlarından biraz daha korunabil-

mek için bir üst kata taşınmışken diğerleri kısıtlı barınaklarını sağlamlaştırmakla yetinmişti. Adam ile Meryem'in ikinci katta kendi odaları vardı ama genç kadının ofis dediği ağıl buradaydı ve Adam onun hâlâ çalıştığından emindi.

Ağılın içinde jeneratör enerjili bir fenerin ve küçük bir portatif ısıtıcının karışımı olan parlak turuncu bir ışık yanıyordu.

Adam'ın adımları bu kadar içerilere savrulmuş ince kar tabakasında neredeyse çıt çıkarmıyordu. Ağılın iç mekânı görüş alanına girerken ne kendi kalp atışlarını ne de göğsünün inip kalkmasını hissedebiliyordu.

Meryem tıpkı tahmin ettiği gibi içerideydi. Öngörmediği şey ise yalnız olmamasıydı. O parlak ışıkta kollarını Feyiz'e dolamış, yüzünü rehberin göğsüne dayamıştı. Adam bulunduğu yüksekteki noktadan nişanlısının suratını seçemiyordu ama Feyiz içler acısı bir memnuniyet ifadesiyle gözlerini yummuştu.

Geri geri yürüyerek başını sağa sola sallamaya başladı. Koridor boyunca geri giderken şaşkınlığın ve inkârın yerini acı bir safra salgısı ile dargınlık aldı. Bunları hiddet izledi; ihanetinden dolayı nişanlısına ve ahmaklığından dolayı kendisine yönelik bir hiddet. Aklına yıllar içerisinde yüz farklı kitapta ve çizgi romanda okuduğu bir tabir geldi. *Sevdalı avanak. İşte bu sensin. Kahrolası budala.*

Az sonra kendini başladığı yerde –tipinin var gücüyle uluduğu, karların yüzünü kamçıladığı, soğuğun açıkta kalmış az miktarda deriyi dağladığı uçurum kenarında– buldu. Olivieri'nin intihar etmeye çalıştığı yere, sanki onun yapmaya niyetlendiği eylemi taklit etme gayretindeki rüzgârın ve karın kenardan uçup giden girdabımsı hayaletler yaratmasına uzun uzun baktı.

Adam bir adım daha attı.

Sırtına bir el dokundu. Öfke, içinden kabarıp taşan içgüdüsel bir yangın onu pençesine aldı. Meryem'le karşılaşmayı bekleyerek hızla arkasına döndü. Nişanlısı onu duyup peşinden gelmiş olmalıydı.

Fakat sırtına dokunan Meryem değildi.

Calliope onun yüz ifadesinin ciddiyetiyle irkildi. Adam bir nebze yumuşadı.

“Hey… ne oldu?” diye sordu genç kadın.

Çektiği ıstırap ve utanç öfkesini körüklese de Adam onu bastırıp başını iki yana salladı. “Yok bir şey. Ne istemiştin?”

Calliope ona inanmayı reddetti. Adam’ın gözlerine baktı ve adeta şefkat saçarak uzanıp elini tuttu.

“Adam,” dedi. “Lütfen. Ne oldu?”

Tipinin orta yerinde, karanlıkta ve fırtınanın o beyaz çığlığında, uçurum kenarının hemen yanı başında Adam kadını öptü. Calliope’nin dudakları sıcak ve yumuşaktı. Tenine değen nefesinde hafif bir çam kokusu vardı.

Calliope onu itti. “Dur.”

Adam derin bir nefes alarak geri çekildi. Sonra kızın yüzündeki kaygıyı gördü ve jeton düştü.

“Burada olmaz,” dedi Calliope.

Onlar da başka bir yere gittiler.

ON ÜÇ

Kar, geminin en uzak köşelerine ulaşmıyordu. Arka kısımda, tabutun halen eğimli zeminde beklediği ve portatif sobaların en azından azıcık ısı verdiği yerde Walker tipinin ne kadar şiddetlendiğinden habersizdi. Tek bildiği bu gece hiç kimsenin gizlice dışarı çıkmayacağıydı. Birileri eğer bu havada kaybolursa başlarına ne geldiğinden kimsenin en ufak bir şüphesi olmazdı.

Cinayet.

Geriye sadece bunu kimin yaptığı sorusu kalırdı.

Geminin o arka köşesinde iş henüz bitmemişti. Diğer herkes sabaha kadar örtünmeye, mümkün olduğu kadar çok katmanın altına girmeye gitmişti ama şimdi acilen cevaplanması gereken sorular vardı. Güneşin doğmasını veya fırtınanın dinmesini bekleyemeyecek sorular.

Peder Cornelius boşaltılmış iç kısmı halen parlak ışıklarla aydınlatılan tabutun başında çalışıyordu. Onun yanında duran Kim rahibin temin ettiğin bir günlüğe notlar alıyordu. Peder Cornelius'a bu yolda yardım etmek BM gözlemcisinin görevleri arasında değilse de oraya geldikleri andan itibaren Walker'ın ekibi ile KHGP personeli arasında var olan güven boşluğu koskoca bir uçuruma dönüşmüştü.

Polly Bennett ile arkeoloji ekibinin diğer iki üyesinin gözleri

onların üstündeydi. Genç arkeologların yüzlerindeki güvensizlik çok şey söylüyordu ama Walker bu güvensizliğin hak edildiğini biliyordu. Hem Kim hem de rahip tabutun ve içeriğinin çevresindeyken tuhaf davranışlar sergilemişlerdi. Walker son birkaç saattir hiçbir katkıda bulunmasa bile arkeoloji öğrencileriyle aynı sebepten dolayı –hiç kimsenin sapıtarak tabuta veya daha beteri kendisine yahut başkalarına zarar vermeyeceğinden emin olmak için– orada kalmıştı.

Yakın bir mesafede, ikinci kata çıkan merdivenin hemen dibinde duran kadavra işlemden geçirilip sıkıca sarılmış, sonra da bir ceset torbasına yerleştirilmiş ve naklini kolaylaştıracak fermuarlı bir branda ambalajla iyice örtülmüştü. Fırtına diner dinmez gitmeye hazırdı.

Bakışlarını fermuarlı brandadan ayıran Walker torbadaki çirkin, eciş bücüş cesedi ve kafatasındaki habis görünümlü boynuzları aklından çıkarmaya çalıştı.

"Bak bu hiç hoş değil," diyen Kim, kaşlarını çatarak Peder Cornelius'tan bir adım uzaklaştı.

Walker içinin titrediğini hissetti. *Hayır, hayır*, diye düşündü. *Yine bu saçmalıkla uğraşmak istemiyorum.*

Fakat sonra Kim ondan tarafa göz atarak onu da espriye dahil etti.

"Keşke Profesör Olivieri burada olsaydı dedi de," diye açıklayıp rahibi muzipçe dürttü. "Cidden çok alındım."

Rahip mahcup bir edayla doğru sözcükleri aradı. "Şey, Olivieri tercümedeki zorlukları daha iyi anlaya–"

"Geldiğimizden beri ağzından çıkan her kelimeye itiraz etti," dedi Walker. "Şu an aklı başında değil ve kusura bakma ama aklı başındayken bile herif hıyarın tekiydi, Peder."

"Bak ona itirazım yok," karşılığını verdi rahip. "Ama bilgili bir hıyar olduğu da kesin."

Arkeoloji öğrencileri ona bakakaldılar. Kim bir kaşını kaldırıp duymazdan gelse de Walker yalnızca güldü. Peder Cornelius'un müstehcen bir laf ettiğini daha önce de duymuştu. Hatta bunu

din adamının kendini daha iyi, daha kontrollü hissettiğinin bir kanıtı olarak saydı.

Polly Bennett tabutun yanındaki Kim ile rahibe katıldı. Helen Marshall'ın yokluğunda Polly, arkeoloji ekibinin en kıdemli üyesi, fiili patronları olup çıkmıştı.

"Bunun kapaktakilerden ne farkı var?" diye rahibe sordu.

Peder Cornelius, Walker'a göz attı. Polly de dönüp aralarındaki sessiz iletişimi seyretti. Mesaj netti. Bu Karga-Holzer Gemi Projesi olabilirdi ama iş Peder Cornelius'un burada bulduklarına gelince rahip başka birine hesap verirdi.

Walker kafa sallayarak onay verdi. Lisansüstü öğrencilerinin üçü de kısa bir süreliğine onu süzdü; yeni bilgilerin dışında kalıyor olabilecekleri fikrinden hoşlanmamışlardı.

"Yöntemler aynı," dedi Peder Cornelius, tabutun içini işaret ederek. "Kapağa yazı yazan ve bitümen kaplamaya semboller kazıyan kişi her ne metodolojiyi kullanmışsa aynı dil karışımı burada da mevcut. Bazı şeylerin tekrarlandığını keşfettim. Sümer unsuru kilit rol oynuyor. Meseleye doğru bakmıyormuşum, neden belli başlı ifadelerde belli başlı dillerin kullanıldığına anlam verebilsem cevabı bulacakmışım gibi hissediyorum."

Polly onun emrinde çalışmamasına rağmen tekrar Walker'a göz attı. "İhtisasım yabancı diller üzerinedir. Yardımım dokunabilir."

Walker rahibin burun kıvırmasını bekledi. Peder Cornelius'un hiç düşünmeden öyle yapacağı zamanlar olmuyor değildi. Fakat bu sefer başını yana eğdi ve yeşil saçlarının yarısı kazınmış genç kadını inceledi.

"Çok isterim," diye cevapladı Cornelius. Fakat konuşma tarzındaki bir şey –sesindeki bir tür titreme, gözlerini kaçırışı– Walker'a gerçekten yardım mı, yoksa Polly'nin yakınlığının vereceği güveni mi istediğini merak ettirdi. Belki de aralarından pek çoğu diken üstündeyken istikrarlı ve güçlü görünen birinin ahbaplığını arzuluyordu, o kadar.

Kim kadına yer açmak için biraz yana çekildi. Walker onun

işi şakaya vurup istenmediği yerde durmayacağı gibisinden bir laf edebileceğini düşündü fakat Kim öyle yapmaktansa günlüğe bir şeyler karaladı ve birkaç saniyeliğine dalıp gitti. Durduğu yerde sallanır gibi gözüktü. Kaygılanan Walker onun yanına gitmeye davrandı.

"Bekleyin biraz," dedi Polly, tabutun içine bakarak. "Oradaki izler–"

"Lekeler," diye düzeltti Peder Cornelius. "Evet?"

"Vücut sıvılarından kaldıklarını düşünüyordunuz."

"Hâlâ da öyle düşünüyorum."

Diğer öğrenciler de yaklaştılar. Dalgınlığından sıyrılan Kim tabutu daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. Walker da Polly ile rahibin arkalarına geçip aralarından tahtaya kazınmış sembolleri ve daha önce cesedin yattığı yerdeki koyu, damarlı lekeleri inceledi. Desen ona polisin olay mahallindeki ölü insanların etrafına tebeşirle çizdiği vücut hattını anımsattı.

"Doğrulamak için numune almalıyım," dedi Polly. "Ama bana kalırsa bu hatlar sadece lekelerden oluşmayacak kadar temiz."

Kim işe yeni başlamış hevesli bir muhabir gibi kalemini hazırda tutuyordu. "Ne iddia ediyorsun?"

Walker tüm kuşkularının çözülmeye başladığını hissetti. Baştan beri hep farklı farklı açıklamalar getirmişti; sadece personelin davranışlarına değil, her şeyin altında yatan o koskoca imkânsızlığa da: geminin konumu. Durumu izah etmenin yolları vardı ama hepsi de mantık sınırlarını zorluyordu. Kariyeri boyunca doğaüstü güçlere inanmanın hem işini hem de yaşantısını basitleştireceği birkaç olayla karşılaşmıştı. Fakat öyle bir şey yapmamıştı ve o olayların her birinin altından somut, biyolojik bir açıklama çıkmıştı. Sıradışı, bazen korkunç ama asla doğaüstü değil. Kendi kendine itiraf etmekte zorlanmasına rağmen zamanla hep daha fazlasını aradığını fark etmişti. Fakat sihrin, gerçek kötülüğün hayatına peri masallarından daha fazla etkisi yoktu.

Şimdi tabutun içine bakarken Polly'nin gördüğünü o da gö-

rüyordu. Tabutun dibindeki koyu kısım, yani yazılardan çoğunun kadavranın altında saklı kaldığı yerler… o cesedin dış hattı sadece çürüme sırasında vücuttan kaçan sıvıların bulaşmasıyla kararmamıştı.

"Tahta yanmış," dedi.

Tam açıklama yapmaya hazırlanan Polly dönüp ona baktı ve kafa salladı. "Evet, öyle düşünüyorum."

"Bu nasıl mümkün olur?" diye sordu diğer öğrencilerden biri.

"Açıklamanın bazı yolları var," diye yanıtladı Polly.

Vardı da. Kadavrayı kutuya her kim koyduysa mesajın bir parçası olarak o deseni tahtaya önceden yakmış olabilirdi. Fakat Peder Cornelius haç çıkardı, istavroz getirdi, yakasından haçı çıkardı ve öptükten sonra tekrar kumaşın altına soktu.

"Ben…" diye başlayan Kim başını eğip birkaç derin nefes aldı.

Walker ona yaklaştı. "Kim?"

Kadın dik durdu ve kalemi günlüğün içine kapattı. "Çok yorgunum. Gidip biraz yatsam olur mu? Sanırım uykum geldi."

"Elbette," dedi Walker. Peder Cornelius'a göz attı. "Tabii ona ihtiyacın yoksa?"

"İdare ederiz," diyen rahip Kim'i geçici bir tasayla inceledikten sonra dikkatini yeniden Polly'ye verdi. "Şimdiye kadar bulduğum çeşitli dil unsurlarını sıralamam bunları bir araya getirmeme yardımcı olabilir."

Din adamı gözlemlerini en başından dile getirirken Walker da Kim'i dirseğinden tutup oradan götürdü. Yolları üzerinde boynuzlu şeyin sarılı kadavrasının yanından geçtiler. Walker fermuarlı nakil ambalajına dönüp bakmasa bile Kim'in merdivenle ikinci kata çıkmasını beklerken onun varlığını arkasında hissetti, sonra kendisi de yukarı tırmandı. Tırmanışı boyunca da o his reddedilmiş bir âşığın bakışları gibi kürek kemiklerinin arasını yaktı. Pek çoğu tatmin edici bir cevaptan yoksun sorularla kafası karmakarışıktı.

"Walker," dedi Kim usulca, birlikte yürürlerken. "İyi hissediyor musun?"

"Hayır," dedi Walker hemen, sonra da meşum ses tonuna güldü. "İyi ama ne hissetmeliyim ki?"

Geri kalmamasına rağmen her adımda Walker'a biraz daha sokulan Kim ona çarpa çarpa yürüyordu. "Herhalde üşüdüğünü. Ama bunu kastetmediğimin farkındasın."

Gerçekten farkında mıydı?

"İzlendiğimi," dedi, böyle muğlak bir korkuyu dile getirmekten nefret ederek. "İzlendiğimi hissediyorum."

Kafa sallayan Kim onları gözetleyen her kimse önlerinden geçtikleri gölgelerde, koridor boyunca yaklaşık her üç metrede bir asılmış lambaların arasındaki karanlık yerlerde saklanırmış gibi etrafına bakındı. Üçüncü kata çıkan merdiven biraz ilerideydi ama Kim durup ona doğru döndü. Ampullerin arasındaki alacakaranlıkta olsalar da Walker kadının ağzından çıkan buharları görebiliyordu. Kış kapıyı çalmakla kalmamıştı, resmen istila etmişti.

"Aynı şeyi ben de hissediyorum," dedi Kim. "Ama dahası kendimi işaretlenmiş hissediyorum."

"Bir hedef olarak mı?"

Kim başını iki yana salladı. "Öyle değil. Bir köpeğin kendi bölgesini işaretlediği, diğer köpekler uzak dursun diye kokusunu her yere bulaştırdığı gibi demek istiyorum. Sanki… sahipleniliyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama buradan gitmek istiyorum. Bu göreve kendi rızamla katıldığımın farkındayım. Ama artık… buradan çıkıp gitmeliyim."

"Tipi–"

"Biliyorum," dedi kadın, kaşlarını çatıp Walker'ın koluna hafif bir yumruk atarak. "Hava açılana kadar hiçbir yere gidemem. Ve bunun beni bu kadar tedirgin etmesinden utanıyorum."

Kim elini adamın koluna koyarak gözünü ayak altındaki kalaslara dikti ve derin bir nefes aldı. Daha başka bir açıklama yapmaya yanaşmadı. Belki istese de yapamazdı.

Dağa geldikleri gün Walker ondan genel anlamda hoşlanmadığını itiraf edebilirdi fakat o zamanki Kim farklı bir kadındı.

Güzel olmasına güzeldi ama müttefiki değildi. Tabii dostu da. Şimdi ikisi de profesyonel kimliklerinden sıyrılmışken Kim'e baktığında tıpkı kendisi gibi akıllı, hassas ve merak dolu birini görüyordu.

"Tek korkan sen değilsin," dedi Walker usulca. "Gerçekten, Seong, yalnız değilsin."

Eli neredeyse kendiliğinden kalktı ve kadının yüzünü okşadı. Kim onun avucuna yaslandı, sonra kollarının arasına girdi. İşte Walker'ın imkânsız sandığı bir şey daha gerçekleşmişti.

Sarılarak birbirlerinden sıcaklık ve kuvvet aldılar.

Bir müddet ikisi de yalnız değildi.

* * * * *

Mağaranın dış kenarı beceriksizce oyulmuş bir balkabağı fenerin ağzına benziyordu. Batı yakasında gemi duvarının çok daha büyük bir kısmı heyelana kapılarak çökmüş, iç mekânın daha fazlası açığa çıkmıştı. Gemi Projesi gerek incelemeyi gerekse antikalar ile numuneleri toplamayı bir an önce tamamlamak, böylece çalışmaların geri kalanını geminin doğu tarafındaki daha korunaklı kısımda yapabilmek için işe o daha açık taraftan başlamıştı.

Programın gerisinde kalıyorlardı. Fırtına çok çabuk bastırmıştı.

Balkabağı/mağara kenarının batı tarafında Adam bir kaya çıkıntısının arkasına çökmüştü. Çıkıntı rüzgârı epey kesse de sıcaklık büyük bir düşüş göstermişti ve Adam özellikle hava karanlıkken buraya gelmenin aptalca olduğunu biliyordu. Fakat fırtınada dağdan aşağı inmeksizin personelin geri kalanından – ve Meryem'den– en fazla bu kadar uzaklaşabilirdi.

Taktığı kar maskesinin altında çatlayıp kurumuş dudaklarla kendi kendine, "Aptal," diye fısıldadı. Rüzgâr bir anlığına yön değiştirdiğinde kar gözlüğü gözlerinin çevresindeki ete baskı yaptı, sonra tekrar gevşedi.

Adam mağara ağzında bulunma sebebinin bu geceki ilk nöbeti tutmayı kabul etmek olduğunu düşünse de kendini bu yala-

na bir saniyeliğine dahi inandıramıyordu. Elleri hâlâ Calliope'nin kıvrımlarının sıcaklığı ve yumuşaklığıyla sızlıyor, birbirlerine sürtünürlerken kadının kollarındaki ve sırtındaki sert kasların anısı aklından çıkmıyordu. Calliope vanilya ve tarçın içerikli bir vücut spreyi kullanıyordu ve kokular Adam'ın kafasında uçuşuyor, genç kadının tadı dudaklarından gitmiyordu.

Vicdan azabıyla içi yanıyordu fakat vicdan azabı yeterli değildi. Gözlerini kapattığında, onları gerçeğe sıkıca yumduğunda Meryem'in Feyiz'e sarılışının, aralarındaki samimiyetin, rehberin yüz ifadesindeki hoşnutluğun görüntüleri aklından geçiyordu. Fakat iki farklı destenin birleşmesi gibi daha bir saat önce Calliope'yle geçirdiği kısa zamanın, gürültü yapmamak için canla başla uğraşırlarken kadın yuvarlanarak üstüne çıktığında ağzının aldığı *O* şeklinin imgeleri o görüntülerin arasına karışıyordu.

Kendinden biraz tiksiniyordu. Belki birazdan da fazla. Fakat dürüst olması gerekirse o tiksintinin kaynağı Meryem'e ihanet etmekten çok inançlarına ihanet etmesiydi. Meryem şimdilik onun vicdan azabını ve özeleştirisini hak etmiyordu.

"Kahretsin!" diye fırtınada yapayalnız hırladı.

Bu dağdan inmesi lazımdı.

İçinde çatışan duygular karşılarına çıkan her şeyi yakıp kül ediyordu ve Adam eskiden beri hislerini saklamayı beceremezdi. Meryem'le tekrar yüz yüze geldiği andan itibaren nasıl bir saatliğine bile hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi? Meryem onun ortağı, müstakbel eşiydi. Onu Feyiz'le aldatıyor olması zaten yeterince kötüydü. Hepsi bu kadarla kalsa Adam doğru şekilde davranabilir, dik durabilirdi. Kalbi kırılmasına kırılırdı ama en azından kendi kendine haksızlığa uğradığını söyleyebilirdi. Artık o kadarından bile acizdi.

Üstelik ne için? Calliope ona âşık değildi. Birbirleriyle yalnızca dost ve iş arkadaşıydılar. Zaman zaman flört etmelerine rağmen hiç gerçek bir niyet beslememişlerdi. Calliope onun elini tuttuğunda ve Adam genç kadının gözlerindeki duyarlılığı gördüğünde sanki kontrolü bir başkası devralmış, vücudu kendi-

liğinden hareket etmişti. Adam bunu asla dile getiremezdi. Bir şekilde kontrolü kaybettiklerini bahane eden insanlardan hayatı boyunca nefret etmişti. Bundan dolayı Calliope'nin kokusu aklında, bedeninin verdiği his parmak uçlarında kalsa da Adam davranışının sonuçlarıyla yüzleşecekti.

Teslimiyetle kendini duvardan itti ve uçurum kenarı boyunca yürümeye başladı. Mağara girişine doğru ilerlerken giysileri karla kaplandı ve gözlüğünü silmesi gerekti. Meryem'le paylaştığı sığınağa dönesi, nişanlısı yatmaya gelmeden önce uyumaya çalışarak konuşmayı sabaha bırakası vardı. Kendi kendine bunun korkaklık değil pratik düşünmek olduğunu söyledi. Sonuçta uyumaları lazımdı.

Fakat hayır. İçi vicdan azabı ve öfkeyle kaynarken onunla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Aklı son birkaç aya gitti ve bunu neden daha önce hiç görmediğini merak etti. Meryem buraya düzenledikleri ilk geziden beri Feyiz'le iletişimi kesmemişti. Herhalde evliliklerini planladıkları sırada bile rehberle ilişkisini uzaktan sürdürmüştü. Demek ki bu yüzden böyle içine kapanık, düğün planlarına bu kadar ilgisizdi. Düğün salonuna bakmaya geç kaldığı o gün Feyiz'den, heyelandan, mağaradan, gemiden bir haberle çıkagelmişti. Hazırlanabilecekleri en kısa sürede buraya dönmekteki, düğün planlarını ertelemekteki azmi boşuna değildi.

Asıl mesele hiçbir zaman gemi olmamıştı.

Karlar ayaklarının altında hışırdıyordu. Fırtına onu bekleyen çirkinliğe bir an önce ulaşmasını sağlamak istercesine sırtına baskı yapıyordu. Adam en çok da Calliope için üzülüyordu. Dostluklarının bu olaydan etkilenmemesi gerekirdi ama etkilenecekti; tıpkı profesyonel ilişkileri gibi. İleride bir gün dostluklarını vuku bulmak üzere olan enkazdan kazıp çıkarabileceklerini düşünse de öyle bir ihtimal üzerine bahis oynamazdı.

Ani bir esinti onu iki adım soluna –uçurumdan tarafa– itti ve Adam öne eğilerek fırtınaya karşı koydu. Gözlüğündeki karı tekrar sildiğinde mağaradan bir suretin çıktığını görüp şaşırdı. İçe-

riden gelen donuk ışığın aydınlattığı suret duraksadı ve etrafına bakınarak birini aradı. *Acaba bana mı bakınıyor?* diye düşünen Adam gelenin Meryem, hatta Calliope olup olmadığını merak etti. Fakat suret onu görüp üstüne yürüdüğünde ve adımları onları birbirine yaklaştırdığında gelenin Feyiz olduğunu anladı.

Adam yumruklarını sıktı. Eldivenlerinin içindeki parmaklarını belli belirsiz hissetmesine karşın onları öfkeyle kastığında kemikleri sızladı. Çektiği vicdan azabı bu gece Meryem'e yönelik hislerini bulandırsa da Feyiz için hissettikleri... İşte onlar billur gibiydi.

"Şükürler olsun," diyen Feyiz titreyerek karşısında durdu ve ayaklarını yere vurdu. "Seni bir türlü bulamadım. Sonra Calliope nöbet tuttuğunu söyledi ve 'böyle bir gecede mi?' diye düşündüm. Ama dışarı çıkıp da seni göremeyince sandım ki... Eh, boş ver. Önemi yok. Seninle konuşmalıyım."

"Hayır, konuşmamalısın," dedi Adam usulca.

Feyiz onu duymamış gibiydi. Adam rehberi yere çarpmak, suratına yumruklar yağdırarak karlara kanını akıtmak, hatta onu uçurumdan aşağı atmak istedi.

"Meryem hakkında," dedi Feyiz.

Sözleri Adam'ın nefesini kesti. Bu orospu çocuğu onunla burada, bu projenin ortasında, kahrolası bir dağ yamacında, Tanrı'nın cezası bir tipide yüzleşmek istiyordu, öyle mi? Adam'ın evlenmeyi planladığı kadın hakkında konuşmak istiyordu ha? Feyiz'in yüzündeki bakış, Meryem'i Adam'ın tanıdığından daha iyi tanıdığını ima eden o çokbilmiş ve hevesli ifade bile ona kırık kemikler kazandırmak için yeterliydi.

Adam'ın sıkılı dişleri arasından, "Konuş bakalım," sözü çıktı. Artık rehberi dinlemek, hak ettiği dayağı yemeden önce günahlarını itiraf ettirmek istiyordu.

"Neredeyse karşına çıkmayacaktım," diye açıkladı Feyiz. "Hiçbir şey söylemeyeceğime dair Meryem'e söz verdim. Ama artık bunu içimde tutamıyorum. Bir kadının evleneceği adamdan sakladığı sırları bilmemin doğru olmadığını düşünüyorum."

Evleneceği adamdan, diye düşündü Adam. *Meryem hâlâ evleneceğimizi mi sanıyor?*

Adam sekizinci sınıftan beri hiç kavga etmemişti. Çocukken asabiyetle mücadele etmiş, birden fazla kez başını derde sokup eve yara berelerle ve şişmiş parmak eklemleriyle gitmişti. Sonra daha medeni olmayı, hayatta başka bir yol çizmeyi öğrenmişti. Fakat bu akşam medeni olmak istemiyordu. Başa bir yol çizmek de. Calliope'yle sevişmesinin vicdan azabı, öfkesine gem vuran tek şeymiş gibi ortadan kalktı.

"Hakkını yememek lazım. Yürekli adammışsın," diye homurdandı.

Rüzgâr sözlerini alıp götürdü. Feyiz kaşlarını çatarak onu inceledi. Adam'ın konuştuğunu duymuş ama dediklerini anlamamıştı.

"Meryem çok kızacak," diye devam etti. "Ama gerçeği bilmek hakkın, Adam. Meryem seni koruduğunu falan zannediyor ama bunun aranıza mesafe soktuğunu görebiliyorum." Ellerini kaldırdı. "Şu halime bak, lafı dolandırıp duruyorum. Üzgünüm. Onun güvenine ihanet etmek hiç hoşuma gitmiyor ama nişanlının hasta olduğunu bilmelisin. Herhalde fark etmişsindir, değil mi? Belki *ne kadar* hasta olduğunu görmüyorsundur."

Duyduklarını sindirmek, öfkesinin eleğinden geçirmek Adam'ın birkaç saniyesini aldı. Bunu becerdiğinde de hiddetinin ısısı kayboldu ve rüzgârın buzdan dişleri derinlere kadar battı. Adam donmuştu, donuyordu. O vaziyette Feyiz'e bakakaldı.

"Ne dedin?"

"Meryem hasta, Adam. Hastalığını senden saklıyor, çünkü ilişkinizin değişmesinden korkuyor. Babamı ve ablamı aynı şekilde kaybettiğim için bana içini döktü. Ben de ona destek oldum. Ama şimdi –tüm bunlar yaşanırken, omuzlarında bu kadar büyük bir yük varken– Meryem'in gerçeği senden saklaması—"

"Ne hastası?"

"–doğru değil. Sana açılması için elimden geleni yaptım ama–"

Adam'ın elleri kendiliğinden hareket etti. İleri fırlayıp Feyiz'i montunun önünden tuttu ve göz göze gelecekleri biçimde öne çekti. Artık yeni ve feci bir samimiyet kuracak kadar yakındılar.

"Meryem'in nesi var?" diye bilmek istedi.

Feyiz onu itmeye çalışmadı. Montunun tutulmasına bile direnmedi. Adam haberin ne kadar kötü olacağını en çok da buradan anladı. Feyiz keder dolu bir sesle iç geçirdi.

"Meryem kanser hastası, Adam. Nişanlın ölüyor."

* * * * *

Ayak sürüyerek mağaraya –gemiye– girerken Adam kendini bir tür hayalet, eski filmlerde meşum bir müzik eşliğinde ortaya çıkan bir hortlak gibi hissediyordu. Hep aynada karşılaştığı Adam Holzer'ın personel kampından geçişini her nasılsa kendi bedeninin dışından seyrediyor, o yürürken brandalara savrulan karlar plastik barınakların içindeki sıcaklıkla eriyerek küçük akıntılara dönüşüyordu.

Kendine bakarken sadece bir tür kukla görüyordu. Zaten insan vücudu da iplerini zihnin –hatta belki ruhun– tuttuğu bir kukla değil miydi? Adam şimdi iplerini kimin tuttuğunu bilmiyordu. Ayakları kıpırdıyor ama onları belli belirsiz hissediyordu. Elini kaldırıp kar gözlüğünü çıkarırken, atkıyı çekerek yüzünü kayalardan, kalaslardan ve karlardan gelen soğuğa açarken sanki hareketlerini bir başkası yapıyordu.

Uyuşmuş bir halde Meryem'in ofis dediği ağılın önüne kadar geldi. İçerideki soba tıngırdıyor ve parlak ışık iki farklı Meryem yaratıyordu. Bunlardan ilki plastik masada oturanken diğeri gölge bir Meryem, nedense çarpık bir siluet düşüren siyah bir ikizdi. Adam'ın aklından her ikisinin de tanıdığını zannettiği kadın olmadığı düşüncesi geçti.

Botları karları yararak alttaki kalaslara sürttü.

Meryem sabırsız, neredeyse yılgın bir edayla başını işinden kaldırdı. Sonra kimin geldiğini gördü ve Adam'ın yüz ifadesini okumuş olacak ki durumu kavradı. Alt dudağı titremeye başladı.

Bir anlığına ona yahut sırrını açıkladığı için Feyiz'e yöneltceği gizli bir hiddet stoku varmışçasına öfkeli gözüktü. Sonra o an geride kaldı ve ürpererek boynunu büktü.

"Kahretsin," diye hırıldadı.

Adam'ın arkasındaki koridorda esen rüzgâr onu adeta ağılın içine itti. Tökezlerken giysilerinden karlar döküldü.

"Doğru mu?" Tek bir sözcük. Ağzından ancak bu kadarı çıkabildi.

Meryem sahte bir yiğitlikle dik durarak onun gözünün içine baktı ve kafa salladı. İşte cesaretini topladığı o an genç kadını yıktı. Adam üç adım atıp dizleri üstüne çöktü. Meryem elini nişanlısına doğru uzattı ve Adam kızı sandalyesinden çekip ikisini de aynı pozisyona sokacak biçimde ona sarıldı. Vücudu kesik kesik nefeslerle sarsılırken gözlerinden bir türlü yaş düşüremez gibi gözüken hıçkırıklarla hüngür hüngür ağladı.

"Çok üzgünüm," dedi Meryem.

Derin bir nefes alan Adam'ın burnuna yine Calliope'nin kokusu çalındı. İçini bir dehşet kapladı. Kendisine ve Meryem'e hâlâ kızgındı fakat artık damarlarında dolaşan en korkunç zehir, keşfetmiş olduğu hakikatti. Hayatı boyunca kendini iyi adamlardan biri olarak görmüştü. Eski kovboy filmlerinde oynasa beyaz bir şapka takardı. Şimdiyse diğer herkes kadar kusurlu, diğer herkes kadar lekeliydi. Belki kötü biri değildi ama sonuçta iyi bir adam olduğu da söylenemezdi.

Ben ne yaptım?

"Söyle bana," dedi.

Meryem başını dik tutarak onunla göz teması kurdu. Madem ki Adam karşısına dikilmişti, artık ondan kaçmayacaktı. "Hastalığın özel bir türü. Akut iliksel lösemi. Bir-iki şey denediler ama daha en başında bile gözlerinde en ufak bir ümit ışığı görmedim. İşlerimi yoluna koymam söylendi."

Adam titreyen ellerinden birini ağzına götürdü. Kederden adeta içi boşalmıştı.

"Öyle çok üzgünüm ki," diye tekrarladı Meryem, kendi titrek

gözyaşları arasında. "Sana istediğin hayatı veremeyeceğim için üzgünüm."

Adam kızı kol mesafesinde tuttu ve içindeki kanseri görebilecekmişçesine onu inceledi. "O yüzden mi üzgünsün? Bana söylemediğin için değil mi? Artık umursamadığını, evlenmek istemediğini sanmama sebep olduğun için üzgün değil misin?"

Meryem baştan aşağı sarsılarak başını ileri geri oynattı. "Her şey için üzgünüm. Ama sana haksızlık olurdu, aşkım. Yani seni ölen bir kadına bağlamak. Teşhisin yanlış olması için dua ettim ve doktorlar onu doğruladıklarında bir diğer macera, sonra bir tanesi için daha ettim. Adem ile Havva dünyayı fethediyorlar. Daha kaç maceramız kaldığını bilmiyordum."

Adam kızın göz altlarındaki koyu şişliklere baktı. Yanaklarındaki kemiklerin ne kadar belirginleştiğini, boynunun bile artık ne denli inceldiğini nihayet görüyordu. *Bu irtifa hastalığı değil*, demişti nişanlısı o ilk sabah gemiyi keşfetmeden hemen önce rahatsızlandığında. Adam o zaman bir şeyler sezinlemişti ama ilişkilerinde zaten bir gerginlik vardı ve üstelemek istememişti. Meryem'in tökezlediği, mide bulantısı çektiği ya da bitkin düştüğü ve kendisinin bunları projedeki strese bağladığı anların anıları bir film şeridi gibi gözünün önünden geçti.

Nasıl oldu da göremedim? Gerçeği öğrenmek için nasıl ısrar etmedim?

"Biz hayat arkadaşıyız," deyip kızın yüzünü eldivenli elleriyle tuttu ve gözünün içine bakmaya zorladı. "Bununla birlikte baş etmeıniz gerekirdi."

Meryem kaşlarını çattı. "O nasıl olacak, Adam? Birlikte kanser hastalığına nasıl yakalanacağız? Ölecek olan sen değilsin."

"Tanrı aşkına! Kahrolası kanserini paylaşmadığımın farkındayım! Ama bununla tek başına mücadele etmen gerekmezdi. Zaten sorunumuz da hep buydu, değil mi? Âşık olmanın, hayatı paylaşmanın ne anlama geldiğini hiç anlama–"

Meryem ellerini nişanlısının suratından çekti ve onu öyle bir kuvvetle geriye itti ki Adam kıçüstü düştü. Genç kadın titreye-

rek ayağa kalktı ve bir adım geri çekilip ona tepeden dik dik baktı.

"Demek istediğin insanların neden ilişkileri içinde kaybolmadıklarını asla anlamadığımsa o kadarında haklısın. Nişanlanmamızdan çok önce bu huyumun farkındaydın. Ben bir ortak, bir müttefik istiyordum; kahrolası yemeğini pişirmek üzere yetiştirilmiş genç kızların ve kadınların uydurdukları o romantik zırvaları değil. Eksik yarımı, yapbozumu tamamlayacak birini aramıyordum. Ben kendi başıma da bir bütünüm, Adam. Benim kadar bütün birini istiyordum."

Yine öfkeye kapılan Adam derin bir iç geçirdi. Yerden destek alarak ayağa kalktı.

"Sana ihtiyaç duyduğum için özür dilememi mi istiyorsun? Seni sevdiğim için? O teşhisle başa çıkmana yardım etmek istediğim için?"

"Elinden ne gelirdi ki?" diye bilmek istedi Meryem. Artık bağırıyordu.

Nişanlısının üstüne yürüdü ve Adam geri giderek ağıldan çıktı. Koridorda esen rüzgâr etrafındaki kar tanelerini havalandırdı. Kamp barınaklarından dışarı kafalar uzandı ve Adam bazı arkeoloji lisansüstü öğrencilerinin, sonra da Bay Avcı'nın yüzlerini gördü. Loş koridorda sessiz bir gözetmen, müdahale etmeksizin kaydetmesi için Tanrı'nın gönderdiği bir kara melek gibi durmuş onları seyreden Feyiz'in siluetini de.

Kaydet bakalım, diye aklından geçirdi. Kamerası mont cebindeydi. Calliope görünürde yoktu. Bu ânın filmi çekilmeyecekti ve Adam bu seferlik çekim eksikliğine minnettardı.

"Söylesene, elinden ne gelirdi?" diye bağırdı Meryem, onun peşinden koridora çıkarak. "Bana narin bir porselenmişim gibi davranır, beni korumak için bir dolaba kilitlerdin. Bu da beni bu lanet olasıca dağdan çok daha çabuk öldürürdü."

Adam kızın sözlerindeki doğruluk payına karşı çıkamazdı. "Bu projeyi asla kabul etmezdim; o kadarı kesin."

Gözyaşlarını silen Meryem adeta dudak bükerek kafa salla-

dı. "Aynen öyle." Onları seyredenlere, sonra da koridorun daha ilerisindeki siluete göz gezdirdi. "Beter ol, Feyiz. Ne yaptığını görüyor musun?"

Sanki tüm gemi burukluk ve üzüntü saçıyor, husumetle çalkalanıyordu.

"Yeter," dedi Adam.

Meryem öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle gözyaşlarını tekrar sildi. "Sırrımı paylaşmaya hakkı yoktu! Bu benim hayatım. Ne onun ne de senin!"

Adam bir süredir hep beraber ruhlarının zehirlendiğini ve o zehrin giderek yayıldığını hissediyordu. Fakat artık her şey çok daha beter gözüküyordu. Sanki her nefes verişinde bir parçası daha onu terk ediyor ve her nefes alışında o parçanın yerini başka bir şey –daha kızgın, daha çirkin bir Adam– alıyordu.

Daha bu düşünceyi aklından geçirirken içinde bir çekiş hissetti. Olduğunu hayal ettiği kuklanın iplerine asılınıyormuş gibi.

"Bu *benim de* hayatım," dedi ama konuşan o değildi. Ses ve dudaklar onundu ama konuşan o değildi. "Nasıl bu kadar bencil davranabildin?"

Personelden biri duyduğu sözlerden hayrete kapılarak küfretti. Zihnine bir hastalık ve dehşet yayılan Adam bedeninin dışında bir yerden seyredip dinlemek haricinde bir şey yapamıyordu.

Meryem bir kahkaha attı. "Ben mi? Bencillik eden ben miyim?"

Feyiz maceracının ismini seslendi. Adam oradaki ikazı duydu ama tepki gösteremedi.

Bacakları kıpırdadı. Vücudu kıvrıldı. Kolu geriye gitti.

Meryem'e o kadar sert bir tokat attı ki genç kadın yüz seksen derece döndü. Darbenin yankısı koridor duvarlarında ileri geri yankılandı. Bunu sadece fırtınanın ulumasıyla dolu uzun bir sessizlik izledi.

Gemi nefesini tutmuş gibiydi.

Adam'ın içindeki bir şey gülmeye başladı.

ON DÖRT

Walker adını duyunca uyandı. Eller onu kabaca sarstı. Kalın uyku tulumunun altındaki bacağının silkinmesiyle fermuar bacağını çizdi. Soğuk hava içeri sızdı ve çıplak tenindeki tüyler diken diken oldu.

"Tanrım, ne oluyor?" diye inleyerek gözlerini açtı.

Yanında diz çöken Peder Cornelius öfkeli ve ivedi bir tavırla onu son bir kez sarstı. Polly din adamının arkasında, çadırın hemen dışında dikilmiş bekliyordu. Fakat sorun onun varlığı değildi. Walker etrafına bakınırken son birkaç saatte yaşadıkları hep beraber aklına üşüştü. Çadır kendisinin değildi ve dayanıklı uyku tulumu sıcak ve yumuşak olmasına rağmen o da başkasına aitti. Kim ona sokulmuş yatıyordu. Çıplak bacaklarından birini üstüne atmıştı ve gözleri ancak şimdi açılmaya başladı.

Rahibi gördüğü anda gözlerini tekrar kapattı ve Walker'ın küfür yahut dua olduğunu tahmin ettiği Korece bir şeyler mırıldandı. Ardından uyku tulumunun içine kayıp onu başının üstüne çekti.

"Dur," diyen Peder Cornelius uyku tulumunu köşesinden tutup aşağı asılarak Kim'in yüzünü ve göğsünün üst kısmını meydana çıkardı.

Kadın panikle bağırdı.

"Peder, sen ne halt yediğini sanıyorsun?" diye yükseldi Walker. "Bunun nasıl göründüğünün–"

"Nasıl göründüğü umurumuzda değil," diyen Polly çadır kanadını kenara çekip gözünü üçünün üstüne dikti.

"Doğru söylüyor." Peder Cornelius, Walker'ın omzunu sıvazladı. "Düzüşmeniz dertlerimin en küçüğü. Üstünüze bir şeyler geçirin ve elinizi çabuk tutun."

Rahip elini uzattı ve Polly onu tutup ayağa kaldırdı. Cornelius doğrulurken romatizmalı dizlerinden birini ovuşturdu. O çadırı terk ettikten ve Polly kanatlarını ilikledikten sonra Walker etrafa dağılmış giysilerini uyku tulumuna çekip alelacele giyindi. Kim onu dehşet dolu gözlerle süzdü, sonra tekrar gizlendi.

"Hadi çabuk," dedi Walker.

"Ben Katolik'im," diye kalın uyku tulumunun altından boğuk bir sesle açıkladı kadın.

"Cornelius'un yüzündeki ifadeyi görmedin mi? Mesele biz değiliz."

Walker ona giysilerini attı. Kim kafa sallayıp sutyenini taktı ve acele etmeye başladı. Saniyeler sonra da adamı kendine doğru çekip o kadar sert öptü ki Walker'ın soluklanmak için ondan ayrılması gerekti.

"Ne–"

Kim gülümsedi. "Şimdi işler iyice sarpa saracak. Evet, Peder'in gözlerindeki bakışı gördüm. O yüzden sana en azından bu yaptığımızın güzel olduğunu söylemek istedim."

Walker kadının elini tutup parmaklarını öptü ve Kim giyinmeyi bitirebilmek için onları geri çekerken gülümsedi. Botlarını da ayaklarına geçirmelerinin ardından dışarı çıktıklarında Peder Cornelius ile Polly'yi ağılda, Ben'in rahiple paylaştığı çadırın önünde beklerken buldular. Polly başını koridora çıkarıp her iki yöne de göz attı ve kafa salladı.

"Tabutun dibindeki yazıların tercümesi hayra alamet değil galiba," dedi Walker.

Peder Cornelius'un kusacakmış gibi bir hali vardı. Elini son

iki günde çenesini kaplamış kırçıl kıllarda gezdirdi.

"Yazıların bazıları tıpkı kapaktakiler ve kaplamadakiler gibi bir uyarı," dedi rahip. Rengi atmıştı ve ansızın Walker'a çok yaşlı görünmeye başladı. "Ama hepsini çözdüğümü de iddia etmiyorum."

"Yeteri kadarını çözdün," diye lafa karıştı Polly. "Söyle onlara gitsin."

Rahip kuru bir hırıltıyla genzini temizledi. "Oradakilerin – kadavranın altındakilerin– çoğu bir tarih. Bir Apokrifa.* Nuh'un gemiyi inşa etmesinden önceki devirde–"

"İsmi gerçekten Nuh muymuş?" diye sordu Walker.

Peder Cornelius ona gözlerini dikti. "Tabii ki hayır. Ama aslını telaffuz edemiyorum ve tahmin yürütecek vaktim yok. O yüzden Nuh diyeceğiz, anlaşıldı mı? Veya belki de hikâyenin başladığı yerdir. Kadim âlimlerin çoğu yaradılışının başlarında Dünya'da iblislerin gezindiğine inanırdı. Dördüncü yüzyıl Hilkat Rabbahı'nda** Kitab-ı Mukaddes'in ilk versiyonlarını inceleyen İbraniler bazı kısımları Nuh'un iblisleri gemiye aldığı yönünde yorumlamışlardı. Bu da diğer pek çok örnek gibi kadim metinlerin–"

"Ayrıntıya girmene lüzum yok. Sözüne güveniyorum," dedi Walker, kalbi gümbürdeyerek. Bunlardan hiçbirine inanmıyordu. Öyleyse niye ensesindeki tüyler diken dikendi? Niye burası dünyada bulunmak istediği son yerdi?

"Aynı metin –Hilkat Rabbahı– Enos'un*** zamanına kadar insanın Tanrı'ya benzediği ve daha sonra değiştiği fikrini ele alır. Gördüğüm tercümelerin hiçbiri beni ikna etmedi. Ortada net bir bilgi yok ama öne sürülen iddia, iblislerin insanları köklü bir açıdan değiştirdikleridir. Bu da güya melekler ile insanlar –veya

---

* İbranice orijinalleri olmadığı için bazı Hıristiyanlar tarafından kutsal metinlerin bir parçası kabul edilirken bazılarınca edilmeyen, yazarları belirsiz eski dini metinler. *–çn*

** *Orj. Genesis Rabbah:* Yahudiliğin klasik döneminden kalma dini bir metin. *–çn*

*** Hıristiyanlık'ta Adem ile Havva'nın torunu. *–çn*

düşmüş melekler ile insanlar– arasındaki bir birliktelikten doğan Nephilimler**** mitine paralel bir iddia."

"Düşmüş melekler mi?" diye tekrarladı Kim. "Herhalde iblisleri kastediyorsun."

Peder Cornelius yüzünü buruşturdu. "Âlimler o konuda asla anlaşamazlar. Zaten bu gece onun önemi yok. Önemi olan tek bir şey var: Tabutun içinde yazılı tarih, iblislerin kendi kötülüklerini insanlara bulaştırmaya başladıkları bir dünyanın öyküsünü anlatıyor. Bir tür kâhin tufanı öngörmüş. Adamın bir rahip mi, sihirbaz mı, hatta Nuh'un rüyasında gördüğü biri mi olduğu belli değil. Ama sonuçta Nuh ikna olmuş. Kendisi ve sülalesi için bu gemiyi inşa etmiş. Karaya çıktıklarında ihtiyaç duyacaklarını düşündükleri bitkileri, tohumları ve hayvanları da yanlarına almışlar. Fakat Shamdon adlı bir iblis gemiye sızmış. Nuh'un oğullarından ikisini ve bir torununu katlettikten sonra onu yakalayıp öldürmeyi becermişler."

Walker öykünün devam edeceğini düşünerek bekledi. Sonra öykünün sonunu zaten bildiğini anladı. Rahibe aval aval bakan Kim ile Polly dikkatlerini bu sefer de ona yönelttiler.

"Tabuttaki yazılar... iblisin adı geçiyor mu?"

Peder Cornelius kafa salladı. "Shamdon."

Walker başını eğip elini saçlarında gezdirdi. Nabzının şakaklarında zonkladığını hissedebiliyordu. "Bunlardan hiçbirine inanmadığımın farkındasındır."

Kim ona sokularak bakışlarını üzerine çekti. "Bence inanıyorsun."

"Ceset hâlâ orada mı?" diye sordu Walker, Polly'ye doğru dönerek.

"Hâlâ sarılı halde. O sadece içi boş bir kabuk. Etrafta gezinerek insanlara zarar vermesi mümkün değil."

"Aynı fikirdeyim," dedi Peder Cornelius. "Kadavra bir kılıf. Ama iblis... Bana kalırsa o hâlâ orada. Geminin... ve de birimizin içinde."

**** Eski Ahit'te "Tanrı oğulları ile insan kızlarının yavruları" diye geçen bir ırk. *-çn*

"Şimdi de iblis tarafından ele geçirilmekten mi bahsediyoruz?" dedi Walker.

Rahibin bakışları sertleşti. "Evet."

Kim eldivenlerini bulup takmaya koyuldu. "Gel hadi, Walker. Meryem ile Adam'ın bunları bilmeleri lazım. İnansalar da inanmasalar da onlara söylemeliyiz."

Walker'ın yüzü kızardı. Peder Cornelius'un keşfettiklerini aktarmak için duyduklarının hepsine inanmak zorunda mıydı? Muhtemelen hayır. Polly ile rahip önden koridora çıktıklarında ve Kim peşlerinden gittiğinde Walker kendi hislerinin önem taşımadığını fark etti. Cornelius ile Polly bulgularını paylaşacaklardı. Walker'ın vermesi gereken tek karar onlara arka çıkıp çıkmayacağıydı.

O da kendi eldivenlerini çabucak taktı, sonra kalın yün beresini başına geçirdi. Diğerlerine yetiştiğinde ikinci kata inen güçlendirilmiş basamaklara ulaşmışlardı bile. Rüzgâr kar tanelerini basamaklardan yukarı savuruyordu ve Walker duyduğu sesin fırtına olduğunu fark etti. Birinci kata inerlerken mağaranın dış duvarının çıkıntı yapan kısmından geçerek açık havaya maruz kaldılar. Dişleri takırdayan Walker daha kalın giyinmediği için pişman oldu fakat Peder Cornelius tarafından uyandırıldığında ağılını terk edeceği aklına gelmemişti.

Aşağıdaki bağırışmalar ilk başta rüzgâr tarafından taşınırmış veya dağ yamacından aksedermişçesine uzaklardan gelir gibiydi. Basamaklarda önden giden Kim acele etti. Polly rahibin koluna girmeyi denedi ama Peder Cornelius ona çıkıştı, gidip velvelenin sebebini öğrenmesini istedi.

Aşağıda insan sesleri Adam'ın ismini bağırıyor, ona geri çekilmesini buyuruyordu. Biri Türkçe seslendi, artık Walker da acele ediyordu. Bir eliyle duvara tutunarak basamakları ikişer ikişer inerken tüm yapı botlarının altında sarsılıyordu. Peder Cornelius ağırdan aldı ama yaşına rağmen kimsenin yardımına ihtiyaç duymadı. Az önce "velvele" kelimesini kullanmıştı ama birinci katta her ne oluyorsa bu velveleden çok daha fazlasıydı.

Yine bir ses bağırdı. Meryem'inki. "Kahrolası ellerini çek üstümden!"

Walker merdivenlerden iner inmez koşmaya başladı. Polly ile Kim önündeydiler ama personelden çoğunun toplanmış olduğu noktaya varmadan önce onlara neredeyse yetişmişti. Kim lafını esirgemeden önüne çıkanları ite kaka ilerledi ve Polly onun kalabalıkta bir yarık açmasına yardım etti.

Walker açılan aralıktan Meryem'in geri geri yalpaladığını gördü. Kadın sendeleyerek gölgelere girdi, ardından öfkeyle tekrar ışığa çıktı. Burnundan ve üst dudağındaki bir yaradan kanlar akmaktaydı.

"Ondan uzak durun," dedi genç kadın etrafta toplanmış çalışanlara. "Siktiğim aklını kaçırmış."

Polly kavgaya hazır bir vaziyette aralarından geçti. Feyiz, Adam'ın önüne çıkarak Meryem'e erişimini engelledi. Göz kenarındaki bir kesik şişmeye başlamıştı ve ellerini ihtiyatla havaya kaldırdı.

"Dur, Adam," dedi rehber. "İstediğin bu değil. Eğer onu hâlâ seviyorsan."

Walker çalışanları yarıp geçti ve Kim'in yanına geldi. Yumrukları açılıp kapansa bile araya girmeye hazır başkaları da vardı.

Adam hepsinden hızlı davrandı. Hiddetin çarpıttığı bir suratla Feyiz'in üstüne çıktı ve yüzüne öyle sert yumruklar indirdi ki rehber karlara yığıldı. Onun üstüne çıkan Adam'ın yumrukları mide bulandırıcı bir şapırtıyla yağmur gibi indi. Elleri kana bulanmışken dört kişi onu yakaladı ve bir öğrenci saçlarından tutarak başını geriye çekti. Gözleri kocaman açık olan Adam yabani bir hırıltıyla yukarı fırladığı gibi Polly'yi boğazından kavradı. Kadın bir kolunu aşağıdan yukarıya savunarak kendini kurtardı ve dövüş sanatlarında eğitim aldığını gösteren bir süratle göğsüne iki sert darbe indirdi. Maceracının bileğini tutup kıvırdı ve yumuşak koltukaltına bir tekme attı, sonra hareketini tekrarlayarak onu yere yapıştırdı.

O anda hep beraber üstüne çullandılar. Walker atıldığı gibi

bir dizini onun sol eline koyarken Polly de diğerini tuttu ve iki yüksek lisans öğrencisi bacaklarına yapıştı. Kim başında dikilerek Adam'a sakinleşmesini bağırırken Meryem yüzündeki kanları silerek onun yanında belirdi.

Kükreyen Adam ellerinden kurtulmaya çalıştı. Hepsi de afallamış vaziyette ona bakakalmıştı. Walker rüzgârdaki bir kesintinin orta yerinde çok tanıdık bir tıkırtı duydu ve dönüp baktığında Hakan'ın Adam'a bir tabanca doğrulttuğunu gördü.

Walker da kendi silahını çekebilirdi ama bunu yapması için Adam'ı bırakması gerekirdi.

"Hayır!" diye çıkışan Meryem kendini silahın önüne attı.

"Onu görmüyorsun," dedi Hakan kıza. "Bir daha bak. Bu o tanıdığın adam değil."

Feyiz başkalarının yardımıyla yerden kalkmış, tekrar düşmemek için bir öğrencinin omzuna yaslanmıştı. "Sakın yapma, amca."

Hakan hafifçe güldü. "Onu öldürecek değilim. Tabii ellerine hakim olduğu sürece. Artık elini kolunu sıkıca bağlayın da onu vurmam gerekmesin."

Diğerleri görevi devralmak için harekete geçti. Bir yerlerden polis memurlarının bazen kelepçe niyetine kullandıkları o plastik kablolardan bulmuşlardı. Walker konumunu başkasına teslim etse de Adam'ın onlara karşı koymayacağından emin olmak için dikkatle izlemeyi sürdürdü. Polly'nin tuttuğu kolu arkaya kıvırması gerekmişti ama bunun dışında Adam gülümsemekle yetiniyordu. Gözleri soğuk bakıyor, dilini ısırmışçasına çenesinden aşağı kanlı bir salya hattı akıyordu.

"Biraz ileride boş bir ağıl var," dedi Hakan, tabancayla işaret ederek. "Onu oraya götürün de nasıl zapt edeceğimizi düşünelim. Biri ışık getirsin."

Kürt işçiler yardım etmeye davranırlarken Polly kamptaki lambalardan bazılarını Hakan'ın istediği gibi taşımaya başladı.

Walker dönüp Hakan'a dik dik baktı. "O Zeybekçi'nin silahı mı?"

"Bu akşam onda duracağına bende durması daha iyi," karşılığını verdi Hakan.

Walker itiraz etmemesine rağmen şu an için silah konusunda hiç kimseye güvenmiyordu. Belinin arka kısmındaki kendi tabancasının ağırlığı bile fazlasıyla tehlikeli, başkasının eline geçerse onlara karşı kolayca kullanılabilirmiş gibi geliyordu. Adam'ın aklı başında değildi; Walker kendisi de kontrolü kaybederse neler yaşanabileceğini düşünmek dahi istemiyordu.

Meryem'in yanında duran Kim onunla alçak sesle konuşuyor, yaralarını gözden geçiriyordu. Walker onlara yaklaştığında Meryem'in ağladığını gördü. Böylesine çetin ceviz birinin yüzündeki gözyaşlarının görüntüsü yüreğini parçaladı. Sahne sürreal bir niteliğe, her şeyi kâbusa benzeten korkunç bir atmosfere sahipti. Fakat artık Meryem'in ne kadar yorgun bir hali olduğunu görebiliyordu. Ağzından ve çenesinden hâlâ kan damlayan genç kadının süzgün, kederli ve şaşkındı. Tüm bunların gerçekliği Walker'ı ürpertiyordu.

"Hakan haklı," dedi Meryem. "Adam bana asla el kaldırmaz. Özellikle de şimdi."

Walker rahibin kalabalığı yararak geldiğini gördü.

"Anlat ona," dedi Peder Cornelius, göz kenarları derin çizgilerle kırışarak. "Her şey çok çabuk olup bitiyor."

Meryem çenesindeki kanı silse de gözyaşlarını ellemedi. "Bana ne anlatacaksınız?"

"Zaten bildiğini," diye karşılık verdi Walker. "Senin ve Hakan'ın az önce söylediğinizi. O hiç de Adam değildi. Başka bir şeydi... ve adını bildiğimizi düşünüyoruz."

* * * * *

Doktor Dwyer iğneyi yanağına batırırken ve ipliği diğer taraftan çekip çıkartırken Meryem yüzünü buruşturdu, dişlerinin arasından tısladı.

"Kusura bakma," dedi doktor. "Sürdüğüm uyuşturucu acıyı azaltır sandım."

"Azalttığından eminim," dedi Meryem. "Yine de birinin suratında delikler açması hoş bir his değil. Ne kadar büyük bir iz kalacak?"

Doktor Dwyer ipliği çekiştirip ucuna düğüm attı. "Dört dikiş. Öyle kocaman bir iz kalmaz. Hem sana karakteristik bir özellik de katar. Ama çok canını sıkarsa iyi bir plastik cerrah neredeyse tamamen geçirebilir."

Doktor geri çekilip eserini inceledi. "Dertleşmek ister misin?"

Gözlerindeki bakış şefkatliydi fakat Meryem'in şefkate tahammülü yoktu. Öyle bir şey onu yumuşatmaktan başka bir işe yaramazdı ve şu an için kaya gibi sert olması lazımdı.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Doktor Dwyer kafa salladı. "Biraz dinlenmeyi dene. Verdiğim ağrı kesiciler uykunu getirecektir ve eminim ki bedeninin zaten yorgun düşmüştür. Kararlar sabahı bekleyebilir."

Meryem hafifçe gülümseyebildi. "Sen de biraz dinlenmeye bak."

Doktorun göz altlarında koyu torbalar vardı ve Meryem'in bildiği kadarıyla kanser hastası değildi. Genç kadın mevcut şartlar düşünülürse kendini epey yorduğunu tahmin ediyordu. Evet, mumunun aynı anda iki ucu birden yanıyordu ama zaten ışığı yakında sönecekti. Alevi idareli kullanmanın anlamı yoktu.

Kalın bir döşeğe yanlamasına uzanıp üstüne bir battaniye çekti. Revirdeki ısıtıcılar görevlerini yerine getiriyordu ama geminin koridorlarında dondurucu bir hava eserken yapabileceklerinin de bir sınırı vardı.

Doktor daha önce Patil ile Zeybekçi'ye karınlarını doyurmaları için yemekhaneye inme izni vermişti. Öğrencilerden birini, Belinda adlı genç bir kadını onlarla beraber göndermiş ve yemekleri biter bitmez revire getirilmeleri talimatını vermişti. Fakat geçici yoklukları, Meryem'in yalnız olduğu anlamına gelmiyordu. Ondan sadece birkaç adım uzakta Armando Olivieri başını küçük bir yastığa koymuş yatıyordu. Doktor Dwyer adama sakinleştirici vermişti ama şuuru kapalıyken bile yaşlı profesörün kaşları çatık, uykusu sıkıntılıydı.

İçi geçmeye başlayan Meryem gözlerini yumdu… ve zihni Adam'ın o vahşi ve zalim halinin bir imgesiyle doldu. O ilk tokadın, kendisine ilk kez el kaldırdığı ânın acısını hissetti. Nişanlısının gözlerinde turuncu bir parıltı, oraya ait olmayan renkli bir kıvılcım mı görmüştü? Onu gülümserken hayal edince ağzının sipsivri siyah dişlerle dolu olduğunu gördü, irkildi ve saçlarının arasından çıkıntı yapan boynuzları fark etti…

Homurdanan Meryem silkinerek uyandı. Kalbi göğsünde gümbürdüyor, boğazı neredeyse nefesini kesecek kadar sıkışıyordu. Gözünü yanındaki Profesör Olivieri'nin kıpırtısız suretine dikti. Adam döşeğinde öteki tarafa dönmüş, ona sırtını çevirmişti. Meryem biraz soluklandığında etrafına bakındı ve revirdeki ışıkların kısılmış olduğunu anladı. *Bir rüya*, diye düşünse de gördükleri daha çok bir dadanma gibiydi.

Kendini toparlayıp Olivieri'yi inceledi ve nefes alıp verdikçe sırtının kabarıp inmesini seyretti. Nedense profesörün soluklarının fazla muntazam olduğunu, adamın aslında uyumadan beklediğini –dinlediğini– hissetti.

Battaniyesinin altında büzülüp Olivieri'den azıcık daha uzaklaştı ve karanlığa kulak kabarttı. Kendini Peder Cornelius ile Ben'in vardıkları sonuçları fazla düşünmemeye zorladı. Şimdi tek isteği Adam'ın düzelmesi, aklını başından alan şeyden kurtulmasıydı.

Yani inanıyorsun, diye düşündü. *İblise inanıyorsun.* Yaratığın vücudu ölmüş olabilirdi ama özü geride kalmıştı. Ben, binlerce yıldır hiç kimsenin yakalanmadığı bir tür kadim hastalıktan bahsetmişti ve bu gerçekten de öyle bir şeydi. Tek farkı hayal ettiklerinden farklı bir şekle bürünmüş olmasıydı.

Ansızın yüzüne bir ağrı girdi ve kafatasına, sol gözünün hemen üzerine bıçak saplanmış gibi oldu. Meryem rehavete direnerek battaniyesini kaldırdı ve güçlükle ayağa kalktı. Botları ve montu yakındaydı; onları dikkatle giyerken birkaç defa yüzünü ekşitti. Doktor Dwyer görünürde yoktu. Olivieri'nin sırtı hâlâ ona dönüktü ama fazla kıpırtısız göründüğü için Meryem'e adam

her an kendisiyle konuşabilirmiş gibi geldi. Bir süre beklerken ses çıkaracağından emindi. Yardım almak iyi olurdu ve Olivieri'nin anlayış göstereceğini biliyordu. Diğerleri onu durdurmaya çalışabilirlerdi. Adam'ın gözlerindeki çıplak garezi görmeden, nişanlısı olmadığını bildiği bir şeyin ışıltısıyla karşı karşıya kalmadan önce Meryem de kendisini durdurmaya çalışırdı.

Ama artık değil.

Sessiz adımlarla revirden ayrıldı. Sağındaki koridorda birileri fısıldaştı, bulunduğu yere hafif ayak sesleri yaklaşmaktaydı. O yüzden genç kadın sola saptı ve az sonra geminin sessiz gölgelerinde kayboldu. Gecenin bir vakti belki bir-iki nöbetçi hariç orada hiç kimse olmazdı. Özellikle de şimdi hiç kimse orada olmak istemezdi.

Fakat *o* oradaydı. İblis. Shamdon.

Meryem acele etti.

* * * * *

Soğuk hava Walker'ın yanaklarını ısırıyordu. Yorgunluğun da etkisiyle sanki artık hava şartları onu daha fazla etkiliyordu. Eski yaraları sızlıyordu ve Kim'le yan yana yürürken kendini ihtiyarlamış hissediyordu. Doktor Dwyer telaşlı bir hoşnutsuzlukla önlerinde koşturuyor, yaşını nihayet göstermeye başlayan Peder Cornelius ise arkadan geliyordu.

"Bırakın sabaha kadar uyusun," dedi doktor, sözünün dinlenmemesine her adımda biraz daha kızarak.

Doktor Dwyer ayak diremeye kalkıp yollarını tıkadığında Kim bir elini adamın omzuna koydu ve onu nazikçe kenara itti.

"Bu Meryem'in projesi," dedi. "Ortağı karar verebilecek bir durumda olsaydı tıbbi tavsiyelerinize saygı gösterirdim. Ama Doktor Walker ile benim geminin kontrolünü devralmamızın personelce hoş karşılanacağını düşünmüyorsanız her türlü kararın Meryem tarafından onaylanması gerekiyor."

"Sabahleyin," dedi doktor. Hastalarını rahatsız etmek istemediğinden revire yaklaştıkça sesini sert bir fısıltıya indiriyordu.

Bu davranış Walker'ın hoşuna gitti. "Bak, doktor..." Duraksayarak Dwyer'a aklını başına alması ve biraz yatışması için zaman tanıdı. "Adam'ın aşağıda yediği halt herkesin ödünü bokuna karıştırdı. Bu hiç iyi değil çünkü şu an orada bol bol ağlanıp sızlanılıyor ve dualar ediliyor. Pek çok kimse buraya hiç tırmanmamış olmayı diliyor. Fakat gel gör ki hiç kimse kavga etmiyor. Hakan'ın işçileri Adam'ın başında nöbet tutulmasına yardım ediyorlar. Lisansüstü öğrencileri bu sahiden Nuh'un gemisi mi, melekler ve şeytanlar gerçek mi, bu mağarada cidden kahrolası bir iblis var mı diye münakaşa etmiyorlar. Çok yakında son iki gecede ortadan kaybolan dört kişiyi Adam'ın öldürüp öldürmediğini, eğer öldürmediyse bunu kimin yaptığını merak etmeye başlayacaklar, çünkü o insanların öldüklerine kesin gözüyle bakabilirsin. Yine de ilk defa ve belki kısa bir süreliğine herkes aynı telden çalıyor. Bu fırsatı değerlendirerek birlikte çalışacağız, yapılan araştırmaların toplayabildiğimiz kadarını toplayacağız ve tipi diner dinmez dağdan siktir olup gideceğiz."

Şevkle kafa sallayan Doktor Dwyer'ın bakışları Walker ile Kim arasında gidip geldi. "Öyleyse haberler iyi, değil mi? Artık kavgaya tutuşmayacağız. En kısa sürede burayı tahliye edeceğiz."

Walker ince bir dehşet ipliğinin içinde mekik dokuduğunu hissetti. "Planımız o yönde."

"İyi ama Meryem'i neden rahatsız edesiniz ki? Bırakın biraz daha uyusun," diye yakardı Doktor Dwyer.

Kim ellerini bıkkınlıkla havaya kaldırdı. "Tartışma çok yakında tekrar başlayacak. İblisin zehri artık içimizde."

"Ben öyle şeylere inan–" diyecek gibi oldu Doktor Dwyer.

"İnsanlar kavgaya kaldıkları yerden devam ettiklerinde neyin tartışılacağı apaçık ortada: Adam konusunda ne yapılacağı."

Peder Cornelius genzini temizledi. "Peki Adam'ın içine iblis girmemişse kime girmiş olabilir? Herkes bir tahmin yürütüp zaten hazzetmediği birini işaret edecek. Paranoya kaşla göz arasında çok çirkin bir hal alacak."

Walker, Doktor Dwyer'ı inceledi. "Öyle bir şeye karşı hazır-

lıklı olmamız, herkesi ortak bir amaçta buluşturup işbirliği yapmalarını sağlamamız gerek. Bunu başarabilirsek belki başka biri zarar görmez."

"Yeter ki–" dedi doktor, Walker revirin girişine varmak üzereyken onun peşinden koşarak.

"Sessiz olalım," diye onun yerine tamamladı Kim. "Biliyoruz."

Walker revirin girişinde öylece dikildi. Mücadeleyi sürdürmesine kıt kanaat yetecek kadar cesaret toplamıştı ve şimdi onu yavaş yavaş kaybettiğini hissediyordu. Revirin loş ışığında tek gördüğü bir karyolada yatan Profesör Olivieri'ydi. Diğer karyolaların hepsi de boştu.

"Kahretsin," diye homurdandı Doktor Dwyer.

"Meryem nereye gitti?" diye sertçe sordu Kim. "Doktor, böyle bir zamanda hiç kimseyi göz önünden ayıramayız; hele ki o şeyin varlığına maruz kalmış birini. Hani şeyin…"

"İblisin," diye yardımcı oldu Peder Cornelius.

Bir kumaş hışırtısı dikkatlerini çekti, sonra hırıltılı bir ses onlarla konuştu.

"Peder, bitümeni hesaba katman lazım."

Bir diğer hışırtıyla beraber Olivieri diğer yanına döndü ve alacakaranlıkta onları süzdü. Walker adamın revirde yatmasını gerektirecek ne yaptığını bilmiyordu ve profesörün başı sarkıyor, ona sakinleştirici verildiği kolayca anlaşılıyordu. Yanağında ince bir salya çizgisi ışıldıyordu.

"Armando, şimdi zamanı değil," dedi Peder Cornelius.

Olivieri'nin yüzü öfkeyle buruştu. "Asıl şimdi zamanı. Küstahlığın canlara mal olacak; belki kendininkine de. Buradaki tek âlim sen değilsin, Peder."

Walker bakışlarını rahipten tarafa çevirerek şaşkınlığını ve merakını gösterdi.

Kim koridora göz gezdirerek Meryem'i arandı.

"Peder?" diye teşvik etti Walker.

Rahip atkısını gevşetti. "Pekâlâ, Armando. Bitümene ne olmuş?"

Olivieri kısa süreli bir öksürük krizine tutuldu. Kriz geçtiğinde sulanmış gözlerini rahibe dikti. “Helen Marshall’ın ekibi, gemi yolcularının kalıntılarını inceledi. Çoğunun boynunda deri kayışlara geçirilmiş muskalar –iblisin tabutunu kaplamakta kullandıkları aynı siyah bitümenden parçalar– vardı.”

“Eee, ne olmuş?” diye sordu Walker.

“Tarihçi Berossus’u hiç okudunuz mu?”

“Buna vaktimiz yok,” dedi Walker, dışarıdaki koridorda başını iki yana sallamakta olan Kim’i kaygıyla süzerek. Meryem’den bir iz yoktu.

“M.Ö. üçüncü yüzyıl?” dedi Peder Cornelius. “Evet, duymuştum. Hakkında bir şeyler okudum ve bazı özetler gördüm. Ama orijinal metinleri okuma fırsatım hiç olmadı.”

“Normaldir. Berossus ufak çaplı bir tarihçiydi ve kendisine aktarılan pek çok öyküyü onları birebir yaşamışçasına anlatırdı. Beni ona götüren tek şey gemi hakkındaki araştırmalarımdı. O devirde bile Nuh’un ve geminin varlığını tartışan, kanıt bulmayı deneseler de yalnızca daha başka öyküler bulan âlimler varmış. Berossus gençliğinde bu sıradağdaki dağların birinde geminin enkazına rastladığını iddia eden bir adamla tanışmış. Dediklerine bakılırsa bu dağın gölgesinde yaşayan insanlar kötülüğe karşı korunmak için boyunlarına sertleşmiş bitümen parçaları takarlarmış.”

“Geminin yolcuları gibi,” diye gözlemde bulundu Peder Cornelius.

Kim gözlerine düşen saçları kenara çekti. “Bitümenin kendine has sihirli güçleri mi varmış? Yoksa ona o korumaları aşılamak için bir tür ayin mi düzenlemeleri gerekiyormuş?”

“Helen bana muskaları gösterdiğinde aklıma o geldi ama anlattıklarım tüm bunlardan önceydi ve şimdiye kadar unutmuştum,” dedi Olivieri huysuzca. “Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum. Berossus öyle bir şeyi belirtmiş olabilir de olmayabilir de. Fakat bu gemiyi inşa eden aile zaman ayırıp da tabutu bitümenle kaplamışsa–”

"O boku tabuta en az on beş santim kalınlığında sıvamışlar," dedi Walker. "Bir tür koruma sağladığını düşünmedilerse niye zahmet etsinler ki?"

"Herhalde iblisin bir kısmının hâlâ yaşadığını anlamışlardı," dedi Peder Cornelius düşünceli bir sesle. "Özünün tehdit teşkil etmeye devam ettiğini de."

"Ebediyen," diye karamsar bir üslupla ekledi Kim. "Fıçılara koyulan, sonra da çelik sığınaklarda betona gömülen nükleer atıklar gibi."

Revire sessizlik çöktü. Walker orada toplanmış insanlara –rahibe ve doktora, Kim'e ve Olivieri'ye– göz gezdirirken bunun hiçbir anlam taşımıyor olabileceğinin farkındaydı. Ama taşıyor da olabilirdi. Hem de ölüm kalım meselesi boyutlarında bir anlam.

"Peder, Profesör Olivieri'yle birlikte çalışır mısın? Profesör Marshall'ın topladığı muskaları bulun. Sonra da kaplamadaki bitümeni kazarak daha başka kırıklar ayırın. Herkese yetecek kadar muska lazım."

Doktor Dwyer dudak büktü. "Profesörün anlattıklarına gerçekten inanıyor musun? Bu iki bin yıllık bir halk efsanesinden başka bir şey değil."

Walker adama bakarken dudaklarından alaycı bir kıkırtının kaçmasını engelleyemedi. "Öyle mi? Şu an neyin içinde durduğumuzu sanıyorsun?"

Doktor karşı çıkacak gibi oldu ama Kim elini kaldırdı ve tıslayarak onu susturdu. Kapı aralığında dikilerek mağaradaki seslere kulak kabarttı.

"Birileri bağırıyor."

Walker feci bir melankoliye kapıldı ve az evvel bir umut kıvılcımı çakmaya çalışırlarken şimdi o kıvılcım sönmüşçesine Kim'in de aynı hissi paylaştığını gözlerinden okudu.

"Peder, senin ve profesörün işe koyulmanız lazım," dedi Walker, Sonra Kim'e yöneldi. "Gidelim."

Bağrışmaları takip ettiler. Katlar arasındaki ağıllar, koridorlar ve açıklıklar yüzünden gemi her türlü ses üstünde oyunlar oy-

nayabilir, karanlık köşelere fısıltılar atabilirdi. Fakat arka duvara ulaştıkları sırada bağırışmalar yükseldi ve çoğaldı. Merdivene ilk tutunan Walker'ın aklı, ekibinin dağdan kendi başına inmesi için nelerin gerekeceğindeydi. Ne kadar bir sürede hazırlanabilirlerdi? Peder Cornelius inişi fırtınaya rağmen gerçekleştirebilir miydi? Kürt kılavuzlardan biri onlara rehberlik eder miydi? Belki projeyi durdurmaya kararlı gözüken Hakan bunu bizzat yapardı.

Merdivenin sonlarına yaklaştığında kendini aşağı bıraktı ve birinci kata inen diğerine koştu. Açıklıktan baktığında alevlerin parıltısını gördü. Meryem orada öylece duruyor, turuncu ışık havuzları yüzünü yalarken gölgeler bir deniz altı cehennemi gibi kıpır kıpır oynuyordu.

"Kim," dedi. "Yangın."

Genç kadın İngilizce ettiği bir dizi renkli küfürle karşılık verdi. O küfretmeyi bitirinceye kadar Walker merdivene doğru yollanmıştı. Kim de takip etti.

"Geri çekil!" diye tersledi Meryem.

Walker son üç çubuğu atlayarak indi ve hızla arkasına döndü. Fakat Meryem az önce onunla konuşmamıştı. Polly ellerinde bir yangın söndürücüyle diğer koridorların birinden çıkagelmiş ve Meryem onun önünü kesmişti.

"Siktiğim aklını mı kaçırdın?" diye haykırdı Polly. "Burada kuru tahtalardan başka bir şey yok ve sen kalkmış bir yangın çıkarıyorsun!"

Meryem öyle yapmakla Polly'yi durdurabilecekmiş gibi işaret parmağını havaya kaldırdı. "Öyleyse görevin yangının yayılmasını önlemek ama bırak yansın! Beni duydun mu? Lanet olasıca şey bırak yansın!"

Kim gelip Walker'ın yanında durdu. Orada birkaç kişi daha vardı; Feyiz, Bay Avcı ve Chloe adında bir yüksek lisans öğrencisi. Calliope de köşede durmuş her şeyi filme çekiyor, Walker alevlerin kamera lensindeki yansımasını görebiliyordu.

"Meryem," diyen Feyiz ellerini yalvarırcasına ileri uzatarak ona doğru gitmeye davrandı.

"Hayır," diyen Meryem gözyaşlarını bastırmak için sertçe yutkundu. "Duymak istemiyorum. Sen şu anda benimle konuşması gereken son kişisin."

O yüzden kimse konuşmadı.

Meryem iblisin cesedini açığa çıkarmış, onu belki bir tür yanıcı maddeyle ıslatmış ve ateşe vermişti. Kupkuru kemikler çıtırdadıkça papirüsümsü kadim deri parçacıkları kızarıp kıvrılıyor, küller yükselen dumanda yukarı savruluyordu. Kafatasının içinde dans eden alevler açık çenelerin şeytani kıvrımından çirkin mi çirkin bir balkabağı feneri yaratıyordu. Işığın veya ateşin dokunmadığı boynuzlar cehennemden çıktıklarını cümle âleme duyurmaya azmetmişçesine karardıkça kararmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Walker yangının kadavranın altındaki kalasları kemirmeye başladığını ve duvara yayıldığını gördü. Polly, Chloe ve Feyiz hep beraber hücum edecekmişçesine bir adım öne çıktılar.

"Bekleyin!" dedi Walker, Meryem'in yanından geçerek.

O Polly'nin ellerindeki yangın söndürücüye uzanırken Meryem itiraza başladı. Kafası karışan Polly ilk başta direnmesine karşın sonunda metal tüpü teslim etti. Walker söndürücüyü aldı ve iblisin çatır çutur sesler çıkartarak kararmakta olan kemiklerine doğru döndü.

"Meryem haklı," dedi. "Bırakacağız yansın."

ON BEŞ

Meryem'in teni ısının anısıyla karıncalanıyordu. Geminin en alt katının arka kısmındaki eğimli zeminde yatan kadavradan geriye yanmış kemiklerden, küllerden ve parlayan közlerden başka bir şey kalmamıştı. Bunlar turuncu bir parıltı saçıyor, tıslayıp çatırdıyor, sonra teker teker sönüyordu. İblisin boynuzları hâlâ kafatasından çıkıntı yapıyordu ama pörsümüş iskeletinin büyük bölümü kömür olmuştu ve kemiklerden bazıları ufalanmıştı.

Yarım saatte, belki daha bile kısa sürede iblisim kalıntıları bu hale gelmişti.

İblis, diye aklından geçirdi Meryem, o parlak közlere bakarken. Tuhaf bir açıdan kutlama yapması gerekirmiş gibi hissediyordu. Bu şeye, onun kötülüğüne inanıyordu ve kötülük gerçekten varsa bu durum yıllar önce cevabını bulduğunu sandığı bir sürü soruyu gündeme getiriyordu. Adam çocukken dehşeti, babaannesinin sarkaçlı saatinde kötü bir ruhun yaşadığı inancından doğan gerçek korkuyu tatmıştı. Anlatılanların ne kadarına inandığı konusunda hep kendi kendine ve ona yalan söylemişti. O günler, o uzun geceler için taşıyacağı anlamdan dolayı öyle şeylere inanmamaya gayret etmişti.

Şimdiyse kötülük içine kadar yayılmıştı. Sanki dybbuk onca

yıl evvel ruhunun kapısını aralamıştı ve bu şey –Shamdon– içeri girmenin bir yolunu bulmuştu.

Meryem gözyaşlarını silmek için is karası elini kaldırırken tepeden tırnağa titremeye başladı.

Geminin arka tarafındaki koyu suretlerden biri iblisin dağılan, dumanı tüten kalıntılarına doğru hareketlendi. Meryem gelenin Walker olduğunu gördü. Adam amansız bir ifadeyle yaratığa yaklaştı, ağır çizmelerinden birini havaya kaldırdı ve topuğunu iblisin suratına gömdü. Kafatası ezilerek kapkara bir toza döndü. Havaya bir kıvılcım bulutu yükseldi.

Kalıntıların arkasındaki duvara bir ateş hattı yayılmıştı ama Walker yangın söndürücüyü kaldırıp ona püskürttü. Yangın boyunca alevleri kontrol altında tutmuştu. Kurumuş deriden ve kemiklerden ibaret olan kadavra şaşılacak derecede çabuk yanmıştı ama epey duman çıkmıştı. Meryem o dumanı saçlarında, giysilerinde ve genzinde hissedebiliyordu. Koku günlerce üstünde kalacaktı. Hatta belki ebediyen.

Yüzünü ekşiterek etrafındaki gölgeli suretlere baktı. Ebediyetin kendisi için burada, gemide sona erebileceği ilk kez o anda aklına geldi. Buna izin vermeyecekti.

"Sizce suçun ne kadarını iblise yıkabiliriz?" diye sordu, çevresindekilerin çehrelerini tarayarak. Wyn Douglas ve Polly Bennett. Kim ve Walker. Bay Avcı ve Peder Cornelius. Kahrolası kamerasıyla Calliope.

Hayır, sırf bu yüzden ondan nefret etme. Ondan nefret etmek istiyorsan et ama bu yüzden değil. Adam her şeyin kayda alınmasını isterdi.

"Ne demek istiyorsun anlamadım," dedi yaşlı rahip.

"Evet, anladın. Benimkiler de dahil davranışlarımızdan bahsediyorum. Bu kâbusun dışında bile hayatımda boktan şeyler oluyor ama yine de cesedin beni etkileyip etkilemediğini merak ediyorum. Hatta hepimizi."

Walker botunun topuğunu kalas zemine sildi. "Etkilemiş olabilir de olmayabilir de. Fark etmez. Bu noktadan itibaren birbi-

rimize göz kulak olacağız ve kendi içimize bakacağız. Adam'ın başına gelenler yalnızca bir etkilenme değildi. O düpedüz..."

Meryem adamın o kelimeyi telaffuz etmek istemediğini görebiliyordu. Bu yüzden kendisi etti. "Ele geçirilmeydi."

"Peder," dedi Kim, "Buna iblisin kutudan çıkarılması mı yol açtı? Daha rahat... hareket etmesi mi sağlandı?"

"Olabilir," karşılığını verdi Peder Cornelius. "Artık daha gözüpek davranıyor. Ama ortadan kaybolanların öldürüldüklerini ve yaratığın onları öldürmek için gemideki birini kullandığını varsaymalıyız. Bu da biz kadavrayı hareket ettirmeden önce ya Adam'ın ya da başka birinin ele geçirildiği anlamına gelir."

"Hiç kimseye güvenemeyiz," dedi Walker. "Gözünüzün içine baksam, sizinle konuşsam bile iblis olabilirsiniz. Bilmenin yolu yok."

Meryem dumanlı havayı içine çekti. Koridordan aşağı soğuk bir rüzgâr esti. Bir müddet kara kara düşünerek birbirlerine bakmaktan başka bir şey yapmadılar.

"Hayır," dedi Wyn Douglas. "Artık *biliyoruz*. İblis Adam'ı ele geçirdi. O yüzden her ne yapacaksak, her neye karar vereceksek artık verelim."

Bay Avcı bunu onayladı. Polly ile Kim aynı anda kafa salladılar.

Peder Cornelius öksürdü. Duman solumak hiçbirine iyi gelmemişti. "Katılmıyorum. İblis bize musallat olmayı sürdürecek. Ve daha başka neler yapabileceğini kestirmemiz mümkün değil."

"Meryem kalıntıları yok etti," dedi Wyn. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı."

"Gel gör ki daha az önce Adam'ın yanına uğradım," dedi Peder Cornelius. "Uyanık. Gözleri açık ve sırıtıyor. Ona kim olduğunu sorduğum zaman revirde yattığı yerden bana tükürdü."

Walker dua da olabilecek bir küfür fısıldadı.

"Peki ne öneriyorsun?" diye ürpererek sordu Polly. "Ve lütfen bir önerin olsun, çünkü hiçbir şey yapmamak–"

"Bir şey yapmaya niyetliyim," diye kadının sözünü kesti Peder Cornelius. "Yapmayı düşünebildiğim tek şey o. Ama hepiniz

bunun yapılması gerektiğini, başka bir alternatif olmadığını ve sinirleri kaldırması halinde nüfuzunuzu kullanarak personelin geri kalanını yatıştırmayı kabul etmelisiniz. Böyle bir zamanda inanç kavgasına tutuşamayız. Karşımızdaki iblis dinimden öncesine dayanıyor. Hatta gerçekten olduğunu düşündüğüm şeyse tüm dinlerin öncesine. Fakat Adam'a yardım etmenin ve geri kalanımızı korumanın bir yolu varsa aklıma gelen tek şey bir şeytan çıkarma ayini."

Bay Avcı derhal başını iki yana sallamaya başladı. "Bence bu çok kötü bir fikir. Çok kötü. Türk öğrencilerden bazıları yeterince tedirgin. Ayrıca rehberler, Hakan'ın işçileri–"

"Onların adına konuşma," diye gözetmenin sözünü kesti Polly. "Hepsi de Adam'a olanları gördü. Teklife karşıysan söyle ama haftalardır hep birlikte çalışıyoruz. Kadrodaki Müslümanların ve Yahudilerin onları koruyacak her türlü yolu denememizi istemek için Hıristiyan olmalarına gerek yok."

Bay Avcı of çekip sustu. Meryem kafa sallayarak Polly'ye teşekkür etti.

"Ayinin nasıl yapılacağını biliyor musun?" diye sordu Walker, gözünü rahibe dikerek. "Bunun hep deli saçması olduğunu düşündüm ama şeytan çıkarma yetkisi verilen rahiplerin zorlu bir eğitimden geçtiklerini biliyorum."

"Ben o eğitimi almadım," dedi Peder Cornelius. "Ama ayini yapılırken gözlemledim. Bileşenlerini anlıyorum. Başpiskoposun tasvip etmeyeceğinden eminim ama başka ne gibi bir seçeneğimiz olduğunu bilmiyorum. İblisin yarattığı tehlike, ayinin doğrudan benim için yaratacağı her türlü tehlikeye ağır basıyor."

Walker yaklaşan bir migrenle boğuşurcasına elini kaldırıp ensesini ovuşturdu. Meryem onu anlıyordu ama zihninde belli başlı şeylerin illâ yapılması gerektiğini kabullendiği bir noktaya ulaşmıştı. Kadavrayı ateşe vermek gibi bu da gerekli bir adımdı.

"Seçeneklerimiz oturup iblisin bir başkasını öldürmesini beklemek veya en azından bu konuda bir şeyler yapmayı denemek," dedi genç kadın.

"Veya bir tipinin ortasında dağdan aşağı inmek," diye ekledi Wyn Douglas.

Meryem, Polly'ye doğru döndü. "Revire git. Hakan ile Feyiz'den Adam'ı buraya getirmelerini iste. Ellerinin kelepçelendiğinden emin ol."

Bay Avcı onun ismini telaffuz edecek gibi olduğunda Meryem adama sert bir bakış attı.

"İtirazların anlaşılmıştır, Avcı. Bu kahrolası dağdan sağ salim inebilirsen onları devletine iletebilirsin."

* * * * *

Koridordaki hava boğucu ve bayat bir hal almış, ayrıca garip bir şekilde ısınmıştı. Meryem kendi kendine artık Feyiz ile Hakan da yanlarında olduğu için bunun vücut ısısından kaynaklandığını söyledi. Söylemekle kalmadı, kendini ona inandırmaya çalıştı. Polly'ye göre dışarıdaki fırtına şiddetinden bir şey kaybetmemişti. Arkeoloji öğrencisi personelin geri kalanını kontrol etmeye gitmiş ve çoğunu ikinci katta, revirin yakınlarında bir araya sokulmuş vaziyette ve diğerlerini kampın birinci katında bulmuştu. Sabaha sadece birkaç saat kalmış olmalıydı ama sıcaklık düşmeye devam etmişti ve plastik örtülerden bazılarının dışı buzlanmıştı.

İblisten kalan közlerin hâlâ parladığı bu yerdeyse durum farklıydı. Kim, Peder Cornelius'un yanında duruyordu. İhtiyar rahip kendisine getirilen bir yastığa diz çökmüştü. Önlerindeki kalas zeminde elleri artık önünde bağlı olan Adam yatıyordu. Ayak bileklerine de bir plastik kelepçe takılmıştı. Yüzünde buraya yürütülürken takındığı aynı aptal, sessiz sırıtış vardı. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Cildi yağlı bir parıltıya ve eski parşömenin sararmış tonuna bürünmüştü.

Nişanlısına bakarken Meryem'in genzinde bir şey yükseldi. Bunun bir çığlık mı yoksa bir kusmuk akıntısı mı olduğunu bilmese de onu bastırdı.

"Adam Yahudi'dir," dedi genç kadının yanındaki Feyiz usulca.

"Ben de Müslüman'ım," karşılığını verdi Meryem.

Fakat bu sözleri söylerken bile yalanını hissetti. Adam onun Müslüman olduğundan daha fazla Yahudi olabilirdi ama ikisi de hayatları boyunca dindar insanlar olagelmemişti. Onlar hakikat peşindeki arayıcılardı. Meryem hep hakikatin dünyada saklı gizemlerden bazılarını ortaya çıkaracağını ummuştu, Adam ise tam tersini... Şimdi Meryem tam da istediği şeyi hayal edilebilecek en kötü yoldan elde ediyordu.

Üstelik burası sıcak, diye düşündü. Sanki rüzgâr artık buraya gelmek istemiyor, soğuk oradan uzak duruyordu. *Vücut ısısı*. Fakat Meryem öyle olmadığını biliyordu.

Peder Cornelius daha şimdiden yaklaşık bir saattir uğraşıp didiniyor, dua üstüne dua ediyordu. Bunlardan bazılarında aralarındaki yegâne dindar Katolik olan Kim Seong'dan yardım almıştı. Hakan ile Walker bir kenarda duruyorlar, Adam'ın başında dikilerek iblisin saldırması halinde müdahale etmeye hazır bekliyorlardı. Polly ile Wyn mağaranın ön kısmına uzanan koridorları koruyarak ayini hiçbir şeyin bölmeyeceğinden emin oluyorlardı. Bay Avcı ile Feyiz ise Meryem'le beraber yapılanları gözlüyorlardı. Bir şeytan çıkarma ayini için ilginç bir ekip oldukları kesindi. Onu aklından geçirdiğinde bile bu tabir Meryem'e absürd geliyordu; o yüzden aynı derecede saçma bir ekip tarafından gerçekleştirilmesinde sakınca yoktu.

Ne kadar sıcak, diye düşündü genç kadın. İblisin külleri arasında titreşmeyi sürdüren ufacık alev noktalarına göz attı. Rüzgâr oraya uğramayı reddetmeden önce mağarada eserek dumanı dağıtmıştı. Duman kokusu bile azalmış, yerini kısmen başka bir şey almıştı. Meryem'in ilk başta tanımlayamadığı bir şey. Sonra kafasına dank etti. Koku ona yoğun bir siyah çayı, kutuyu ilk açtığında yapraklardan yükselen aromayı hatırlattı. Kuru, eski ve topraksıydı.

"Burası bir tuhaf kokuyor," dedi Calliope kamerasının arkasından, onun aklını okumuşçasına.

Meryem'in alnı kırıştı. Yoksa Calliope ağlıyor muydu? Bakışlarını kameraman ile Adam arasında gezdirirken Calliope'nin ona nasıl baktığını ilk kez o zaman fark etti.

Ah, seni kaltak, diye düşündü, sonra bu düşünceleri kafasından atarak dikkatini yeniden Adam'a verdi. Kıskançlığın beklemesi gerekecekti. Meryem yıllarca kendini ilgi odağı, dikkatleri toplayan kişi olarak görmüş ve Adam onun bu görüşünü desteklemişti. Adam onun ortağı ve yardımcı yazarıydı ama hep kameranın arkasında yer almıştı. Acaba sahne ışıklarını üzerinde toplamak Meryem'i görmesi gereken şeylere karşı kör mü etmişti?

Kes, dedi kendi kendine. *Böyle düşünerek hiçbir şey elde edemezsin. Adam özgürlüğüne kavuştuğu zaman ilişkiniz için endişelenirsin.*

"Bunu istediğinden emin misin?" diye usulca sordu Feyiz, dua devam ederken.

Meryem onunla göz göze gelmeye yanaşmadı. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Şimdi sus."

Peder Cornelius parmaklarını daha önce kutsadığı su dolu bir bardağa soktu ve suyun birazını Adam'ın yüzüne sıçrattı. Ani bir nefes alan Adam'ın sırıtışı genişledi ve başını hızla çevirip gözünü Meryem'e dikti.

"Sana gerçekten söylemeliyim," dedi.

Dudaklarından çıkan ses onun değildi. Onunki *gibiydi*... hem de muhtemelen oradakilerden çoğunun aradaki farklı anlamayacağı kadar. Ama hırıltılı bir tona, kendisine ait olmayan alaycı bir tınıya sahipti.

"... yardım çağrımıza koş gel," diye dua etti Peder Cornelius, adeta cevaben sesini yükselterek. "Senin suretinde ve görünümünde yaratılmış bu insanoğlunu gündüz iblisinin mahvından ve pençesinden çek al. Üzüm bağını harap etmekte olan canavarı dehşete düşür. Hizmetkârlarını cesaretle doldur ki ahlaksız ejderhayla yiğitçe savaşabilsinler."

Rahip sözlerini sürdürerek Adam'ın yüzüne ve bedenine tekrar kutsal su sıçrattı. O acı verici sabit sırıtış ilk defa bocaladı. Burun delikleri kapanıp açılan Adam rahibe dişlerini gösterdi. Kim rahibin dualarını bir aminle noktaladığında Adam hafif bir kahkaha attı.

Gerçek değil, dedi Meryem kendi kendine. *Bu bir tür oyun; Adam'ın kamera için tertiplediği bir şey.*

Genç kadının göğsüne bir ağrı girdi. Titreyen sağ elini ağzına götürürken karnının derinliklerine dikenli bir kanca batmış ve içe doğru sertçe asılmaya başlamış gibiydi. O anda tüm bunların bir şaka, Adam'ın onunla bile paylaşmadığı bir dalavere olması için her türlü tanrıya dua eder, her şeyi verirdi.

Gözleri bir türlü dökemediği yaşlarla yanıyordu. Calliope ağlama sıkıntısı çekmese de Meryem aynı şeyi yapamıyordu.

"Bırak kudretli elin onu hizmetkârın Adam'dan uzaklaştırsın," diye devam etti Peder Cornelius.

Meryem kendini solumaya zorlayarak koridorun anormal sıcaklığını derin bir nefesle içine çekti. Çay ve duman kokusu burnundan bir türlü çıkmıyor, rahibin ötesinde iblisin kömür olmuş boynuzları hâlâ yansıyan ışıkla parlıyordu.

Adam yattığı yerde titremeye başladı. Sırıtışı çarpıldı ve kafatası kadim kalasları takırdattı. Meryem'in başının yanından tek bir sinek vızıldayarak geçti. İlk başta buna hiç aldırış etmedi; altı üstü bir böcekti. Fakat sinek Adam'ın yanağına konunca yanındaki Feyiz'in Kürtçe küfrettiğini işitti.

"Biri bana şu kahrolası sineğin nereden geldiğini söyleyebilir mi?" diye usulca sordu Walker.

Meryem o inatçı, gözüpek, akıllı adamın sesinde ilk defa korku duydu. Alelade bir kaygı değil, gerçek korku. Bu genç kadını dehşete düşürdü. Sahiden de sinek bir tipinin orta yerinde bu dağ yamacına nereden gelmişti?

Sinek kanatlarını oynatarak Adam'ın burun köprüsünde gezindi. Calliope sızlanarak kamerayı indirmeye başladı.

"Çekime devam et," diye ona çattı Meryem. Kamera tekrar kalktı.

Peder Cornelius dualarına devam ederken Adam güldü. Başı tekrar döndü ve için için kaynayan bir küçümsemeyle Meryem'i süzdü.

"Sana söylemeliyim," dedi iblis. "Şimdi söyleyeceğim ki sen bu ağızdan dinlerken yüzünü seyredebileyim."

Meryem öne çıktı. Isı ve havadaki yoğunluk sanki onu zapt etmeye çalıştı ama genç kadın yılmayarak ilerledi. Hakan neredeyse ondan nefret etmezmiş, onu korumak istermiş gibi yoluna çıktı ama Meryem rehberi yana itti, dizleri üstüne çöktü ve sevgilisinin gözlerindeki şeye baktı.

"Adam başka bir kadını düzdü. Sürprizin bu muydu? Söylemene gerek yok."

Sırıtış öylesine genişledi ki Adam'ın alt dudağı yarıldı. İşte o zaman Meryem'in gözleri nihayet yaşardı.

"Demek biliyorsun?" diye fısıldadı iblis. "Hayır. Kuşkulanıyordun ama bilmiyordun. En azından şimdiye kadar. Gözlerindeki ıstırap öyle şahane ki."

"İpleri sen çektin," diye fısıldadı Meryem. "Buna sen sebep oldun."

İblis dudak büktü. "Elbette ben sebep oldum. Ama sana söz veririm ki sevgilin işimi kolaylaştırdı."

Meryem donakaldı. Üstünde eller hissetti, Hakan'a ait olduklarını sandı ve silkinerek onları attı. Fakat kulağında Feyiz'in yumuşak sesini duydu ve rehber tekrar dokunduğunda onun tarafından uzaklaştırılmaya, rahibin ayak altından çekilmeye direnmedi. Kafasını kaldırdığında Walker'ın acımasını, Kim'in korkusunu gördü ama kameraya, onu elinde tutan Calliope'ye bir daha bakmaya niyeti yoktu.

"Çekime devam et," dedi, kadının tekrar cesaretini kaybetmesi ihtimaline karşı. Calliope başını çevirmek isteyebilirdi ama Meryem buna izin vermeyecekti. Adam'ın hatırına her şey filme alınacaktı. Kendisi öldükten sonra Adam ünlü olacak, paraya kavuşacaktı. Nişanlısının onu ne kadar çok sevdiğini hiç unutmayacaktı.

Tabii kendisi de ünlenecekti. Fakat aynı zamanda ölmüş olacaktı.

Rahibin sesi içini geçiriyor, elinden sadece ayakta durup aval aval bakmak geliyordu. Işıklar titreşti ve rüzgâr upuzun dakikalardan, sonsuz saatlerden beri ilk kez esti ama esintinin kendisi

sıcak gibiydi. Sinek Adam'ın yüzünün etrafında uçuştu ve alt dudağına kondu. O feci sırıtışla açığa çıkmış dişlerde gezindi.

"Yaşayanların ve ölülerin, Yaradan'ının, Seni Cehenneme atma gücüne sahip O'nun hükmüyle şimdi korku içinde buradan ayrılmanı istirham ediyorum, ey kadim yılan. Şahsıma değil İsa'nın vekiline boyun eğ. Zira seni mecbur bırakan ancak ve ancak İsa'nın gücüdür. O ki haçıyla seni dize getirmiştir..."

Adam titremeye, başını tekrar tekrar kalaslara vurmaya devam etti. O kahkahalar atarken sinek havalandı, sonra da kocaman açık duran gözünün parlayan çukuruna kondu. Adam gözünü kırpmadı bile.

Bay Avcı kendi dilinde kendi tanrısına duaya koyuldu. Uzakta sağda, oradaki koridor ağzının gölgelerinde Wyn Douglas yüksek sesle hıçkırdı ve bunlardan hiçbirinin gerçekleşemeyeceğinde ısrar ederek inkârla bağırdı.

Meryem'in teni sıcak kaldı ama beyni buz tutmaya başladı. Gözleri kararıyordu. Karnını doyurmayalı veya uyumayalı ne kadar olmuştu? Ellerindeki ve ayaklarındaki hissi kaybederken merakla düşündü.

Sabaha daha ne kadar vardı?

Kendinden kopuk bir vaziyette nişanlısının adını telaffuz etti. Sonra Adam uçurum kenarına tutunuyormuş ve aşağıdaki boşluğa düşmek üzereymiş gibi onun ismini haykırdı. Aslında bir bakıma öyle değil miydi? Meryem cevabın farkındaydı ve sevgilisinin ismini tekrar haykırdı.

Kahkahalar atan, tepeden tırnağa zangır zangır titreyen Adam akla hayale gelebilecek en ağır küfürleri etmeye başladı. Gözünü tekrar Meryem'e dikti ve kafatasının parçalanışını ona seyrettirmek istercesine başını kaldırıp kalas zemine vurdu. Meryem hâlâ haykırıyor olabileceği kanaatindeydi ama emin değildi.

Walker ile Hakan dizleri üstüne düştüler. Peder Cornelius onlara öyle yapmalarını bağırmış olabilirdi. Adam'ı omuzlarından kavrayıp yere mıhladılar ve Walker tahtaya tekrar vuramasın diye başını sabit tuttu. Adam'ın hem saçlarının arasından hem de

ensesinin gömleği altında kalan kısmından kan geliyordu.

Meryem tekrar soluk verdiğinde nefesi buhar oluşturdu. Sıcağı hâlâ hissetmesine rağmen hava buz gibi olmuştu. Rahip ile yardımcılarının ötesinde bir şey kıpırdadı ve oraya baktığında gördü ki iblisinin boynuzlu, ezik kafatası yan yatmıştı. Sanki içe göçük surat, kömür olmuş ve parçalanmış göz yuvaları da dönmüş ona bakıyordu.

"Çek git öyleyse, mütecaviz. Çek git, yalanlarla ve hinlikle dolu ayartıcı, fazilet düşmanı, masumların davacısı. Yer ver, menfur yaratık. Yerini–"

Işıklar söndü. Biri çığlık attı. Meryem'in ancak gümbürdeyen kalbiyle sayabildiği saniyeler geçti, sonra ışıklar titreşerek tekrar yandı.

Adam'ın gözleri kapalıydı. Göğsü kalktı ve bir iç çekişle indi. Boncuk boncuk ter damlaları yerlerini korusa da rengi biraz düzelmişti. Titrek bir nefes daha aldı ve gözleri kırpışarak bir anlığına açıldı, sonra yeniden kapandı. Meryem sevgilisinin kendisine baktığından emindi. Bakanın o diğer şey değil Adam olduğundan da.

Calliope kameranın arkasından her nasıl bir güce dua ettiyse ona bir teşekkür fısıldadı.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Kim. "O… Peder, işe yaradı mı? İblis gitti mi?"

Peder Cornelius bardaktaki kutsal suya parmaklarını batırdı ve Adam'ın alnına Hıristiyan haçını çizdi. Meryem bir tiksinti dalgası sezdi ama dalganın altında bir umut nehri akıyordu.

Adam rahibin dokunuşu karşısında tekrar iç çekmekle yetindi.

"Cornelius," dedi Walker hışımla. "Kahretsin, gerçekten gitti mi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum."

Hakan hoşnutsuzluğunu homurdansa da Feyiz tıslayarak amcasını susturdu ve rahibe doğru döndü. "Başardın."

Peder Cornelius ona bakmayıp Meryem'e doğru döndü. Genç

kadın Adam'ın başı yan yattığında iblisin kırık, yanık kafatasının da aynını yaptığını bir süre daha aklından çıkaramadı. Sonra rahibin gözlerindeki nazik kederi fark etti.

"Hiçbir şey yapmadım," dedi yaşlı din adamı. "Ayini bitirmemiştim bile. Dualarımın bir etkisi oldu mu bilmiyorum. Belki yeterince güçlü değilimdir."

Kim geri geri yürüyerek onlardan uzaklaştı. "Ama gittiğini söyledin."

"Öyle sanıyorum," karşılığını verdi rahip. Gözlerindeki bakışla özür diler gibiydi. "Ama onu defetmedim... ve nereye gittiğini bilmiyorum."

* * * * *

Ani bir nefes alan Doktor Dwyer'ın gözleri kırpışarak açıldı. Gecenin bir vakti uyanmak onu daha en başta içinin geçmesi kadar şaşırtmadı. Revirde saate en son baktığında iki civarıydı ve o anda teni kaygıyla karıncalanmaktaydı. Peder Cornelius bir şeytan çıkarma ayinine kalkışacaklarını itiraf etmişti ve Dwyer bunu hem gerçekdışı hem de dehşet verici bulmuştu. Karyolalardan birine uzanırken personelin geri kalanından daha sıcak ve güvende olduğundan emindi ama kendini ne sıcak ne de güvende hissetmişti. Ardından her nasılsa uykuya dalmıştı.

Şimdi inledi ve uykusuna kaldığı yerden devam etmeyi umarak tutulmuş kaslarındaki baskıyı azaltmak için daha sıkı bir cenin pozisyonuna bürünmeyi denedi.

Yanındaki zeminde bir hışırtı oldu.

Dwyer yüzü duvara, sırtıysa revirin geri kalanına dönük vaziyette donakaldı. Sırtındaki ağrı boynuna vuruyor, nefes verip gerinmesi gerektiğini biliyordu ama dinlemekten başka bir şey yapamıyordu. Revirin dışında rüzgâr plastik örtüleri dalgalandırıyordu. Dwyer ilk kez olmamak kaydıyla tüm mağaranın nefes alıp verdiğini, geminin soluduğunu hayal etti.

Doktor gözlerini sımsıkı yumdu. Uzak sesler ona birer fısıltı şeklinde ulaşıyordu. Personel üyeleri birbirlerine daha yakın,

mağara ağzından ve acımasız fırtınadan daha uzak olabilmek için koridorun az ilerisinde kamp kurmuşlardı.

Dwyer'ın arkasından giysilerin hışırtısı geldi. Oradakine kim olduğunu sormak istedi ama revir az miktarda çürümenin de karıştığı yoğun, topraksı bir kokuyla doldu. Sanki yine sekiz yaşındaydı. O ve abisi nihayet ayrı odalara kavuştukları için cesur olmaya çalışıyor ama korkuyordu. Parmağa benzer dalları her esintide pencereye sürten dişbudak ağacının iskelete benzer elinden ödü patlıyordu.

Doktor Dwyer derin bir nefes verip anıyı aklından çıkardı. Bir saniyeliğine rüyası o kadar canlı bir hal almış, yüreğindeki korku çocukluğundakine o kadar çok benzemişti ki evindeki yatağına dönmüş gibi hissetmişti. Bazı geceler öyle bir korkuya kapılırdı ki ağabeyi Teddy'nin odasına gider ve onu sarsarak uyandırırdı. Ondan iki yaş büyük olan Teddy de küçük kardeşinin koluna yumruk atıp ona ödleklik etmemesini söylerdi.

Ödleklik etme, diye aklından geçirdi.

Teddy bu akşam haklıydı. Dwyer yine derin bir nefes verdi. Uykunun sisinde bu gece burada hastaları olduğunu unutmuştu. Adam'ı alıp götürmüşlerdi ve Profesör Olivieri kendi başına çekip gitmişti fakat Zeybekçi ile Dev Patil hâlâ buradaydılar.

Salak. Dwyer hâlâ üstünden atamadığı korkusundan sıyrılmaya çalışarak haline güldü, karyolada öteki tarafına döndü ve revirin karşı tarafındaki Zeybekçi'nin kendi karyolasından kalkmakta olduğunu gördü. İçeride yalnızca tek bir ampul yanıyor, onun köşedeki kısık ışığında genç Türk gözetmen uykusunda yürürmüş gibi gözüküyordu. Zeybekçi başını önüne eğdi, bir kez burnunu çekti ve ellerini kazağına sildi.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye usulca sordu Doktor Dwyer, antibiyotik ve uyumasını kolaylaştıracak yüksek bir doz yatıştırıcı verdiği Patil'i uyandırmak istemeyerek. Patil kadavrayı hareket ettirirlerken her ne solumuşsa ondan hasta olmuştu fakat daha başka testlerin gerekmesine rağmen Doktor Dwyer paleopataloğun kalıcı bir hasar aldığını sanmıyordu. Patil daha önce

Zeybekçi'yle beraber yemekhaneye inip bir şeyler yiyebilmişti. Adamın şimdi dinlenmesi ve gözlem altında tutulması gerekliydi.

Öte yandan Zeybekçi canı ne zaman isterse gidebilirdi.

"Vakit halen gece," dedi Doktor Dwyer. Adamın gerçekten uykusunda gezip gezmediğini merak ederek yüzünü görmeye çalıştı. "Şafağa saatler var. Belki biraz daha uyumayı denemelisin. Sabaha dek burada kal."

"İlk kullandığım eller onunkilerdi," dedi Zeybekçi, hayatında ilk defa görürcesine ellerini havaya kaldırarak. "Kafasına usulca fısıldadım ama orada olduğumu fark etmedi bile. Yaptıklarını da. Ama artık fısıldamama gerek yok."

Zeybekçi iki adım attı, sonra Patil'in başında dikilip onu süzdü.

"Bay Zeybekçi?" diye çekinerek sordu Doktor Dwyer, *belki işemesi gerekiyordur* diye düşünerek. Evet, herhalde bu yüzden kalkmıştı. Fakat öyleyse neden–

Zeybekçi elini aşağıya uzattı. Bunu süratle yapmış olmalıydı ama revir bir akvaryummuş ve hep beraber su altında hareket ediyorlarmış gibi her şey yavaş çekimde gerçekleşti. Gözetmen bir elini Patil'in suratına koyarak onu karyolaya bastırdı. Diğer elindeki parmakları Patil'in ağzına soktu ve alt çenesini tuttuğu gibi kopardı. Kemikler çatırdadı, kaslar yırtıldı ve hem karyolaya hem de zemine kanlar sıçradı.

"Yüce tanrım!" diye haykırdı doktor, geri geri sendeleyerek.

Kelimeler Zeybekçi'yi irkiltti. Dişlerini gösteren adam yüzünü buruşturarak Doktor Dwyer'a kötü kötü baktı, sonra da kanlı çene kemiğinin kırık kenarını Patil'in suratına batırıp çıkarmaya başladı. Patil ellerini kaldırarak kendini korumaya çalıştı ve en kötüsü de bu oldu; saldırının vahşetinden bile daha kötü. Bir süre uyanık ve bilinçli olan Patil ancak alt çenesinden yoksun birinin çıkartabileceği sözsüz bir iniltiyle çığlıklar attı.

Sonra elleri iki yanına düştü ve bedeni hareketsiz kaldı. Kesik kesik fışkıran kanları yere aktı, giysilerini ve çarşafı ıslattı. Ölmesine saniyeler kalmıştı.

Zeybekçi başını kaldırıp tekrar doktora baktı, bariz bir hazla ürperdi ve ona doğru bir adım attı.

Doktorun burun delikleri sidiğin keskin kokusuyla doldu. Ancak bacaklarından aşağı yayılan, pantolonunu içeriden ıslatan sıcağı hissettiğinde altına kaçırdığını anladı.

Bu olay içindeki küçük çocuğu yıktı. Artık onu koruyacak bir Teddy abisi yoktu.

Dwyer haykırarak revirden dışarı koşarken kendi sidiğinin birikintisinde ayağı kaydı. Zeybekçi onu tutmaya çalışsa da ıskaladı. Doktor kapı çerçevesine çarptı, sonra tökezleyerek kendini koridora ve gemide esen buz gibi rüzgârın kucağına attı.

"Tanrım... ha siktir," dedi nefes nefese.

Sağında bazı çalışanların konuşmalarını duydu. Gördüklerinin dehşetiyle uyuşmuş bir halde tir tir titreyerek o yöne doğru yalpaladı ve ilerledikçe hızlandı. Koridora fırlayan Zeybekçi plastik örtülerden bazılarına takıldı ve doktor bağırarak yardım istemeye başladı.

Koridorun ilerisi kesik bir plastik örtüyle kapatılmıştı. Dwyer plastiği iterek yarıktan geçtiğinde sesler daha uzaktan gelir gibiydi. Solundaki duvara takılı parlak bir ampul büzülerek gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu. Sonra biri kolundan tuttuğunda silkinerek adamı itti.

"Doktor! Hey, sakin ol!"

Eller her iki bileğini de kavradı. Güçlü tutuş ona hızla başını kaldırttı ve karşısındakiyle göz göze gelmesini sağladı. Amerikalı lisansüstü öğrencilerden birine rastlamıştı. Genç ve yakışıklı adam İtalyanca bir soyadına sahipti. Bellucci. Hayır, Belbusti. Steve.

"Zeybekçi'nin içine girmiş," dedi Doktor Dwyer. "Gidelim. Bize silah lazım. Kendimizi korumamızı sağlayacak bir şeyler bulmalıyız."

Koridorun daha ilerisindeki ağıllardan kafalar dışarıya uzandı. Bunlar yorgun, korku dolu ama beraberken kendilerini güvende hisseden insanlara aitti. Etrafta çadır kümeleri vardı.

Hemen oracıkta, koridorun kenarında dört kişi bir portatif ısıtıcının etrafında diz çökmüş kâğıt oynuyor, fırtına devam ederken vakit geçirmenin yollarını arıyordu.

"Kalkın!" diye onlara bağırdı Doktor Dwyer. İçindeki bir ses ona sözlerini anlayamamayacaklarını bildirdi ve ama korkusunu da mı görmüyorlardı? Yoksa kazının geçici bir süreliğine aklını oynatmış bir diğer üyesi olduğunu mu sanıyorlardı?

"Kahretsin, dinleyin! Geliyor! Hemen–"

"Doktor, hey!" dedi Belbusti, diğerlerini işaret ederek. "Aptal değiliz. İblis olsun veya olmasın silahlarımız var."

Belbusti kemerine takılı buz kazmasını eline alıp Doktor Dwyer'a gösterdi. Gümüşi metal sap o göz alıcı ışıkta parlıyordu. Daha koyu renkli çelik baş sivri dişlerle bezeliydi. O korkunç aletten biraz cesaret alan Doktor Dwyer kafa salladı ve birlikte koridoru tıkayan ağır plastik şeritlere doğru döndüler. Doktor kaşlarını çattı. Zeybekçi neredeydi?

"Hemen arkamdaydı," dedi Dwyer. "Helen'ı ve diğerlerini o öldürdü. Daha az önce–"

"Belki mağara girişine gitmiştir," dedi Belbusti. "Birinci kattakileri uyarmalıyız."

Belbusti kazmasını havaya kaldırıp korkusuz bir azimle kaşlarını çatarak plastik şeritleri yardı. Daha yarım adım atmıştı ki Zeybekçi diğer taraftaki gölgelerde adeta yoktan var oldu. Amerikalı genç tam tırmanış kazmasını savuracakken Zeybekçi onu boğazından tuttu. Belbusti bir homurtu çıkarmasına rağmen hâlâ kararlı, hâlâ korkusuzdu. Doktor Dwyer hayatı boyunca hiç böyle bir cesarete tanıklık etmemişti.

Zeybekçi zorba bir çocuğun elinden çomağını kaparcasına tırmanış kazmasını çekip aldı. Yanan tek ampul titreşti ve bir anlığına karardı. Fakat Doktor Dwyer o anda Zeybekçi'nin gözlerinin bir balkabağı fener gibi çürüğümsü bir turuncu parıltıyla içten içe yandığını gördü.

"Lütfen, tanrım," diye inildedi doktor. "Lütfen."

Zeybekçi tırmanış kazmasının ucunu Belbusti'nin yüzüne sa-

vurup sol gözünü deldi ve Amerikalı'nın beynine on beş santim sapladı. Belbusti yere yığılırken ölü adamın gözünden sıyrılan kazma ucu şapırtılı bir emme sesi çıkardı.

Doktor Dwyer şimdiden hareket ediyor, koşuyordu. İleride hep beraber o tarafa çevrilen, gözleri dehşetle kocaman açılan çehreler görebiliyordu. Bazıları ellerini silahlarına götürüyorlardı. Diğerleri çığlık çığlığa bağırıyordu. Biri çoktan geminin derinlerine, dehşetten ve kendisini güvende tutacağını sandığı insan yığınından uzağa kaçıyordu.

Doktor kaçan kadına geminin içinde artık güvenli hiçbir yer olmadığını söyleyebilirdi. Fakat sonra kafatasının arka kısmında okkalı bir darbe hissetti, kemiğin çöktüğünü duydu.

İşte o zaman bir çığlık korosunun eşliğinde öldü.

ON ALTI

Olivieri yatakhanesi olarak kullandığı ağılın önünde duruyordu. Döşeği dürülüp bir köşeye koyulmuştu ve artık ağılın ortasında üç plastik sandalye ile bir masa vardı. Tabut kaplamasından kopan bitümen parçaları yere yığılmıştı. Masaya cam gibi pürüzsüz ama kenarları keskin bir düzine küçükçe parça dizilmişti. Parçalardan bazıları Profesör Marshall'ın ekibinin incelediği kadavralarla beraber keşfedilmişti ama geri kalanları bizzat hazırlamaları gerekecekti.

Sandalyelerden birinde oturan Chloe kablosuz bir matkapla yeni bitümen parçalarına delikler açarken Errick o deliklerden el yapımı kalın sırımlar geçirmekteydi. Olivieri yeni bitümen parçalarını ebatlarına göre seçmiş, bunu yaparken de üzerlerine Peder Cornelius'un tercüme edebileceğini düşündüğü o kadim ve esrarlı lisanda çizikler atılmış olanları yeğlemişti. Olivieri rahibin o çizilerden anlam çıkarma becerisini fazla düşünmemeye çalışmıştı. Kıskançlığa ayıracak zamanı yoktu.

"Bu," deyip yerden bir parça daha seçti. Bitümenleri incelemek için çömelmekten sırtı ve dizleri ağrıyordu.

Chloe matkabın uğultusu arasında onu duymadı.

Profesör kızın omzuna dokundu ve Chloe parmağını matkabın tetiğinden çekti.

Çöken sessizlikte çığlıkları işittiler. Başı hızla kalkan Olivieri "hayır" diye mırıldandı. Errick yerinden öyle hızlı fırladı ki sandalyesi geriye devrildi. Elleri açılıp kapanan delikanlı silahsız olduğunu fark edip küfretti.

"Chloe," deyip matkaba doğru uzandı.

Genç kadın kaşlarını çatıp ona sırtını döndü. Olivieri anladı. Chloe o silahsız kalmasın diye elindeki tek silahı verecek değildi. Öyle yapmaktansa ağıl girişine dönük oturarak parmağını tetiğin üstünde tuttu. Olivieri sırtının duvara dayanacağını bile bile bir adım geri çekildi. Koridordan daha başka çığlıklar yükseldi. Ancak yere çarpan bir bedenden gelebilecek bir patırtı duydu, sonra insanlar ağıl girişinin önünden koşarak geçtiler. Olivieri gitmeleri gerektiğini anladı.

"Kaçın!" diye azarladı. "İkiniz de gidin!"

Errick bitümen yığınına göz attı; yığındaki en iri, en keskin parçayı kaptı ve koridora çıktı. Rüzgârda bir haykırış yankılandı ve Olivieri çalışanlardan birinin Errick'e çarptığını gördü. Errick kenara çekilmeyi, diğer adama dolanmaktan kurtulmayı denedi. Olivieri onun kavgaya hazır vaziyette başını kaldırmasını seyretti, sonra bir tırmanış kazması koridorun loş ışığında parıldayarak savruldu ve Errick'in etine saplandı. Delikanlının son anda yana kaçmasıyla kazmanın sivri ucu göğsünü değil omzunu deldi. Errick yere yığılırken saldırganı onun üstüne çıktı ve bir diğer darbe için kazmayı havaya kaldırdı.

Olivieri sadece sesiyle cinayeti durdurabilecekmiş gibi bağırdı.

Chloe ağıldan dışarı fırladı ve matkabı bir sopa gibi kullanarak Errick'in saldırganının kafasına kafasına vurdu. Adam geriye yalpalayınca Olivieri onun Zeybekçi olduğunu gördü. Veya Zeybekçi'nin içindeki iblis olduğunu.

Chloe avazı çıktığı kadar bağırarak matkabı gözetmenin yanağına dayadı ve tetiğe bastı. Vızıldayarak dönen matkap ucu eti ve kemiği deldi. Buna tek tepkisi daha fazla sırıtmak olan Zeybekçi elini kaldırdı ve matkap ucu giderek daha derin indikçe

üstüne başına kan sıçrayan Chloe'yi saçlarından tuttu. Parmaklarını bir pençe gibi kıvırdı ve tırnaklarını kızın derisine saplayıp boğazını parçaladı. İçindeki iblisin insanüstü bir kuvvet verdiği Zeybekçi öylece dikilirken Chloe boğazından kanlar fışkırarak yere yığıldı. Matkap onun seğiren, can çekişen bedeninin yanına düştü ve Zeybekçi dönüp gözünü Errick'e dikti.

Olivieri yerinden kıpırdayamadı. Nefes almaya bile yanaşmadı, çünkü alırsa iblis kendisini duyabilir, görebilir, peşine düşebilirdi.

İblis onun aklından geçenleri okumuşçasına dönüp ağılın içine baktı. Zeybekçi'nin ağzı bir sırıtışla açıldı.

Ansızın başka biri çıkageldi. Bir yumruk büyük bir süratle o ağza indi. Olivieri iblisin şaşkınlık ve hiddetle hırıldadığını işitti. Kendisine karşı koyulması hiç hoşuna gitmemişti.

* * * * *

Walker adının bağırıldığını duydu. Hemen arkasındaki Kim ve Hakan'la beraber ikinci kat koridorunda koşuyordu ama artık en ufak bir tereddüde yer yoktu. Bay Avcı daha sonra onun Zeybekçi'yi kurtarmak için elinden geleni yapıp yapmadığını merak edecekti. Türk devleti resmi bir soruşturma başlatacaktı. Kim Seong'un kazı alanındaki BM gözlemcisi olarak bundan sonra yaşanacakları elinden geldiğince açıklaması gerekecekti. Fakat bunlardan herhangi birinin gerçekleşmesi için evvela bundan sonrası diye bir şeyin olması lazımdı.

Yumruğu içgüdüleri doğrultusunda attı fakat Walker'ın içgüdüleri yılların antrenmanı ve tecrübesiyle keskinleşmişti. Zeybekçi'ye vururken bunu belinden yaparak yumruğunu tüm bedeninin kuvvetiyle indirdi. Darbesi sıradan birini devirir, hatta bayıltırdı. Zeybekçi ise geri geri tökezledi ve dönüp ona tısladı. Tıslaması yükselerek hayvansı bir hırıltı halini aldı.

Walker iblisin tepesini attırmıştı. Bundan gurur duymak isterdi ama yaratığın sırıtışı geri geldi. Hatta Walker ağız kenarlarının yırtıldığını, oralardan kan aktığını gördü. Sırıtış bir insan suratına göre fazla genişti.

O anda bir tabanca için her şeyini verirdi. Aslında bir silahı vardı ama şimdi ellerinde değildi. Zeybekçi'ninki muhtemelen hâlâ Hakan'daydı ama Walker bu olasılığa bel bağlayamazdı.

İblis onun üstüne atıldı. Walker kenara çekilip dirseğini Zeybekçi'nin kafatasının tepesine indirdi. Gözetmen yere düşerken kanca gibi parmaklarını onun bacağına doğru savurarak pantolonunu yırttı ve uyluk etinde kesikler açtı. Walker durduğu yerde döndü, kendine yer açtı ve yaratığın kafasına sert bir tekme attı. Sonra bacağını geri çekip bunu iki kez daha yaptı.

Zeybekçi'nin vücudunu giyen iblis bir haykırışla şahlandığı gibi onu tuttu ve havaya kaldırdı. Koridor kan ve ölüm kokusuyla dolmuştu. Kızıl yaşam sıvısı zemindeki kalasların arasından akıyordu. İblis, Walker'ı havada tutarak doğruldu ve yüzünü onunkinin birkaç santim yakınına kadar yaklaştırdı. Nefesi Walker'ı öğürtü, dokunuşu tüylerini diken diken etti. Korku tıpkı bir enfeksiyon gibi damarlarında dolaştı. Buna dirense de yaratığın kokusu, sırf ona baktığı için üstüne bulaşmış gibi gelen pisliği...

Murdar, diye aklından geçirdi. *Demek kötülük böyle bir şey.*

"İnanacak bir şey istiyordun," diye Zeybekçi'nin sesiyle hırıldadı iblis. "Bana ve nihayet elime düştüğü zaman küçük oğluna yapacağım şeylere, onu nasıl parça pinçik edeceğime inan. Kapı artık açık, Benjamin. Buradayım. Şimdi diğerleri de uyanıp varlığımı hissedecek. İnsanların dünyasını ve insan etinin verdiği hazzı hatırlayıp buraya–"

Walker'ın bir çatırtı duymasıyla Zeybekçi'nin kaskatı kesilmesi bir oldu. İblisin parmakları gevşedi ve Walker çırpınarak yere düştü. İçini kaplayan öfkeyle elini Zeybekçi'ye doğru uzattı ama gözleri ifadesizleşen Türk yere yığılmaya başlamıştı bile. Walker üstüne düşmekte olan gözetmeni kolundan ve boğazından yakaladı. Cansız bedeni döndürerek yanı başına indirdi.

"Ah, hayır," dedi Kim, arkasına kadar gelerek.

Meryem kanlı tırmanış kazmasıyla koridora duruyordu. Solgun genç kadın titreyerek öne eğildi ve gözünü az önce Walker'ın hayatını kurtarmak için öldürdüğü adama dikip derin derin so-

ludu. Calliope bir tür leş yiyici yaratık gibi arkasında dikilmiş, her şeyi filme alıyordu.

"Siz ikiniz hangi cehennemden çıktınız?" diye soran Walker bir eliyle duvara tutunarak ayağa kalktı.

"Çığlıkları duyduk..." dedi Meryem, kelimeler arasında soluklanarak. "Birinci kattan geçip merdiveni tırmandık. Öyle yapmanın... seni takip etmekten... daha iyi olacağını düşündük."

Walker kayda devam eden Calliope'ye baktı. Acaba az önce yaşananların ne kadarını çekmişti?

Gözünü Meryem'e diken Walker genç kadının ne gibi bir sorunu olduğunu merak etti. Meryem'in gözlerinin altında koyu şişlikler vardı ve cildi doğal tonuna rağmen onu sararıp solmuş gösteren bir renge bürünmüştü. Adam gibi ele geçirilmiş değildi ama herhangi bir iblis kadar güçlü bir şeyin onu pençesine aldığı belliydi. Adam'la ettikleri kavgaya dayanarak hepsi de Meryem'in hasta olduğunu anlamıştı ama Walker kadının ne kadar hasta olduğunu bilmek istiyordu. Meryem'in başının çaresine bakıp bakamayacağını öğrenmesi iyi olurdu.

Tabii az önce hayatını kurtardığı düşünülürse Meryem'in o konuda bir sıkıntı çekeceğini sanmıyordu.

Walker dönüp Hakan'a baktığında tabancanın elinde işlevsizce durduğunu gördü ve oraya daha çabuk gelmediği, tetiği çekip Zeybekçi'nin ölümünün sorumluluğunu üstlenerek Meryem'i böyle bir yükten kurtarmadığı için rehbere içinden sövdü. Aslında Hakan'a haksızlık ediyor olabilirdi ama böyle düşünmek elinde değildi. Üstelik aynı iş bir mermiyle daha temiz halledilebilirdi.

"Onu öldürdün," dedi Olivieri, yanı başlarındaki ağıldan çıkıp ele geçirilmiş adamın cesedini süzerek.

Meryem koridora bakındı. Walker da aynısını yaptı. Errick bir elini omzundaki yaraya kapatmıştı. Chloe yerde cansız yatmaktaydı ve kadim kalas zemine daha başka birkaç ceset saçılmıştı.

"Hayır," dedi genç kadın boğuk bir sesle. "Ben sadece Zeybekçi'yi öldürdüm."

Yerde yüzükoyun yatan gözetmenin başının arka kısmında yeni kazılmış bir deliği dolduran kaynak suyu gibi kan birikiyor, ıslak saçlarının arasından küçük dereler akıyordu. Bu ölmek için iyi bir yol değildi. Walker artık toplanmaya başlayan çehreleri gözden geçirirken bu duygunun paylaştıklarını fark etti. Meryem cinayeti onun –belki de herkesin– hayatını kurtarmak için işlemişti ama yine de son derece acımasız gözüken bir davranış sergilemişti. Fakat acımasızlık ona ait değildi.

İnanacak bir şey istiyordun. Bana inan, diye fısıldamıştı iblis.

Walker başını kaldırıp Calliope'ye, tam da kameranın lensine baktı ve parmağını ona doğrulttu. Kameraya değil, kadına. "Az önce çektiğin videoyu sileceksin. Tüm bunları."

Calliope ona aldırış etmedi. Walker bu sefer de Meryem'e doğru döndü. Çekim onu Zeybekçi'yi öldürürken gösterecekti. Kaydı izleyen hiç kimse gözetmeni kontrol eden, onu ele geçiren başka bir şey olduğuna inanmazdı. Geminin içinde bulunmamış hiç kimse o kötülük tarafından kirletilmenin, onu teninde hissedip dilinde tatmanın, havayla beraber solumanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazdı.

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Meryem. "Gerçekten kiminle konuştuğumuzu bildiğimizde."

Walker etrafına bakınarak çehreleri inceledi, genç kadının beyanını hep beraber sindirirlerken diğerlerinin gözlerini seyretti. Gerçeğin kafalara dank etmesi biraz zaman aldı ama sonunda etti. Bu süreç Kim'le başladı, Hakan'la devam etti. Walker teker teker kaşların çatıldığını, gözlerin kısıldığını gördü. İnsa–nlar bakışlarını cesetlerden ayırmaya ve koridordaki diğerlerine göz gezdirerek –tıpkı Walker'ın endişelendiği gibi– iblisin nereye gittiğini merak etmeye başladılar. Meryem'in de dediğin gibi Zeybekçi ölmüştü. Fakat onu ve ondan önce Adam'ı ele geçiren şey hâlâ aralarındaydı.

Etrafındaki çehrelerden hiçbiri iblisin varlığını ele vermiyordu. Koskoca, zalim sırıtış ve o kadim, bilgiç gözler görünürde yoktu. Fakat Walker şimdiye dek hasmı hakkında bir şey öğrendiyse o da iblisin saklanmayı iyi bildiğiydi.

Meryem'e kafa sallayarak derdini paylaştığını sessizce belli etti.

Meryem kanlı tırmanış kazmasını elinden bırakmaksızın dik durdu. "Ağlamak, haykırmak istiyorum. Ama bunları o şeyin başka birini daha öldürmeyeceğini bilene kadar erteleyeceğim."

"Yani... emin miyiz?" diye sordu biri.

Olivieri çatlak, neşesiz bir kahkaha attı. "Dalga geçiyor olmalısın. Emin miymişiz. Daha az önce kendi gözlerinle gördün!"

"Şimdi ne olacak?" diye yüzünü ekşiterek sordu Errick, bir elini omuz yarasından çekmeksizin. "Eğer o... eğer o şey bir insandan diğerine geçebiliyorsa hepimiz ölene kadar bizi tek tek avlar."

"Biz de bunu engellemek için uğraşıyoruz," diyen Olivieri avucunu açarak ortasından sırım geçirilmiş bir bitümen parçasını gösterdi.

Errick başını iki yana salladı. "Delilik bu. Gerçek olamaz."

"Öyle mi?" dedi Hakan, öne çıkarak. "Gel bir de *ona* sor."

Rehber öldüğünü garantilemek istercesine ayağıyla Zeybekçi'nin cesedini dürttü. Cesaretleri kırılan diğerleri denetmene uzun uzun baktı. Biraz kamburu çıkık duran Hakan'ın gözleri saklıydı ve Walker soluksuz bir an boyunca iblisin çok da uzaklaşmamış olabileceğini düşündü. Sonra Hakan insan halkasını gözden geçirdi. Her an kullanması gerekebileceğinden korkarcasına tabancayı elinden bırakmaksızın boştakiyle işçilerinden birini ve bir arkeoloji öğrencisini işaret etti.

"Siz ikiniz alt kata inin ve herkesi buraya getirin. İstisnasız herkesi. İtiraz eden çıkarsa onu bizzat gelip alacağımı ve bundan hiç hoşnut olmayacağımı söyleyin," dedi. "Ben de Peder Cornelius'u, Feyiz'i ve ötekileri toplayacağım. Adam'ı da buraya getireceğiz."

İşçi hemen dönüp gitmeye davrandı fakat öğrenci –Walker kızın ismini bilmiyordu– tereddüde kapılıp Meryem'e baktı. Sonuçta bu hâlâ onun projesiydi. Patron oydu ve Walker tüm personelin genç kadın ile Hakan arasındaki husumetin farkında olduğundan emin sayılırdı.

Meryem bir kez kafa salladı. "Gidin. Çabuk olun."

İkisi oradan hızla ayrılırken Hakan bu sefer de doğrudan Meryem'e hitap etti.

"Onları ortadan kaldırmalıyız," diyerek Zeybekçi'nin, Doktor Dwyer'ın ve diğerlerinin cesetlerini işaret etti. "Henüz bu dehşeti görmemiş olanlar ondan muaf tutulmalılar."

"Ben o işi hallederim," diye teklifte bulundu Walker.

Kim yardım etmeye gönüllü oldu ve hiç vakit kaybetmeden ölülere sarabilecekleri battaniye gibi şeyler bulmak için ağıllara girip çıkmaya koyuldu.

Meryem herkesin dikkatini çekme amacıyla iki ağıl arasındaki duvara vurdu.

"Sabaha birkaç saat kaldığını tahmin ediyorum," dedi. "Isıtıcıları bir araya toplayacağız. Döşekleri, çadırları ve battaniyeleri de. Sıcak iki lokma bir şey yiyeceğiz, sonra da eşyalarımızı toplayarak hazırlık yapacağız. İlk ışıkta gemiyi terk ediyoruz. Gerektiği kadar ağırdan alacağız ama artık bu mağaradan çıkıp dağdan inmek zorundayız."

"Tipi kesilmezse dışarıda ölebiliriz," diye karşı çıktı Errick.

Meryem onu süzerken Walker genç kadının ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Errick omzundaki yarayla inişi gerçekleştirebilecek bir durumda değildi. Fakat aynı şey içini kemiren hastalık her neyse Meryem için de geçerliydi. Aralarındaki tek fark ikisinden birinin başka seçenekleri bulunmadığını anlamış olmasıydı.

"Evet, dışarıda ölebilirsin," dedi Meryem. "Bir ihtimal bazılarımız öleceğiz de. Fakat arada garanti farkı var. Gidersek ölebilirsin. Ama kalırsak kesinlikle ölürsün."

* * * * *

Meryem nişanlısıyla beraber küçük yuvalarını kurdukları Mayfair muhitindeki üçüncü kat dairesinin ön odasında duruyordur. Pencereden tam bir Londra manzarası görülüyordur: aynı anda bir taksi ile bir bisikletin zar zor sığabileceği kadar dar bir yolun iki ya-

nında uzanan grimsi-beyaz sıraevler. Kurşuni sabah ışığı tuhaf bir hâle, Periler Ülkesi sadece birkaç adım uzaktaymış gibi hissettiren sürreal bir atmosfer yaratıyordur.

Pencere yalnız birkaç santim açıktır. Sabah havası hâlâ biraz soğuktur ve Meryem uzaktan çocuk kahkahaları duyabiliyordur. Onları bir tür oyun oynarlarken hayal eder ve pencereye yaklaşır. Daha iyi görebilmek için boynunu uzatır. Gülen bir oğlan görüş alanına girer ve dar sokakta nasıl bir trafik olabileceğine ilgi göstermeden bir futbol topunu yola doğru şutlar. Kaldırımda ve sokakta ışıldayan sabah çiyi Meryem'in karşısındaki dairenin camlarını da bezemiştir.

Genç bir kadın bisiklete biniyordur. Saçları parlak bir kobalt mavisidir. Yıllar önce bir seneye yakın aynı renkle yaşayan Meryem onu neden değiştirdiğini merak eder. Sonra futbol toplu oğlanın peşinden koşan küçük kız gözüne takılır. Kollarını hızla indirip kaldırarak var gücüyle koşmakta olan kızın yüzü azimle buruşmuştur ve futbol topunun ona ait olduğu Meryem için apaçık ortadadır. Küçük oğlan topu belki zevk için çalmıştır ama sonuçta çalmıştır. Bisikletli genç kadın ikaz ederek direksiyon kırar ve küçük kıza çarpmaktan kıl payı yırtar.

Kalbi gümbürdeyen Meryem bağırmak ister. Ne genç kadının ve ne de küçük kızın ondan gelecek bir uyarıya ihtiyacı vardır. Aslında ikisi de biraz Meryem'e benziyordur. Sanki başka zamanlardan başka Meryemlerdir. Penceredeki aralıktan giren serin bahar havasıyla ürpermesine rağmen Meryem'in yüzü kızarır. Kazadan kaçınılmıştır ama yine de bakışlarını koşmakta olan kızdan ayıramaz.

"Anne," der bir ses, omzunun hemen gerisinden.

Kolu buz gibi parmaklarca kavranan Meryem irkilir. Adam nerededir? Burada, olması gereken yerde değildir. Peki ya kanseri nerededir? O da burada, olması gereken yerde değildir.

"Anne."

Meryem bakışlarıyla koşan kızın küçük hırsıza, topunu çalan oğlana yetişmesini takip eder. Kız çetin cevizdir.

Önkolunu tutan parmaklar derisini kavuracak kadar soğuktur.

O genç ses tekrar ismini fısıldar. Meryem bakışlarını zar zor pencereden ayırıp arkasına döner.

"Ne var, Jo?" diye sorar.

Jo ona gülümser. JoJo, küçük Josephine'i. "Üzülme, Anne," der küçük kızı. "Beni hiç doğurmaman gerekiyordu. Sırf beni alıp götürmek için yaşamama göz yumdular. Üzülürsen onlara istediklerini vermiş olursun."

Kafası karışan –ama kafan hiç de bile karışmadı, değil mi– *Meryem kızının önünde çömelir. Jo çok hoş gözlere sahiptir. Teninin açık kahverengisine tezat teşkil eden parlak bir bakır rengindeki gözleri ışıl ışıldır. Doğal lüleler halinde başından aşağı dökülen saçlarıyla güzeller güzeli bir kızdır. Günün birinde yalnızca görünümüyle bile insanların nefesini kesecektir. Günün birinde.*

İyi ama Jo neden dairededir? Nasıl aynı anda hem burada olup hem de sokakta futbol topunu çalan oğlanın peşinden koşabiliyordur?

"Oğlanı yakaladın mı?" diye sorar Meryem.

Jo onun elini sıkıca tutar ve gözünün içine bakar. "Bir daha pencereden dışarı bakma, Anne."

Meryem oğlanın, o küçük hırsızın güldüğünü duyar. Esintinin taşıdığı kahkahalar yükselmiş gibidir. Etrafındaki odaya pencerenin dışındaki manzarayla aynı kurşuni, masalsı ışık hakimdir ama burada, özenle düzenlenmiş mobilyaların ve Jo doğmadan evvel Adam'la paylaştığı serüvenlerden kalan yadigârların arasında... buradaki tek renk kızının gözlerindeki ışıltılı bakırdır.

"Arkana dönme," diye uyarır Jo fakat darphaneden yeni çıkmış madeni paralar kadar parlak gözleri artık her zamankinden daha canlıdır ve vücudunun geri kalanı kaybolmaktadır. O lüle lüle bukleler neredeyse duman kadar siliktir.

"Hayır," der Meryem ve elini küçük kızına, JoJo'suna uzatır. Fakat Jo gözden kaybolur ve eli kızın daha bir saniye önce durduğu yerden geçip gider. Sanki ona dokunmayı, kalbini dolduran sevgiye tutunmayı deneme eylemi küçük kızını duman etmeye yetmiştir. En son o bakır gözler kaybolur ve bunu sesinin yankısı izler.

"Sakın bakma, Anne. Sakın bakma. Anne, bakma..."

Meryem pencereden dışarı bakmak için döner. Jo'nun, Adam'la beraber dünyaya getirdiği küçük çocuğun, asla sahip olmaması gereken kızının parmaklarını kolunda hissetmesinin üzerinden sanki bir saniye bile geçmemiştir.

Sokaktaki çetin ceviz, azimli Josephine küçük hırsıza yetişir ve onu kolundan tutar. Parmakları oğlanın tenine değer değmez Mayfair'deki daracık sokaklarında bulunan tüm çiçekler solup ölür.

Küçük oğlan futbol topunu yere bırakır. Jo'ya doğru döner.

Meryem boynuzları daha önce fark etmemiştir.

Meryem haykırıyordur.

Ve uyanır.

* * * * *

Meryem ağlayarak uyandı. Yan döndü ve rüyadan kaçtığından tümüyle emin oluncaya dek cenin pozisyonu aldı. Vücudu kaskatı, nefesi kesik kesikti. Tir tir titreyerek, gözlerini açtığında ne göreceğinden korkarak onları sımsıkı kapalı tuttu. Göğsü ağrıyor, kalbi sertçe çarpıyordu. Buz gibi rüzgâr ellerindeki, yüzündeki ve boğazındaki çıplak teni okşadıkça bedeni baştan aşağı ürperiyor, içinden haykırmak geliyordu.

Haykırmak, haykırmak, durmamacasına haykırmak.

Tiz bir sesle attığı çığlıkların yankısı hâlâ kulaklarını çınlatsa da hissedebildiği tek şey kayıptı. Mümkün olabileceğini hayal dahi etmediği bir kayıp. Hayatı boyunca yüreğinde taşıdığı her hayal, her umut, her sevgi, her memnuniyet kanser olduğunu öğrendiği anda derinlere gömülmüştü. Şimdiyse hepsi birden kazılıp gün yüzüne çıkarılmış, düşlerinin derisi sinirlere kadar canlı canlı yüzülmüştü.

"Meryem."

İsmi kulağına biraz *Anne* gibi geldi.

Soğuk parmakların eline dokunmasıyla yerinden fırladı. Battaniyeleri de peşinden sürükleyerek kendini karyoladan attı ve sert plastik duvara sindi. Gözlerini kırpıştırırken onları açmış

olduğunu fark etti. Işıklar loştu ama yine de gözlerini kamaştırıyordu. Tepesindeki suret tekrar uzandığında üstüne gelen ellere vurarak onları savuşturdu.

"Artık iyisin," dedi adam. "Meryem, rüya görüyordun. Her şey bir kâbustu."

Meryem ellerini indirip gözünü ona dikti. *Walker*, diye düşündü. Nabzı halen zonklasa da solumasını yavaşlatmaya çalıştı. Bilinç nihayet düşüncelerine karıştı ve etraflarındaki odayı gözden geçirdi. Revirdeydiler. Karyolaların birinde uykuya dalmış, kâbustan ziyade düpedüz cehennem gibi gelen bir rüyada kısılıp kalmıştı. Duyduğu dehşet ve çığlık attırıcı o keder hâlâ içinde oradan oraya dolanıyor, onu yok etmeden önce dışarı çıkıp dağılmanın bir yolunu arıyordu.

Walker ellerini uzattı. "Artık iyisin," diye tekrarladı. "Neden tekrar karyolaya uzanmıyorsun. Biraz dinlen. Bırak rüyan kaybolsun. Her ne gördüysen gör, kâbus içine her nasıl sızdıysa sızsın mutlaka silinecektir. Sen sadece nefes al ve onu atlatmaya bak."

Meryem derin bir nefes vererek, kendini soluklanmaya zorlayarak karyolaya geri döndü. Hastalığının yol açtığı bitkinlik kötülemişti. Projenin aşırı doğası ona bedel ödetmişti. Walker elini uzatsa da Meryem onu görmezden gelerek karyolaya kendi çabasıyla ulaştı. Kenara ilişip battaniyeleri omuzlarına kadar çekti ve gerçek dünyanın dokusunu ilk defa görürcesine etrafına bakındı.

Rüyalarımdan birazcık daha az cehennemsi.

Gözyaşlarını sildi. Anıların temposu yavaşlasa da gelmeye devam ediyor, Josephine ismi bir türlü dilinden düşüremediği bir şarkı gibi kafasında dönüp duruyordu.

Josephine. Jo.

Asla sahip olmayacağı bir bebek.

Büyütmekten gurur duyacağı türde bir kız evlat. Asla doğmayacak bir çocuk.

Yan karyolada battaniyelere sarılı bir suret kıpırdandı. Meryem adamın gür siyah sakalının üst kısmını gördü ve kendi sesi kadar tanıdık gelen bir inilti duydu. Adam ondan tarafa döndü

ve açtığı gözlerini ışığa karşı kıstı. Hırpani ve kirli, öfkeli ve vefasız, kalbi kırık ve kafası karışık olsa da hâlâ sevdiği adamdı. Josephine diye biri asla olmayacaktı ama olsaydı hak edeceği baba işte buydu. İnsan ve sevgi dolu.

"Meryem?" dedi Adam.

Meryem karyolasından kalkıp Adam'ın yanına yatarken Walker geri çekildi. Genç kadın battaniyelerin altına girdi ve dar karyolaya sığabilsinler diye kendini onun üstüne serdi. Gecenin anıları hafızasında yüzeye çıkmaya başladı ve korkunç, çirkin şeyler olmalarına –dehşet ve kanla dolup taşmalarına– rağmen onları rüyanın dipsiz ümitsizliğine yeğlerdi. Bu yüzden de onlara sıkıca sarıldı.

"Sizi biraz yalnız bırakmamı ister misiniz?" diye sordu Walker, Meryem'in az önce boşalttığı karyolanın ucuna oturarak.

Adam nişanlısının yüzünü inceledi. Meryem onun bir açıklama, aralarındaki gerginliğin nasıl böyle aniden eridiği sorusuna bir cevap aradığının farkındaydı. Fakat şimdi o tür bir konuşmanın zamanı değildi. Adam'ı seviyordu. Şimdilik bu cevabın yetmesi gerekecekti. Buradaki iblis kalplerine sızmadan çok önce kanser hayallerini ondan çalmıştı. Fakat Adam hâlâ hayal kurabilirdi. Bir gün başka biriyle –ona daha nazik davranabilecek bir kadınla– küçük bir Josephine'i olabilirdi. Ölüm Meryem'i az ileride, önceden belirlendiğine inandığı bir zamanda bekliyordu. Fakat o kader ânına kadar Adam'ın yaşaması ve hayal kurması için mücadele edecekti; hem de günahları ne olursa olsun. Nasılsa kendisinin de günahsız olduğu söylenemezdi.

"Bize göz kulak oluyordun," dedi genç kadın, karyoladan Walker'ı süzerek.

"Dağdan inmeyi deneyeceksek ikinizin de toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı," dedi Walker. Onları incelerken kaşlarını çattı. "Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbirimizin başaracağını düşünmüyorum. Tipi hâlâ tüm şiddetiyle devam ediyor ve ikiniz de bu iş için yeterince kuvvetli değilsiniz. Ama güneş yaklaşık yirmi dakika sonra doğacak."

“Sanki onu doğru düzgün görebileceğiz de,” dedi Adam.

“Önümüzü görmeye yetecek kadar ışık olacak,” dedi Meryem. “Tabii kar müsaade ederse.”

Walker altları morarmış gözlerini ovuşturdu. “Tipinin dinmesini beklemek istemiyorsanız bundan iyi bir fırsat bulamayız.”

Meryem battaniyeleri kendisinin ve Adam’ın üstünden çekti. Sevdiği adamın giysileri ağır ve bayat kokmasına rağmen koku sonuçta ona aitti. Bu da yaşadığı anlamına gelirdi.

ON YEDİ

Adam nişanlısının doğrulup karyola kenarında oturmasına izin verdi. O kendini tebessüm etmeye zorlarken Meryem battaniyeleri yine omuzlarına çekti ve Adam'ın sağ elini öpüp sıkıca tuttu. Tatlı nezaketinin –şu son birkaç haftada nadiren gördüğü tarafının– yardımı dokundu ama sadece birazcık. Karanlıktaki bir kıvılcım gibi. Miktarı ne kadar çok olursa olsun hiçbir sevgi gösterisi, içinde hissettiği lekeyi yakıp atamazdı. Sıcak bir duş alma imkânı olsaydı cildindeki leş gibi amonyak kokan ter tabakasını ovuştura ovuştura yıkardı ama hastalığın bedenini terk etmesi zaman alacaktı. İblis çekip gitmiş olabilirdi fakat bünyesinin hâlâ ondan kalan zehri boşaltması gerekliydi.

"Hey," dedi Meryem, onu dürterek. "Bizimle misin?"

Adam yine zayıf bir tebessüm edebildi. Takatsizliğine rağmen hem Meryem'in hem de Walker'ın içi rahatlamış gibiydi.

"Sizinleyim," dedi Adam. "Sadece… ağır bir grip veya bir tür mide virüsü atlatmak nasıldır bilirsin. Kendini titrek hissedersin… ve de çekingen… sanki geçmemiştir ve–"

Walker gerildi. "İblisin hâlâ içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Öteki adamın sağ elini yumruk yapması dikkatinden kaçmayan Adam evet derse Walker'ın nasıl bir tepki vereceğini merak etti.

"Hayır. Sanırım bir süredir iplerimiz onun elindeydi ama gerçekten içine yerleşip kontrolü devraldığında bunu mutlaka anlarsın. Zaten o da anlamanı *ister*."

Meryem'in gözleri acıyla ve acımayla doldu ve Adam bundan nefret etti. Şimdi kedere ve pişmanlığa kapılma değil, harekete geçme zamanıydı. Atışmalar ve kuşkular için daha sonra bol bol vakitleri olacaktı.

Tabii Meryem'in azıcık bile vakti kaldıysa.

Adam bir şeyin farkındaydı; nişanlısının bu dünyadaki günleri doktorların tahmin ettikleri kadar kısaysa onları hakikat ve sevgi pazarlığı yaparak geçirmek istemiyordu. Tek isteği onları dolu dolu yaşamaktı.

"Seninle konuşmalıyım," dedi. *Calliope hakkında. Kapıldığım yanılgı ve iblisin oynamış olabileceğini düşündüğüm rol hakkında.*

Walker yanlarındayken geri kalanı dile getirmedi ama Meryem anlamışa benziyordu. Genç kadın elinin tersini nişanlısının yanağındaki kıllarda gezdirdi.

"Daha sonra," dedi Meryem.

Adam'ın içinden itiraz etmek, üstelemek geldi. Aralarında bir boşluk oluşmuştu ve o ölü boşluğun aşılıp aşılamayacağını, birbirlerine tekrar kavuşup kavuşamayacaklarını bilmek istiyordu. Yan yana, el ele otursalar da bu sadece etin ve kemiğin temasıydı. Aralarındaki boşluk fiziki santimetrelerle ölçülemezdi.

"Yapacak çok işimiz var," dedi Walker, öne eğilirken karyolayı gıcırdatarak. "Başınızın çaresine bakabilir misiniz, yoksa birinin size göz kulak olması gerekir mi bilmem lazım."

Sallanır sandalyesinde oturan bir dede gibi elleri dizlerindeydi ve ona bakınca Adam'ın aklına bunca kişi ölmüşken, sağ kalanların da canları tehlikedeyken idarenin artık Walker'da olduğu geldi. Karga-Holzer Gemi Projesi sona ermişti. Artık bu bir hayat memat meselesiydi.

"Yardım gerekirse haber veririm."

"Ona ne şüphe," diye nişanlısına fısıldadı Meryem.

Adam genç kadın tarafından omuzlarına sarılan battaniyeleri

açtı ve kollarını ona dolayıp nişanlısını da etrafındaki sıcaklığın içine çekti. Meryem'in çenesindeki kasılma ve gözlerindeki bakış dile getirilmeyen sözler olduğunu belli etmekteydi ama bu zaten bir sır değildi. İblis birden fazla açıdan leke bırakmıştı.

Yerden bir gölgenin geçmesiyle Adam başını kaldırdı ve koridordaki endüstriyel ışıkla arkadan aydınlanan Feyiz'in kapı aralığında durduğunu gördü.

"İkinizi de otururken gördüğüme sevindim," dedi rehber.

Adam battaniyenin altında Meryem'in gerildiğini hissetti. Sanki bir an için Walker revirden çıkıp gitmiş, orada sadece üçü kalmıştı ve aralarındaki boşlukta son yirmi dört saatin gerilimi asılıydı.

"Dinle," diye başladı Adam. "Öyle davrananın ben olmadığımı biliyorsun."

Feyiz başını yan yatırdı. "Hangi kısmı kastediyorsun? Bana saldıran gözü dönmüş deliyi mi? Nişanlısıyla yasak aşk yaşadığımı zanneden kıskanç adamı mı?"

Walker ayağa kalkıp karyolalar ile kapının arasına girdi. "Bunu illâ şimdi yapmak zorunda mıyız?"

Feyiz onun etrafından dolaştı. "Bence evet." Adam ile Meryem'in önünde çömeldi ve bakışlarını aralarında gezdirdi. "Hâlâ dostunuzum ve öyle kalacağım. Senin duygu ve davranışlarının nerede bitip iblisin kontrolü nerede devraldığını elbette ki merak ediyorum."

Meryem sert bir nefes verdi. "O sorunun cevabını asla öğrenemeyeceğiz."

"Doğru," dedi Feyiz, genç kadının yüzünü inceleyerek. "Asla öğrenemeyeceğiz. O yüzden üçümüz birlikte yolumuza devam edeceğiz. Dağdan sağ salim ineceğiz ve başımızdan geçenlerin eski dostluklar için ne anlama geldiğine o zaman kafa yoracağız."

Feyiz bir elini uzattı. Adam kolunu Meryem'in arkasından çıkarıp o eli sıktı. En azından şimdilik birbirlerinden güç alabilirlerdi.

"Aman ne hoş," dedi Walker. "Şimdi onlara durumumuz hakkında bilgi vermek ister misin, yoksa bunu ben mi yapmalıyım?"

Feyiz ayağa kalktı. "Sen keskin kenarlara sahip bir adamsın, Doktor Walker. Keskin kenarlara ve pek çok sırra. Burada bizimle olmana seviniyorum. Buradan gidecek olmamıza da."

"Hadi artık, söyle söyleyeceğini," dedi Walker.

"Dün gece toplam yedi kişi öldü." Feyiz haberleri paylaşırken dışındaki sert kabuk çatlamışçasına başını iki yana salladı. "Bu odadaki dört kişi de dahil sayımız on altıya düştü. Cesetler sıkıca sarıldı ve baharda alınmak üzere birinci kattaki bir ağıla–"

"Onları da yanımızda götüreceğiz," dedi Meryem. "Ben… Onları burada bırakamayız."

"Meryem," diye başladı Walker.

Adam lafa karıştı. "Feyiz on altı kişinin sağ kaldığını söyledi. Bu fırtınada dağdan inmek yeterince zor olacak. İblisin öyle bir girişimi baltalamak için neler yapabileceğini hesaba katmıyorum bile. Başka birini" *–veya yine beni*, diye düşündü– "ele geçirirse… Bak, o dediğin mümkün değil. Bunu sen de biliyorsun. Cesetleri başkalarının alması gerekecek. Onlar için ben de kendimi sorumlu hissediyorum; kimseyi terk edip gitmek istemiyorum. Fakat hâlâ nefes alan insanlara öncelik vermeliyiz. Canlarını kurtarabileceğimiz insanlara."

"Peki," dedi Meryem usulca. "Anladım."

"Ölüleri dağdan aşağı taşımalarını isteyerek onları daha da büyük bir tehlikeye atamayız," diye sözlerini sürdürdü Adam.

"Anladım dedim!"

Genç kadının sesi küçük bir plastik kutuyu andıran odada yankılandı.

Adam göz ucuyla bir hareket tespit etti ve başını kaldırdığında Calliope'nin koridorda durmuş, tüm konuşulanları filme çekmekte olduğunu gördü. Yanakları öfke kadar utançla da kızardı.

"Şimdi olmaz, Callie," dedi. "O şeyle beraber buradan bas git."

Kadın irkildi. Sarı saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı. Solgun, süzgün ve yorgun bir hali vardı. En az diğerleri kadar bitik ve incinmiş görünüyordu. Eskiden beri bir dost ve yoldaş olagelmiş, sevişirlerken Adam'a yüreğindeki duygusal enkazdan

kaçabileceği gerçek bir sığınak sunmuştu. Yaptıkları o anda yanlış gelmemişti. O olay için Calliope'yi cezalandırmak boktan bir davranıştı ama Adam kendi kendine bunun ceza değil sadece mahremiyet olduğunu söyledi.

"Ciddi misin?" dedi Calliope. "İçimizden biri kahrolası işini yapıyor ve jeton daha düşmediyse söyleyeyim o 'biri' sen değilsin. Korkudan neredeyse aklımı kaçıracağım ama düşündüm ki…" Susup başını iki yana salladı. "Neyse, boş ver."

Calliope kamerayı indirerek arkasına döndü.

Meryem peşinden seslendi. "Bekle!"

İki kadın –kapı aralığındaki Calliope ve karyoladaki Meryem– karşılıklı bakıştı. Adam'ın yüzünü öteye çevirmesi gerekti.

"İşini yapmaya devam et," dedi Meryem. "Tüm bunlar sona erdiğinde elimizde bir kayıt bulunmalı. Her ne olursa olsun insanların gerçeği bilmeleri lazım."

Calliope karşılık verecek gibi gözüktüyse de Profesör Olivieri'nin gelişiyle dikkati dağıldı. Geri çekilerek yaşlı adamın revire girmesine müsaade etti ve Adam bu araya giriş sebebiyle içinden profesöre şükranlarını sundu.

"Pekâlâ," diye söze girdi Olivieri, kapının yanındaki tezgâha bir çuval bırakarak. Feyiz ile Walker'a göz attı. "Siz ikiniz tamamsınız, değil mi?"

Walker ciddiyetle kafa salladı. Feyiz elini gömleğinin içine soktu ve siyah, ışıltılı bir muska çıkardı. Boynuna bağlı sırıma bir parça bitümen asılmıştı.

Olivieri çuvaldan onun gibi iki tane daha çıkardı ve birini Meryem'e, diğerini de Adam'a uzattı.

"Ben kendiminkini çoktan taktım," dedi profesör. "Hatta önce o işi hallettim."

Gözlerinin altındaki şişlikler koyu ve iriydi. Burnu kızarmış olsa da suratı beyaza çalmıştı. Adam, profesörün berbat göründüğünü düşündü ama muhtemelen herkes öyleydi. Bu durum Meryem'in hastalığını kafaya takmamasını kolaylaştırıyordu. Hepsi de yataklara düşecekmişçesine hasta gözüküyordu.

"Teşekkürler, profesör," dedi.

Meryem bitümen muskayı derhal taksa da Adam tereddüt etti. Peder Cornelius bu şeyleri kutsamıştı ama Adam'ı duraksatan din adamının inancı değildi. Haham, rahip, imam; ona göre kutsamanın kimden geldiği fark etmezdi. Fakat inanacak bir şey arıyorsa o şey parlak, sert, volkanik bir taş parçası olmazdı.

"Hey," dedi Meryem, dirseğiyle dürterek. "Isırmaz korkma."

Adam zayıf bir tebessüm edip muskayı boynuna geçirdi.

"Tabii Doktor Walker diğer yetenekleriyle ilave bir korumaya ihtiyaç duymuyor olabilir," dedi Olivieri.

Adam bitümen muskasının gömleğinin içine soktu. "Meraklanmadım desem yalan olur, Walker. Daha önce doktorası olup da öyle dövüşebilen birini hiç görmemiştim."

Walker omuz silkti. "Birden fazla yeteneğimizin bulunması yasak değil ya. Bir kavga sırasında başımın çaresine bakabilmem pek çok kez işime yaradı."

Meryem boynundaki sırımı kurcaladı. "Lütfen asıl meseleye odaklanabilir miyiz? Belirti gösteren başka biri çıktı mı? Hani şey belirtisi…"

"Ele geçirilme," diye onun yerine tamamladı Adam. "O tabiri kullanabilirsin, Meryem."

"Pekâlâ," diyen genç kadın Walker ile Feyiz'e göz attı. "Ele geçirilme belirtisi gösteren başka biri çıktı mı?"

"Bariz bir şey yok," dedi Walker. "İblis tıpkı Zeybekçi'de yaptığı gibi birinin içinde saklanarak ipleri elinde tutuyor olabilir. Bilmiyorum, belki Zeybekçi onun işini kolaylaştırmıştır. Şimdilik fark ettiğim tek şey bol miktarda gerilim ama olacak o kadar."

"Aslında şu an gerilim azaldı," diye ekledi Feyiz. "Daha önce bizi ayrı düşüren şeylerin bir önemi kalmadı."

"Dehşet müthiş bir birleştiricidir," diye mırıldandı Olivieri. "Cinayete tanıklık ettiler. Artık o veya bu biçimde de olsa kötülüğe inanıyorlar. Hâlâ hayatta olan herkes canını kurtarmak istiyor."

"Bu bağlamda," diye kapının dışındaki koridordan konuştu Calliope, "gevezeliği bırakıp buradan defolabilir miyiz?"

Adam ona göz atsa da sadece kameranın lensini gördü. Calliope sıklıkla yaptığı gibi onun arkasına saklanıyordu. Kafa sallayarak elini Meryem'in sırtına koydu ve karyoladan kalkarken onunla anlık bir temas kurdu. Doğrulmasıyla beraber başı döner gibi oldu ama bunu çabucak atlattı ve derin bir nefes aldı.

"Bence hiç sakıncası yok," dedi. "Aman sıkı giyinin, millet. Dışarısı biraz soğuk."

* * * * *

Diğerleriyle beraber uçurum kenarında duran Olivieri önlerindeki işin imkânsızlığını ilk kez o zaman idrak edebildi. Kar gözlüğüne yapışan kar tanelerini silmek için sol eldivenini kullandı. Tipi etraflarında esip gürlerken sanki Dünya'daki son insanlar onlardı. Oradakilerin çoğu gibi Olivieri de gözleri ve ağzı dışında her şeyi kaplayan bir kar maskesi takmıştı. Kendi kendine bir türlü soluklanamamasının sebebinin bu olduğunu söylüyordu. Sebep korkusu değil, yüzündeki kumaş ve devam eden fırtınaydı.

Bu dağda geberip gideceğim, diye içinden geçirdi. Bu yaşı, boyu veya ağırlığı gibi hissiz bir bilgiydi. Ağrı'nın eteklerine ulaşmadan çok önce ölecekti. Belki en iyisi de buydu.

Etrafındaki insanlar birbirlerine bağırıyorlar, bir tür düzene girmeye çalışıyorlardı. Hakan projenin ekipbaşı olabilirdi ama artık o ve Feyiz rehberlik rollerine geri dönmüşlerdi. İkisi bir kuzen falan olabilecek üçüncü bir rehberle beraber diğerlerini bir an önce yola çıkarmak için uğraşıyordu. Yolculardan bazıları ağır çantalar taşırken ötekiler güçten düşmüşlere veya yaralılara yardım ediyordu fakat Olivieri'nin çevresindeki insanlar berelerin, mont başlıklarının, kar gözlüklerinin ve maskelerinin ardında kimliklerini yitirmişler, birbirlerine yabancı olup çıkmışlardı. Acaba iblis içlerinden birinde saklanarak dışarıyı gözetliyor olabilir miydi?

Olivieri'nin kramponları ayaklarındaydı. Kemerine bir tırmanış kazması ve Hakan'dan aldığı sırıklar asılıydı. Halatlar ve kazıklar da vardı ama sadece acil durumlar için. Mağaradan

uzaklaşarak batıya, onları İkinci Kamp'a götürecek olan normal patikadan tarafa uzandıklarında dağ birbirlerine bağlı kalmalarını gerektirecek kadar sarp olmayacaktı. Fakat Olivieri rehberin herkesi birbirine bağlamak istememesinin başka bir sebebe dayanabileceği kanaatindeydi.

Hiç kimse kendini her an öldürmeye çalışabilecek bir dağcıya bağlı kalmak istemezdi.

Biri kolunu tuttu. Olivieri içgüdüsel bir tepkiyle kolunu hızla çekip kurtardı.

"Sıra sende, profesör," dedi adam, aksanı yoğun bir sesle. Yüzü böyle gizliyken Feyiz de olabilirdi, kuzeni de. Veya başka biri.

Olivieri'nin içinden ağlamak geldi. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Mecbursun," dedi gri bir kar maskesinin boğuklaştırdığı ses. "Gidiyoruz ve bu işte hepimiz beraberiz. Bana bir düzine dağa tırmandığını söylemiştin. Bu içlerinden en kolayı."

Olivieri güldü. Konuşan Feyiz'di. Genç rehber amcasının aksine ona öyle sevecendi ki. "O dediğin yaz mevsimi kolay."

Yine de harekete geçti. Rüzgârın hızlanmasıyla sendeledi ama Feyiz onu kolundan tutup uçurum kenarının batı köşesine kadar götürdü. Soğuk hava şimdiden uyuşmasına sebep olmuştu ve daha inecek bin metreleri vardı. Güzel havada topu topu birkaç saatte inişi gerçekleştirebilirlerdi. Bu seferkiyse farklı olacaktı.

Sabah boyunca içinde bir hastalığın kıpırdandığını hissetmişti. Boğazından kaçmak isteyen çığlıklar. Zar zor bastırabildiği gözyaşları. Adam ele geçirilmişti ama yalnız değildi. İblis bedeninin kontrolünü devraldığında Zeybekçi cinayet işlemiş, Adam da aynını yapmaya teşebbüs etmişti. Fakat Olivieri başkaydı. İblis onu farklı bir tür kukla olarak kullanmıştı. İliklerine kadar işleyerek oraya yerleşmiş ve tüm kuşkularını, hayatı boyunca kendinden nefret ettiği her ânı kemirmişti. Herkesin içinde olduğuna inandığı kederlerle ve pişmanlıklarla kendine ziyafet çekmişti. İblis ruhundaki yaraları yırtıp açmış ve onu intihara sürüklemişti.

Bunu yapan iblisti, dedi şimdi kendi kendine. *Sana kıs kıs gülüyordu. İplerin onun elindeydi.* Kendi kendine böyle söyledi. Fakat asıl çile ölme isteğine iblisin yol açtığından emin olamamasıydı, çünkü o dürtü geçmiş değildi. Feyiz tarafından karla kaplı göçükten daha güvenilir araziye kadar onlara kılavuzluk etmesi için kurulmuş ip hattına götürülürken Olivieri'nin uçurumdan aşağı atlama arzusuna direnmesi gerekti.

"Hadi bakalım, profesör," diyen Feyiz yaşlı adamın kılavuz halata tutunduğundan emin oldu. "Vakit geldi."

Botları karları ezdi ve yaşlı profesör birkaç santim kaydı. Elleri halata sıkıca tutunarak onu şaşırttı. Bir an için donakaldı ve sonra dağa doğru eğilerek, tabanlarındaki kramponları kara ve alttaki dağa batırarak batı yönünde ilerlemeye başladı.

Ölüm onu çağırmaktaydı. Fakat profesör halatı bırakmadı.

* * * * *

Zaman, diye düşündü Walker. *Bu işin anahtarı o.*

Dağdan tarafa yaslanarak Feyiz'in kuzeninin gerdiği halata tutunuyordu. Dizleriyle karları hışırdatıyor, yan yan ilerledikçe tırmanış kazması uyluğuna çarpıyordu. Gemiyi üçerli ve dörderli gruplar halinde terk ediyorlar, dağ yamacında Hakan'ın güvenli olduğuna garanti verdiği bir kısma doğru kılavuz halatı izliyorlardı. Daha şimdiden otuz metre batıda birkaç grup kümelenmişti ve Hakan onlara inişi nasıl yapacaklarını öğretmeye başlamıştı. Kramponlarını kullanarak botlarının ucuyla karları kazabilirler ve ayak basacak bir yer açabilirlerdi. Dağa dönük olarak ilk bin metre boyunca dikkatle inmeleri gerekecekti. Bunun ardından deniz seviyesine kadar yürüyebilirlerdi. Dondurucu hava ve sert rüzgârlar zorluk çıkarmasına çıkarıyordu ama kısa bir süredir tipiye maruz kalan Walker gerçek tehlikenin onlar olmadığını hissediyordu.

Zaman, diye tekrar aklından geçirdi. Hava kararmadan önce dağ yamacının mümkün olduğu kadar aşağılarına inmeleri lazımdı. Tipinin ortasında hava yeterince karanlıktı ama akşam

olduğunda sıcaklık daha da düşecekti ve el fenerleriyle bile adım atmak iyice tehlikeli bir hal alacaktı. Walker tüm numunelerini, tüm notalarını mağarada bırakmıştı ve bunu zerre kadar umursamıyordu. DARPA'ya istedikleri kadar rapor yazabilirdi ama Ağrı'dan sağ salim inebilirse.

"Hadi artık, Peder!" diye teşvik etti. "Tempoyu düşürmemeliyiz."

Walker bir elini kılavuz halata tutarken diğerini Peder Cornelius'un beline koydu. Rahip de onun gibi dizlerini kırarak yan yan ilerliyordu ama daha şimdiden soluksuz kalmıştı. Ötesindeki Kim Seong dağa meyilli duruyor. Halata tutunarak ikiliyi sabırla seyrediyordu. Onlardan önce oradan geçenlerin dizleriyle ve ayaklarıyla bıraktıkları oyuklar karda bir yol oluşturmuştu ve Kim dengesine Walker'ın kendisininki için hissettiğinden daha fazla güvenire benziyordu.

"Peder," dedi Walker yeniden. Kar maskesi ve rüzgâr sebebiyle sesi boğuk çıkıyor, maskeye rağmen yüzüne sanki iğneler batıyordu.

"Elimden geleni yapıyorum!" diye ofladı Peder Cornelius. "Ben ihtiyar bir adamım, Walker."

"Daha da ihtiyarlamak istiyorsan biraz daha çaba harcaman gerekecek."

Rahip homurdansa da dizlerini daha hızlı sürümeye başladı. Az sonra boğuk bir küfür etti, botlarını kara gömdü ve ayağa kalktı.

"Peder, bence bu hiç–"

"Dizlerim beni öldürüyor," dedi Peder Cornelius. "Böyle devam edersek hiçbir yere gidemeyeceğim."

Walker yaşlı adamın dizlerini daha ne kadar çok işin beklediğini açıklamakla uğraşmadı. Rahip yolculuğu ya tamamlayacak ya da tamamlamayacaktı. Onu bir tür eğreti kızağa bağlamaları ve dağdan aşağı kaydırmaları gerekirse aynen öyle yapacaklardı. Fakat Peder Cornelius gururlu bir adamdı ve Walker inişin daha bu kadar başlarında o gururu incitmek istemiyordu.

Peder Cornelius söylenerek ve of çekerek bir elini dağda, diğeriniyse kılavuz halatta tuttu. Yaptığı güvenli değildi –hiçbirinin yaptığı güvenli değildi– ama burada başka tehlikeler vardı ve sürat kritik öneme sahipti.

Zaman.

"Şuna bakın," dedi Kim, başıyla batıdaki fırtınayı işaret ederek.

Walker dönüp baktığında tipinin göbeğinde önce yükselen, ardından düşmeye başlayan kızıl bir parıltı gördü.

"Eh, işte bu iyiye işaret," dedi Peder Cornelius.

Walker da aynı fikirdeydi. Feyiz'in kuzenine iki yüz metre aşağı inmesi ve en azından o noktaya kadar inişin zorluk çekilmeden yapılabileceğini bildirmesi söylenmişti. Hepsi de işaret fişeğinin kısa bir süre yanmasını ve fırtınanın beyaz, akıcı sessizliği içinde ışığının bir milyon kez kırılmasını seyretti. Sonra parıltı yağan karların ardından gözden kayboldu.

"Elin boş geldin diye üstlerin hayal kırıklığına uğrayacaklar," dedi Peder Cornelius, boğuk ve hırıltılı bir sesle.

Walker yaşlı adamın kaydığını, sol ayağının altındaki karların çöktüğünü gördü ve ona destek olmak için elini uzattı. Rahip bir dizi üstüne düştü ama çabucak ayağa kalktı. Kim'in de bir eli sırtındaydı ve kadın Walker'la göz teması kurup kafa sallayarak bu işte beraber olduklarını belli etti. Başlarına her ne gelirse gelsin Peder Cornelius'u dağdan indireceklerdi.

"Bu şartlar altında beni sorumlu tutabileceklerini hiç sanmıyorum. Ya sen?" diye sordu Walker. Eldivenlerinin içindeki parmakları daha şimdiden soğuk ve kaskatıydı. Kılavuz halata ihtiyaç duymamayı dört gözle bekliyordu.

"Aslına bakarsan daha bile fazla hayal kırıklığına uğrayacakları fikrindeyim," dedi Peder Cornelius. "Bir iblis buldun, Doktor Walker. Gerçek, habis bir güce sahip doğaüstü bir yaratık. Gerçekte kimin hesabına çalışıyorsan o yaratığı derinlemesine incelemeye ve ondan nasıl yararlanabileceklerini keşfetmeye can atacakları gibi bir fikre kapılıyorum."

Walker gerildi. Artık halatın sonundan sadece dört metre uzaktaydılar. Wyn Douglas ile Polly Bennett o uçta durmuş bekliyorlardı; grupları Walker'ınkinden hemen önce geçmişti ve anlaşılan o ikisi yardım eli uzatmak için geride kalmıştı. Fırtınanın uğultusu ve soğuğa karşı sıkı sıkıya giyinmiş olmaları sebebiyle halen konuşulanları duyamayacak kadar uzaktaydılar. Walker bunun böyle kalması arzusundaydı.

"Kimin hesabına çalıştığımı biliyorsunuz," dedi, önce rahibe sonra Kim'e bakarak.

"Kimin hesabına çalıştığını iddia ettiğini biliyoruz," karşılığını verdi Peder Cornelius.

"Gerisi sadece bilgiye dayalı bir tahmin," diye ekledi Kim, rüzgâra ve ağzının üstündeki kumaşa rağmen sesini duyduklarından emin olmak için onlara doğru hafifçe eğilerek. "Tahminimiz DARPA'dan yana. Görüp geçirdiğin şeylere dair verdiğin bazı ipuçları alelade bir araştırmacının tecrübelerinin ötesinde ve özgeçmişin Ulusal Bilim Vakfı kadar sıradan bir kurum için biraz fazla renkli."

Walker botlarını kara saplayarak soluna doğru yan yan ilerlemeyi sürdürdü. BM bu iş için Kim'i boşu boşuna görevlendirmemişti ve Walker din adamını hem zekâsı hem de nispi açık fikirliliği dolayısıyla bizzat seçmişti. Gerçeği onlarla paylaşmayı düşünse de öyle bir şey yapamazdı. Öte yandan onlara yalan da söylemeyecekti. Şimdiye kadar birlikte atlattıkları bunca badirenin ve şimdi içinde bulundukları tehlikenin ardından onlara bu kadarını borçluydu.

"Ne fark eder ki?" diye seslenirken biraz tökezleyip dizini karlara çarptı. "Bu gezide hepimizin belli başlı sorumlulukları vardı ve hepimiz de elimizden geleni yaptık. Görevimin bir kısmı aynen söylediğim gibiydi. Biyoloji ve antropoloji alanındaki sertifikalarım gerçektir."

"Öyle olduklarını çok iyi biliyorum," dedi Kim. Walker gözlemcinin gülümsediğini düşünmek istese de yüzünün büyük bölümü örtülüydü. Kadının yalnızca gözlük camlarının ardındaki

gözleri belli oluyor, onlar bile kar ve kurşuni ışık yüzünden belli belirsiz seçilebiliyordu. "Birleşmiş Milletler beni yollamadan önce seni iyice araştırmadı mı zannediyorsun?"

Peder Cornelius her iki dizini de tekrar karlara dayayıp biraz dinlenmek için duraksadı. Daha yakın olmasından dolayı Walker yaşlı adamın gözlerini açıkça görebiliyordu.

"Zaten Kim'i o yüzden yolladılar," dedi. "Senin her öğrendiğini öğrensin diye."

Walker elinde olmadan güldü. "Öyleyse ikimizin de şansı yaver gitmedi demektir."

Peder Cornelius yanılmıyordu. Walker dağdan canlı kurtulabilirse General Wagner ile DARPA'da hesap verdiği diğerleri yolculuktan eli boş döndüğü için son derece mutsuz olacaklardı. Ona sorumlulukları, ülkesine karşı yükümlülükleri bulunduğunu hatırlatacaklardı. Fakat hepsinin canı cehennemeydi. Walker iblisler konusunda uzman değildi. Meryem yaratığın kalıntılarını yakmıştı ama belli ki gerçek gücü artık kemiklerinde yatmıyordu. Gelecek sefere birini ele geçirdiğinde iblisi o kişinin içine hapsetmek mümkün olabilirdi ama böyle bir şeyin nasıl yapılabileceğine dair Walker'ın en ufak bir fikri yoktu ve Peder Cornelius'un da ondan daha fazla bilgi sahibi olmadığı apaçık ortadaydı. Eğer DARPA'dakiler iblislerle haşır neşir olmak istiyorlarsa Walker'ın raporunu okuduktan sonra gemiye bir ekip yollayabilirlerdi. Walker'ın kesinkes bildiği tek şey o görevde yer almayacağıydı.

Eğer kötülükten yararlanmanın, bir iblisi kendi amaçları doğrultusunda kullanmanın bir yolu varsa DARPA her zamanki gibi bunu yapar ve olayın ahlaki boyutlarına daha sonra kafa yorardı. Fakat Walker'ın gidip de lanet olasıca kaplanı kuyruğundan tutmak gibi bir niyeti hiç yoktu.

Lanet, diye düşünüp tekrar güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Peder Cornelius, kılavuz halata tutunurken yorgunluktan oflayıp poflayarak.

"Önemli değil," diyen Walker'ın tebessümü kayboldu. "Hiç önemli değil."

Huzursuz fakat azimli bir şekilde batı istikametinde ayak sürüdü. Az sonra başını kaldırınca Polly'nin elini uzattığını gördü. Geride durup Peder Cornelius'a destek oldu ve Kim'le beraber Polly ile Wyn'e katılmasını seyretti, sonra kendisi de elini halattan çekti.

Rehberlerden biri orada talimatlar ve tavsiyeler bağırıyordu. Walker kan akışını hızlandırmak için eldivenli ellerini birbirine vurdu ve tırmanış kazmasını kemerinden aldı. Eğim çok dik sayılmazdı ama kar her adımı kararsızlaştıracaktı. Walker fırtınaya sırtını dönüp kazmasını dağ yamacına sapladı ve önden giderek inişe başladı.

Nefes verdikçe kar maskesinin içinde buz kristalleri oluştuğunu hissedebiliyordu. Mağaradan uzaklaştığı her adımda omuzlarındaki gerginlik biraz daha azalıyordu.

Aklında en ufak bir soru kalmamıştı. Ağrı'ya bir daha asla ayak basmayacaktı.

* * * * *

Adam durup Meryem ile Feyiz'in kılavuz halat boyunca ilerlemeye başlamalarını seyretti. Bir zamanlar bu görüntüyü kamerasıyla kaydetme dürtüsüne asla direnemezdi fakat Meryem'in Calliope'ye söylediklerinin aksine göçlerini filme alma gibi bir arzusu yoktu. Aslında hepsinin kamerayla çekilmesi lazımdı, bunun farkındaydı. Ortada bunca ölü ve öldüğü sanılan kişi varken gemide olayların nasıl geliştiğini göstermek için öne sürebilecekleri her video, yaptıkları seçimleri savunmalarına yardımcı olurdu. Yine de Adam kendini hasta hissediyor, baş ağrısının yanı sıra mide bulantısı çekiyordu. Sanki tenine görünmez bir pislik tabakası yapışmıştı. Kendini ne kadar rahatsız hissettiğine ve bu hisle boğuşmaya öyle odaklanmıştı ki nelerin filme alınıp alınmadığı umurunda değildi. O yüzden Calliope iyi ki yanındaydı.

Arkasına göz attığında kadının peşinden gelmiş olduğunu gördü. Kamerasının merceği o beyazlıkta simsiyahtı. Karları uçuşturan rüzgâr öylesine güçlüydü ki genç kadın gözle görülür

bir biçimde ona doğru karşı koyuyordu. Çetin cevizdi. Güzel de. Öpüşmelerinin, birbirine temas eden tenlerinin anıları aklına hücum edince Adam gözlerini sımsıkı kapayıp onları dışarı attı. Belki Calliope'nin umurunda bile değildi. Belki yaptıkları şey onun gözünde romantik bir değer taşımayıp sadece sekssten ibaretti. Zaten kendisi de buna benzer bir şeyler söylemişti. Yine de Adam'a burada en büyük sıkıntıyı Calliope çekmiş gibi geliyordu.

Böyle düşünmekle bile hıyarlık ediyorsun.

Botlarının uçlarını, kramponlarının dişlerini dağın karlı yamacına gömen Adam uçurum kenarından inmeye hazırlandı.

"Hey," dedi Calliope, elini onun halatı tutan elinin üstüne koyarak.

Şaşıran Adam sağına doğru irkilince kenardan aşağı kayacak gibi oldu.

"Pardon," dedi kız. "Hay aksi, üzgünüm. Ben sadece..."

Kamerayı bir anlığına indirmişti fakat şimdi onu tekrar kaldırıp Meryem ile Feyiz'in ilerleyişlerini filme çekti.

"Calliope, buradan gitmemiz gerek," dedi Adam ona.

Calliope kafa sallasa da Adam kameranın kaydı durduran düğmesine bastığını gördü. Söyleyecekleri ikisinin arasındaydı.

"Biliyorum," dedi genç kadın. "Haklısın. Sadece inmeye başlamamızın ardından konuşmak için fazla bir fırsat bulamayacağımızı düşündüm. Özür dilemek istedim, hepsi bu."

Adam ona bakakaldı. Sesinin açıkça duyulacağından emin olmak için kar maskesinin önünü aşağıya çekti. "Seni bu işe ben bulaştırdım."

Calliope alaycı bir tebessüm etti. "Ah siz erkekler ve küstahlığınız yok musunuz. Aptallık etme, Adam. Sen nişanlı birisin. Bunun farkındaydım. İlişkindeki stres çatlaklarını gördüm. Meryem'in gerçekten gizlide gizliye Feyiz'le yatıp yatmadığını bilmiyordum ama sen öyle düşününce kalbin kırılmıştı. Evet, suçlusun. Öyle olmadığını söylemiyorum. Ama halinden yararlandım ve bu beni de suçlu yapar."

Adam kadının arkasına göz attı. Hakan sırtında kocaman bir

çantayla mağaranın korunağından çıkmıştı. Gerisinde, mağaranın karanlığında turuncu bir ışık titreşerek büyüdü ve dışarı taşmaya başlayan simsiyah dumanlar esintiye kapılarak uçup gitti.

"Ha siktir!" dedi Adam.

Calliope arkasına döndü, gördüklerini idrak etti ve kamerayı tekrar çalıştırdı. Hakan geminin kalas iskeletini ateşe vermişti ve yangın hızla yayılıyor, titrek ışığı mağaranın koyu ağzını aydınlatıyordu. Calliope tüm bunları kayda alırken Hakan beyaz kasırgadaki amansız bir gulyabani misali sert adımlarla üzerlerine geldi.

"Hemen yola koyulsak iyi olur," dedi rehber. "Epey duman çıkacak."

Adam döndü ve sesinin kameraya ulaşıp ulaşmadığına aldırış etmeden daha alçak bir tonla Calliope'ye hitap etti.

"Sözlerine hak veriyorum," dedi ona, "ama yine de üzgünüm. Öyle bir şey yapabilecek biri olduğumu hiç düşünmemiştim."

"Belki değilsindir," dedi kadın, sırtı ona dönük olarak. Hâlâ mağara ağzını yalayan alevleri çekiyordu. "Belki onu yapan başka biridir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Adam.

Calliope dönüp ona şöyle bir baktı. "Git buradan, Adam. Ve ikinize de iyi şanslar."

Adam kafa salladı. Kar maskesini tekrar kaldırıp elinden gelen en hızlı tempoyla kılavuz halatı takip etti. Patika artık fazla bir zorluk çıkarmayacak kadar aşındığından süratle yol aldı.

Babaannesinin saatindeki dybbuk aklına gelince Ağrı'da ölmesi halinde kendi ruhuna ne olacağını merak etti. Ebediyen burada kalarak dağa musallat mı olurdu, yoksa o eski dybbuk gibi bir eşyanın içinde mahsur mu kalırdı? Veya belki kamerasının içine hapsolur ve aynı görüntüleri, hayatından geriye kalacak yegâne şeyler olan o dijital hafıza parçacıklarını izler dururdu.

Sonunda burada ölmek istemediğine, öyle bir şeyi reddettiğine karar verdi.

Başını eğik tutarak halata öyle sıkı yapıştı ki parmak eklemlerine ağrı girdi. Günahları onu yolun her adımında takip etti.

ON SEKİZ

Meryem uyuşabilmeyi isterdi. Üstündeki kalın giysi katmanlarına, ısı yalıtımlı bir taytın ve atletin yanı sıra sık dokulu bir kazak giymiş olmasına rağmen soğuğun iliklerine işlediğini hissediyordu. Kanser onu güçsüz düşürmekle kalmayıp eksiltmiş, etini ve kaslarını eriterek bedeninin normalde kendiliğinden yaratabileceği ısıyı azaltmıştı. Düşmesi halinde boş boruları andıran uzuvlarının donmuş cam gibi parçalanması işten bile değildi.

Dişlerini sıkarak inişi sürdürdü. Tırmanış kazmasını tutunduğu yerden çıkardı, birkaç adım aşağıya sapladı, kramponlarının dişlerini dağın karlı yamacına batırdı ve aynı hareketleri tekrarladı.

İniş devam ettikçe zaman zaman kulağına homurdanılan veya bağırılan bir küfür çalınıyor, aşağıya göz attığında insanların yanlış atılmış bir adım veya güvenilmez bir tutamak sebebiyle yokuş aşağı kaydıklarını görüyordu. Eğimin açısı hatalara izin vererek kayan kimselerin kara ve kayalık yamaca tutunmalarına; botlarının, ellerinin ve tırmanış kazmalarının yardımıyla durup hatalarını düzeltmelerine imkân tanıyordu. Yanlış bir düşüşün kemikleri kırabileceğine veya çok daha beterine yol açabileceğine şüphe yoktu.

Meryem'in dişleri kar maskesinin ardında takırdıyordu. Ke-

miklerinin sızlamasına, nefesinin göğsünde hırıldamasına rağmen yoluna devam ediyor, tüm dikkatini tutunuşuna ve ayaklarının duruşuna veriyordu.

Dağ yamacını süpüren tipi, dünyayı beyaz bir sessizliğe gömüyordu. Fırtına adeta soluk alıyor, arada bir nefesini tutmuşçasına rüzgâr kesiliveriyor, sonra tekrar esmeye başlıyordu. Esintiler yeteri kadar güçlendiğinde Meryem'in duraklayarak onun asılmaktan vazgeçmesini beklemesi gerekiyor ve kalan az miktarda kuvveti de yavaş yavaş tükeniyordu.

Dağın daha yukarısında iki farklı suret seçebiliyordu. Hakan ile Calliope düzenli bir tempoyla ilerleme kaydediyorlardı. Giysileri öyle çok karla kaplanmıştı ki birer hayalet gibi bembeyaz kesilmişlerdi ve ancak devamlı hareketleri sayesinde tipiden ayırt edilebiliyorlardı.

"Hey," dedi Adam, nişanlısının durduk yerde aşağı yuvarlanabileceğinden endişelenircesine bir elini onun sırtına bastırarak.

Kafası karışan Meryem ona göz attı, kar gözlüğünün hemen üzerindeki kırışmış alnını gördü ve inişe ara verdiklerini fark etti. Kemiklerindeki buz, hissetmek için kendine müsaade etmediği acı –*Tanrım, bu ne acı*– farkına bile varmadan durmasına sebep olmuştu.

"Daha gidecek çok yolumuz var," dedi Adam.

Derin bir iç çeken Meryem aradaki kar maskesine rağmen ağzından buhar çıkardı.

"Ben iyiyim," dedi, kafa sallayarak.

Dudağını sertçe ısırmasıyla keskin acı onu uyandırdı. Bu farklı bir acı olup sıcak ve batıcıydı. Kendi kanının bakırımsı tadını akmak genç kadını tekrar harekete geçirdi. Ayağını indir, tutun, ayağını indir, tırmanış baltasını yerinden sök, bir-iki adım aşağıdaki karlara ve kayalara sapla, sonra baştan başla. Ve baştan. Ve baştan.

Uyuşukluk zihnine de ulaştı ama yola devam etti. Adam biraz aşağısındaydı ve Meryem her şeyin yolunda gideceğini düşündü. Bin metre kadar sonra eğim değişecek, tutunarak değil de yü-

rüyerek inmelerine imkân tanıyacaktı. Meryem İkinci Kamp'ta mola verip sıcak bir şeyler içtiklerini, hatta belki küçük bir ateş yaktıklarını daha şimdiden hayalinde canlandırabiliyordu. Kemiklerini ısıtmak için gerekirse birilerinin teçhizatını bile yakardı.

Sağında bir kıpırtı oldu.

O tarafa baktığı zaman şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Feyiz orada karlara tutunarak başını dağa yaslamıştı. Meryem en son baktığında rehber daha aşağıdaydı ama bir ara az evvel onun da yaptığı gibi durup beklemişti.

Aradaki kar gözlüğüne rağmen Feyiz'in gözlerinde yaşlar olduğu Meryem'in dikkatinden kaçmadı.

"Feyiz?"

Rehberin gözleri iyice aralandı. Genç kadına öyle yakaran bir kederle baktı ki Meryem ilk başta onun umudunu yitirdiğini veya rahatsızlandığını sandı.

"Onu hissedebiliyorum," dedi Feyiz. Sözcükleri neredeyse bir esintide kaybolacaktı. Beresinde, gözlüğünde ve montunun yakasında kar birikmişti.

"Sorun ne?" diye yüksek sesle sordu Adam, onlara doğru tırmanmaya başlayarak.

Bilmiyorum, demek istedi Meryem'in.

Fakat bu yalan olurdu. Biliyordu. Gerçeği Feyiz'in gözlerinde görebiliyordu. Orada dehşet olması gerekirdi ama rehberin korkmuş gibi bir hali yoktu. Sadece üzgüne ve pes etmişe benziyordu.

"Onu içimde hissediyorum," dedi Feyiz. "Güldüğünü duyuyorum."

Bakışları sertleşti. Gözlerine bir donukluk girdi ve genç kadına uzun uzun baktı. Fakat Meryem bakanın Feyiz olmadığının farkındaydı.

İblisin tutuşunu gevşetmesiyle ani bir nefes aldı. Meryem bunun gerçekleşmesini, Feyiz'in kontrolü geri aldığı ânı açıkça gördü. Rehberin gözlerini dolduran kederi ve ümitsizliği de.

"Hayır," dedi adam. "Ah, Meryem, öyle şeyler gösteriyor ki…"

Feyiz tırmanış kazmasını karların arasından çıkardı. Kolunu geri çekti. Meryem onun ismini haykırdı, uzanıp montunu tuttu, bileğini kavramasına yetecek kadar yaklaşmaya çalıştı. Fakat çok uzak, çok yavaş, çok nahifti. Feyiz müthiş bir kuvvetle kazmayı başına indirdi. Kazma ucu eti ve kemiği delerek beyne saplandı.

Meryem sesinin yettiği kadar haykırdı. Başı sarkarak geriye devrilen Feyiz'in ceketini bırakmadı ve rehberin tüm ağırlığı üstüne bindi. Adam onun ismini seslendi ve Meryem nişanlısının kolunun beline sıkıca sarıldığını, cesedi bırakması için kendisini sertçe sarstığını algıladı.

Parmakları öyle soğuk, öyle uyuşuktu ki Feyiz kayıp gittiğinde hissetmedi bile. Tek hissettiği ilave ağırlığın aniden kaybolmasıydı. O zaman da asla inanmadığı bir tanrıya küfürler bağırıp çağırdı.

Feyiz'in cesedi dağdan aşağı yuvarlandı. Meryem haykırmayı sürdürdü. Hava isteriye kapılmak için fazla seyrekti ve haykırışları arasında yeterince soluklanamıyordu. Gözü kararmaya başladı ve o karanlıkta boğularak Adam'a yaslandı. Sonra dünya silindi.

Gözlerini kırpıştırarak derin bir nefes aldı ve kalbi yine panikle atmaya başladı. Adam yanında ona moral veriyor, sanki hiç durmamışçasına teselli edici bir sesle konuşuyordu. Demek ki baygınlığı uzun sürmemişti. İşte bu iyiydi.

Yine de Hakan ile Calliope'nin onlara yetişebilecekleri kadar sürmüştü.

Calliope kamerasıyla her şeyi kayda alıyordu.

"Canın cehenneme," diye geveledi Meryem. Dişlerini sıktı, sonra dudağını tekrar ısırdı. Vücuduna yayılan keskin acı onu tamamen uyandırdı.

"Bana demiştin ki–" diye itiraza başladı Calliope.

Meryem ona hırıldadı. Kelimelere gerek yoktu. Fakat Calliope kamerayı kapatmadı ve Meryem böyle davranmakta haklı olduğunun farkındaydı. İşini yaptığı için bu kadına lanet olsundu.

Sonra Hakan'ın kendisine nasıl baktığını gördü ve Feyiz'i hatırladı.

"Hakan," dedi Meryem, kedere boğularak. "Çok üzgü–"

"Devam edebilecek misin?" diye sordu Hakan. Sesi fırtınadan daha soğuk ve tehlikeliydi.

Yüreği parçalanan Meryem kendini –acısını ve toplayabileceğini düşündüğü az miktarda kuvveti– değerlendirdi.

"Sanırım evet."

"Öyleyse kıpırdayın," dedi Hakan, onu ve Adam'ı tiksintiyle süzerek. "Ve ben ikinizi de öldürmeden önce acele edin."

* * * * *

Walker, Peder Cornelius'u dağa bastırıyordu. Rahip şimdiye kadar kuvvetini ve nefesini idareli harcayarak yavaş ama emin bir şekilde ilerlemişti. Yaşlı olabilirdi ama çoğu yaşıtında bulunmayan bir zindeliğe ve inada sahipti. Neredeyse tipi kadar ağarmış olan cildi öyle beyazdı ki kanlı canlı bir insandan ziyade bir kadavraya benziyordu fakat gür kaşlarını gözlüğünün üstünde azimle çatarak ilerlemekten vazgeçmemişti.

Ta ki Feyiz'in cesedi taklalar atarak yanlarından geçene kadar. Rehberin kafatası belki dört metre uzaktaki bir kayalık çıkıntıya çarpmıştı ve yüksek, yankılı çatırtı başına gelenlere dair her türlü kuşkuyu silmişti. Aşağıdaki karlara kan bulaşmış, Feyiz düşmeyi sürdürürken kolları ve bacakları yanlış açılarda kıvrılmıştı. Daha da aşağılarda biri çığlık atmış, günlerce biriken korkusunu ve dehşetini yaslı bir feryatla ağzından kaçırmıştı.

Walker ile grubu bir anlığına felç geçirerek duraklamıştı. Walker rahibi dağa bastırırken birkaç adım ötede Kim ile Polly, Wyn Douglas'ı yola devam etmesi için ikna etmeye çalışmaktaydı.

"Hadi, canım," diye teşvik etti Polly. "Yürü artık."

"Ama ne… bu nasıl olabilir? Durduk yerde düştü mü ki?" diye sordu Wyn, sorularının arkası kesilmeden.

"Artık fark etmez," yanıtını verdi Polly. "Bize yolumuza–"

"Fark etmez mi? Yahu adam öldü! Öyle iyi biriydi ki. Ama artık–"

"Wyn, devam etmen gerekiyor!" diye çıkıştı Polly.

"Yapamam!" diye bağırdı Wyn, sesiyle fırtınaya kafa tutarcasına.

Kim dönüp Walker'a sert bir bakış attı. Ondan müdahale talebinde bulunmuyor, yalnızca sessiz bir soru soruyordu: Wyn yerinden kıpırdamazsa ne yapacaklardı?

"Gitmeye mecburuz," dedi Walker katiyetle.

Küçük oğlu evde onu bekliyordu. Evet, Walker'ın yapacak işleri vardı. Sorumlulukları da. Fakat burada, evden bu kadar uzakta, Charlie kendisini beklerken ölmeyecekti.

"Kim–" diye başladı.

Kadın onun teşvikine ihtiyaç duymadı. Polly'yi dürterek kenara çekti, Wyn'in ceketini avuçladı ve asılarak arkeoloğu daha da sıkı tutunmaya zorladı.

"Sen ne halt yiyorsun?" diye bağırdı Wyn, onu korkuyla süzerek. Belki iblisin bu sefer de onun içine girdiğini düşünüyordu.

"Yola sensiz devam ediyorum!" diye fırtınanın uğultusu arasında bağırdı Kim. "İnmeyi sürdürebilirsin veya burada kalabilirsin. Eğer kalırsan sonunda ya donarak ölürsün ya da aşağı düşersin. Fakat burada kalıp da yaşayacağın bir senaryo yok."

Kim inişe kaldığı yerden devam etti. Walker eliyle Peder Cornelius'u dürttü ve onlar da tutuna tutuna alçalmaya başladılar. Wyn'in yanında kalan Polly sesini yükseltmeden birkaç saniye boyunca onunla tartıştı, sonra kendisi de harekete geçti. Karların Feyiz'in kanıyla lekelendiği kayalık çıkıntının yanından geçerlerken Walker'dan başka hiç kimse dönüp bakmadı. Fırtınanın kurşuni alacakaranlığında leke siyahımsı kırmızıydı.

Kim ona yaklaştığı için artık neredeyse yan yana iniyorlar, birbirlerinin hırıltılarını duyabiliyorlardı.

"Bunun olmaması gerekirdi," dedi kadın. "Muskalar iblisi dışarıda tutmalıydı."

"Bilemeyiz ki," dedi Walker. "Belki Feyiz kendi muskasını takmamıştır."

"Veya belki muskalar da bir diğer masaldır! Bir masala dayanarak hayatlarımızla kumar oynadık!"

Peder Cornelius kısa bir süreliğine duraksayarak kar maskesinin altında soluklandı. Onlar yola devam ederlerken boynunu uzatıp aşağıya baktı.

"Bunu bilemezsin," diye yüksek sesle hırıldadı.

"Üstelik başa bir seçeneğimiz yok!" diye çattı Walker. "Artık geri dönemeyiz."

Charlie'nin anıları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Oğlunun hâlâ küçük olduğu ve hep beraber mutlu bir evde yaşadıkları Noel'leri düşündü. Acaba o anları neden hiç filme çekmemişti? *İnsanlar öyle anların değerini daha onları yaşarken bilirler mi?* diye merak etti ve bu merak yüreğini parçaladı.

Wyn ile Polly'nin geride kalmadıklarından emin olmak için yukarı baktı. Wyn'in gözleri korkuyla açılmıştı... ve Polly'nin sol eli onun boğazını tutmuş sıkmaktaydı.

Damarları adrenalinle dolan Walker bağırdı. Yengeç gibi yan yan ve yukarı seğirtip Polly'yi bacağından yakaladı. Kadın başını hızla çevirdi ve Walker bembeyaz kar perdesinin arasından arkeoloğun gözlerindeki turuncu parıltıyı fark etti. Polly belinde asılı duran tırmanış kazmasını kaptığı gibi Walker'a doğru savurdu. Walker bir eliyle kendini korumaya çalışsa da kadın öyle müthiş bir kuvvete sahipti ki diğer elini de dağdan ayırması gerekti. Polly tiz, neşeli bir cıyaklamayla adamın böğrüne tekme attı. Kadının botunu kaburgalarına yiyen Walker tutunduğu yerden kaydı.

Tam düşmek üzereyken bedenini kıvırdı ve göğsünün üstüne inebilmek için kendini yana fırlattı. Dışa doğru düşer, taklalar atmaya başlarsa kırık kemiklerden çok daha büyük bir sorunla karşılaşırdı. Onun yerine kayalık yamaca çarptı, parmaklarını karlara gömdü ve botlarının uçlarını derinlere kadar bastırdı. Kramponların kenarları yüzeye tutundu. İvmesi onu neredeyse sırtüstü devirecekti ama ayaklarını tekrar dağdan ayırdı, ellerinin ve dizlerinin karda oluklar açmasına izin verdi, sonra ayaklarını tekrar bastı.

Gümbürdeyen kalbini kulaklarında duyarak utku ve hiddetle haykırdı. Kim ile Peder Cornelius aşağıdan Polly'ye bağırıyor-

lar, iyi olup olmadığını öğrenmek için Walker'a sesleniyorlardı. Walker'ın her parçası ona inişe devam etmesini, iblisten uzaklaşmasını söylüyordu ama tekrar başını kaldırıp baktığında Wyn'in karları pençeleyerek kaçmaya çalıştığını gördü.

Polly kadını tutup geri çekti. İblis kendi yangınını beraberinde getirmiş ve artık cehennemi içinde taşırmışçasına ağzından ve gözlerinden buharlar çıkıyordu.

İkilinin aşağısındaki Peder Cornelius yüksek sesle dua etmeye başladı. Walker esen karların arasından onu zar zor seçebilse de yaşlı din adamının hırıltısı bir kükremeye döndü ve Polly sözcüklerden zarar görmüşçesine yüzünü buruşturdu.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Walker, tekrar onlara doğru tırmanmaya başlayarak. "Tanrı adına–"

Polly kolunu boynuna dolarken yüzü bir anlığına görünür hale gelen Wyn çığlık attı. İblis Walker'a şöyle bir bakıp geçti. Gözlerindeki turuncu parıltı fırtınanın beyaz, çalkantılı denizindeki renk adacıkları gibiydi.

"Ne zamandır Tanrı'ya inanır oldun?" diye Polly'nin dudaklarını kullanarak kar maskesinin arkasından konuştu.

Sonra Wyn'in başını yana kıvırdı ve genç kadının iniltileri kesildi. Debelenmeler sona erdi.

"Hayır!" diye haykırdı Walker.

Polly haşarı bir çocuğu terbiye eden bir ebeveyn gibi başını hüsranla iki yana salladı. "Hiçbir şeye inanmıyorsun."

Kollarını Wyn'in cansız bedeninden ayırmaksızın kendini dağdan uzağa itti. İnsanüstü kuvveti onları beş metre kadar uzağa taşıdı, sonra havada bir yay çizerek fırtınanın içinde düşmeye başladılar. Yaşananları seyreden diğer tırmanıcılardan çığlıklar yükseldi. Polly avını sarmalayan bir örümcek misali bir an için Wyn'e sıkıca dolandı... sonra da kendini ondan fırlattı. Kollarını hızlı hızlı savurarak tutunabileceği bir yer aradı.

Dağ yamacına indi, kaydı, yuvarlandı ve bir yarığın tırtıklı ağzına çarptı.

Wyn'in cesedi uğultulu kar perdesinin içinde gözden kaybol-

du. Walker kulak kabartsa da fırtına onları öylesine sarmıştı ki çarpmayı duymadı bile. Yakınlarda biri hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Walker ilk başta onun Kim olabileceğini düşündü, sonra kadının bir elini Peder Cornelius'un sırtına koyduğunu gördü ve ağlayanın rahip olduğunu anladı.

Meryem ile Adam yukarıdan yola devam etmelerini bağırıyorlardı. Walker başka bir seçenekleri olmadığını biliyordu.

"Devam edin," dedi sertçe, Kim ile rahibin sesini duymalarına özen göstererek. "Yürüyün."

Sessizce ve çaresizce dağdan inmeye başladılar.

Sonra aşağıdan gelen çığlıkları duydular.

Walker kazmasını dağa sapladı ve cesaret edebildiği kadar arkaya yaslanıp beyazlığın ötesine baktı. Hiçbir hareketin olmaması gereken yerde hareket görmesi biraz zaman aldı.

Polly'nin bedeni oradaki taş çıkıntıya çarpmıştı. Kemiklerinin kırılmış, her tarafa kanlar saçılmış olmalıydı. Fakat kadın hâlâ kıpırdıyor, tek eliyle kendini yukarı çekerek anormal ve engellenemez bir şekilde dağa tırmanıyordu

"Öldürün onu!" diye aşağıdakilere kükredi Walker. "Onu öldürmelisiniz!"

Bu sözleri sarf ederken içinde bir şey koptu. Kendini daha ufak, daha silik hissetti. Sanki gemideyken bile küçük oğlundan bu kadar uzak düşmemişti.

* * * * *

Dağa sımsıkı tutunan Olivieri onu fırtınadan bile daha fazla yutan bir ümitsizliğin içinde kaybolmuştu. Son birkaç dakikada iniş kolaylaşmış, aşağıdaki yarığa yaklaştıkça açı daralmıştı. Bir rehberden ve iki arkeoloji öğrencisinden oluşan ilk grup yarığı çoktan geçip yola devam etmişti.

Sonra cesetler düşmeye başlamıştı.

"Kimdi o?" diye sordu. "Gören oldu mu?"

Daha iyi bir bakış açısı yakalayabilmek için boynunu iyice uzattı ve çabası hiçbir işe yaramadı. Tipi herkesi hayalete çeviren

beyaz bir perde çekmişti. Sanki her tırmanıcı çoktan can vermiş, ebediyen Ağrı'nın eteklerinde dolanmaya mahkum olmuş birer ruhtu.

"İlk kimin düştüğü hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Errick, "ama sanırım şimdi düşenlerin ikisi de kadındı. Yeşil saçlar gördüm. Herhalde–"

"Polly," diye hissizce mırıldandı Olivieri, kurumuş dudakları çatlayarak. Bütünüyle pes etme, diğerleriyle beraber aşağı düşme dürtüsünün neredeyse farkına bile varmadan tırmanış kazmasını bıraktı. Kazmanın kayışı bileğine asılsa da sapını tekrar kavramadı.

Bay Avcı botlarıyla karı kazarak biraz alçaldı. Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki ceketi dalgalanıyor, bedeni sola doğru hafifçe gidip geliyordu.

"Devam etmeliyiz," dedi gözetmen. "Aşağıdaki yarıkta durakları. Birkaç dakika mola verip–"

Errick yüksek sesle sövdü.

Olivieri aşağıya baktığında orada beliren kâbusu zar zor idrak edebildi. Kar perdesi arasında Polly Bennett'in yeşil saçları bembeyaz dünyadaki renkli bir leke gibiydi. Genç kadının sol kolu omzundan işlevsizce sarkıyordu. Tırmanmak için sağ kolu ile sol bacağını kullanırken diğer bacağını peşi sıra sürüklüyor, arkasındaki karlarda parlak bir kan izi bırakıyordu. O kadar geniş bir sırıtış takınmıştı ki ağzı kenarlardan yırtılmış olup yanaklarından kanlar akıyordu. İnsanüstü bir süratle yukarıya seğirtirken gözleri ufacık alevler gibi ışıldıyordu.

Bay Avcı bir çığlık attı. Errick kendini üzerlerine gelen kadına doğru kaymaya bıraktı. Olivieri delikanlının bunu kazara mı yoksa onları savunmak için mi yaptığını bilemedi ama ansızın kendini de aynı şeyi yaparken buldu. Kazmasını buzdan çıkartırken içindeki dehşete, kalbini ve ruhunu kirleten kötülüğe karşı koymaya can atıyordu. Polly elini Errick'in bacağına doğru savurdu. Delikanlı bir ayağını kaldırıp onun suratına tekme attı. Krampondaki dişler Polly'nin yanağını daha da yardı.

Errick dengesini kaybederek daha fazla tutunamadı. Daha aşağı kayan delikanlı kendini önce Polly'nin paralelinde, sonra da biraz aşağısında buldu.

Olivieri yaşını unuttu. Göbeğindeki fazlalıkları ve düzenli egzersizi bıraktığından beri geçen yılları da. Ellerini ve ayaklarını kardan çekerek kaymaya başladı. Montunun, kazağının ve pantolon paçalarının içine kar kaçtı. Bir an için tekrar durup duramayacağını merak etti.

Kayışı Polly'nin yanında son buldu. Genç kadının kanlı, solgun çehresine kar yığılsa da o turuncu gözler beyaz maskenin ardında bile için için yanmayı sürdürdü. Yeşil saçları çılgınca dalgalanıyor, yırtık yanağında bir deri parçası kükreyen rüzgârda uçuşuyordu. Mont yenindeki bir yırtıktan gri bir şey, düştüğü zaman şiddetle kırılan kemiğinin dışarı fırlamış sivri ucu çıkıntı yapıyordu.

Polly'nin sağlam eli Olivieri'nin montunun üstüne kapandı. Birlikte tekrar kaymaya başladılar. Olivieri botlarıyla ve bir eliyle dağa yapışırken genç kadın yüzünü ona doğru uzattı. Nefesinde çürük et kokusu vardı ve dudakları oynamamasına rağmen Olivieri kızın gırtlağındaki karanlıkta fısıldaşıp gülüşen bir ses korosu duyduğundan emindi.

Bir an için bu güçlüğün altından kalkabileceğini, pes etmeden kötülükle yüzleşebileceğini sandı. Fakat onun yerine ağlamaya ve serbest eliyle kıza vurmaya başladı. Buraya hiç gelmemiş, başkalarını koruyabileceğini zannedecek kadar aptallık etmemiş olmayı isterdi. Polly onun başını tuttu ve yüzünü dağa çarptı. Yumuşak ve gevşek karlar Olivieri'yi kurtardı.

Başka sesler de bağırdı. Biri Errick'e aitti. Olivieri kızın çekildiğini hissetti ve kendini bakmaya zorladığında onun Errick'le boğuştuğunu gördü. Polly parmaklarını delikanlının sol göz yuvasına soktu ve ıslak, kıpır kıpır bir şey çıkardı. Elini daha da derine batırdı ve tekrar geri çektiğinde Errick eğim artık çok dik olmadığı için kayıp gitmeye, ardından yuvarlanmaya başladı. Sonunda yarığın içine daldı ve etrafında kar tanelerinin uçuştuğu bir kayalık sırta takılıp kaldı.

Polly yeniden Olivieri'nin üstüne yürüdü. Yakındaki diğerleri kahramanlık hayallerine kapılmayıp kaçma çabasıyla yukarı tırmanmaktaydı.

Geriye bir tek Bay Avcı kaldı.

Olivieri suskun bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Avcı yanlarına gelmiş, onlardan bir buçuk metre ötede durmuştu. Sol elinde tuttuğu siyah bir tabancayla nişan aldı ve Polly'yi kafatasından vurdu. Kızın başının arkasından kan ve bir tutam yeşil saç fışkırdı, karlara çarptı ve iğrenç bir kartopu gibi yokuş aşağı seke seke yuvarlandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldayan Olivieri teşekkür etmek için Bay Avcı'ya doğru döndü.

Avcı silahı bu sefer de onun suratına doğrulttu. "Seni gidi piç kurusu. Muskaların işe yarayacağını söylemiştin. Seni de öldürsem yeridir."

Sonra diğerleri bağırmaya başladı. Birlikte başlarını kaldırdıklarında Walker, Kim ve Peder Cornelius'un hızla yanlarına doğru indiklerini gördüler ve o an geçip gitti. Bay Avcı'nın gözlerindeki gazap –nefret ve de korku– tamamen insancaydı.

Veya en azından Olivieri öyle olduğu fikrindeydi.

ON DOKUZ

Meryem ile Adam yarıkta yan yana oturuyorlardı. Genç kadın nişanlısına yaslanıyor, onun kendisine sarılmasına ve gövdesini dik tutmasına izin veriyordu. Bir zamanlar bu hallerinin başkalarına nasıl gözükeceğini, kurduğu liderliği zedeleyebileceğini kafasına takardı. Artık o nokta geride kalmıştı. Fırtına ve dehşet olmasaydı bile kanser vardı. Soğuk hava ona pençelerini geçiremeden çok önce hastalık Meryem'i yıpratmıştı. Bitkinliği bir denizkızının şarkısı gibi aklını çeliyor, onu şuursuzluğun karanlığına çağırıyordu. Fakat şuursuzluk teslimiyet anlamına gelirdi ve teslimiyet ölüm demekti.

Burada uzun süre oturamazlardı. Meryem bunun farkındaydı. Hareket ettikleri ve sıkıca örtündükleri sürece hava şartlarından çok fazla etkilenmezlerdi. Biraz ayazlama kaçınılmazdı ama düzenli bir tempo tutturabilirler ve hava karardıktan en geç birkaç saat sonra dağdan inebilirlerse o da sorun olmazdı. Meryem İkinci Kamp'a bir saatten az, Birinci Kamp'a ise bunun iki katı kadar bir zamanda ulaşacakları kanaatindeydi. Hatta tahmin ettiği gibi düşük rakımda tipi hafiflerse daha bile kısa sürerdi.

Başarabilirsin, diye aklından geçirdi. Fakat Adam'a yaslanırken bir ihtimal kendi kendine yalan söylüyor olabileceğini düşündü.

Hayatta kalanlar onun etrafında kümelenmişlerdi. Meryem artık onları böyle görüyordu. *Hayatta kalanlar*. Bay Avcı, Belinda ve tanımadığı bir diğer öğrenci. Hakan *–kahrolası Hakan–* ve kuzeni midir yeğeni midir nedir öteki rehber. Ve de Walker'ın

küçük ekibi. Walker, Kim Seong ve Peder Cornelius üçlüsü her nasılsa halen tamdı. Ölmelerini istediği yoktu ama Feyiz'in ölümünün ardından onları bir arada görmenin yarattığı kıskançlığı engelleyemiyordu.

Tabii bir de kamerasıyla birlikte Calliope vardı. Meryem kadını gebertmeli mi takdir mi etmeli bilmiyordu. *Belki ikisi birden. Sonuçta nişanlımla düzüştü.* Fakat yine de kadının görev aşkı yadsınamazdı. Meryem bunun görev aşkıyla bir ilgisinin bulunmayabileceğini, genç kadının yaşadıkları dehşete lensin arkasından bakarak ondan uzak durmaya çalışıyor olabileceğini biliyordu. Belki Calliope kameranın sağlar gibi gözüktüğü mesafe sayesinde kendini daha emniyette hissediyordu. Meryem bunun sahte bir mesafe, sahte bir emniyet olduğunu biliyordu ama şu an Calliope'den ne kadar nefret etse de onları kızın elinden almak gibi bir hevesi yoktu. Hele ki azıcık mesafe, azıcık emniyet hissi için her şeyini feda edebilecekken.

"Hakan," dedi, genzini temizleyip biraz artık enerji toplayarak, "tutunarak değil de yürüyerek inmemize daha ne kadar var?"

Kan akışını hızlandırmak için ellerini birbirine vuran Hakan ayağa kalktı ve uçurum kenarından bakarak yönünü tayin etti. Kederini ve öfkesini iyi saklıyordu.

"Acele edersek on dakika," dedi. "En fazla on beş. Yani o kadar uzak değil. Ama sonrasında da dikkati elden bırakmamalıyız. Birbirimize yardım edip varsa yürüyüş sırıkları kullanmalıyız."

"Bir arada kalacağız," dedi Meryem onlara. Etrafındaki çehreleri inceleyerek düştükleri dehşeti ve şoku ölçtü.

"Sen öyle san," dedi kar gözlüğünün ve maskesinin ardına gizlenmiş olan Belinda. "Her birimizin tek başına inmesi ve yaklaşan biri olursa ondan uzak durması lazım. Ben aynen öyle yapacağım. Göz hizasında kalacağım ama aşağı varana dek hiçbirinizin yanına yaklaşmayacağım."

Kimse konuşmadı. Onun yerine felaketzedelerin her biri korkudan ve paranoyadan neredeyse titreyerek ötekileri incelemeye

başladı. Aynı hisse Meryem de kapılıyordu. Buna bağışıklığı yoktu. Bakışlarını bir çehreden diğerine gezdirerek o delice sırıtışa ve gözlerdeki turuncu parıltıya dair bir iz aradı. Hepsi de aynı şeyi yapıyordu.

İblis şimdi bile aralarında mıydı? Birinin içinde bekleyerek her ânın tadını mı çıkarıyordu?

"Birlikte kalırsak," dedi Walker, "ve iblis tekrar saldırırsa çevrede daha başka ölümleri engelleyecek kadar çok insan olur."

"Veya engellemeyi deneyecek kadar," dedi Calliope.

"Deneyecek kadar," diye onayladı Peder Cornelius. "Birbirimizden ayrılmayacağız. Yalnız kalmak isteyenler çıkarsa anlayış gösteririz. Ama kötülük içinize girer, kontrolü ele geçirirse sizi dağdan aşağı atabilir ve hatta daha beterini yapabilir. Birbirimize göz kulak olmalıyız."

"Bunun neden olduğunu hâlâ anlamıyorum," diye çattı Bay Avcı. "Profesör Olivieri'ye göre bitümen muskalar–"

"O sadece bir teoriydi!" diye yaygara etti Olivieri. O kadar hassastı ki Meryem her sözcükte adamın aklının parça parça kırıldığını görür gibi oluyordu. "Öyle düşünmek için sebeplerim vardı... Apokrifa'da geçiyordu... hem Nuh'un ailesi kahrolası şeyleri takmıştı!"

Felaketzedeler yeniden toparlanmaya, sırtı aşıp dikkatli bir inişe geçmeden evvel çantalarını omuzlarına vurup yüzlerini tümüyle kapattıklarından emin olmaya başlamışlardı.

Meryem gücünü toplamak için derin bir nefes aldı, sonra da Adam'ın omzuna bastırarak ayağa kalktı. Zihni bulandı ve bir anlığına devrilebileceğini sandı. Adam destek olmak için uzandıysa da genç kadın onu başından savdı.

"Hayır. Bunu kendim yapamazsam beni aşağıya taşıman gerekir ve o da çok tehlikeli olur."

Uzun, düzenli nefesler alarak zihnini açmayı becerdi. Dinlenirlerken bir protein barı yemişti ve onun verdiği azıcık enerji etkisini göstermeye başlıyordu. Adam'ın sırt çantasının bir yerlerinde kafein hapları vardı ve Meryem onlara da fazla geçmeden

ihtiyaç duyabileceğini biliyordu. Lakin şimdilik ihtiyaç duyduğu tek motivasyon aracı korkuydu.

"Tamam," dedi. "Gidelim."

O kayalara geri geri tırmanmaya başlayana kadar diğerleri sırtı çoktan aşmıştı.

"Meryem," dedi Adam.

Genç kadın başını kaldırdığında nişanlısının eldivenli parmaklarını yakasına sokmuş olduğunu ve kazağı ile kar maskesinin arasını eşelediğini gördü.

"Ne yapıyorsun?"

Adam bitümen muskayı buldu, takılı olduğu sırımı bir parmağına doladı ve asılıp kopardı. Meryem itiraz edemeden önce kolyeyi arkasındaki karlara attı.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi Adam ona. "Ama işe yaradıklarını ikimiz de biliyoruz. Belki iblis çoktan içimize sızmış, kötülük kök salmıştır. Önemi yok. Bence tek umudumuz onun erişim mesafesinden çıkmamızda yatıyor."

"Erişim mesafesi mi?" diye tekrarladı Meryem, içini yeni bir korku kaplayarak.

"Dadandığı yeri terk edemeyen bir hayalet gibi," diyen Adam'ın gözlerinde acıklı ama ümitli bir bakış vardı. "Bunun böyle olduğunu… mağaradan yeterince uzaklaşırsak bize daha fazla zarar veremeyeceğini umuyorum. Eğer yanılıyorsam… eh, daha ilk geceden hep beraber aşağı atlayıp oracıkta ölseymişiz daha iyi olurmuş."

"Böyle konuşma."

Adam bakışlarını kaçırdı. "Gidelim artık."

Diğerlerine yetişirlerken kızın yanından ayrılmadı. Eğim eskisi kadar tehlikeli olmadığından artık daha çabuk iniyorlardı. Yol boyunca sevgilisinin sözleri Meryem'in zihninde yankılandı ve gözlerindeki bakış aklından çıkmadı. Bunları düşünerek geçirdiği her an yüreği biraz daha parçalandı. Dybbuktan, çocukluğu boyunca Adam'ın yanından hiç ayrılmamış korkudan haberdardı ve torununun kalbine böyle karanlık bir inanç

soktuğu için onun babaannesinden hep nefret etmişti. Adam o korkuyu bir türlü atlatamamıştı ve şimdi Olivieri'nin hayatlarını kurtarabileceğine inandığı muska da dahil hiçbir şeye güvenmiyordu.

Fakat Meryem kendi muskasını boynunda tutmaya mecburdu. Yaşamı boyunca asla inanç beslememişti ve şimdi bu dehşet ona daima eksikliğini çektiği bir iman katmıştı. Muskayı çıkarmaya hiç niyeti yoktu.

Bu da artık Adam'ı büyük bir dikkatle gözlemlemesi gerekeceği anlamına geliyordu.

* * * * *

Bir süre temkinli bakışlarla dolu bir sessizlikle dağ yamacından aşağı seğirttiler. Kim ve Peder Cornelius'la beraber tırmanışçı hattının ortasında kalan Walker belindeki tabancanın huzur verici ağırlığını hissedebiliyordu. Silahı elinde tutmasının, tetiği yeniden çekmesinin zamanı gelirse bu üşümüş ve uyuşmuş haliyle parmaklarına kramp girip girmeyeceğini merak ediyordu.

Sessizlik, rüzgârın taşıdığı çığlıklarla bölününce metanetini topladı ve karamsar bir teslimiyetle aşağıya baktı. Artık şaşırması ne mümkündü. İblis başlarındaki bir lanet olup çıkmıştı.

Kim küfrederek iniş temposunu hızlandırmaya başladı. Fakat Walker onun ismini seslendi ve uzanıp kadını durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye bilmek istedi Kim. "Bir şeyler yapmamız..."

Adamın gözlerine bakmasıyla sözlerini yarım bıraktı. Destek için Peder Cornelius'a döndü ama aradığını bulamadı.

"Ne yapabiliriz ki?" diye sordu Walker.

Topu topu yedi metre aşağılarında Hakan'ın kuzeni Markus adlı pejmürde bir öğrenciye saldırmıştı. Rehberin bir bıçağı ve şeytani bir kuvveti vardı. Bu aletlerle cinayet birkaç saniye içinde olup bitti. Yağan kara kanlar fışkırdı. Belinde yaratığı durdurmaya çalıştı ama o bıçak ve o kuvvet korkunç işini onun üstünde de gerçekleştirdi. Fazla geçmeden tam da eğimin daha erişilir hale

geldiği, gidişatın herkes için biraz daha kolaylaşması gerektiği yer tüyler ürperten kanlı desenlerle kaplandı.

İblis bıçağını ve ruhsuz sırıtışını göstererek o rehberin –Hakan'ın dağdaki son akrabasının– bedeniyle onlara doğru tırmanmaya başladı.

Walker silahını çekti. Bir eliyle dağa tutunup aşağıya nişan aldı.

Ona durmasını, delikanlıyla konuşmasına müsaade etmesini, ona iblisi kovma fırsatı sunmasını bağıran Hakan yukarıdan kayarak üzerlerine geldi. Fakat kanlı bıçağı hâlâ elinde tutan rehber üçlüye doğru bir örümcek gibi hızlı hızlı tırmanmaktaydı ve Walker acil tehditleri ortadan kaldırmak üzere eğitilmişti.

Rehberi göğsünden iki defa vurdu. Sakallı genç adam geriye savruldu, yokuş aşağı yuvarlanarak kana bulanmış karların arasından geçti ve zeminin yürünebilir hale geldiği noktada durdu.

Hakan bir elini Walker'ın üstüne koydu. Walker o eli tabancanın namlusuyla itti ve bu sefer de Hakan'a nişan aldı. Beş saniye boyunca derin derin soluyarak bakıştılar. Sonunda Walker onun –en azından şimdilik– sahiplenilmediğine, Hakan da anlaşılan vurulmak istemediğine karar verdi.

Karlı yokuştan aşağı seğirten, önce kayıp sonra bata çıkan yürüyen Hakan kuzeninin cesedinin yanında dizleri üstüne düştü. Adamın gözlerini kapadı ve kendi dillerinde dualar mırıldandı.

Walker kendi ekibini yerli yerinde tutarken Meryem, Adam ve Calliope yanlarından geçip Hakan'a yaklaştılar. Olivieri ile Bay Avcı da onlara katıldılar.

"Kanlı alanı biraz geçer geçmez," dedi Walker usulca, Kim'e doğru dönerek, "gitmeni istiyorum. Yapabildiğin kadar hızlı hareket et. Buraya gelmeden önce gezi haritalarını incelemiştim. İkinci Kamp çok uzak değil. Yığılan kar miktarına bağlı olarak herhalde patikanın en azından bir kısmını saptayabilirsin. Ama her halükârda yalnızken şimdikinden daha güvende olursun."

Kim ona bakakaldı, sonra Peder Cornelius'a göz attı. "İkinizi bırakıp gidecek değilim."

"Buraya gözlem için geldin, ölmek için değil," dedi Walker ona. "Bu noktadan itibaren aşağıya kadar yürüyebiliriz ama Cornelius çok hızlı hareket edemez. Bu işi böyle yapmak zorundayız."

"Walker haklı," diye nefes nefese konuştu rahip, iblisin şimdi kendi içine gireceğinden zerre kadar korkmazmışçasına dağa yaslanarak. "Gitmelisin."

"Sizinle beraberken kendi başıma olacağımdan daha güvendeyim," dedi Kim. "Ama..."

Walker kaşlarını çattı. O tek sözcüğün ağırlığı, kadının alnındaki çizgilerin kalınlığı ona söylemek üzere olduğu şeyin Kim'i ne kadar rahatsızlık ettiğini gösteriyordu.

"Ne?" diye ağız aradı.

Kim aşağıdaki diğerlerine, yas tutan Hakan'ın etrafına üşüşmüş bir avuç insana göz attı.

"Ya denemekle bile hata ediyorsak?" dedi. "Ya iblis zehirden çok bir virüs gibiyse ve onu dağdan indirerek dünyaya salıveriyorsak?"

Walker kadına bakakaldı. Verecek cevap bulamadı. Kim'in sözleri onu hayatı boyunca duyduğu diğer her fikirden daha çok korkutmuştu.

* * * * *

Adam nişanlısının elini tutuyordu ama hareketinin romantik bir tarafı yoktu. Genç kadının kendisine yaslanmasını sağlamaya, ayakta kalmasını kolaylaştırmak için bir kolunu onun omzuna dolamaya çalışmıştı ama Meryem reddetmişti. Ancak birkaç kez tökezledikten ve karla kaplı patikaya neredeyse yüzükoyun kapaklandıktan sonra elinin tutulmasını kabul etmişti.

Bazıları yürüyüş sırıkları kullanarak, diğerleri yalnızca birbirine destek olarak yokuş aşağı yol teperlerken ölümün ve katliamın şokunu hâlâ üzerlerinde taşıyorlardı. İblis en son gözükeli neredeyse bir saat geçmişti ve Adam şokun geçmeye başladığını hissedebiliyordu. Henüz yaratığın etki alanından çıktıklarını

ummaya cesaret edemiyordu ama ümit kıvılcımını söndürmek zordu – özellikle de ona inanmayı tüm kalbiyle isterken. Geçen her dakika etrafındakilerin azıcık gevşediklerini görüyordu. Ve de hislendiklerini. Hüzünlendiklerini. Calliope yarım saat önce usul usul ağlamaya başlamış ve kamerayı tutan sağ elini indirip solla gözyaşlarını silmişti.

Meryem tökezledi. Adam sevgilisinin elini sıkıca tuttu ve dans ederlermişçesine onu kendine doğru çekti. Yüz yüze geldiklerinde kızı bedenine bastırarak kar maskesine rağmen nefesinin buhar yapmasını seyretti.

"İkinci Kamp az ileride," diye önlerinden seslendi Hakan.

Rehber bir süre önce hemen ardındaki Calliope'yle beraber öne geçmişti ve Meryem ile Adam onları takip ediyorlardı. Kafilenin geri kalanı düzensiz bir hat boyunca yayılmıştı ama hiç kimse elli metreden daha geride değildi.

İkinci Kamp. Onları yine zorlu bir arazi bekliyordu – bilhassa yerde otuz santim kar varken ve esmeyi sürdüren rüzgâr ilerleyişlerini yavaşlatırken. Fakat İkinci Kamp'tan itibaren patika kolaylaşacak ve belirginleşecekti – hem de Adam'ın bir rehbere ihtiyaç duymaksızın aşağı inebileceğini düşünmesine yetecek kadar. Kısacası İkinci Kamp iyi haberdi.

Aptallık etme, dedi kendi kendine. *Umuda kapılma. Hâlâ gidecek uzun bir yolunuz var*. Daha saatlerce yol tepmeleri lazımdı ve Meryem zaman geçtikçe daha da halsiz kalacaktı. Adam onu taşıması gerekirse işlerin ne kadar karmaşık bir hal alacağını düşünmek istemiyordu.

"Hakan!" diye seslendi, Meryem'in elini tutup tekrar patikayı izlemeye başlarken. "Bizi bekleyin!"

Hakan ileride yavaşça onlara doğru döndü.

"Sizi beklemek mi?" dedi. "Sizi burada bırakıp gitmemek için kendimi sonuna kadar zorlamam gerekiyor."

"Ağır ol bakalım," karşılığını verdi Adam.

Calliope kamerayı bir elinden diğerine aktarsa da çekim yapmak için onu kaldırmadı.

"Ne var?" diye hırladı Hakan, hışımla çiftin üzerine yürüyerek. Onlara nefretle bakıyordu ve neredeyse iblis tarafından ele geçirilmişçesine yüzü garez doluydu. "Siz iki iğrenç havyan bana ne söylemek istiyorsunuz?"

"Siktir git, seni gidi aşağılık—" diye başladı Adam.

Meryem sözlerin önünü almak için elinin tersini nişanlısının ağzına kapadı ama bakışlarını Hakan'dan ayırmadı.

"Çok üzgünüm," dedi genç kadın, titrek bir sesle. "Feyiz dostumdu, Hakan. Kahkahalarını yeniden duyabilmeyi, etrafındaki herkese açık yüreklilikle ve hoşgörüyle yaklaştığını görebilmeyi dilerdim. Fakat dilek tutmanın hiçbir faydası olmaz. Geriye sadece bu grup kaldı. Üzüntüden mi yoksa en kötü yanlarını ortaya çıkaran iblisin etkisiyle mi böyle davranıyorsun bilmiyorum ama—"

"Sürtük," diye hakaret etti Hakan.

Adam sevgilisinin elini bırakıp bir adım öne çıktı. "Bu kadar yeter!"

"Şu halinize bakın," dedi Hakan. "Bir Yahudi ve Tanrı'ya sırt çevirmiş bir orospu. Ahirette ikinizi de nasıl bir azabın beklediğini biliyorum ama bu yetmez. Yeğenimin gözü önünde kırıtarak cinselliğinin kokusuyla kafasını dolduruyorsun. O kendini kaybedince de ona istediğini yaptırıyorsun," dedi Meryem'e, ardından Adam'a doğru döndü. "Ya sen? Onun *erkeği* olarak ne yapıyorsun? Gidip başka bir orospu bulursun ve—"

"Canın cehenneme!" diye çattı Calliope.

Adam yumruklarını sıkarak rehberin üstüne yürüdü. Kavga ederlerse Hakan tarafından öldüresiye dövülebileceğini biliyor ama umursamıyordu. Herifin susturulması, kan revan içinde bırakılıp haşatının çıkarılması lazımdı. Hatta ölse daha iyiydi.

Bir silah patlaması göğü inleterek dağdan yankılandı.

Hakan ile Adam hızla o tarafa döndüklerinde Bay Avcı'nın tabancasını bulutlara doğrultmuş olduğunu gördüler. Yorgunluktan kamburu çıkmış ufak tefek adam ikisine de dik dik bakıyordu. Olivieri ile rahibi geride bırakan Walker ile Kim patika-

dan aşağı koşarak geldiler. Walker da kendi silahını çekip Avcı'ya doğrulttu ve geldiğinden beri yaptığı gibi üstünlük taslayarak emirler yağdırdı.

"Kendinize hakim olun," dedi Avcı, Walker'a aldırış etmeden.

Adam'ın için nefretle kaynıyordu. Hakan bunca kederden ve kayıptan çok önce de piçin tekiydi. Tanıştıkları andan itibaren onlara kabaca davranmıştı. Fakat az önce söyledikleri affedilir cinsten değildi. Adam nişanlısına doğru döndü.

"Sen ne dersin?"

Meryem dimdik durdu. Solgun fakat canlıydı. Sevgilisi elini uzattığında ona vurarak başından savdı. Karlara bata çıka Hakan'ın tam önüne kadar gitti ve rehberin suratına tükürdü.

Hakan'ın yumruğunu geri çekmesiyle herkes bağırmaya başladı. Adam onlara doğru koştu ama zamanında yetişemeyeceği belliydi.

Fakat Calliope yetişti. Hakan ile Meryem'in arasına girdi ve rehberin yumruk atmasına fırsat kalmadan onun kolunu tuttu. Hakan'a her ne söylediyse Adam duyamadı. Kadına teşekkür etmek istedi ama ne diyebilirdi ki?

"Buna mecbur değil—" diye başladı Meryem.

Calliope hışımla ona doğru döndü. "Konuşma."

Meryem kekeleyerek bir adım geri çekildi.

"Hayır, cidden," diye sözlerini sürdürdü Calliope. "Hiçbir şey deme. Hakan'ın söyledikleri… sana, Adam ile bana ettiği laflar… hepsi de doğru ve bunu sen de biliyorsun. Eğer içimizde bir iblis varsa onu biz davet ettik. Anlamıyor musun? Mağaradaki şey habis olabilir ama onu besleyip büyüten şey ruhlarımızdaki berbat parçalardı."

Kamera elinden karlara düştü. Gözleri yaşlarla doldu ve geri geri yalpalayarak patikadan çıktı.

"Aptallık etme, kadın," dedi Hakan.

Calliope gözlerini silmeye zahmet etmeden ona şöyle bir bakıp geçti. Hızını artırdı ve kendine bir yol çizerek patikadan uzaklaştı. Hakan her zamankinden daha kızgın bir vaziyette pe-

şine takıldı. Adam genç kadının durmasını, ağlayıp soluklanmasının ardından tekrar yanlarına dönmesini bekledi ama Calliope koşmaya başlayıp düşünce, yumuşak kar örtüsünün altındaki taşlara çarpa çarpa dağ yamacından aşağı kayınca sahiden grubu terk etmeye niyetli olduğunu anladı.

"Eh be, Calliope!" diye bağırarak o da patikadan çıktı.

Meryem onun kolunu yakaladı. Tutuşu onu zapt edemeyecek kadar zayıftı ama dikkatini çekmeye yetti. Adam Ne yapacağını şaşıran Adam panikle ona doğru döndü. Calliope bir rehber olmaksızın kendi başına ölürdü. Dağın tabanına kadar inebilse dahi donmadan yahut açlıktan ölmeden sığınabileceği bir yer bulma ihtimali yok denecek kadar azdı.

"Peşinden gitmeye mecburum," dedi.

"Hayır. Değilsin."

Adam kalbi gümbürdeyerek nişanlısına baktı, sonra dönüp Hakan'ın kızın peşinden düşe kalka koşmasını seyretti. Rüzgâr tekrar hızlandı ve fırtına birkaç saniye boyunca Calliope'yi tamamen yuttu. Hakan'ı hâlâ görebiliyorlardı ama kız ortada yoktu.

"Calliope, geri gel!" diye bağırdı Adam. "Bu işi tek başına yapamazsın!"

Hakan durakladı ve dönüp onları işaret etti.

"Patikada kalın. İkinci Kamp biraz aşağıda!" diye bağırdı. "Orada en fazla on dakika dinlenin, sonra yola devam edin. Ben onu geri getiririm."

"Bırak gitsin, Hakan!" diye bağırdı Bay Avcı. "Bize bir rehber lazım!"

Fakat Hakan çoktan gitmişti. Adam onun dizlerini kırarak yokuş aşağı kaydığını görebiliyordu. Calliope gibi o da karların arasında gözden kaybolana dek seyretmeyi sürdürdü.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Meryem, gelip nişanlısının yanında durarak.

"O da senden nefret ediyor."

Orada birkaç saniye daha bekleyip rüzgârın ve karın hiç dinmeyecekmiş gibi gözüktüğü donmuş araziye baktılar.

Sonra Meryem sevgilisinin elini tuttu ve birlikte İkinci Kamp'a yollandılar.

Artık topu topu yedi kişi kalmışlardı ve içlerinden sadece Adam'ın, Meryem'in ve Olivieri'nin bu dağa tırmanmışlığı vardı; o da yetenekten çok cesaretleri sayesinde.

YİRMİ

İkinci Kamp'ı yarı yarıya çevreleyen siyah bir kayalığın arkasında toplandılar ve protein barlardan yiyip su içtiler. Walker kahve istese de başka kendisi olmak üzere hiçbirinin öyle bir şeye zaman harcayacak cesareti yoktu. Hâlâ gün boyu üzerlerinden atamadıkları paranoyanın ağırlığıyla fazla konuşmadılar. Birbirlerini süzdüler, barlarını kemirdiler yahut sularını yudumladılar, sonra eşyalarını bir kez daha topladılar. İlk başta Hakan ile Calliope'nin gittikleri tarafa göz atıyorlar, onların her an çıkagelmesini bekliyorlardı. Fakat ilk on dakikanın ardından o tarafa bakan pek olmamıştı. Dağda o kadar çok insan kaybetmişlerdi ki buna giderek alışıyorlardı.

Walker tabancasının şarjörünü çıkarıp kontrol etti ve tekrar yerine oturttu. Başka bir riske girmeye hiç niyeti yoktu.

"Gidelim," deyip ayağa kalktı.

Kim ile Peder Cornelius derhal yerlerinden kalktılar. İdarenin hâlâ Adam ile Meryem'de olduğunu düşünen diğerleri çifte göz attı. Lakin Adam nişanlısının ayağa kalkmasına yardım ederken Meryem'i tutuş şekline, ona nasıl destek olduğuna bakan Walker kızın dağdan inmek bir yana, Birinci Kamp'a bile ulaşabileceğinden kuşkuluydu. Bir parçası oradaki herkesi bırakıp gitmek, Charlie'ye geri dönmek istiyordu. Kendisini dinleyen

her tanrıya artık daha iyi bir baba olacağına dair söz vermeye hazırdı. Amanda'ya daha nazik davranacak, bir koca olarak başarısızlıklarının ardından ona bir arkadaş olacaktı. Bunun için tek yapması gereken Meryem'i –ve kahretsin ama yaşlı ve yavaş olduğu için Peder Cornelius'u da– geride bırakmaktı.

Fakat bunun hiçbir mantığı yoktu. Şimdi bu insanları terk ederse gündelik yaşantısında nasıl daha iyi bir insan olabilirdi? Onları bırakıp giden bir babayı hangi evlat örnek alırdı?

Hem en azından daha önce Ağrı'ya tırmanmış biri olmadan muhtemelen yolunu kaybedip ölürsün. Walker kramponlarının dişleri sayesinde emin adımlarla karla kaplı patikada yokuş aşağı yürüdü. Yağan karın içinde gözlerini kısarak Adam ile Meryem'in ileride yavaş yavaş ilerlemelerini seyrederken kendi kendine asıl sebebin o olmadığını, bu dağa daha önce bin kez tırmansaydı bile onlardan ayrılmayacağını söyledi.

Tek sebep onlara ihtiyaç duyman değil, diye aklından geçirdi.

Ve buna inanmayı denedi.

Artık onları dikkatle seyrediyordu. İkinci Kamp'tan ayrıldıktan sonraki ilk yirmi dakika boyunca tabancasını elinde tutmuştu. Fakat bir süre sonra parmaklarını esneterek ve ellerini ovuşturarak kan dolaşımını hızlandırmak için onu kılıfına sokması gerekmişti. Rakım alçaldıkça sıcaklığın az da olsa yükselmesi gerekirdi ama öyle olduysa bile Walker aradaki farkı hissetmiş değildi. Bilakis rüzgâr daha bile soğuk esermişçesine dondurup ısırıyordu. Ağzının ve gözlerinin etrafında kar maskesinin örtmediği bazı noktalar iyice uyuşmuştu ve bunları kafasına takmamaya çalışıyordu.

Attıkları her adımda hiçbirinin kafasına takmamaya çalıştığı bir şey daha mevcuttu. Gözlemlendiği, kötülüğün yüreklerine veya zihinlerine yerleşip onlarla beraber dağdan indiği kanısıyla Walker'ın sırtı karıncalanıyordu. Bunu uzun uzadıya düşünürse nefes alamaz olduğunu keşfetmişti. Oracıkta durma ve korkuyla yere yatıp tortop olma arzusu ile çığlık çığlığa koşup gitmeye yönelik ilkel bir dürtü arasında kısılıp kalmıştı.

İblis hâlâ aralarındaydı ve Walker onun duydukları dehşetin tadını çıkardığını hisseder gibiydi. Hayatta kalanların her biri bunun sadece zaman meselesi olduğunu biliyordu. Walker ilerideki Adam ile Meryem'i seyrederek kara kara düşünüyordu. Diken üstündeydi ve korkuyordu ama tedbiri de elden bırakmıyordu.

"Yavaşla, Walker!"

Daldığı düşüncelerden irkilerek sıyrılan Walker önündeki çifte neredeyse yetişmiş olduğunu fark etti. Dakikalardır uykusunda gezermişçesine gözlüğünün üstünde kar birikmişti. İçinden elektrik akımı gibi bir dehşet geçti. Uykusunda mı geziyordu, yoksa kontrolünü mü kaybediyordu?

Durup arkasına döndü. Kolunu kaldırıp gözlük camlarını sildi ve elini kalın giysi katmalarının altındaki yumruya, boynuna takılı sırımın ucundaki bitümen parçasına koydu. Ani bir öfkeye kapıldı. Olivieri'ye güvenmişlerdi. Peder Cornelius bile âlimin mantığını yutmuştu ama belli ki Olivieri'nin iddiası bir tahminden ibaretti. *Hepimizin de inanmak istediği bir tahmin.*

Kar perdesi yarıldı ve Kim destek almak için koluna tutunan Peder Cornelius'la beraber meydana çıktı. Fırtınanın kavuşmalarına gönlü yokmuş gibi şiddetli bir esinti oldu ve beyaz bir kar örtüsü onları tekrar gizledi. Sonra Kim rahiple yalnız kalmaktan duyduğu hüsranla gözlerini kısarak karşısında belirdi.

"Pardon," dedi Walker. "Kendimi kaptırmışım."

"Bizi geride bırakma," diye neredeyse suçlamaya varan bir vurguyla karşılık verdi Kim.

Walker kenara çekilip geçmelerine müsaade etti. "Bırakmayacağım. Söz."

Peder Cornelius attığı adımlardan emin değilmiş gibi gözünü azimle kendi ayaklarına dikmişti. Belki de tabanlarının yere temas ettiğini hissetmiyordu. Walker içinden sövdü. Öyle bir şey hiç iyi olmazdı.

"Seninle muskalar hakkında konuşmalıyım," dedi Peder Cornelius.

Walker sanki arkasında bir çığlık duydu. Nabzı hızlanarak o tarafa döndü ve rüzgârı kesmek için bir elini kaldırıp fırtınanın ilerisini görmeye çalıştı. Grubun diğer üç mensubuyla araları daha da açılmıştı; artık fırtınadaki birer siluetten fazlası değillerdi. Walker bunu daha önce fark etmediği, kendisine bel bağlamış insanları unutacak korkaklık ettiği için kendi kendine sövüp saydı.

"Walker?" diye naifçe seslendi rahip.

Fakat Walker tekrar göz attığında o siluetlerden birinin tökezleyip yere kapaklandığını, sonra bir diğerinin kar perdesi arasında kendisine doğru var gücüyle koştuğunu gördü. Onu takip eden üçüncüsü sessiz bir kuvvet ve özgüvenle hareket ederek patika boyunca kâh koşup kâh kaydı ve Walker gerçeği anladı.

Peder Cornelius onun tepkisizliğine sinirlenip Kim'in yanından ayrıldı ve Walker'ı kabalığından dolayı azarlamak için arkasına döndü. İşte o zaman hiçbirinin taklit edemeyeceği bir çeviklikle patika boyunca koşan sureti gördü.

Kim *onun* geri geldiğini bağırdı.

İblis fırtınadan çıkarken sureti netleşti. Walker nihayet Armando Olivieri'nin tanıdık şeklini çıkartabildi. Fakat Olivieri şimdiye dek hiç böyle hareket etmemiş; hiç bu kadar zarif, güçlü veya korkusuz olmamıştı. Bu yaratıkta ise onlardan fazla fazla vardı.

Walker tabancasına uzandı, onu uyuşmuş parmaklarla çekti ve aynı parmaklar kabzayı tutmakta bocaladı. Silah adeta elinden fırladı. Walker onu yakalamak isterken patika kenarındaki karların arasına düşürdü ve adam tüm soğukkanlılığını yitirdi. Korkudan duracak gibi olan panik dolu bir kalple tabancanın peşinden atladı ve yere düşüp karları eşelemeye başladı. Silah geride bir iz bırakarak gözden kaybolmuştu. Peder Cornelius ile Kim hem ona hem de Olivieri'ye bağırırlarken henüz silahı bulamamış olan Walker öleceğini anladı.

Kahkahalar atarak üstüne gelen yaratık onu başından tuttu, kafasını örten kapüşonu ve kar maskesini yırtıp attı. Diğer elindeki parmakları Walker'ın saçlarının arasına sokup bir avuç

dolusu saçı kavradı ve başını geriye çekti. Walker'ın kendi parmakları da tam o anda silahı buldu.

Yaratık tarafından geri geri sürüklenirken arkasına döndü ve silahı Olivieri'nin suratına doğrulttu. Profesörün gözleri şeytani bir ateşle, o murdar turuncu ışıkla parlıyordu. İblis sırıttı. Olivieri onu bıraktı ve teslim olurcasına ellerini kaldırarak geri çekildi. Bir kez daha Olivieri'nin ağzından kahkaha attı.

"Vur onu!" diye seslenen Adam koşarak gelip Kim ile rahibin arasına daldı. "Bir saniye bile beklemek–"

"Aynen aynen," dedi iblis, Olivieri'nin dudaklarından. "Vur beni."

Walker profesöre bakakaldı. Bir an için görüşü bulanıklaştı ve savrulan kar tanelerinin arasında başka bir çehre, boynuzlara ve siyah iğneleri andıran ağız dolusu dişe sahip eciş bücüş bir şey seçer gibi oldu. Sonra üçüncü bir yüz belirdi. Küçük oğlu Charlie'nin yüzü.

Vur beni, lafını bu sefer kafasında işitti.

"Ne anlamı var ki?" diye çattı. "Nasılsa başka birini ele geçirecek!"

Turuncu gözler parlak bir ışık saçtı ve Olivieri hırladı. Sonra profesörün yüzü bir anda değişti. Gözlerindeki ışık söndü ve öne doğru bir adım sendeledi. Walker o adımın korkusuyla neredeyse tetiği çekecekti ama Olivieri'nin kederini ve şaşkınlığını görünce iblisin onu terk ettiğini anladı.

Tam *nereye* diye düşünürken yaratığın içine girdiğini hissetti. Vücudu şiddetle sarsıldı. Öyle yoğun bir zevk, pişmanlık ve keder karışımına kapıldı ki ölüp de kurtulmayı arzuladı. İçine yayılan pisliği bir tür zehir yahut hastalık gibi hayal etti. Ruhuna bulaşan leke giderek daha derinlere sızdıkça derisini soyma dürtüsünün yerini etlerini deşme, kemiklerindeki iliği emip boşaltma, içindeki pislikten ne pahasına olursa olsun kurtulma özlemi aldı.

Walker o anda deliliği tattı. Haykırmak için ağzını açtı ama haykırışları yalnızca zihninde yankılanan sessiz şeylerdi, çünkü ağzı artık kendisine ait değildi.

Elleri de.

Dünyayı kendi gözlerinden görebiliyor ama içindeki kötülüğü de hissedebiliyordu. Kolunun kıpırdadığını hissetti ve buna direnmeyi denedi fakat kontrol iblisteydi. İstilacı yaratık bedenini ve yüreğini, ruhunun çekirdeğini iğfal etmişti ve Walker yaratığın neşesini, coşkusunu hissetti.

"Hayır," dedi Profesör Olivieri, kollarını uzatıp tipide ona doğru ilerleyerek.

Walker'ın sağ eli tabancayı kaldırdı. İblis tetiği iki defa çekerken parmağının seğirdiğini hissetti. Atışların çınlaması, başının içinde kaybolan kendi çığlıklarına karıştı… ve sonra öne devrilerek dizleri üstüne düştü.

İblis içinden çıkmıştı.

"–koy, Walker!" diye haykırıyordu Kim. "Ona karşı koy!"

Karşı koyamazsın, diye aklından geçirdi, sesinin kendisine ait olup olmayacağını bilmeyerek.

Karlarda sırtüstü yatan Olivieri ellerini göğsüne koymuştu. Montundaki delikler kanla doluyor, parlak kırmızı leke canlı bir renk havuzu gibi kumaşa yayılarak karları erittikçe üstünden buharlar yükseliyordu.

"Üzgünüm," dedi Walker. "Aman tanrım, çok üzgünüm."

Olivieri öksürünce dudaklarının arasından kan püskürdü, sonra da ağzının kenarından sızmaya başladı. Meryem ile Adam yaşlı adamın yanına gidip bir tarafında diz çökerlerken Walker diğer taraftan sessiz bir dehşetle aval aval baktı. Bu kadar kolayca kullanılabildiği, bedeni böyle habis bir amaca hizmet ettiği için utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

Kim kilisesinde can verenlerin son nefeslerine eşlik eden duaları mırıldanmakla meşgul Peder Cornelius'la beraber onun arkasında kaldı.

Walker gözlerini sımsıkı yumup öne eğildi ve benliğinden bir parçaya tutunmak için mücadele vererek kendi karnına sarıldı.

Gözlerini tekrar açtığında Olivieri öksürmeyi bırakmıştı. Can çekişen adam gözünü ona dikmişti ama o artık Olivieri değildi.

İblis gözleri ışıldayarak ona sırıttı ve rüzgârın ıslığında neredeyse duyulmayan ıslak bir fısıltıyla hafif bir kahkaha attı.

"Zavallı Ben," diye hırıldadı iblis, ağzından dışarı kan köpürürken. "Bana karşı koyabileceğini sandın ama iradeni bir kenara atmak ne kadar kolaydı. Amanda'yla tanışmaya can atıyorum. Charlie'nin içine girmeye de. Ona öyle şeyler yaptıracağım ki."

Walker yay gibi gerildi. Kendinden duyduğu tiksinti ve vicdan azabı kaşla göz arasında yanıp kül oldu.

"Oğluma dokunamayacaksın," dedi.

İblis yeniden kahkaha attı. Tekrar konuştuğunda sesi daha alçaktı fakat Walker öne eğildi ve fırtınaya rağmen kelimeleri anlayabildi.

"Benden asla uzaklaşamazsınız, aptal. Beni de yanınıza aldınız."

Walker dişlerini göstererek tabancayı tekrar doğrulttu. Bu sefer kontrol bütünüyle ondaydı. Fakat o sırada Olivieri'nin gözlerindeki ışık –hem doğal hem de doğaüstü– söndü ve profesörün başı yana düştü. Vücudu gevşedi.

Walker dizleri titreyerek doğruldu.

"Onu burada bırakmamız doğru değil," dedi Peder Cornelius.

"Başka ne yapabiliriz ki?" diye takatsizce sordu Meryem.

Walker hızla dönüp kızın sol gözüne nişan aldı. Meryem donakaldı ama Walker tabancayı yeniden çevirip önce Adam'ın göğsüne, ardından Peder Cornelius'a doğrulttu.

"Benim, Walker," dedi rahip, yorgun bir hırıltıyla. "Yalnızca benim."

Walker uzun, soluksuz bir an boyunca onu süzdü, sonra diğerlerine göz gezdirdi. Hepsinin de aklı başında gibiydi. Fakat sadece şimdilik. İblis içine girmişti. Adam da ele geçirmişti. Peder Cornelius ile Kim en azından geçici bir süreliğine onun tarafından lekelenmişlerdi. İblis ne zaman isterse onlardan herhangi birini kontrolü altına alabilirdi. Walker'ın artık farklı düşünmeye başlaması lazımdı. İblisin bu dağdan inmesine göz yummayacaktı. Sevdiği insanları tehdit etme fırsatına asla kavuşamayacak-

tı. Eğer bu oradakileri tek tek öldürmesi, sonra da silahı kendine doğrultması anlamına gelse bile aynen öyle yapacaktı.

Son çare, diye aklından geçirdi.

Fakat o esnada Bay Avcı patikanın yukarısından apar topar geldi. Titrek ellerinden birinde kendi silahını tutuyordu. Walker son çarenin tek seçenek haline gelmesini ne kadar bekleyebileceğini merak etti.

Fırtınanın içinde bir yerde Hakan ile Calliope hâlâ yaşıyor olabilirlerdi ama Walker buna pek ihtimal vermiyordu. Onları saymazsa geriye altı hayatta kalan kalıyordu.

Ve hâlâ uzun bir yol tepmeleri gerekiyordu.

"Adam, önden git," dedi Walker.

Adam tereddüde kapılarak Olivieri'nin cesedine baktı. Sonunda kafa sallamasına rağmen gözleri ümitten yoksundu. Meryem'in elini tuttu ve birlikte tekrar yola koyuldular. Ötekiler de onların peşine takıldı. Artık birbirlerine yakın duruyorlardı.

Walker iblisin yanlarında olduğunu biliyordu. Onu durdurmanın tek bir yolu mevcuttu.

Peder Cornelius yanındaki Kim'in desteğiyle yürürken Bay Avcı geriden geliyordu. Ufak tefek işgüzar adam tabancasını elinden bırakmıyordu ve korkmaları gereken şey kendi içlerinde değil de orada bir yerdeymişçesine gözlerini fıldır fıldır döndürerek fırtınayı tarıyordu.

"Walker, beni dinlemelisin," dedi Kim. "Cornelius ve ben konuşuyorduk. O yaratığın ne gibi kısıtlamaları olduğunu bilmek mümkün değil—"

"Adı artık 'yaratık' mı oldu? Sanırım onun ne olduğunu hepimiz biliyoruz," karşılığını verdi Walker.

Peder Cornelius hırıltılı bir öksürük krizine tutuldu, ardından karlara tükürdü. Atlattıkları onca badireden sonra nihayet yaşını gösteriyordu. Hatta yaşından bile fazlasını. Din adamı sanki yüzüne merdiven dayamıştı ama Walker artık kendisi de dahil herkesin yürüyen kadavralara benzediğini tahmin etti.

"Kilise'nin bana öğrettiği ve dünyevi araştırmalarımda derle-

diğim bilgiler arasında bunun gibi bir iblisle başa çıkmış birine dair güvenilir bir anlatıma hiç rastlamadım," dedi Peder Cornelius. "Elbette şeytan çıkarmaları ve kötü ruhları konu alan bir sürü kadim yazı okudum ama onlar hep bu yaratıkların kovulabilecekleri ibaresini içeriyordu. Kovulabilecekleri ve o zaman ya güçlerini kaybedecekleri, ya da insanların aynı kötülüğün dönüşüne karşı önlem alabilecekleri. Bir iblisin böylesine kolayca kişiden kişiye geçebildiği bir anlatıma hiç rastlamadım."

"Hem de engin deneyimlerine rağmen," diye alay etti Walker.

"Walker, götlük ediyorsun," diye gözlemde bulundu Kim. "Aramızda hayatı boyunca bir şeytan çıkarma âyinine katılmış tek kişi Peder Cornelius ve seni bilmem ama bu konularda benden çok daha bilgili olduğu kesin."

Ürperen Walker elini uzatıp montunun yakasını kaldırdı. Yorgun düştükçe soğuk hava kuvvetini ve idaresini daha da tüketiyordu.

"Biliyorum," dedi. "Sinirimden öyle konuşuyorum."

"Muskalar işe yaramıyor," dedi Peder Cornelius. "O kadarı belli. Ama ya fayda yerine zararları varsa?"

Bu soru Walker'ın duraklamasına ve Kim'in ona çarpmasına sebep oldu. Walker rahibe sert bir bakış atıp yürümeyi sürdürdü.

"Onu da nereden çıkardın?" diye sordu ama düşünceleri şimdiden değişmeye başlıyordu.

"Belki gemiden kadavraya o veya bu şekilde temas etmiş herhangi bir şey almamız iyi bir fikir değildi," diye yanıtladı Kim. "Belki iblisin bilinci hâlâ kemiklerinde veya gemideydi –gerçeği bilmemize imkân yok– ve eğer öyleyse boyunlarımızda onun lahtinden parçalarla ortalıkta gezinmeyi gerçekten istiyor muyuz?"

O sırada iyi bir fikir gibi gözükmüştü, diye aklından geçirdi Walker. Olivieri bitümen kırıklarının onları koruyacağını öne sürmüştü ama o artık ölüydü. Walker'ın sağ elindeki parmaklar tetiği çektiği ve profesörü katlettiği andan kalan kas hafızasıyla seğirdi. Gel gör ki tetiği aslında kendisi çekmemişti, değil mi? Bunu iblis yapmıştı.

Fakat Walker'ın bedeni o eylemi hatırlıyordu.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi arkalarındaki Bay Avcı, fark etmedikleri kadar yakından.

İrkilen Walker gözetmene doğru dönüp elindeki tabancayı süzdü. Adamın aklı başında gözüküyordu ama emin olmanın bir yolu yoktu.

Bay Avcı sol elini boynuna götürdü ve parmaklarını giysi katmanlarının altına soktu. Sertçe asılarak siyah renkli parlak bitümen kırığının takılı olduğu sırımı dışarı çıkardı, sonra da hiç tereddüt etmeden kolyeyi fırlatıp attı. Ruhundan feci bir ağırlık kalkmışçasına Walker adamın açıkça gevşediğini gördü.

İçini bir öfke kaplayan Walker alnının kırıştığını hissetti. Tekrar önüne döndü ve Meryem ile Adam'a yetişmek için adımlarını açtı. Kim ile Peder Cornelius ona ellerinden geldiğince ayak uydurdular.

"Ne düşünüyorsun, Walker?" diye bilmek istedi Kim.

"Nasıl isterseniz öyle yapmanız gerektiğini düşünüyorum."

"İyi de–"

"Bir dakika," dedi Walker, başını iki yana sallayıp tekrar yavaşlayarak. Meryem ile Adam yola devam ettiler. Bay Avcı yanlarına kadar geldi ama Walker ona aldırış etmedi. Aklı yine mağaraya –o muskalardan birini ilk gördüğü âna– gitmişti. Neredeyse inişin başından beri kafa patlatıyor, zihnindeki görüntüleri gözden geçirerek iblisin doğası hakkında bir ipucu, işlerine yarayacak herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu.

Peder Cornelius bir elini onun omzuna koydu. "Ne oldu?"

Walker görmeyen gözlerle ayaklarına bakarak yürümeyi sürdürdü. Aklı gemide, Helen Marshall'la ilk karşılaşmasındaydı.

"Arkeoloji ekibi o muskaları gemideki kadavralardan *bazılarının* üstünde bulmuştu," dedi diğerleri kadar kendine de. "Neden hepsinde değil?"

"Belki bizimle aynı anlaşmazlığa düşmüşlerdi," diye fikir yürüttü Peder Cornelius.

"Oraya ilk ayak bastığımızda Profesör Marshall'la konuş-

muştum," diye devam etti Walker. "O ve ekibi bir dizi kalıntının üstünde çalışıyordu ama yolculardan biri dağ yamacına dayanıp da sıkışmış bir kapıyı tırmalayarak dışarı çıkmaya çalışırken can vermişti. Kadın yolcu belli ki aklını kaçırmıştı ama gemiden inmek, oradan uzaklaşmak için elinden geleni yapıyordu."

Rahibe göz attı. "O kadavrada muska yoktu."

"Hatırlıyorum," dedi Bay Avcı arkalarından.

"İblisin muska takmadı diye onu delirttiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Kim.

"Olabilir," karşılığını verdi Walker, bastığı karları hışırdatarak. Soğuk hava giysilerinin altına kadar işliyordu. Hem dışı hem de içi uyuşmuştu. "Fakat ya tek sebep delilik değilse? Ya kadın gemideki diğerlerinden, muska takarak yanlış bir seçim yaptıklarını ve iblisin işini kolaylaştırdıklarını anladığı insanlardan kaçmaya çalıştıysa?"

"İyi ama neden öyle olsun?" diye sordu Kim. "Bu hiç mantıklı değil."

Peder Cornelius karda tökezledi. Walker onu yakalayıp dengesini sağlamasına yardım etti. Rahibin ne kadar solduğunu, inişin ona ne kadar ağır geldiğini görebiliyordu. İlerideki Adam ile Meryem hiçbir şeyin farkında değil gibiydiler. Yavaş fakat amansız bir tempoyla yokuş aşağı yürüyorlar, peşlerindekilerin durumunu kontrol etmek için bir kez bile arkalarına bakmıyorlardı. Walker çiftten biraz nefret etmekten kendini alamadı.

"Ya..." dedi rahip. "Ya iblisin ruhunu kapana kıstırdılarsa? Onu bir şekilde öldürüp o tabutun içine tıktılar ve işte *onu* bitümenle kapladılarsa? Belki iblisin özünü hapsettiklerini sandılar ama bunun yerine..."

"Dışarı sızdı," dedi Kim. "Öyle bir şeyi, kötülüğün içlerine işlediğini tıpkı bizim gibi onlar da fark etmişlerdir. Eğer iblis bitümene karıştıysa muskaları taktıkları zaman tek yaptıkları ona daha kolay bir erişim sunmak, onu üzerlerinde taşımaktı..."

Sesi kısılıp gitti. Dördü patikada zınk diye durdu ve karşılıklı dönerek birbirlerine rüzgârdan ve savrulan kardan bir nebze ko-

ruma sağladı. Bay Avcı'nın tabancası hâlâ elindeydi ama Walker'a gözetmen onu unutmuş gibi geldi. Başını Kim'den tarafa çevirdi.

"Olivieri'nin bahsettiği efsaneden onların da haberdar olduklarını mı söylüyorsun?" dedi. Ani bir esinti onu ileri itince birbirlerine daha da sokuldular. Walker ötekilerin yorgunluğunu gözlerinden okuyabiliyor, tüyler ürpertici gerçeğin ayırdına vardıklarını kestirebiliyordu.

Peder Cornelius yere yığılacakmışçasına gözlerini sımsıkı yumarak durduğu yerde sallandı. Ayakta kalabilmek için bir eliyle Bay Avcı'nın omzundan destek aldı.

"Ya bize efsaneden bahseden kişi Olivieri değilse?" diye sordu rahip. Gözlerini açıp onları aralarındaki kurşuni hiçliğe dikti. "Ya daha ilk başta fikir ondan çıkmadıysa?"

"Kahretsin," diye fısıldadı Kim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Parmakları harıl harıl işliyor, giysilerini eşeleyerek muskasını arıyordu.

Kim kolyeyi yağan karlara fırlatırken Walker dönüp patikadan aşağı seslendi. "Adam! Meryem!" Çift sadece yirmi metre kadar ilerlemişti ama artık beyaz örtüdeki birer hayaletten farksızdılar. "Muskalar… onları çıkarıp…"

Buz gibi havayı sıkılı dişlerinin arasından içine çekti ve sırtı kaskatı bir vaziyette dimdik durdu.

"Walker?" diye soran Peder Cornelius onun koluna uzandı.

Kötülük daha önce kendine bir yol açmış ve artık kontrolü devralmakta hiç zorlanmazmış gibi kolayca içine aktı. Walker haykırdı ama sadece içinden. Dışındaysa ağız kenarlarını yırtan o sırıtışı hissetti ve kendi boğazından yükselen kahkahayı duydu.

Bay Avcı silahını onun şakağına doğrulttu. Iskalamayacağı kadar yakındı. Walker minnet ve huzur duydu. İçinden mermiyi bekledi. Dışından Kim'in bağırdığını işitti ve kadının ileri atılıp Avcı'nın silah tutan elini yana ittiğini gördü. Silahın patlaması dağda eko yaptı ve çıkan ses tipide oradan oraya yankılandı.

Walker yaralı ağız kenarlarından sızan kanın tadını alabiliyordu ama uzanıp Peder Cornelius'un kafatasını iki eliyle birden

kavrarken parmaklarını kontrol edemedi. İblis o ânın tadını çıkarırken Walker yaratığın hazzını hissetti.

"Güle güle, kutsal insan," dedi iblis onun ağzından.

Peder Cornelius onu tırmalayarak karşı koydu.

Rahip sıkılı yumruğunu geri çekerken Walker kopuk bir sırım ve sırımın ucundan sarkan siyah taş parçası görür gibi oldu. Ani boşalımı hissedince ağzından bir nida kaçtı ve iblisin çıkıp gitmesiyle dizlerinin üstüne yığıldı. Sanki içi bir anda bomboş kalmıştı. Kalbi coşkulu bir huzurla doldu. Başını kaldırdı ve ağız kenarlarındaki acıyı ya da kendi kanının tadını umursamadan Peder Cornelius'a sevgi dolu gözlerle baktı.

"Teşekkürler," dedi. Rahibe bakmasına rağmen aklı Charlie'de, yaşama ümidini yitirdiği hayattaydı. "Peder, çok teşekkür–"

Rahibin gözleri o turuncu ışıkla parlıyordu.

Peder Cornelius hırıldayarak Kim'e doğru döndü. Kadın küfretti ve geri geri yalpaladı fakat Cornelius indirdiği bir darbeyle onu patikaya sırtüstü fırlattı. Bay Avcı tabancasını tekrar kaldırdı ama rahip onun bileğini tutup kıvırarak kemiği kırdı. Avcı acıyla haykırırken tabancası karlara düştü.

Walker kendi silahını çekip yaşlı rahibin suratına doğrulttu.

Peder Cornelius güldü. Ses uyanmanın mümkün olmadığı bir kâbustaki iğrenç bir fısıltı gibi çok uzaklardan geldi.

"Hadi öyleyse," dedi iblis. "Birini daha katlet."

Walker silahı sımsıkı tuttu. Göğsü inip kalktıkça ağrıyor, ağzındaki kanın bakırımsı tadıyla öğüresi geliyordu. İki, bilemedin üç saniye tereddüt etti. Rahip o esnada arkasına döndü ve hiçbir insanın sahip olamayacağı bir kuvvet ve süratle yağan karların arasına daldı.

Walker tetiği çekti. Rahip daha şimdiden fırtınada bir hayalet olup çıkmıştı ama Walker sağ omzuna yediği mermiyle rahibin tökezlediğini gördü. Yarası Cornelius'u yavaşlatmadı. Walker iki kez daha ateş etti ama o atışların yankısı kayboluncaya kadar suret beyaz örtüye karışarak tümüyle gözden kaybolmuştu.

Peder Cornelius artık yoktu.

YİRMİ BİR

Aşağı yukarı bir saat sonra –artık zamanı kestirmekte zorlanıyordu– Meryem karda dizleri üstüne yığıldı. Adam kalkmasına yardım etmeye çalıştı. Başaramayınca onu teselli etmeyi denedi fakat genç kadın burnundan nefes alarak nişanlısının ellerini itti. Tanrı'nın hangi biçiminin dinlediğine aldırış etmeksizin yalnızca ilahi bir gücün sesini duymasını ve acısını –ve de korkusu ile pişmanlığını– dindirmesini umarak ufak ufak dualar, tenha yakarışlar fısıldadı.

Dileği gerçekleşeceğine midesi kasıldı ve öğürerek karlara pis kokulu bir akıntı kustu. Fazla bir şey yemiş değildi ama bol miktarda mide asidi ve az biraz kanla beraber hepsini çıkarmıştı. Adam'ın kanı görmeyecek olması içini rahatlattı; insanlar içgüdüsel bir şekilde kusmuğa bakmaktan kaçınırlardı. O kan hakkında sorular dinlemek zorunda kalmayacaktı. Aslında nişanlısı kanı görse bile soru sormayabilirdi. Kanserin bedenine yerleştiğinin, onu içten içe kemirerek yavaş yavaş öldürdüğünün ikisi de farkındaydı. Gemideki iblis Meryem'e bulaşan ilk zehir, ilk kötülük olmamıştı.

"Hey," dedi Adam kulağına. Nazikçe. Şefkatle.

Elini omzuna koymuştu ve Meryem öyle yaptığının farkına bile varmamıştı. Nihayet sevgilisine yaslandı ve gözyaşlarını bas-

tırarak için için hıçkırdı. Adam'ın elini tutup yerden kalkmaya davrandı.

"Meryem, istersen dinlenebilirsin," dedi Adam, kızın yüzünü inceleyerek. "Vaktimiz var."

Meryem ondan destek aldı ve dengesini sağlayarak doğruldu. Ani bir esinti tarafından geriye itilince nişanlısına biraz daha tutundu. "Hayır, yok."

Adam eldivenli elleriyle genç kadının yüzünü kavradı. Kızın ağzındaki safra kokusu karşısında burnunu kıvırdı ve Meryem yüzünün büyük bölümü kar maskesiyle örtülüyse de gülümsemeye çalıştı. Fırtınadan ve kimliklerinin büyük bölümünü silip atan kalın giysilerden nefret eder olmuştu.

"Muskaları attık," diye ona hatırlattı Adam, ardından Meryem midesinde ne varsa kusarken saygılı bir mesafede durmuş bekleyen diğerlerine doğru döndü. "Hepimiz. O zamandan beri yaklaşık bir saat geçti ve iblis tekrar başımıza musallat olmadı. Dahası… onu hissedebiliyorum ve senin de hissettiğini biliyorum."

Meryem hâlâ öğrendiklerini zihninde evirip çeviriyor, Kim ile Walker'ın sundukları teoriye anlam vermeye çalışıyordu. İkilinin tahminince iblisinin ruhu tabuta ve üstündeki bitümen kaplamaya hapsolmuştu. Yaratığın şerri bitümene geçmiş, gemideki insanları delirtmiş ve vücutlarını ele geçirerek onları cinayete ve yılgıya sürüklemişti; tıpkı Meryem ile Adam'ın binlerce yıl sonra gemiye getirdikleri insanlara yaptığı gibi. Adam iblisinin her nasılsa etkisiz kaldığı –adeta kış uykusuna yattığı– fakat tabutun çevresindeki kaplamayı kırarak onu uyandırdıkları ihtimalini öne sürmüştü.

Teorinin geri kalanı –Walker'ın iblisin Olivieri'yi etkileyerek ötekileri muska takmaya ikna ettiği inancı– inkâr edilebilecek gibi değildi. İblis gemide canı kimi isterse etkileyebilecek veya ele geçirebilecek kadar güçlenmişti. Şimdi, kalıntılarının küle döndüğü yerden bu kadar uzaktayken kötülüğünü hâlâ yayabilse de ancak o bitümen kırıklarından birine temas eden kişileri ele geçirebiliyordu.

Meryem dönüp Walker'a, Kim'e ve kırık elini bedeniyle sakınan zavallı Bay Avcı'ya göz gezdirdi. Bay Avcı'nın onun acımasına ihtiyacı yoktu. Sonuçta halen hayattaydı. Aynı şey hepsi –o, Walker, zeki ve güzel Kim Seong, hatta Adam– için geçerliydi. Dördü de sağ kalacaktı. Meryem yolculuğun sonunda belki ayakta kalırdı ama en az karda kan revan içinde bıraktıkları insanlar kadar ölmüş sayılırdı. Diğerleri yaşayacaktı. Kurtulanlar onlardı, kendisi değil. Ve bu nedenle onlardan nefret ediyordu.

"Belki haklısındır," derken tipinin durulmuş olduğunu ilk kez fark etti. Kar hâlâ yağıyor, rüzgâr hâlâ esiyordu ama aynı hiddetle değil. "Artık içimize giremeyeceğine inanmak istiyorum ama bu doğruysa bile Peder Cornelius hâlâ orada bir yerde. Hayatta kaldılarsa Hakan ile Calliope de. O yüzden henüz güvende değiliz."

Adam kısaca kafa salladı. Meryem onun bunları duymak istemediğini biliyordu. Nişanlısı tehlike geçmiş gibi davranmak istiyordu ama Meryem buna izin veremezdi. Onu ne kadar severse sevsin.

"Hadi gidelim," dedi Adam.

Genç kadına yürürken destek olmak için bir kolunu onun beline doladı. Meryem bunu kendi kendine yapabilmek isterdi ama her ikisi de yapamayacağının bilincindeydi. Gücü öylesine tükenmişti ki bu noktada nereye gittiğini bile şaşırmıştı ve kusmak onu daha da zayıf düşürmüştü. O yüzden Adam'a yaslandı ve bedenlerinin temasından, sevdiği adamın bu işten sağ çıkmasını garantileyecek kadar uzun yaşamasından başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Onu ayakta tutan güdü, içinde yanan ateş işte buydu; Adam'ın eve sağ salim dönmesini sağlamak.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ama rüzgâr hızlandı ve sesi ona ihanet etti.

"Hımm?" diye sordu Adam, kaşlarını çatıp genç kadına göz atarak. "Ne dedin?"

Meryem öksürdü ve eldiveniyle ağzını sildi. Önemli bir şey demediğini, yola devam etmeleri gerektiğini belirtmek için başını iki yana salladı.

Kar yağmayı sürdürdü. Rüzgâr kâh hızlanıp kâh yavaşlasa da eski öfkeli haline dönmedi. Meryem gözleri kararararak, ayakta uyuyacakmışçasına başı düşüp kalkarak yürüdükçe yürüdü. Gözlerinin önünde ve görüş alanının kenarlarında siyah benekler uçuşuyor, vücudunun durmak –yığılıp kalmak– istediğini biliyordu.

Walker ile Avcı'nın silahları ellerindeydi. Adam birkaç defa durakladı ve onları bir dakikalığına mola vermeye zorladı. Meryem silahları gördükçe bu akılsız adamlar tabancaların ne işe yarayacağını sanıyorlar merak etti. Mermiler eti kemiği parçalayabilirdi ama iblisin kendine ait bir bedeni yoktu. Aslında yürüttükleri mantığı anladığı fikrindeydi. Hakan'a, Calliope'ye veya rahibe ele geçirilmiş olarak rastlarlarsa silahlar onları durdururdu. Mermiler iblisi öldürmezdi ama onun ele geçirdiklerini özgürlüklerine kavuştururdu. Ve eğer o tabancalar hâlâ bir bitümen muska takan herkesi öldürmeyi becerirse sözde hayatta kalanlar belki o zaman gerçekten kurtulurlardı.

Fakat Meryem kendini lanetlenmiş gibi hissediyordu. İblisin dokunuşu kafatasının kökünde bir oyuk açmıştı ve yaratık şimdi bile bir ara sokağın gölgelerine gizlenmiş bir kaçak gibi oraya sinmiş bekliyordu. Yüreğinin gizli köşesinde, benliğinin yalnızca en değerli ve en korkunç parçalarını tuttuğu yerde ölüme adım adım yaklaşmasının iyi bir şey olabileceğini, bunun herkese fayda sağlayabileceğini düşünüyordu.

Meryem zaman kavramını yitirdi. Tıpkı görüş alanı gibi zaman kavramı da bulandı ve rüzgâr gibi geçip gitti. Fakat bir süre sonra gözlerini kırpıştırdı ve tekrar durup mola verdiklerini anladı. Derin bir nefes alıp etrafına bakındığında Walker'ın Kim'e sıkıca sarıldığını gördü.

"Adam?" derken tuhaf bir uyuşukluk içindeydi. Çektiği acının çoğu geçmişe benziyordu.

Nişanlısının yüzü yanında belirdi ve Meryem büyük bir kayanın üstünde yan yana oturduklarını fark etti.

"Buradayım," dedi Adam. "Hâlâ benimle misin?"

Neşeliydi. Fakat Meryem neşesinin altındaki kederi görebili-

yordu. Adam onun öldüğünü biliyordu. Elbette bunun bir süredir farkındaydı ama artık daha bir gerçekti. Onları dağdan aşağı sürüklemiş korkudan bile daha gerçek.

Meryem daha önce –ona ihtiyaç duyduğu âna kadar– sahip olduğunu bile bilmediği bir irade stokuna uzanarak kendini canlanmaya zorladı.

"Hâlâ seninleyim," dedi. "Ve yaşayacağız. Buradan kurtulacağız."

Adam gülümsedi ve Meryem karın güzel bir görüntü sergileyecek kadar yavaşlamış olduğunu gördü. Gökyüzü beyazdan griye çalmıştı ve Meryem ikindinin ilerleyen saatlerinde olduklarını anladı. Sonra yerdeki karların altında tümsekler gördü ve kaya oluşumlarını fark etti. İçinde bulundukları açıklığın şekline bakarak bulundukları yeri tanıdı.

"Birinci Kamp," dedi. "Sahiden bu kadar geldik mi?"

"Geldik," dedi Adam, onun elini sıkarak. "Ama hâlâ gidecek uzun bir yolumuz var."

Meryem'in aklına bir fikir geldi. Walker ile Kim'e göz attı. "Bir kişi eksik–"

"Avcı'nın işemesi gerekiyordu," dedi Adam ona.

Meryem gülümsemeyi neredeyse başaracaktı.

Sonra bir silah patladı ve Avcı çığlık attı. Hep beraber Birinci Kamp'ın sınırına baktıklarında bir kayanın arkasından fırlayan ve karları önüne katarak yere serilen cesedi gördüler.

Peder Cornelius fırtınanın içinden çıktı. Meryem bir an için durduğu yerde sallandı. Gözleri yine bulanık gördü ve zihninin geri tarafındaki miskin bir bilinç parçası böyle bir şeyin gerçekten yaşanıp yaşanmadığını merak etti. Soğuğu hayal meyal hissediyordu ve etrafındaki dünya bir kâbusun o varla yok arası dokusunu taşıyordu. Sesler bile boğuk çıkıyordu.

Rahip tek, akıcı bir adımla Avcı'nın kanlı cesedini aştı ve Meryem o anda adamın sırıtışını gördü. Cornelius kar maskesini ve ceketini söküp atmıştı. Şimdi Walker ile Kim'e doğru yürürken öyle büyük bir tebessüm takınmıştı ki yanakları neredeyse

kulaklarına kadar yırtılmıştı. Çenesini ve boğazını parlak kırmızıya boyayan kan lekeleri yağan karın beyazlığı yanında hemen dikkat çekiyordu.

Fakat gözleri Meryem'e çevriliydi. Sırıtışı sanki doğrudan ona yönelikti ve aralarında bir sır paylaşırlarmış gibi gözlerinde o turuncu ateşin parıltısına ek olarak bilgiç bir ışıltı vardı.

Meryem çığlık atmayı o kadar çok istedi ki. Fakat öyle yapacağına bir zamanlar Peder Cornelius olan şeye doğru hareketlendi. Adam onu montunun yeninden tutup geri çekti. Meryem direnmeye çalıştığında da genç kadını yere devirdi.

"Ayakta zor duruyorsun. Gidersen seni öldürür."

"Ben–" demeye başladı Meryem. *Ölüyorum. Nasılsa ölüyorum.* Fakat Adam onu karlara serili halde bırakıp Kim ile Walker'ın yanına koşmuştu bile.

Peder Cornelius'un içindeki iblis öne eğildi, elini kaldırdı ve bir sirk palyaçosunun seyirciler arasındaki bir çocuğa yapacağı gibi hafifçe el salladı. Sonra Walker'ın üstüne çullandı ve ona iki eliyle birden vurarak karlara devirdi.

Meryem kâbusun gelişimini seyretmekten başka bir şey yapamadı.

* * * * *

Walker darbeleri vahşi bir müzik gibi kafatasında hissetti. Rahibi gördüğünde tereddüt etmişti. Aptallık işte. Cornelius'un ne beresi, ne montu, ne de kar maskesi vardı. Onu son görmelerinin ardından bir saatten uzun bir süreyi dağda geçirmişti. Rahip siyahlarına bürünüp beyaz bir yakalık takmış yaşlı bir adam. İblisin tesiri olmaksızın buraya kadar gelmesi mümkün değildi.

Yumrukları birbiri ardına indi. Peder Cornelius'un yumrukları. İhtiyar bir adamın kâğıt inceliğindeki derisi, mor damarları, yaşlılık lekeleri ve soyulmuş parmak eklemleri. Walker burnunun kırıldığını hissetti, taze kan tadı aldı ve kükreyerek kendini bir o yana bir bu yana attı. Fakat rahibin içindeki şey kaslardan değil cehennemden gelen bir kuvvete sahipti.

Cehennem, diye düşünürken bir yumruk sol şakağına indi ve sol göz yuvasının çatladığını hissetti. Artık Cehennem'e inanıyordu. Bu da yukarıda bir yerde Tanrı'nın olduğu ama oradakilerin hiçbirini umursamadığını gösteriyordu. Onlar Ağrı Dağı'nın eteklerinde ölen, O'nun ilgisine layık olmayan insanlardı.

Sağdan gelen bir diğer yumruk üstteki kesici dişlerden birini kırdı.

Walker Tanrı'nın şerefsizin teki olduğuna karar verdi.

İnleyerek kolunu kurtardı, silahı çevirdi ve tetiği çekti. Mermi açık ara ıskalasa da Peder Cornelius'un yüzündeki sırıtış kayboldu. Gözlerindeki turuncu ışık iyice parlarken yeterince oyun oynamış ve artık ölüm ânının geldiğine karar vermişçesine iki elini birden Walker'ın boğazına sardı.

Saniyeler. Tüm o darbeler, tüm o düşünceler yalnızca saniyeler almıştı.

Walker'ın gözü karardı. Kafasında ışıklar sönüyordu.

Sonra iki farklı sesin bağırdığını duydu. Biri Kim Seong'a aitti. İblisin parmakları gevşedi ve gözlerini kırpıştıran Walker, Kim ile Adam'ın Peder Cornelius'la boğuştuklarını görecek kadar odaklanabildi. Adam bir kolunu rahibin boğazına dolamış geriye asılıyor, onu Walker'ın üstünden çekmeye uğraşıyordu. Kim de adamın sol koluna yapışmıştı ve boştaki eliyle onun gözlerini tırmalayarak yaşlı rahibi arkasına döndürme çalışıyordu.

Kim rahibin yüzünü tırmalamaktan vazgeçti ve eli yanına indi. Tekrar havaya kalktığında tırmanış kazmasını tutmuştu. Metal ıslak bir parıltı saçarak aşağıya savruldu ve rahibin göğsüne saplandı. Peder Cornelius kesik kesik nefes alarak geriye yalpaladı. Adam onu itti ve rahip sol tarafındaki yüksek bir noktaya saplı kazmayla beraber yere yuvarlandı.

Hızla başını kaldıran Peder Cornelius hepsine nefretle baktı. Gözlerindeki turuncu ışık o kadar parlaktı ki gerçek bir ateşten farksızdı.

Walker tabancasını kaldırıp rahibi bir kez vurdu. Sağ omzuna

isabet eden mermi onu sırtüstü devirdi. *Hâlâ çok geç değil*, diye aklından geçirdi Walker.

"Adam, muskayı çıkar!"

Adam ileri atılırken iblis dönüp ona tısladı. Kim yaratığın sol koluna yapıştı ve onu geri çekmeye çalıştı. Fakat rahibin yakasını çekiştiren Adam din adamının makamını gösteren beyaz yakalıktan başka bir şey tutamadı.

Peder Cornelius onu boynundan yakaladı ve parmaklarını etine batırıp boğazını parçaladı. Etrafa kanlar fışkırdı.

Kar hâlâ yağıyordu.

Walker gördüğü sahneyi inkâr edebilecekmişçesine haykırdı. Kendini iblisin üstüne attı ve ivmesi ikisini de yere düşürdü. Kim'e bağırarak tabancayı rahibin çenesinin altına dayadı.

Kim'in eli hızla önünden geçti, rahibin artık açık duran yakasına daldı ve boynundaki bitümen muskayı kopardı. Elini geri çekerken gevşek sırımı peşinden sürükledi ve kolunu kaldırıp ışıltılı siyah taşı fırtınanın içine, Birinci Kamp'tan yapabildiği kadar uzağa fırlattı.

İblisin çekip gitmesiyle Walker rahibin gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü. Sonra o gözler yaptıklarının bilinciyle doldu ve yaşlı adam yattığı yerde ağlamaya başladı. Tüm bunlar olurken kar taneleri hafifçe yüzüne konuyordu.

Walker arkalarından Meryem'in çığlık attığını duydu. Kızın sesi zayıf, kısık ve şimdiye kadar başka bir insanda hiç rastlamadığı bir ıstırapla doluydu.

Adam parçalanmış boğazından kanlar fışkırarak yerde yatıyordu. Sanki kurtların saldırısına uğramış ama hayvanlar ganimetlerini beraberlerinde götüremeden kaçmak zorunda kalmıştı.

"Tanrım," dedi Kim. Hafif bir esintiyle anafor yaparak ağır ağır düşen karlar ölü veya diri diye ayırt etmeksizin herkesi okşadı.

Kim yalpalayarak Adam'ın cesedinin yanından ayrıldı ve Meryem'e kadar gitti. Walker onun diğer kadını teselli etme giri-

şimlerini dinledi ama Meryem'in dinlemeye niyeti yoktu. Sadece ölü nişanlısına haykırarak ona kalkmasını, hayatta kalması gerekenin o olduğunu, onsuz bunlardan hiçbirinin bir anlam taşımadığını sesleniyordu.

"Peder," dedi Walker, yerdeki rahibe bakarak.

Tırmanış kazması hâlâ Peder Cornelius'un göğsüne saplı duruyor ve diğer taraftaki kurşun deliğinden kan sızıyordu. Fakat Walker bu yaraların yaşlı adamın başına gelmiş en kötü şeyler olduğundan kuşkuluydu. Cornelius'un yüzü öyle fena yırtılmış ve o kadar çok kan kaybetmişti ki Birinci Kamp'a ulaşmış olması bile imkânsız gözüküyordu. Şimdiye dek kan kaybından değilse bile hava şartlarından ölmesi gerekirdi fakat iblis içinde yanan bir fırın gibi ona güç vermişti.

Ve artık o ateş sönmüştü.

"Peder," dedi Walker yeniden.

İhtiyar adam ağzına ve yüzüne aldığı korkunç yaralara rağmen dudaklarını oynattı. Çıkarabildiği tek ses köpüklü bir fısıltı, o yaraların neredeyse anlaşılmaz kıldığı bir hırıltı oldu ama Walker yine de dediğini anladı. Peder Cornelius dua etmeye başlamıştı. Walker aynı sözcükleri son dualar için hastaneye bir rahip geldiği zaman annesinin yatağının baş ucunda da duymuştu. Duası ölmek üzere olanlar içindi ama Cornelius şimdi onu kendi namına ediyordu.

Walker sessiz kalarak yaşlı adamın elini tuttu ve son nefesini verirken onunla beraber dua etti.

Bir ihtimal, Tanrı dinliyor olabilirdi.

* * * * *

Birinci Kamp'tan hep birlikte indiler. İkilinin arasında sendeleyen Meryem ayakta kalmak için elinden geleni yapıyordu. Kimi zaman bir elin desteği olmadan değilse bile serbestçe yürüyebiliyor, kimi zamansa başı dönüyor ve gözlerine bir karanlık perdesi çöküyordu. Öyle anlarda kollarını kızın koltukaltlarına sokmaları ve onu resmen taşımaları gerekiyordu.

Bir insan enkazı gibi yola devam ettiler. Hava kararmaya başladığında kamyonetlerin, insanların ve yiyeceklerin olması gereken yere varmak üzereydiler. *Tanrım, yiyecek*, diye düşündü Meryem, açlıktan gözünün döndüğü bir anda.

Kar dinmemişse de artık çok hafif yağıyordu, sanki gökyüzü dağı kamçılamış tipinin zulmünden dolayı özür dilercesine tüm güzelliğini ortaya koyuyordu.

Meryem tökezleyerek durdu ve diğerlerinden uzaklaşmaya, patikada geri gitmeye çalışırken düşmesine ramak kaldı.

"Dur," dedi Meryem. "Ne olu–"

"Bakın!" dedi Meryem, titreyen bir parmağını doğrultarak. "Onu… onu görmüyor musunuz?"

Görmemişlerdi.

Hakan yapraksız bir ağaç koruluğunun gölgelerinde kamburunu çıkarmış oturuyordu. Alacakaranlıkta turuncu bir ışık yanınca Meryem bağıracak gibi oldu. Fakat sonra ışığın parlayıp söndüğünü gördü ve bir sigaranın ucundan geldiğini anladı. Hakan onları beklerken sigara tüttürüyor, havaya gri kanser bulutları üflüyordu.

Meryem'i Kim'e yaslanmış bırakan Walker yanlarından ayrıldı. Tabancasını çekip Hakan temkinle yaklaştı.

"Buraya nasıl gelebildin?" diye sertçe sordu.

Hakan başını yan yatırdı. "O soruyu asıl ben size sormalıyım."

"Boğazını göster! Gömleğinin önünü aç ve o kahrolası muskalardan birini takmadığını göster!"

Hakan sigarasını dudaklarında bırakarak isteneni yaptı. Sigaranın ucu tekrar parlayınca anılar art arda Meryem'in hafızasına üşüştü. Kaç saat, gün veya hafta yaşarsa yaşasın ele geçirilenlerin gözlerindeki turuncu parıltı asla aklından çıkmayacaktı.

"Ceplerini dışarı çıkar!" diye talep etti Walker.

Hakan sigarasından uzun bir nefes çekti ve emri uygulamak üzere ayağa kalktı. "Vaktini boşa harcıyorsun. O muskalardan hiç takmadım. Feyiz bana bir tane verdi ama onu gemide bıraktım. İçime sinmedi. İblis beni illâ isterse küçük bir taş parçasının ne işe yarayacağını…"

Sözlerinin devamını getirmedi. Meryem aynı argümanı niye dağdayken, henüz mağarayı tahliye etmemişlerken yapmadığını sormak istedi ama cevabı biliyordu. Ona kulak asmazlardı.

Walker silahını indirse de yerine sokmadı.

"Calliope'ye ne oldu?" diye bilmek istedi Kim.

Hakan yavaşça kafa salladı. Walker'ı telaşa düşürmediğinden emin olmak için gözünü onun üstünde tutarak elini dikkatle ceketine soktu ve Calliope'nin kamerasını çıkardı. Loş ışıkta emin olmak zordu ama sanki cihaza kan bulaşmıştı.

"Bunu isteyebileceğini düşündüm," diyen Hakan kamerayı Meryem'e gösterdi.

Genç kadın titreyerek ona teşekkür etti. "Lütfen… şimdilik sende dursun."

Rehberin genelde öfke ve küçümseme dolu gözleri genç kadını süzerken yumuşadı. "Adam?" diye sordu.

"Yukarılarda kaldı," dedi Meryem usulca, Ağrı'nın zirvesini işaret ederek. "Diğerleriyle beraber."

Hakan yavaşça kafa salladı. Meryem rehberin yüz ifadesinde bir değişim, bir karar gördü. Hakan Kim'i kenara çekti ve Meryem'i kollarına aldı. Kendisine yöneltilmiş onca nefreti hatırlayan Meryem gerildi ama sonra gevşedi. Kendini ona teslim etti. Hakan ölmek üzere olan bir kadın görmüş ve ona son bir şefkat göstermek istemişti. Meryem onu böyle bir şeyden mahrum bırakacak değildi.

Walker itiraz etmeye davrandı ama Kim onu susturdu. Bu son birkaç hayatta kalan, inişlerinin son aşamasına başladılar. Meryem'in aklına mağaradaki yanmış kalıntıları ve kırık bitümen parçaları geldi. Arkalarında bıraktıkları ölüleri, onlardan bazılarının boyunlarında kalan bitümen kolyeleri ve Ağrı yamacının çeşitli noktalarına atılmış diğer muskaları düşündü. İblis şimdi neredeydi? Hâlâ geminin içinde miydi? Bitümene mi sinmişti? Geride kalan taş parçalarına mı dadanıyordu?

Yoksa hâlâ onlarla, bu birkaç felaketzedeyle beraberdi de sessiz sedasız modern dünyaya kavuşmayı mı bekliyordu?

Meryem rehberin kollarında sessizce ağladı. Yürürlerken vücudu hafif hafif Hakan'ınkine çarptı ve fazla geçmeden bilinci kapandı.

Rüyaları çığlıklarla doluydu.

YİRMİ İKİ

Kim Seong nisan ayının ikinci salı gününde Pizzeria Paradiso'daki küçük, yuvarlak bir masada oturarak öğle yemeği için randevulaştığı kişinin gelmesini bekliyordu. Kaldırıma bakan pencerelerin hemen yanındaki bir masa seçmesinin tek sebebi M Sokağı'ndaki yaya trafiğini seyredebilmek değildi. Washington D.C.'de hava baharın ilk günleri için fazlasıyla sıcaktı ve Kim güneşi teninde hissetmek istiyordu. Ağrı'dan beri güneşe doyamıyordu.

"Beklerken bir şey ister misiniz?"

Kim gözlerini kırpıştırdı ve kafasını kaldırıp garsona baktı. Sıska genç adamın saçları kusursuzca biçimlendirilmiş ve çenesindeki kısa kıllar sanatsal bir tarzda kesilmişti.

"Şimdilik yalnızca su alayım," dedi.

Garson hayal gücünün bir ürünüymüşçesine gözden kayboldu. Kim günışığında oturup bekleyerek ısının ve ışığın tadını çıkardı. Kısa bir süreliğine gözlerini yumarak güneşlense de onları çabucak açtı. Gözleri ne zaman kapansa bir daha asla görmemeyi umduğu şeyler görüyordu.

Kapının üstündeki çıngırağın çalmasıyla o tarafa baktı. Küçük masanın konumu gereği bir köşe, bir sütun ve yüksek bir bitki girişi görmesini engelliyordu ama mihmandarla konuşan

birinin boğuk sesini duydu ve daha görüş alanına bile girmeden gelenin Walker olduğunu anladı. Onu görünce gülümseyen Walker bir elini kaldırarak selam verdi ve Kim de aynını yaptı. Bir-iki saniye boyunca birbirlerinin çehrelerini inceleyerek emareler – fazla geniş bir sırıtış yahut gözlerde hem günışığına hem de göl-gelere meydan okuyan turuncu bir parıltı– aradılar.

Karşılaştığı herkesi biraz yakından incelemek, göründüğü gibi olmayan biriyle ne zaman karşılaşacağını merak etmek Kim'de alışkanlık halini almıştı. Walker yalnızca Walker gibi gözüktüğünde nabzı rahatlamayla hızlandı. Ağız kenarları yarılıp sonra tekrar dikildiğinden beri Walker geniş tebessümlerden kaçınır gibiydi ve böylesi daha iyiydi. Adam epeyce iyileşmişti ama yara izlerini daima üzerinde taşıyacaktı.

Walker kenara çekildi, girişe doğru el etti ve siyah saçlı küçük bir oğlan ona katıldı. Walker bir elini oğlanın sırtına koydu ve birlikte masaya yaklaştılar.

"Sonunda gelebildiniz," dedi Kim tatlılıkla.

"Gelmek mi?" karşılığını verdi Walker. "Biz burada yaşıyoruz. Asıl sen çok uzaklardan geldin. Vakit ayırdığın için teşekkür ederim."

Kim kafa salladı. Henüz onu düzeltmek istemiyordu.

"Bu Charlie olmalı," diyerek çocuğun önünde çömeldi.

Oğlan utangaç bir tebessüm etti. Babasına çekmişti ama yüz hatlarında aradaki benzerliği haksız çıkaran bir uysallık, bir iyi niyetlilik vardı.

"Charlie, bu arkadaşım Seong. Merhaba diyebilir misin?"

Oğlan tokalaşmak için elini uzattı. "Seninle tanıştığıma sevindim, Seong."

"Ben de seninle tanıştığıma, küçük beyefendi," karşılığını verdi Kim, oğlanın resmiyetini taklit ederek. "Baban bana en çok burada yemek yemekten hoşlandığını söyledi."

Charlie şenlendi ve tüm utangaçlığını unutarak makbul bulduğu pizza malzemelerini sıralamaya koyuldu. Üçü günışığında masanın etrafında oturdu ve oğlanın sunduğu eğlence sayesinde

Kim ile Walker ortak dehşetlerini konuşmaktan kaçınabildiler. Garson geri dönünceye dek Charlie her ikisine de pizza siparişlerini mükemmelleştirmelerinde yardım etmişti ve uzmanlığından gurur duyar gibi bir hali vardı.

"Taze mozzarella; rendelenmiş değil topak topak olanından," dedi oğlan garsona.

"Hayhay, bayım," dedi garson, çocuk bir dördüncü sınıf öğrencisi değil de bir milletvekiliymişçesine. Sonra da siparişleri getirmeye gitti.

"Pekâlâ, ahbap, ya şimdi?" diye sordu Walker.

"Eller," diye neşeyle yanıt veren Charlie sandalyesini geriye kaydırdı ve ayağa kalkıp babasını beklentiyle süzdü.

"Önce sen," dedi Walker oğluna. "Ben senden hemen sonra giderim."

Charlie'nin yüzündeki saflık kayboldu. Bakışlarını babası ile Kim arasında gezdirirken çocuksu masumiyetinin yerini keskin bir dikkat aldı.

Kafa salladı. "Tamam. Ama ortalık yerde öpüşmeyin. Ayıp olur."

Charlie ellerini yıkamaya giderken Kim yüzünün kızardığını hissetti. Walker oğlunu kısa bir süre seyrettikten sonra kadına doğru döndü.

"Bunun için kusura bakma."

Kim başını yana eğdi. "Masadan ayrılmasıyla birlikte öpüşeceğimizi düşünmesi için bir sebep var mı?"

Walker istifini bozmadan hafifçe omuz silkti. "Gelirken beni sorguya çekti. Sorularından biri de hiç öpüşüp öpüşmediğimizdi."

"Ve sen öpüştüğümüzü söyledin."

"Ona söyleyemeyeceğim bir sürü şey var," diye açıkladı Walker. "Diğer her konuda ona karşı dürüst olacağıma dair kendi kendime söz verdim."

Kim tırnak uçlarını masa örtüsünün pamuklu dokusunda gezdirdi. Diliyle dudaklarını ıslattı.

"Ne kadar şey biliyorsun?" diye sordu.

Walker dinlenmediklerinden emin olmak için etrafına göz gezdirdi ve biraz öne eğildi. "Cesetlerin çoğunu dağdan topladıklarını biliyorum. İşverenlerim süreçle çok yakından ilgileniyorlar ama şimdiye kadar herhangi bir şiddet olayı veya… oradaki tecrübelerimize benzer bir vaka bildirilmedi."

Kim kafa salladı. "Şimdiye kadar. Ama hiç kimsenin mağaraya girmesine de izin vermediler. Türkler gemiyi erişim dışı tutmakta kararlılar ve BM onlarla aynı fikirde."

Göz göze geldiler ve Kim korkularının kendisine yansıdığını gördü. Walker pencereden dışarı bakarak el ele gezinti yapan, biri siyah renkli enerjik bir teriyerin tasmasını tutan iki kadını seyretti. *Sıradan yaşamlar sürdüren sıradan insanlar*, diye aklından geçirdi Kim. *Gerçeği bir bilselerdi.*

"Adam Holzer'ın na'şını teslim ettiler mi?" diye sordu Walker.

"Birkaç gün oldu. Cenazeye katılmayı düşündüm ama kimseyi rahatsız etmek istemedim," diye yanıtladı Kim. "Hem zaten Meryem bizi görmek istemiyor. Kalan vaktinde dağı aklından çıkarmak istiyor."

Walker lokantanın içlerine göz attı. Kim adamın bakışlarını takip ettiğinde Charlie'nin arka koridordaki tuvaletten çıkmış olduğunu ve ıslak ellerini kot pantolonuna sürdüğünü gördü. Bu sahne onu gülümsetti.

"Meryem'in bu kadar yaşamasına bile şaşırdım," dedi Walker. "Fazla zamanı kalmış olamaz."

Kim tereddüt etti, sonra gözünü kararttı. "Ne kadar zamanın kaldığını asla bilemezsin," dedi. "Seni de o yüzden görmek istedim."

Walker kadının ses tonunda bir farklılık duymuş olmalıydı, çünkü dikkatinden kaçan şeyi bulmak için Kim'in yüzünü inceledi. "Ne oldu?"

"Elçilikte işe girdiğimi haber vereyim dedim. Büyükelçinin özel danışmanı olarak iki yıllık bir görev. Yani bir süre burada, başkentte olacağım. Ara sıra görüşebileceğimizi düşündüm."

Walker'ın yüz ifadesini okumak zordu.

"Çok isterim," dedi ama üstünde Kim'e yalnızca kibarlık edip etmediğini düşündüren bir gerginlik vardı.

"Herhangi bir beklentim yok," dedi Kim ona. "Kâbuslar görüyorum, hepsi bu. Devamlı kâbus görüyorum. Ve derdimi anlayabilecek başka biri yok."

Masaya geri gelen Charlie sandalyesine oturduğu sırada garson üçüne su getirdi. Küçük oğlan adama kibarca teşekkür etti.

Walker masanın karşısına uzanıp kadının elini tuttu.

"O rüyaları ben de görüyorum. Yalnız değilsin."

Onu duyan biri bu sözlerinde dehşet yerine aşk ima ettiğini zannedebilirdi. Charlie burnunu kıvırıp gözlerini yuvarladı. Anlaşılan büyük bir başarıyla oynadığı küçük beyefendi rolü umumi böyle sevgi gösterilerini kapsamıyordu.

"Merak etme, öpüşmüyoruz," dedi Kim çocuğa, kendini gülümsemeye zorlayarak. Oğlanın oradaki varlığından huzur buluyordu. "Yoksa el ele tutuşmak da yasak faaliyetler listesine dahil mi?"

Charlie dudaklarını büzerek kafa patlattı, sonra bir iç çekişle yelkenleri suya indirdi.

"Sanırım el ele tutuşmanın sakıncası yok."

Hafifçe gülen Walker kadının elini daha sıkı tuttu. Kim buna minnettardı. Kurdukları temas, kâbuslarının bir başkası tarafından anlaşıldığı bilgisi iyi geliyordu. Başkente gelip büyükelçi hesabına çalışmasına yönelik iş teklifinin Walker'la veya Ağrı Dağı'ndaki tecrübeleriyle hiçbir ilgisi yoktu ama Kim o teklifi değerlendirirken Walker'ın buradaki varlığının hiçbir rol oynamadığını söyleyemezdi. Sebep Walker'a âşık olması değildi – onu henüz aşk fikrini düşünüp taşınacak kadar iyi tanımıyordu. Fakat Ağrı'dan sonra aklını kaçırıyor olabileceğinden kuşkulandığı dehşet ve paranoya dönemleri atlatmış, bunları aklının tamamen başında olduğundan korktuğu daha başka dönemler izlemişti.

"Sağ olun," dedi hem babaya hem de oğluna.

Fakat garson pizzalarını getirdiğinde Walker'ın gözlerine bir bakış daha atarak belirti niteliğindeki o turuncu ışıltıyı aradı. Ne olur ne olmaz diye.

Kim o ışıltıya karşı gözünü daima dört açacağının farkındaydı.

Daima.

* * * * *

Long Island'ın East Meadow semtinde gökyüzü hafif bir bahar yağmuruyla kararmıştı. Meryem daha önce Adam'ın babasıyla sadece bir kez, ilk kitaplarının tanıtım partisinde –kitabın basımını kutlamak için kendi ceplerinden ödeyerek New York'a gitmek akıllarına yattığında– görüşmüştü. Ellili yaşlarının sonlarındaki Bay Holzer on beş yılı aşkın zamandır duldu ama Sylvia adlı bir borsa analizcisiyle uzun bir aşk ilişkisi yaşamasına rağmen hiç yeniden evlenmemişti. Meryem, Adam'ın babasının sırf oğlu bir üvey anneye kavuşmakla başa çıkmak zorunda kalmasın diye evlilikten kaçınıp kaçınmadığını merak etmişti.

Şimdi Bay Holzer'ın uygun bir matem döneminin ardından Sylvia'yla evlenmesini umuyordu. Adam'ın hisleri artık mevzubahis değildi.

Meryem Birleşik Sinagog Mezarlığı'nın siyah, dökme demir bahçe kapısının hemen önünde durmuş bekliyordu. Şemsiyesine vuran yağmur damlaları kenarlardan aşağı damlıyor, genç kadın ıslanmamak için onun altına iyice siniyordu. Üstünde uzun, siyah, kenarları kürklü bir pardösü ile gri renkli kalın bir atkı vardı. O sabah otelinden ayrılmadan önce saçlarını bir lastikle toplamıştı fakat lastik kopmuştu ve yelesi artık asice yüzünün etrafına dökülüyordu.

Bahçe kapısının parmaklıkları arasından mezarlığın batı köşesindeki mozoleye ve onun etrafındaki dar yollara sıralanmış arabalara bakarken yüreği sızlıyordu. Türk yetkililerle beraber çalışarak Adam'ın babasıyla iletişim kurmalarını ve Bay Holzer'ın na'şı eve getirtmesini sağlamıştı. Baba Holzer oğlunun nişanlandığından haberdarsa bile bundan hiç bahsetmemişti.

Bay Holzer onu cenaze törenine davet etmişti ama Meryem ona seyahat edebilecek kadar sağlıklı olmadığını söylemişti. Bu pek çok farklı açıdan bir yalandı. Meryem törende ve şimdi Adam'ın küllerinin bir duvar nişine koyulacağı mozolenin içinde toplanmış küçük kalabalığa katılmaktansa gizlice New York'a uçmuş, orada bir araba kiralayıp Long Island'a karayoluyla gelmişti.

Daveti kabul etseydi kendini bir istilacı gibi hissederdi. Veya bir sahtekâr.

Arkasındaki sokakta arabalar motor homurtuları eşliğinde su birikintilerine dalarak geçip gidiyordu ama başka bir yaya yoktu. Meryem yalnız başına şemsiyesiyle durmuş, parmaklığın arkasından yastaki insanların dışarı çıkmalarını ve arabalarına dönmelerini seyrediyordu. Bu mesafeden o koyu suretlerden hangilerinin Bay Holzer ile Sylvia olduğunu seçemiyordu.

Keşke ağlayabilseydi

Az sonra yürüyüp gidecekti. Kendisini görmelerinden, bunca yol tepmesine rağmen içeride onlara katılmaya isteksiz olduğunun anlaşılmasından çekiniyordu.

İsteksiz değil, dedi kendi kendine. *Aciz.*

İsteseydi bile o bahçe kapısından geçemezdi. Aynı şekilde törenin gerçekleştiği sinagoga girmesi de mümkün değildi. Adam'ın yasını tutmak istiyorsa yağmurda durmaktan başka çaresi yoktu ama zatürreden kaygılanmıyordu. Meryem artık hiçbir hastalığı umursamıyordu.

İlk arabalar bahçe kapısına doğru yol boyunca ağır ağır ilerlemeye başladı ve genç kadın kendini zorlayarak geri dönüp kiralık arabasına doğru yürüdü. Yürürken elini cebine soktu; tıpkı Hakan tarafından dağdan aşağı taşındığı gece yaptığı gibi. Ve tıpkı o geceki gibi bir bitümen parçasının keskin kenarlarını ve düzgün yüzeyini hissetti.

Onu cebine kimin koyduğuna dair hiçbir fikri yoktu. İblis aralarından herhangi birini buna zorlamış, o kişiyi kısacık bir süreliğine ele geçirip kimseye fark ettirmeden muskayı ceketine

sokmuş olabilirdi. Belki de dağdan kurtulmasını, yeni dünyaya karışmasını sağlayacak son bir fırsat için böyle bir önlem almıştı.

Hayat.

Meryem onun isteklerini yerine getirdiği sürece iblis onu iyi edecek, bir bütün halinde tutacaktı. Genç kadını öldürmekte olan kanseri ortadan kaldırmış ve hastalığın yerine geçmişti. Farklı türde bir kanser gibi.

Yüzü acı verici bir sırıtışla yarılsa da onu bastırdı. İblis ağlamasına müsaade etmeyebilirdi fakat Meryem de onun gülümsemesine izin vermeyecekti. Bugün değil.

Sadece kendisi söz konusu olsaydı iblisle pazarlığa asla yanaşmazdı. Ölüm böyle bir sondan çok daha iyiydi.

Fakat bunu kendisi için yapmamıştı.

Hissizce elini göbeğine götürdü ve dört aydır orada olup her gün biraz daha büyüyen tümseği yokladı. Eğer bebeği erkek olursa ona Adam ismini verecek ve babasına çeksin diye dua edecekti.

Ama bazen…

Bazen bedeninde büyüyen varlığın sadece bir bebek olmadığı ihtimalini düşünmek için kendine müsaade ediyordu. Öyle zamanlarda sadece bir-iki saniyeliğine haykırıyor, sonra asabı bozulan iblis içeriden kontrolü devralıp onu susturuyordu. Meryem'in o şekilde bağırmasından hazzetmiyordu.

Bebek için iyi değil, diye zihninde fısıldıyordu. *Bebeğin güçlü olması lazım.*

Meryem, boynuzlu bir şey doğurmanın ne kadar acı vereceğini merak ediyordu.